PAMELA MORSI

O femeie de succes

PAMELA MORSI

O femeie de succes

The Social Climber of Davenport Heights
Pamela Morsi
Copyright © 2002 Pamela Morsi

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

O femeie de succes
Pamela Morsi
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-600-721-4

PAMELA MORSI

O femeie de succes

Traducere din limba engleză
Petru Munteanu

Lira

Pentru Tamer Morsi care, în ciuda aptitudinilor mele îndoielnice de părinte, a crescut bine.

Un bărbat onorabil, tată excepțional și avocat excelent. Sunt mândră că-mi ești fiu.

capitolul 1

Dacă cineva m-ar fi întrebat în acea dimineață de toamnă a anului 2000 cum îmi merge, i-aș fi răspuns că îmi merge bine. Avusesem un an cu vânzări imobiliare de cinci milioane de dolari, spre supărarea unora dintre colegii mei mai puțin ambițioși. De-abia terminasem remodelarea impresionantei vile cu cinci dormitoare în stil italian din cartierul exclusivist Davenport Heights. Eram directoarea Comisiei pentru Dezvoltare Corporatistă a organizației Junior League. Iar fiica mea inteligentă și frumoasă, Brynn, era în cel de-al doilea an de colegiu pe Coasta de Est.

Desigur, lucrurile nu erau perfecte.

Soțul meu, David, își trăia mica „aventură" cu acea coafeză vulgară, blondă, de douăzeci și ceva de ani. Era atât de tipic și de banal.

Eu, cu toate că încă sufeream de senzația de piele moartă în urma ultimei operații estetice, încercam să-mi fac timp liber în program pentru o liposucție a coapselor. Chirurgia plastică seamănă cu vopsirea podelelor. Te face să observi halul în care arată pereții.

Brynn avea programare de două ori pe săptămână la un terapeut foarte faimos și foarte scump. Acesta credea că ar fi neproductiv pentru ea să-și ia o pauză de la studii și de la ședințele de terapie pentru a-și vizita părinții. Îmi era dor de ea.

Așadar, nu e ca și cum aș fi dus o viață de basm, dar consideram că o duc bine.

În acea după-amiază am dus un cuplu cu salarii medii și un Ford Expedition să viziteze o fermă restaurată din

Stoney Hills. Era destul de mediocră, dar cartierul era de primă mână.

–E o casă mare pentru doar două persoane, precizează soțul. Soția sa își ridică numaidecât capul. Indiferent dacă optaseră pentru un mariaj fără copii sau dacă era vorba de o problemă medicală, ea avea în mod evident o atitudine defensivă în privința subiectului. Eram întru totul de partea ei.

–Mărimea casei n-ar trebui stabilită numai după numărul de persoane care vor locui în ea, i-am spus eu. Un cuplu de oameni de succes, cu obiective bine definite, merită cu siguranță un loc de trai la fel spațios și de confortabil precum al cetei din *The Brady Bunch*[1].

Am rostit comparația cu un dispreț voit.

–O casă excelentă, am continuat eu, la fel ca mașinile de lux, reflectă valoarea personală a proprietarului în cadrul comunității. Consider că aceasta nu poate fi sub nici o formă prea mare.

Au semnat contractul, oferind prețul cerut.

Pentru a sărbători această lovitură, am trecut pe la Yesteryear Emporium on Broadway din San Jose, la limita centrului orașului. Era o clădire întunecată, cavernoasă, ce găzduise un mare magazin comercial care dăduse faliment în anii treizeci. Acesta era magazinul meu preferat de antichități din întreg orașul, și chiar le vizitasem pe toate. Nu numai că din când în când avea lucruri frumoase, dar era ticsit cu orice tip de pahare, scaune și ustensile de grădinărit inimaginabile. Trei etaje și o curte în dosul aleii – disponibile peregrinării printre inutil și sublim. Numai la mezanin, unde locuia proprietarul, accesul era interzis. Deși, judecând după lipsa de atenție a tipului, probabil că aș fi putut scormoni chiar prin apartamentul său și aș fi putut cumpăra propria încuietoare de la ușă, că ori n-ar fi știut ce-i aia, ori nu i-ar fi recunoscut valoarea.

[1] Serial de comedie american din anii '70 (n.red.)

Era un tip mare, solid și arătos, care n-avea habar de antichități. Oricât de nepermis de mic ar fi fost prețul vreunui articol de valoare, întotdeauna reușeam să-l conving să mi-l vândă și mai ieftin.

Rareori se dezlipea de tejghea. Un motiv era acela că șchiopăta pronunțat, astfel încât avea nevoie de un baston. Dar mai des, cred, nu se mișca din cauză că era ocupat să bată la o mașină veche de scris Underwood. Presupuneam că fie scria romane pornografice, fie edita o revistă pentru motocicliști proscriși. Oricare ar fi fost ocupația sa, îmi făcea plăcere să-l las fără cele mai bune piese din inventarul său pentru o zecime din valoarea lor reală. Nu-mi părea rău. Dacă individul nu știe valoarea reală a mărfii pe care o vinde, atunci merită să-i fie furată.

În acea zi plecasem de-acolo cu o jardinieră din cristal tăiată în formă de stea, pe care plătisem patruzeci și cinci de dolari. Zâmbisem tot drumul spre casă.

Pregătisem o cină ușoară. Jocul de golf al lui David durase mai mult decât era normal, astfel că venise la masă direct de la duș, purtând un tricou și pantaloni Dockers.

– Să mă fi văzut la gaura a șaptea, zise el. Eram aliniat perfect. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, aș fi crezut că am plasat mingea cu mâna. Dolph a trimis-o în mlaștină, iar eu am degajat-o. Îți zic, când se întâmplă așa ceva am senzația că aș putea face orice.

Eu nu joc golf. N-am jucat niciodată. Nu voi juca niciodată. Bineînțeles, asta nu conta pentru David. Era peste capacitatea lui de înțelegere că cineva n-ar fi interesat de o relatare minut cu minut a partidei sale.

Nu mă deranjasem să-l întrerup. Nu mai dădeam atenție spuselor sale și așteptam să termine, cu destul de mare răbdare, gândeam eu. În cele din urmă, ajunse la capăt.

– Adu-ți aminte că avem acea petrecere la club în seara asta, am spus eu.

În mod clar nu-și aducea aminte, dar dădu din cap ca și cum și-ar fi amintit.

– Va trebui să-ți ceri scuze în numele meu, zise el. Nu pot să ajung în seara asta, e nevoie de mine la birou.

Slujba lui David ca partener în firma de avocatură înființată de bunicul său nu necesita un volum de lucru săptămânal mai mare de treizeci de ore. Mai mult de atât ar fi iscat conflicte drastice cu programul său de golf. Fraza *e nevoie de mine la birou* era eufemismul personal și tăcut al lui David pentru planurile pe care și le făcuse cu Mikki, mai sus menționata coafeză blondă, de douăzeci și ceva de ani.

Mă înfuriasem, nu pentru că avea să fie cu ea, ci pentru că nu avea să fie cu mine. Nu mă interesa unde sau cu cine se culca, dar în fața stâlpilor societății de la club era mai bine să te afișezi în cuplu, cu cineva care să-ți protejeze spatele.

– Asta e cea mai importantă întrunire a sezonului, am precizat eu. S-au strâns toate candidaturile pentru funcția de membru de anul viitor. Vor fi multe discuții despre cine va ocupa posturile vacante.

Clubul aristocratic era cât se poate de exclusivist, cu o tradiție îndelungată. Data din anul 1914, iar majoritatea familiilor fondatoare se regăseau încă în registru. Taxele anuale erau exorbitante – un inhibitor suficient pentru a ține la distanță vasta majoritate a populației. Dar existau și numeroase alte restricții. Numai un membru curent cu bună reputație putea propune un nume spre a fi luat în considerare. Iar noii membri erau adăugați fără tragere de inimă. Acceptarea nu putea fi asigurată nici de bani, nici de politică, nici de poziția socială. Incluziunea se afla în întregime la cheremul celor cu state vechi. Votarea avea loc la petrecerea de Crăciun, prin scrutin secret. Și era nevoie de unanimitate. Meschinăriile personale erau deghizate în grijă conservatoare. În cei douăzeci de ani

de când eram membri, fuseseră acceptate să candideze mai puțin de douăsprezece familii. Singurul mod de a vinde exclusivismul pe termen lung era acela de a nu-l vinde în cantitate prea mare.

– Mergi fără mine și pune-mă la curent după aceea, zise David. Oricum votez întotdeauna cum vrei tu.

Asta în mod sigur așa era. Lui David nu-i păsa câtuși de puțin de club sau de frământările politice din sânul acestuia – chiar dacă în copilăria sa fusese locul în care se desfășurau fiecare petrecere aniversară, vânătoare de ouă de Paște ori serbare cu artificii de Patru Iulie. Era locul unde învățase prima oară să danseze, unde avuseserăm petrecerea de nuntă, unde o introduseserăm în societate pe Brynn la balul debutanților. Asocierea permanentă a lui David cu acest club îl făcuse să-și piardă din entuziasm. Pentru el, era ca un alt teren de golf. Și nici măcar unul dintre preferatele sale.

Pentru mine, căreia fără el nu i-ar fi fost permisă intrarea pe aceste porți, clubul era simbolul a tot ceea ce realizasem în viață. Crescusem ca o nimeni de pe Coasta de Vest. Acum eram *Cineva*, cu C mare, în oraș. Dar poziția asta nu-mi era garantată pe viață.

– Am vorbit astăzi cu Brynn, spuse David, schimbând cu abilitate subiectul.

M-am oprit din mestecat și am încremenit pentru o secundă.

– Te-a sunat?

Nu-i stătea în fire *să-l deranjeze pe tata la lucru*. Pe mine, desigur, m-ar fi deranjat pe mobil la orice oră din zi sau din noapte.

– A spus că trece în revistă relațiile ei principale împreună cu doctorul Reiser, zise David. Nu dorea să încurce situația cu aporturi din partea ta.

Am încuviințat din cap. Cu speranță. Cu acceptare. Doctorul Reiser nu era primul ei terapeut. Cei șase

anteriori dădeau deseori din cap și păreau puși pe gânduri, dar nici unul nu fusese capabil să găsească originea problemei lui Brynn.

Era un mister și pentru mine. Dar deloc neașteptat. Nu știam nimic despre creșterea copiilor. Nici măcar nu văzusem vreunul de aproape înainte să se nască Brynn. Știam că nu voiam să fiu ca propria-mi mamă. Mai mult de atât n-aveam habar.

Fusese ideea lui David să avem un copil. Nu, *idee* nu e un cuvânt îndeajuns de puternic. David *insistase* să avem un copil. A fost singura dată când pretinsese cu adevărat ceva. Iar eu consimțisem. Cum aș fi putut să n-o fac? Nevoia de a te reproduce, de a asigura supraviețuirea materialului tău genetic este fundamentală. Nu e ca și cum ar putea fi combătută cu vreun argument rațional. Din perspectiva împlinirii ca ființă umană voiam un copil la fel de mult ca el. Așadar am cedat sub presiunea conjugală și a Mamei-Natură. Rezultatul a fost Brynn.

Nu-mi pare rău. Cui i-ar putea părea rău s-o aibă pe Brynn? Și credeam că mă voi putea descurca. La fel ca în cazul fiecărui scop pe care mi-l stabileam, studiam amănunțit, munceam din greu și făceam față provocării cu hotărâre.

Făcusem atât de multe cursuri pentru părinți, încât aș fi putut candida pentru un program de studii postdoctorale. Nu era curs de *Mama și copilul* în tot orașul la care eu și Brynn să nu fi participat.

Citisem toate cărțile de puericultură. Nu numai pe cele moderate și acceptate unanim. Le verificasem până și pe cele cu viziuni extreme. Toate, de la *Dreptul copilului de a deține arme* până la *Introducere în reîncarnare pentru copii*. Studiasem tehnici contradictorii de observare a comportamentului. Făcusem chiar și un tabel în Excel ce reflecta opiniile diferite privind rezolvarea problemelor comune. Era o formulă demonstrată ce garanta succesul.

Într-un fel sau altul, nu ajutase la nimic. Începând cu perioada adolescenței, Brynn fusese într-un conflict aproape neîntrerupt cu mine. Și nimic din ceea ce spuneam sau făceam nu părea să amelioreze situația. Sincer, fusesem ușurată să las problemele ei adolescentine în grija profesioniștilor versați în domeniul sănătății mintale.

– Vine acasă de Crăciun? m-am interesat.

– Nu m-am gândit s-o întreb, răspunse David dând din umeri.

– Ce a avut de spus?

Rămase o secundă pe gânduri.

– A fost de acord că loviturile mele se îmbunătățesc și că profesionistul de la Quarry n-a avut dreptate: crosele de titan nu-s prea sensibile.

– Ați vorbit despre golf?

– Păi, da.

– Fiica ta te sună la muncă poate pentru prima dată în viața ei, iar tu vorbești cu ea despre golf?

– O interesează golful.

– N-o interesează golful. Joacă tenis. L-a ales dinadins, tocmai ca să nu fie nevoită să joace golf.

David își aruncă șervețelul pe masă cu scârbă și se ridică în picioare.

– Nu sunt reguli despre ce poate să discute un tată cu fiica lui, zise el. Și chiar nu e treaba ta despre ce discutăm noi.

În felul său avea dreptate, mă gândeam eu. Oricum, am lăsat discuția așa. Plecă spre întâlnirea cu Mikki, iar eu către club.

Era o seară ca multe altele. Mi-am făcut drum prin mulțimea bine cunoscută, mâncând aperitive și rostind vorbe de duh.

La un moment dat, în partea opusă a camerei, am zărit-o pe soacra mea. Ne-am salutat cordial, dând din cap.

Edith nu mă displăcea. Ar fi vrut s-o facă. Ar fi vrut să mă urască, dar ar fi fost împotriva religiei sale.

Deși Edith avusese dintotdeauna o viață extrem de privilegiată, era foarte sigură de nenumăratele oportunități ce li se iveau celor mai buni și mai inteligenți oameni de pe oricare treaptă a scării economice. Știa asta datorită dovezilor incontestabile din viața îndrumătorului ei spiritual.

Soacra mea era un discipol devotat al lui Oprah Winfrey. Înregistra fiecare emisiune, astfel încât să le poată urmări și când nu erau transmise. Canalul de cablu Oprah rula în permanență în bucătărie, iar videoul, în sufragerie, așadar casa lui Edith era într-un stadiu constant de Oprahizare.

Edith încerca să imite concepțiile despre viață ale realizatoarei de talk-show-uri de parcă i-ar fi aparținut lui Dalai Lama. Acele mici citate decupate din revista *O Magazine* se găseau prin toată casa. Selecțiile din lista ei de cărți se aflau pe noptiera lui Edith. Iar rețetele lui Rosie erau nelipsite din bucătăria sa.

—Oprah se trage dintr-un mediu dur, tragic, sărac, obișnuia să spună Edith. Iar acum este primită cu brațele deschise în orice casă din țară.

Dacă Oprah poate, atunci și tu poți. Ca premisă suna bine. Dar firește că și reciproca acestei teorii este adevărată – cei care rămân în sărăcie și în ignoranță, chiar și imobila clasă de mijloc, își merită soarta.

Era vorba de darwinism social. Sau, în cazul lui Edith, de darwinism monden.

Și soțul ei, W.D. Lofton Senior, era un adept al idealului ridicării prin forțe proprii. Dacă cineva l-ar fi întrebat care era cel mai autentic personaj al literaturii americane, nu i-ar fi menționat pe Jay Gatsby sau pe Willy Loman. Alegerea sa ar fi fost Horatio

Alger[1]. Presupun că era foarte confortabil pentru el să considere că bogăția și avantajele nu sunt domeniul exclusiv al celor avuți și privilegiați.

–Crema oricărei societăți se ridică întotdeauna la suprafață, obișnuia W.D. să spună. Și de asemenea: Un om bun nu poate fi ținut la pământ.

Domnul Lofton era departe de a se fi realizat prin propriile sale puteri, deși dacă l-ai fi auzit vorbind nu ți-ai fi dat seama de asta. Se zbătuse cu greu prin școala pregătitoare și apoi prin Harvard, bazându-se doar pe portofoliul cu dividende și pe redevențele pentru exploatarea petrolului.

Dacă tot vorbim despre socri, nu puteam să mă plâng că ai mei erau nespus de dificili. W.D. își uitase cu ani în urmă obiecțiile în privința mea. Iar pentru Edith nu eram, bineînțeles, Oprah. Dar, ca și ea, fusesem inteligentă, hotărâtă și ambițioasă. Îmi depășisem începuturile umile. Eram, măcar periferic, la fel ca Oprah și, de aceea, demnă de laude.

De fapt, soacra mea și cu mine aveam un singur interes comun. Brynn. Și obișnuiam să ne contrazicem aproape cu fiecare ocazie cu privire la ce ar fi fost mai bine pentru ea.

Totuși, ne-am salutat vesel cu mâna, ca și cum am fi fost plăcut surprinse să ne revedem, apoi ne-am îndreptat intenționat în direcții diferite.

Am continuat să avansez prin mulțime. Am vorbit cu chirurgul meu plastician. Am făcut schimb de zvonuri cu un dezvoltator ce urma să cumpere o proprietate care, auzise el, urma să fie alocată unor blocuri de locuințe prin noul plan de urbanism. Apoi am schimbat câteva comentarii prietenoase cu antrenorul de tenis.

---

[1] Horatio Alger (1832–1899) – scriitor american ale cărui romane descriau idilic ascensiunea socială rapidă a unor tineri din clasele defavorizate (n.red.)

Ca de obicei, am ajuns să stau la taifas cu cele mai bune trei prietene ale mele. *Prietene* nu era cel mai bun termen. Nu eram tocmai prietene. Eram patru femei care împărțeam aceleași obiective și nu aveam prea multe scrupule în privința celor îndeajuns de nenorocoși să ne stea în cale.

Tookie, Teddy și Lexi se născuseră însă cu această pasiune. La fel ca David, crescuseră în interiorul clubului. Spre deosebire de el, devenise centrul lumii lor. Presupun că eu eram contactul lor cu exteriorul. Nu numai că aveam antecedente din lumea americanului mediu, ci chiar vizitam zilnic această lume în interes de serviciu. Era, fără îndoială, uluitor.

Stăteam la fel de prost și în cazul numelui. Tookie era înregistrată în certificatul de naștere ca Portia Hlynn. Teddy era diminutivul de la Theodora. Iar Lexi era prescurtarea de la Alexandria. Totuși, mă tratau ca pe una dintre ele.

–Jane! strigă Lexi de îndată ce mă zări.

Celelalte două îmi făceau, de asemenea, semne cu mâna.

–Ce rochie minunată, zise Teddy. De la Goldblum?

–Saks, am răspuns eu. E o rochie Louis Feraud, cred.

Toate gângurir în semn de apreciere.

–David nu e cu tine în seara asta? întrebă Tookie.

–Nu, e ocupat, am zis eu, ridicând ochii în tavan cu subînțeles.

Cele trei dădură din cap în semn de înțelegere.

–I-o trage din nou blondei platinate? se interesă Teddy, suspinând.

Nu m-am obosit să-i răspund.

Lexi interveni indignată:

–Chiar n-ar trebui să te împaci cu situația, să știi.

Vorbea din experiență. Marea ei dragoste ridicase mai multe fuste decât un vânt puternic din vest. Într-un final îl prinsese cu pantalonii în vine, la propriu. La un dineu

organizat în propria sa casă, intrase peste el în timp ce nevasta unuia dintre asociații săi secundari îi făcea felație. În acel moment, Lexi era a treia nevastă a unui bărbat mai în vârstă. Chiar dacă probabil nu-l iubea la fel de mult, era, cu siguranță, mult mai fericită.

– Nu prea-mi pasă, le-am spus, lucru în mare parte adevărat. După un timp, îți poate crește un nodul pe aproape oricare mușchi, inclusiv pe inimă. Treaba cu David, am continuat eu, e că oriunde i-ar fi penisul, inima e tot pe terenul de golf.

Adevărul absolut al acelei afirmații aduse o repriză de hohote în mod clar nevrednice de niște doamne. Am folosit umorul ca să schimb un subiect care mă stânjenea.

– Așadar, cine are șanse dintre candidați? m-am interesat.

– Domnul și Doamna DigiTool sunt favoriții, răspunse Teddy.

Am râs din nou. Era o glumă.

DigiTool era o companie locală de software ce îl îmbogățise peste măsură pe tocilarul care o fondase. Contribuise masiv la diverse cauze locale, dar nimeni nu l-ar fi considerat în mod serios demn de „clubul aristocratic".

– I-am văzut la simfonie, mă informă Tookie. Sandale Birkenstock cu picioare păroase. La ce i-o fi stat mintea?

– Ah, te refereai la el, se amestecă Lexi în discuție. Pentru o secundă am crezut că era vorba de nevastă-sa.

Remarca meschină dădu naștere mai multor chicoteli.

– Serios, am zis eu, cine ar avea șansa de a deveni membru?

– Doctorul și doamna Rubenstein ar avea șanse anul acesta, opină Teddy. Ea s-a făcut remarcată pe la muzeul de artă, iar lui i s-a dat o catedră la facultatea de medicină.

Tookie țâțâi și dădu din cap dezaprobator.

– Sunt foarte evrei, mormăi ea.

–Și tu ești evreică, sublinie Teddy.

Tookie pufni a îndoială și-și dădu ochii peste cap.

–Suntem evrei în măsura în care ținem ritualurile de bar-mitzvah de shivah, explică ea. Familia Rubenstein frecventează templul.

–Din punctul meu de vedere e mai bine așa, spuse Lexi. Mai puțină înghesuială la barul nonalcoolic din diminețile de sâmbătă.

Cu toatele am chicotit obraznic.

–Daisy și Thorn Whittingham candidează din nou, anunță Tookie.

Am rămas surprinsă.

–Credeam că după ultima dată când au fost excluși s-au ofensat și au amenințat că nu vor mai încerca din nou.

–Niciodată să nu spui niciodată când vine vorba de clubul aristocratic, filosofă Lexi.

–Presupun că vei miza din nou pe familia Brandt, zise Teddy.

Am încuviințat din cap.

–Millie și Frank sunt niște oameni adorabili. Și nu spun asta doar pentru că sunt asociata firmei lor de intermedieri imobiliare. Sunt într-adevăr un cuplu minunat.

–Sunt, aprobă Tookie. Toată lumea îi iubește. Credeam că vor intra încă de acum doi ani. Nu-mi vine să cred că au fost refuzați din nou anul trecut.

Am dat din cap cu tristețe.

–Mă întreb cine oare tot votează împotriva lor, murmură Lexi, rotindu-și privirea prin salon în speranța de a descoperi persoana vinovată.

–N-am idee, am zis eu.

Desigur, știam exact cine continua să voteze împotriva lor. Eu. Atâta timp cât eram persoana care făcea demersuri pentru a-i ajuta să intre în club, poziția mea în cadrul

companiei era excelentă. Ultimul lucru pe care îl doream ar fi fost ca ei să nu mai aibă nevoie de mine.

Seara trecu încet în acest fel. Noi, cele patru, discutam împreună, bârfindu-ne prietenii și asasinând reputația dușmanilor. Era încă devreme când m-am retras.

– Beemerul decapotabil? mi se adresă tânărul și arătosul îngrijitor al parcării în timp ce pășeam pe verandă.

Am încuviințat din cap, fără să mă obosesc să-l corectez. Adevărații entuziaști știu că porecla *Beemer* se referă, de fapt, la motocicleta BMW. Porecla corectă pentru automobil e *Bimmer*. Dar *Beemer* suna mult mai bine, chiar și eu o foloseam. A ignora ceea ce știi nu e același lucru cu ignoranța.

– Te îndrepți deja către casă, Jane? Petrecerea de-abia a început.

M-am întors și l-am zărit pe Gil Mullins în umbra din curtea interioară. Un pierde-vară de vârstă mijlocie, fiu al patronului unei companii de transport rutier care decedase recent, Gil flirta întotdeauna cu mine, iar când era turtă devenea nesuferit.

– Soțul ăla al tău ar trebui să se îngrijoreze, o vulpe sexy ca tine singură printre lupi...

Vulpe sexy? Omul trăia în continuare în anii șaptezeci.

I-am aruncat dezinteresată o jumătate de zâmbet și mi-am concentrat atenția în direcția din care urma să-mi sosească mașina.

Spre neplăcerea mea, Gil nu se prinsese de sugestie, ci alunecă pe lângă mine și-mi înfășură o mână transpirată în jurul taliei. Gil nu era un bărbat neatrăgător. Avea constituția înaltă, puternică, a unui atlet. Dar anii, apropiindu-se de șaizeci, presupuneam eu, începeau să se strângă în jurul centurii, iar chipul său, cândva frumos, căpătase tenul în permanență roșiatic al celor care beau zilnic.

– Jane, iubire, zise el, cu respirația de gin și tonic mult prea aproape de fața mea. De mult mi-ai picat cu tronc.

–Nu mă interesează, am precizat eu plat, îndepărtându-i mâna de pe mine.

–Ei, haide, dragă, încercă el din nou. Cu toții suntem interesați. Viața e scurtă, trebuie să ne avântăm în ea cât mai putem.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am îndepărtat de el. Mașina mea, un BMW 328i decapotabil roșu, venea pe alee. Mă simțeam îndeajuns de sigură încât să dau drumul unei salve de insulte.

–Mi se pare destul de jalnic, Gil, că frazele tale de agățat sunt atât de răsuflate, încât trebuie să recurgi la reclame pentru bere.

Beemerul se opri, iar eu am mers prin spatele lui către ușa șoferului. Tânărul coborî și îmi înmână cheile.

–Cățea! mă înjură Gil.

Îngrijitorul parcării deveni deodată atent.

–Vă deranjează?

–Nu îndeajuns cât să merite să te sinchisești, i-am spus eu.

–Curvă stricată! urlă Gil. Lesbiană frigidă!

Ochii băiatului se măriră.

I-am zâmbit liniștitor.

–Poți să fii toate astea în același timp? am întrebat, și i-am făcut cu ochiul.

Mi-a deschis ușa mașinii și i-am lăsat bacșișul. M-am așezat la volan și am apucat mânerul chiar în timp ce tânărul închidea ușa. În coliziunea ce a rezultat mi-am rupt o unghie.

Am înjurat în bărbie, dar nu mă auzise. Gil urla după propria mașină.

Tânărul se aplecă peste portieră pentru a-mi vorbi între patru ochi.

–Nu vă faceți griji, zise el. O să-i distrag atenția îndeajuns de mult să nu vă poată urmări.

I-am mulțumit. Fusese drăguț din partea lui să încerce să mă protejeze, dar adevărul era că Gil știa exact unde locuiam. Dacă ar fi avut de gând să continue confruntarea, ar fi putut cu ușurință s-o facă.

– Ar fi mai bine să ridicați capota, doamnă, mă sfătui el. A început să picure.

Am încuviințat din cap. În timp ce rulam pe alee și ieșeam pe poartă, am apăsat butonul pentru acoperiș. Se ridică încet, tacticos, precum o pătură protectoare ce ține afară noaptea și stropii de ploaie. La semnul de stop am tras clapeta de blocare. Era îndeajuns de multă burniță cât să-mi dea bătăi de cap. Am schimbat ștergătoarele pe intermitent.

Să merg direct acasă nu părea o idee bună. Nu-mi era teamă de Gil Mullins, dar nu voiam să am de-a face cu el dacă apărea. Și nu eram încă pregătită să găsesc casa goală. Fără îndoială, David avea să petreacă noaptea în apartamentul lui Mikki și să se furișeze la micul dejun. Amândoi urma să ne prefacem că a fost toată noaptea în propriul dormitor.

Am străbătut Highland Boulevard și am intrat pe autostradă. Nu mă îndreptam nicăieri anume, doar conduceam în aerul nopții. Conduceam și mă gândeam.

Lexi avea dreptate, probabil n-ar fi trebuit să accept infidelitatea lui David. Dar nu-mi închipuiam ce aș fi putut face în acest sens. Bineînțeles, aș fi putut intenta divorț. Probabil că i-ar fi plăcut asta. Mariajul nostru se sfârșise de ani de zile. Brynn era singurul nostru interes comun. Dacă am fi divorțat, aș fi pierdut totul. Financiar, m-aș fi descurcat. Nici măcar n-aveam nevoie de banii lui, iar instanța ar fi văzut că am destui bani și eu singură. Dar numele lui David valora mult. Familia sa avea poziția socială și reputația la care visează oricine. Dacă el nu mi-ar mai fi fost soț, aș fi pierdut tot ceea ce muncisem mare parte din viață să câștig. Aș fi devenit persona non grata la club,

o nimeni în cadrul comunității, o poveste moralizatoare pentru tinerele de la Junior League și o sclavă obișnuită la muncă. Sub nici o formă nu aveam de gând să mă întorc la așa ceva. Mă întrebam inutil dacă un avocat bun ar fi putut să-mi obțină custodia asupra poziției sociale.

Am intrat pe linia de centură, îndepărtându-mă de luminile și de traficul citadin. Zona suburbană de case strălucea ca o constelație de stele terestre în întunericul de la marginile drumului.

Dacă aș fi divorțat de David, oare ce-ar fi spus Brynn? Sau, probabil și mai important, ce-ar fi spus doctorul Reiser? Ce distrugeri permanente poate provoca o căsnicie destrămată? Practic fiecare fată pe care o cunoștea trecuse prin cel puțin o despărțire familială. Toate păreau să le facă față. Dar Brynn era atât de fragilă, atât de ușor de rănit! Oare eu s-o fi făcut-o așa? Avusese tot ce-și dorise. Am avut grijă să aibă tot ceea ce eu mi-aș fi dorit.

Am avut grijă ca *eu* să am tot ceea ce mi-am dorit. Dar nu eram mai fericită decât ea.

Nu-l învinovățeam pe David pentru toate neajunsurile căsniciei noastre. Pentru infidelitate, da. Dar ăsta era doar un exemplu minor dintre multe lucruri ce nu mergeau bine. Nu mai aveam o viață comună, într-adevăr, de foarte mult timp. Poate că n-o avuseserăm niciodată. Poate că situația ar fi stat altfel dacă Brynn ar fi fost băiat. David își dorise un băiat. Dacă am fi avut un fiu, poate că ar fi fost mai responsabil în creșterea lui. Poate că nu m-aș fi simțit atât de copleșită. Lucrurile ar fi stat altfel dacă am fi avut un băiat.

David o iubea pe Brynn, nu încape îndoială. Dar începuse pledoaria pentru un alt copil când ea era încă mică. Pe atunci, știam că-mi era de-ajuns. Refuzasem categoric. David nu se resemnase cu eleganță. Mă hărțuise ani de zile. Nu sunt cu adevărat sigură că a acceptat vreodată ideea. Pur și simplu am încetat să mai vorbim despre asta.

Îmi părea rău pentru Brynn că nu avea nici un frate, dar eu nu regretam că n-am mai făcut alți copii. Aș fi făcut doi copii de două ori mai dereglați ca unul singur. Iar în privința carierei mele, nici vorbă. Aș fi fost mult prea ocupată să-mi duc odraslele la ședințele de terapie.

Am aruncat o privire la unghia ruptă. Până marți nu aveam planificată nici o ședință de manichiură. Poșeta stătea pe locul de lângă mine, și m-am apucat să scormonesc prin ea după o pilă de unghii.

M-am uitat din nou în față, iar firele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat brusc. Știam că ceva nu era în regulă. Nu știam ce anume. Exista o agitație primordială în mine, acel soi de precauție care îmi salvase strămoșii de la a fi atacați de tigrii ancestrali. Îmi injecta adrenalină în creier. Nu știam de ce. Nu știam ce. Nu vedeam prea bine. Apoi mi-am dat seama la ce mă uitam.

Un tir cu optsprezece roți venea din direcția opusă, la vreo patru sute de metri de mine, oscilând la întâmplare între trei benzi. Era o autocisternă imensă. Nu mergea cu viteză prea mare, dar se îndrepta irevocabil către banda exterioară.

Îl priveam detașată. Șoferul pesemne că adormise, gândeam eu. Bine că nu era trafic, cineva ar putea să moară, mi-am zis.

Când camionul trecu de separația dintre sensuri, reflexele mi se activară ca un ceas cu alarmă. Venea fix spre mine, încărcătura alunecându-i spre stânga precum coada unui imens T-rex.

Am virat pe banda întâi. Avansa neabătut. M-am aplecat cu putere pe claxon.

– Trezește-te! La naiba! am urlat.

Dacă aș fi accelerat și aș fi ieșit de pe carosabil aș fi putut să-l ocolesc. Dar dacă tirul m-ar fi lovit, viteza mare nu m-ar fi ajutat. Nu aveam timp de gândire.

Am călcat pedala de accelerație la maxim și am zburat către acostament.

Va fi aproape.

Va fi prea aproape.

Pentru o secundă am văzut trei benzi libere. Apoi spatele autocisternei s-a răsucit la nouăzeci de grade în fața mea. Am întors abrupt și am auzit urletul metalului când scaunul pasagerului din Beemer s-a frecat de balustrada de metal. Scânteile rezultate din fricțiune au luminat întunericul. Am apăsat frâna.

Impactul a fost incredibil de abrupt, puternic, zgomotos. Pentru o fracțiune de secundă fusesem ținută ferm de centura de siguranță. Apoi s-au activat airbagurile și am fost învăluită în întregime de o lume bej.

Propulsată înapoi în scaun, gâfâiam după o gură de aer. Nu știu dacă îmi ținusem respirația ori dacă îmi pierdusem răsuflarea.

Era liniște. Incredibil de liniște. Singurele sunete erau cel al oxigenului care îmi inunda plămânii și bătaia pulsului din vene.

Airbagurile începură să se dezumfle, iar șuieratul vag aducea cu el întâia percepție a realității.

–Sunt bine, am șoptit încet, nefiind absolut sigură de adevărul afirmației.

M-am verificat rapid. N-am văzut sânge, nici oase rupte, nici părți ale mașinii care să-mi perforeze organele interne.

–Sunt bine, am repetat, de data asta cu mai mult optimism.

Mă dureau încheieturile mâinilor, dar nu zăream nici un fel de rană. Mi-am dus mâna tremurândă la ceafă. Dârdâiam, dar nu eram rănită. Am rămas acolo câteva clipe, încercând să-mi revin din șoc.

Interiorul mașinii îmi părea un loc ciudat și necunoscut. Airbagurile dezumflate atârnau ca un giulgiu

peste tabloul de bord, ascunzând vederii panoul, ceasul, CD-playerul. Puteam zări pe parbriz un ștergător îndoit și secționat ce palpita spasmodic de parcă ar fi avut vreo convulsie electrică. Beemerul nu părea să fi fost extrem de avariat. Partea din față era presată puternic, iar capota era parțial îndoită, dar având în vedere mărimea tancului petrolier de lângă mine, mă simțeam norocoasă că n-am fost strivită ca o insectă.

În raza îngustă ce provenea de la farul meu drept vedeam că aproape reușisem să evit accidentul. Autocisterna se rostogolise într-o parte. Eram blocată între bara sa din spate și balustradă. Putea fi mai rău, am gândit.

Cu mâinile încă tremurânde, am început să-mi caut mobilul. Conținutul poșetei mele deschise se împrăștiase la impact. Singurele lucruri ce rămăseseră pe scaun lângă mine erau un tub de ruj și niște cărți de vizită alandala.

Ploaia turna cu putere pe portbagajul mașinii. M-am uitat încă o dată la ștergătorul spasmodic. Ciudat, pe parbriz nu părea să plouă deloc.

În acel moment am recunoscut mirosul. Un miros comun, de zi cu zi, inconfundabil. Benzină. Din autocisterna înclinată într-o parte curgea benzină în cascadă pe spatele mașinii mele.

– Iisuse! am urlat.

Am încercat ușa. Bineînțeles că nu se clintea. Era blocată de bara de protecție a camionului.

Am încercat să mă îndrept către ușa pasagerului, dar m-am încâlcit în centura de siguranță. Am găsit butonul roșu, m-am eliberat și m-am târât în grabă peste schimbătorul de viteze către partea cealaltă a mașinii.

Ușa era încuiată.

Am apăsat butonul de deblocare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am descuiat-o manual.

Mânerul s-a eliberat, dar ușa nu s-a deschis decât câțiva centimetri.

Am apăsat mai tare.

Nu ceda deloc. Mașina era blocată de balustradă.

Am început să bat în metalul ușii. Deschizătura nu se lărgea.

Trebuia să mă cațăr pe fereastră.

Am apăsat butonul de deschidere automată a geamului.

Nici un răspuns.

O privire către ștergătorul de parbriz îmi dezvăluia că se oprise din dansul tremurător. În spatele lui vedeam cum iese fum de sub capota mașinii.

Unde e fum e și foc.

Ploaia de benzină continua să curgă peste portbagaj. Mirosul aburilor se intensificase.

–Închide contactul! mi-am dat singură ordin.

De-abia îmi mai recunoșteam propria voce.

Căutam frenetic pe sub rămășițele bej ale airbagurilor după cheia de contact ce se bălăngănea agățată de butucul volanului.

Când am găsit-o, am închis contactul. Am scos chiar și cheia.

Fumul continua să se ridice din motor.

Am deschis zăvorul manual al capotei de pânză. Era blocat. Am apăsat butonul pentru deschidere automată o dată, apoi a doua oară, din nou, de vreo șase ori. Cheile mașinii erau încă în mâna mea. Am încercat să le folosesc pe post de șurubelniță ca să decuplez mecanismul.

Nu a funcționat. Am deschis torpedoul și am scormonit prin el să găsesc vreo unealtă, un ciocan, o rangă, un cuțit, orice.

Înăuntru nu erau decât o daltă de plastic pentru gheață, asigurarea, talonul și manualul mașinii.

Am luat dalta și am bătut fără putere cu ea în parbriz timp de o jumătate de minut. Am început s-o frec

de capota de pânză, fără rezultat. Am încercat să găsesc vreun punct slab, vreo cusătură uzată, vreo margine slăbită. Nu exista. Am apucat dalta de plastic ca pe un ciocan de gheață și am încercat să fac o gaură în pânză. Nu era îndeajuns de ascuțită.

Fumul ce se ridica de pe capotă îmi întuneca vederea prin parbriz în întregime. Începuse să se infiltreze în mașină. Era ca și cum aș fi fost singurul om de pe pământ. Eram prea înspăimântată ca să intru în panică. Prea îngrozită să-mi fie teamă. Eram singură în mașina mea, neajutorată.

–Nu ești niciodată singură, mi-am reamintit, și am început să scormonesc prin conținutul vărsat pe jos al poșetei, căutând telefonul.

Cea mai rea moarte trebuie să fie cea prin foc, mi-am zis. Sufocantă, fierbinte, dureroasă. Nu era o moarte bună. Și nici nu voiam să mor.

De ce era telefonul negru? În întuneric nu vezi niciodată nimic negru. Niciodată n-am să-mi mai iau vreun alt telefon negru, am declarat în gând.

Începea să pară că nici n-o să mai am nevoie de unul vreodată.

Am renunțat să încerc să sun după ajutor și m-am lăsat în scaunul pasagerului, cu umerii sprijiniți de consola centrală. Am încercat să sparg geamul cu tocurile. În toate accidentele pe care le văzusem, geamurile erau făcute țăndări. De ce geamurile mele nu erau sparte? De ce nu puteam să le sparg? Am continuat să izbesc din toate puterile.

Fumul se îngroșase, făcându-mă să tușesc. Puteam auzi ploaia de benzină ce turna neabătută. Mirosul era atât de puternic, încât îmi ardea nările.

–Te rog, nu mă lăsa să mor, am implorat, sperând că cineva, undeva, avea să audă. Te rog, scoate-mă de aici.

Îmi simțeam lacrimile curgându-mi pe obraji. Mă gândeam la Brynn, la copila mea dragă, Brynn. O vedeam în amintire ca pe o fetiță, chicotind în timp ce urmărea balonașele pe care le făcusem pentru ea în curtea interioară. O vedeam îmbrăcată pentru balul debutanților, arătând atât de senină și matură. Și o vedeam uitându-se la mine, acuzându-mă cu privirea din spatele ochelarilor ei de citit. Cum ar fi putut să treacă peste asta? Oare vina simțită la moartea mamei ei ar avea să-i năpăstuiască viața pe vecie?

Mă durea sufletul pentru ea. Și pentru mine. N-aveam s-o mai strâng în brațe niciodată. N-aveam să-i mai spun niciodată cât de mult o iubeam. Cât de fericită eram că-mi era fiică. Cât de rău îmi părea că nu avuseserăm mai mult timp.

–Doamne, te implor, scoate-mă de-aici, m-am rugat. Nu vreau să mor. Te rog, scoate-mă de-aici.

Îmi bâiguiam printre lacrimi jalnica rugăciune.

–Scoate-mă de-aici. Lasă-mă să trăiesc, am insistat. O să fiu o persoană mai bună. O să-mi schimb viața. Dacă mă scoți de-aici o să... o să fac bine. Promit. Dă-mi o nouă șansă și am să fac bine. Te rog, scoate-mă de-aici. Voi face bine. Voi face bine toată viața mea.

Nu am primit alt răspuns decât liniștea. Liniștea, potopul de benzină ce curgea pe partea din spate a mașinii și fumul ce se ridica în valuri și care îmi ardea plămânii.

–Te rog, am spus mai încet. Te rog.

M-am lăsat pe spate. Exact deasupra mea, la fel ca în scena-cheie dintr-un thriller de categoria a doua, un satâr imens a sfâșiat capota de pânză.

Am țipat.

A trecut un moment de teroare până am recunoscut salvarea.

Cuțitul tăiase în zig-zag. Era libertatea mea. Era șansa pe care o căutasem prin rugile mele. Cu forța dată

de disperare, am început să despart în două materialul pe la tăietură. Era tare și aproape imposibil de îndoit, dar nu m-am dat bătută. Era șansa mea, singura mea șansă. Aveam de gând să mă folosesc de ea.

M-am luptat să-mi fac o deschizătură în capotă. O mână fermă mi-a apucat încheietura.

–Haide, zise bărbatul. Chestia asta o să explodeze.

M-am ridicat în picioare pe scaun, apoi am pus un picior pe tabloul de bord și un genunchi pe marginea portierei. Două mâini puternice, viguroase, m-au tras pe burtă pe parbriz.

Eram liberă.

Am alunecat pe capotă, prin fumul și căldura motorului, iar el m-a tras înainte. Stăteam pe asfalt.

–Fugi! îmi ordonă el, trăgându-mă de mână.

Zis și făcut.

Am fugit treizeci, poate patruzeci de metri. S-a lăsat în genunchi, iar eu m-am ascuns în spatele lui.

Am privit către salvatorul meu și am văzut lângă mine un bătrân uscățiv, în picioarele goale, cu părul răvășit, îmbrăcat într-o pijama dungată.

În urma noastră, mașina explodă într-un glob imens de foc ce ne trânti la pământ.

capitolul 2

Mama mea muncise aproape toată viața ca asistentă medicală, așadar pentru mine spitalele erau lipsite de interes sau de dramatism. Dar în seara aceea, întinsă pe o targă într-o nișă cu perdele a salonului de urgență pentru un timp ce-mi păruse o viață, mă concentram cu atenție la ce se întâmpla în jurul meu. Acel du-te-vino al personalului băutor de cafea nu era important – încercam, doar, să nu mă gândesc la nimic.

Bineînțeles, nu puteam s-o fac. Precum exercițiul din școala generală cu nu-ți-închipui-un-elefant, e imposibil să-ți golești mintea la comandă. Se poate întâmpla accidental. Poți sta așezat undeva și deodată îți dai seama că de ceva vreme creierul tău nu mai funcționează. Dar e într-adevăr imposibil să încerci să nu te gândești la nimic, așa că încercam să mă gândesc la altceva. Ceva în afara momentelor de groază prin care tocmai trecusem.

Echipele de asistență ajunseseră fără probleme la locul accidentului. Explozia fusese mult mai eficientă ca un apel la 911. În scurt timp fuseserăm înconjurați de mașini de pompieri, ambulanțe și poliție.

Tot ce doream era să dispar de-acolo. Să mă urc într-una dintre mașinile acelea care nu ardeau și să conduc în neștire. Personalul de pe ambulanță nici nu voia să audă de una ca asta.

–Stai nemișcată, mi s-a spus de nenumărate ori.

Nu fusese ușor. În spital a fost însă mult mai rău. Presupun că acolo, pe asfalt, eram amorțită. Prea copleșită de faptul că eram în viață ca să mă îngrijorez de cât de aproape de moarte fusesem. Eram aproape isterică de teamă. Nu conta cât de atent ascultam conversațiile lumești

din jurul meu, nu puteam să controlez în totalitate delirul ce mi se strecurase pe sub piele. Stăteam acolo întinsă la odihnă obligatorie, în timp ce în mine sălta de colo-colo o nebună care țipa terorizată.

Mă agățam intenționat de prezent. Asta includea un aparat ce semăna cu un imens cârlig de rufe din plastic atașat degetului meu și o manșetă de tensiometru înfășurată în jurul brațului, care se umfla automat o dată la câteva minute. Ambele erau conectate la o grămadă orbitoare de ecrane luminate puternic ce le arătau fără îndoială cunoscătorilor exact ceea ce se petrecea sub exteriorul meu calm.

Dincolo de nișa mea provocatoare de claustrofobie puteam auzi detaliile intime ale problemelor oamenilor ascunși după nenumărate șiruri de perdele pastelate.

Era un copil mic ce se văita și plângea, iar mama lui îi repeta cu o voce obosită și robotică să-și țină punga cu gheață pe mână.

Mai departe era cineva, beat sau nebun, care cânta „Lucille mi-a luat mințile" într-o variantă ce l-ar fi făcut mândru chiar și pe Frank Zappa.

Chiar lângă separeul meu, o bătrână încerca de cel puțin zece minute să capteze atenția oricui trecea. Într-un final, un doctor se opri, iar ea îi spuse, aproape de a implora, că avea nevoie la toaletă.

–O să chem pe cineva, o asigură el.

Probabil se dusese în Australia, fiindcă nu veni nimeni.

Pe partea cealaltă a coridorului, un bărbat îi zicea doctorului de gardă că nu voia raze X și că o injecție de cortizon în genunchi i-ar fi suficientă.

Am ascultat în continuare.

Undeva pe-acolo era și salvatorul meu. Venise înaintea mea, cu prima ambulanță.

Inițial fusese o confuzie. Echipajul de prim-ajutor crezuse că el fusese victima accidentului și că eu îl scosesem

dintre fiare. Tipul nu prea făcuse cine știe ce să risipească îndoielile. Când asistentul îl întrebase dacă era în regulă, se mulțumise să dea din cap afirmativ.

–Voi fi bine, zisese el. Mulțumită ei.

Mă gândeam că explozia îl zăpăcise. Eu, cu siguranță, încă mă simțeam zăpăcită.

Perdeaua s-a deschis abrupt și am tresărit. Asistenta mea, într-o uniformă mai mult vopsită în stil hipiot decât apretată și eficientă, și-a făcut apariția. Un polițist tânăr și chipeș stătea lângă ea.

–Doctorul o să vă dea voie să plecați în curând, îmi spuse ea pe acel ton puțin prea tare și condescendent pe care specialiștii îl folosesc deseori cu oamenii ale căror vieți sunt în mâinile lor. Domnul polițist Norton e nevoit să vă întrebe despre accident.

Acesta scria ceva într-un carnețel.

–S-a întâmplat atât de repede, am explicat eu înainte să apuce să mă întrebe ceva.

Polițistul se uită la mine, apoi la asistentă și chicoti în timp ce-mi răspundea, cuvintele lui fiind mai degrabă menite să o distreze pe ea, decât să mă lămurească pe mine.

–Prea repede nu s-a putut întâmpla, comentă el. După măsurătorile noastre, autocisterna mergea cu aproape șaizeci la oră când a trecut de linia de mijloc. Pe când s-a ciocnit cu dumneavoastră, ajunsese la vreo cincizeci.

–Șoferul adormise, presupun.

–Mort de-a binelea chiar înainte de a ieși de pe banda lui, mă informă polițistul Norton, tonul său direct părând aproape jovial. Vom fi nevoiți să așteptăm raportul complet, dar medicul legist de la fața locului spune că cel mai probabil a fost vorba de un atac cerebral.

Am încuviințat din cap. Era deja mort. Cumva, lucrul ăsta mă îngrozea și mai tare. Fusesem unica persoană de pe acea autostradă. Aș fi murit singură.

– Bărbatul care m-a salvat, i-am întrebat eu. Cine e? E în regulă? E încă aici, la Urgențe?

Polițistul dădu o pagină înapoi în carnetul său.

– Chester W. Durbin, citi el. Șaptezeci și opt de ani. Domiciliat la Centrul de Asistență Bluebonnet Manor, numărul 177, East Loop colț cu Toronto.

– Se va face bine, zise asistenta. Ne pregătim să-l transferăm la etaj. Îl vom ține sub observație încă vreo două zile.

– E rănit?

– Nu atât de grav pe cât ai crede, mă liniști ea. Are niște tăieturi pe picioare, câteva vânătăi și genunchii juliți. În afară de asta, e bine.

– Atunci de ce îl țineți?

Asistenta se uită la mine de parcă aș fi fost o idioată.

Nu sunt idioată. Eu mă simțeam bine, așadar aveam să plec în curând acasă. Dacă Chester Durbin era bine, de ce nu pleca, de asemenea, acasă?

– E un om bătrân, răspunse ea.

Îmi aminteam, desigur, cum arăta stând lângă mine pe ciment, vârstnic, cu picioarele goale și cu pijamaua dungată. Dar o scânteiere a memoriei mă făcuse să simt din nou puterea fermă a mâinilor sale când mă apucase de încheietură și brațele solide ce mă trăseseră prin deschizătura sfâșiată a capotei de pânză.

– E într-o formă destul de bună, am remarcat eu. Trebuie să fie unul dintre acei oameni în vârstă care trag de fiare sau fac exerciții de tai chi.

Polițistul se uită la mine neîncrezător. Asistenta hipiotă izbucni chiar în râs.

– Nu cred, zise ea. Domnul e foarte firav.

– E destul de surprinzător că a reușit să te scoată din acea mașină, comentă polițistul. Este o distanță cam de cinci sute de metri între căminul de bătrâni și locul accidentului.

Asistenta clătina din cap a neîncredere.

– E greu de închipuit că bătrânul a putut să meargă pe jos atât de departe, darămite că a mai fost capabil şi să dea o mână de ajutor când a ajuns acolo.

Poliţistul fu de acord.

– Ce mă nedumereşte, urmă el, este imaginea moşului alergând pe dealul acela cu satârul în mână.

– S-a gândit să ia un cuţit, dar n-a avut şi bunul simţ să-şi pună pantofii în picioare, menţionă asistenta, râzând pe înfundate.

Stăteam acolo încercând să corelez imaginea persoanei despre care vorbeau cu aceea a salvatorului meu.

– Trebuie să-l văd, am declarat pe neaşteptate, cu hotărâre, uimindu-mă singură. Asistenta hipiotă pă- rea nesigură:

– Nu, nu cred...

– Acum! am întrerupt-o, deja încercând să cobor de pe targă.

Nu fusesem niciodată genul de femeie care putea asculta cu uşurinţă comenzi. Şi eram în mod inexplicabil înnebunită să-l revăd pe acest om, înainte să dispară din viaţa mea.

Mi-am smuls cârligul electronic de pe deget şi l-am azvârlit pe targă. Eliberarea din manşeta tensiometrului a fost mai dramatică din cauza materialului scai care s-a desfăcut cu un scrâşnet.

– Aşteaptă! Vocea asistentei era aproape disperată.

– Ai de gând să încerci să mă opreşti? am întrebat-o eu, aproape provocând-o s-o facă. Sau ai de gând să mă ajuţi?

Ezită, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile.

– Lasă-mă să-ţi aduc un scaun cu rotile, îmi pro- puse ea.

– N-am nevoie de scaun cu rotile.

– E politica spitalului. Aşază-te în scaunul cu rotile, iar eu te duc să-l vizitezi.

În timp ce ea mă împingea către partea opusă a salonului de urgenţă, personalul era deja în toiul procesului de mutare a lui Chester

Durbin într-o încăpere de la etaj. Asistenta mea hipiotă îi opri brusc şi vorbi între patru ochi cu unul dintre infirmieri. Nu ştiu ce-a spus, dar respectivul mi-a aruncat o privire urâtă înainte de a împinge patul înapoi în nişa cu perdele, răstindu-se:

– Cinci minute!

Le-am mulţumit cu dispreţ. Bărbatul din pat era tăcut şi părea obosit şi somnoros. Mă simţeam atipic de timidă în timp ce mă apropiam de el, ridicându-mă din scaun şi sprijinindu-mă de marginea patului.

– Bună, am murmurat.

Mă privi cu ochi umezi, pe jumătate închişi.

– Eşti endocrinologul? vru el să ştie.

– Nu, sunt femeia din maşină, l-am lămurit.

– Aha. Încuviinţă din cap, oferindu-mi un zâmbet şters.

– Voiam... voiam doar să-ţi mulţumesc.

– Cu plăcere. Mâna sa butucănoasă, plină de pete maronii, îi alunecă de sub cearşafurile albe şi o atinse uşor pe a mea pe balustradă. Eşti în regulă acum?

– O da, desigur, am răspuns. Sunt bine.

Nu mă simţeam bine. Mă simţeam iritată, nervoasă, stingherită. Asistenta şi poliţistul avuseseră dreptate în privinţa acestui tip. Arăta foarte bătrân şi incredibil de firav. Dar îmi aduceam încă aminte cu precizie forţa din braţul ce-mi apucase mâna şi mă trăsese din calea pericolului. Nu-mi puteam pune în ordine gândurile care mi se învălmăşeau în cap. Voiam să vorbesc despre asta, să aflu detalii, să-mi reamintesc succesiunea evenimentelor.

– Cum ai făcut-o? l-am întrebat.

Bărbatul dădu din umeri.

– Nu prea ştiu, recunoscu el, râzând încet. Cred că a fost unul dintre acele cazuri ciudate în care oamenii, la ananghie, îşi descoperă forţe pe care nu ştiau că le au.

Auzisem despre aşa ceva. Poveşti de tabloid cu un bărbat care ridică un camion de deasupra unei victime captive, sau despre un copil care nu ştie să înoate, dar care, în mod miraculos, reuşeşte să-şi tragă la mal tatăl inconştient după ce li s-a răsturnat barca.

– Ai zărit accidentul?

– Nu, nu, dormeam, zise bărbatul. Dar probabil că l-am auzit.

– L-ai auzit?

– Îmi închipui că da. M-am trezit tresărind, ca şi cum aş fi avut un coşmar. M-am uitat pe fereastră şi am zărit camionul pe contrasens. Ştiam că trebuie să ajung acolo.

– De unde ai luat cuţitul?

– Din bucătărie.

– De ce l-ai luat?

Arăta la fel de nedumerit ca şi mine.

– Nu ştiu, îngăimă el. Nici măcar nu-mi amintesc să mă fi gândit că aş fi avut nevoie de el. Îmi aduc aminte însă că am fugit în bucătărie şi l-am înşfăcat dintr-un sertar. Râse. Nici măcar nu mai intrasem vreodată în camera aceea. Chiriaşii nu au voie acolo.

Cuvintele sale mă lăsară cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Voiam ca evenimentele salvării mele să fie organizate frumos, raţional, într-un context care să-mi fi fost familiar. Nu mă interesa să mă gândesc la întâmplări misterioase, inexplicabile. Şi mă împotriveam cu încăpăţânare oricărei tentaţii în acest sens.

Din spatele perdelelor am auzit o voce cunoscută.

– Eram la trei lovituri de gaura a paisprezecea joia trecută, la La Cantera...

David.

Confuzia din gânduri se limpezi imediat. David era aici. Şi odată cu el venea şi sunetul vieţii mele, al vieţii mele reale. Viaţa comună, sigură şi confortabilă cu care eram atât de obişnuită.

– Soţul meu e aici, i-am spus salvatorului meu, ca şi cum toate

enigmele derutante deveniseră uşor de dezlegat. A venit să mă ia acasă.

Nu-mi aminteam să mai fi fost atât de entuziasma- tă să-l văd pe David. Era la fel de calm şi de plăcut ca întotdeauna. L-am prezentat salvatorului meu. Îl salută pe bătrân cu mâna.

– Trebuie să-l ducem pe domnul Durbin sus, zise una dintre asistente.

– Desigur, îi spuse David. Încântat de cunoştinţă, Chester. Şi mulţumesc.

Îi priveam cum împing patul către lift. Eram copleşită de un sentiment dezgustător de ireal. Intenţionat, m-am întors cu spatele.

– David, vreau să merg acasă.

Soţul meu îmi rânjea ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

– Desigur, zise el. Dacă Pete e de acord.

Acel *Pete* era doctorul secţiei de Urgenţe, Pete Murfey, pe care David, se pare, îl cunoştea de la golf.

– Cred c-o putem externa. Dacă promite să se odihnească bine şi să nu mai arunce în aer nici o maşină.

Amândoi au izbucnit în râs. Am zâmbit şi eu, dar prefăcut. Tot ce-mi doream era să ajung acasă. Să mă întorc la ordinea de dinainte a lucrurilor. Să uit tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

Nu era atât de uşor.

În următoarele zile am stat acasă, în convalescenţă. Nu aveam răni majore, doar câteva vânătăi şi dureri musculare, dar în general nu mă simţeam bine.

În mod surprinzător, nu eram atât de nerăbdătoare să mă întorc la serviciu. Îmi rămăseseră câteva lucruri nerezolvate. Millie Brandt urma să se ocupe de încheierea unui contract pentru mine. Toate celelalte le lăsasem în voia lor. Millie şi ceilalţi de la muncă erau perplecşi. Până şi David părea curios. Dar nimeni nu era mai surprins

de asta decât mine.

Îmi plăcea să fiu stăpână pe situaţie – şi acasă, şi la lucru. Îmi plăcea să intru în toate detaliile, să mă asigur eu însămi că toate *i*-urile erau punctate şi că toate *t*-urile aveau liniuţele trase. Cuvântul folosit de către psihiatrul lui Brynn era *despotică*. Ce cuvânt urât. Mie mi se părea că atunci când aveam eu grijă de tot nu se iveau complicaţii neaşteptate. Aveam probleme atât de mari cu delegarea, încât nu puteam păstra nici măcar o femeie de serviciu. Urăsc treburile casei, dar nu puteam suferi să deschid sertarul cu tacâmuri şi să găsesc linguri în locul cuţitelor. Ori să intru în baia de oaspeţi şi să găsesc perdeaua de duş atârnând peste marginea căzii. Oamenii nu puteau să facă lucrurile în aşa fel încât să mă satisfacă, drept care preferam să le fac eu însămi.

Dar în zilele de după accident am fost cu totul alta. Udam plantele de pe verandă, priveam în depărtare şi evitam telefoanele de la birou.

Era aproape ca şi cum n-aş fi fost capabilă să-mi reiau viaţa. Voiam ca lucrurile să fie ca odinioară, dar nu mă puteam preface că nu se întâmplase nimic.

Prietenii veneau şi plecau. Mama lui David venise de două ori să mă viziteze. Primisem flori şi felicitări şi urări de bine din partea asociaţilor şi a competitorilor.

O sunaserăm împreună pe Brynn. David vorbise mai mereu. Era destul de tăcută, ca şi când n-ar fi ştiut ce să spună. Sunase înapoi o oră mai târziu, după ce discutase cu terapeutul său. În momentul acela nu mai avea probleme în a se exprima fără ocolişuri.

– Doctorul Reiser spune că nu există accidente, mamă, îmi comunică ea. Nu ştim dacă aceasta e o încercare de manipulare, ori un strigăt de ajutor.

Ar fi trebuit să mă simt înţepată de acuzele aduse, dar eram prea insensibilă ca să percep insulta.

Îi înmânasem telefonul lui David.

Tookie şi soţul ei, Joel, veniseră să mă vadă. Adusese o caserolă de broccoli pregătită de menajera ei.

– E un obicei din sud, îmi zise ea. Să le duci mâncare celor bolnavi.

Nu era greu să mi-o închipui pe Tookie ca pe o mare doamnă dintr-o casă imensă. Chiar şi îmbrăcată normal şi fără fasoane, cum era în seara aceea, arăta atât de bine asortată, atât de şic, fără a fi pretenţioasă.

– Nu sunt bolnavă, am asigurat-o eu. Sunt doar cam şocată.

A încuviinţat ca şi cum ar fi înţeles, dar eram destul de convinsă că nu era aşa.

– Să-ţi pierzi maşina în felul ăsta, comentă ea. Cine şi-ar putea închipui că ar putea sări în aer, pur şi simplu?

Joel râse de ea.

– Tookie, dacă torni îndeajuns de multă benzină, orice poate exploda.

– Ştiu. Dar trebuie să fi fost foarte înspăimântător.

Am încuviinţat, însă fără să insist asupra celor întâmplate. Încercam să nu mă gândesc la asta. Încercam să nu-mi amintesc acea teroare, la un nivel pe care nu-l mai cunoscusem până atunci.

– Păi, cred că David va fi nevoit să-ţi cumpere o maşină nouă, zise Tookie. Aceste cuvinte îi fuseseră adresate în mod direct.

– Îi tot spun de luni întregi să schimbe decapotabila aia prăpădită cu un Range Rover. Ar fi fost mult mai în siguranţă ca în Beemerul ăla.

– Dacă n-ar fi fost în decapotabilă, preciză David, ar fi rămas blocată înăuntru.

La auzul spuselor lui mi-am simţit stomacul căzând, ca şi cum mi-aş fi dat drumul din punctul cel mai înalt al unui montagne russe. Eram pe cale să vomit.

– Îmi era drag micul meu Beemer, am reuşit să îngaim, cu un zâmbet forţat pe faţă.

– BMW produce şi SUV-uri, mă informă Tookie.

– David, să nu îndrăzneşti să-i cumperi lui Jane ceva prea extravagant, avertiză Joel. Altfel, toate femeile de la club îşi vor arunca în aer maşinile să vadă ce le vor lua soţii lor.

Cu toţii am râs, de parcă ar fi fost amuzant.

Seara aceea, plină de vizite, mi se părea interminabilă. Într-un final, pe la zece şi jumătate, m-am declarat istovită. David îmi aruncă o privire îngrijorată. După plecarea lor, o exprimă în cuvinte:

– Poate că n-ai fi atât de obosită, zise el, dacă nu te-ai plimba de colo-colo toată noaptea.

– Nu pot dormi, am răspuns eu.

– Poate ar trebui să apelezi la doctor să-ţi dea ceva. Sau poate că n-ar trebui să dormi atât de mult în timpul zilei.

Eram ofensată de vorbele lui. Voia să-mi revin la normal doar ca *el* să-şi poată reveni la normal. Fusese acasă în fiecare seară de când cu accidentul. Lui Mikki pesemne că-i era dor de el. Seara îşi petrecea ore în şir în camera lui, la telefon.

Vineri, la o săptămână încheiată după accident, au venit părinţii lui să ne scoată, de ochii lumii, la cină în oraş. Nu voiam să merg, însă David a insistat, iar mama lui nu putea accepta vreun refuz. M-am îmbrăcat şi m-am machiat, în timp ce ei şuşoteau în sufragerie.

M-am apropiat de oglindă să aplic o dungă subţire de contur de culoarea prunei pe marginile buzelor mele mărite cu colagen. M-am îndepărtat să observ rezultatul, apoi am fost luată prin surprindere de propria reflexie. Arătam exact ca înainte. Pe faţa mea nu exista nici o linie sau semn care să ateste ceea ce mi se întâmplase în noaptea aceea pe autostradă.

– Pentru că nu ţi s-a întâmplat nimic, mi-am reamin-tit eu.

Dar ceva se întâmplase.

Hotărâtă să dau uitării acel gând, m-am grăbit să mă alătur lui David, Edith şi W.D.

– Iat-o, anunţă David la intrarea mea.

Cu toţii se uitau la mine cu speranţă. Am zâmbit.

– Eu sunt gata când sunteţi şi voi, i-am asigurat.

– Ar fi bine să luăm două maşini, zise W.D. Aşa, mami şi cu mine putem să plecăm acasă direct de la restaurant.

Niciodată n-am înţeles cum tatăl lui David putea să-i spună lui Edith *mami*. Nu era deloc tipul de femeie căreia să i se potrivească acest apelativ. Până şi singurul ei fiu îi spunea pe nume. Şi aveam impresia că nici ei nu-i prea convenea apelativul. Era ciudat că nu se împotrivea.

– Desigur, fu de acord David în timp ce ne îndreptam către uşa de la intrare. Voi doi mergeţi cu maşina voastră, iar Jane şi cu mine vom lua maşina ei.

– Maşina mea?

Deschise uşa. Parcată pe aleea circulară, chiar în faţa casei noastre, era o decapotabilă BMW albastră nou-nouţă. Noul model Roadster Z3 era o bijuterie cu două locuri care arăta mai degrabă ca o maşină de curse din anii ’60, decât ca un mijloc de transport urban din noul mileniu.

Am aruncat o privire la cei din jurul meu. David se umfla în pene şi părea mândru. W.D. şi Edith rânjeau amândoi ca proştii.

– Ei, dacă nu-ţi place, zise David pe un ton ce nu prea lăsa să se întrezărească urma acestei posibilităţi, putem s-o ducem înapoi şi să-ţi luăm orice vrei tu.

Era o maşină grozavă. Era sportivă şi scumpă şi atrăgea într-adevăr atenţia. Era exact stilul de maşină ce-mi plăcuse întotdeauna. Eram sigură că încă îmi mai plăcea. Dar mi-era greu să manifest entuziasmul de rigoare. Am făcut însă toate eforturile.

– Mulţumesc, David, am exclamat, sărutându-l rapid. E o maşină nemaipomenită.

– Te reprezintă în totalitate, observă Edith.

– Da, am aprobat eu, simţindu-mă uşor stânjenită de comparaţie.

– Haide, să te vedem în spatele volanului, mă îndem-nă David.

Nu mai condusesem de la accident şi ezitam s-o fac, dar odată pornită, mi-am dat seama că nu-mi era cu adevărat teamă. Cu David pe scaunul pasagerului, am strunit fără probleme rapida şi puternica Z3. Se manevra excelent.

Am mers la restaurantul meu preferat, Le Parapluie. Carnea de viţel pregătită acolo era întotdeauna perfectă. Pâinea era nemaipomenită. Şi, odată, îl zărisem acolo şi pe Tommy Lee Jones, care lua prânzul. Dar, bineînţeles, adevăratul motiv pentru care îl preferam era clientela şic şi trendy care frecventa localul.

Cum am intrat, şeful de sală se grăbi să anunţe sosirea noastră la bucătărie. Frederic, proprietarul şi bucăta- rul-şef, îşi făcu imediat apariţia la intrare şi îmi sărută mâna, urându-mi bun venit cu glasul său bine timbrat.

– E minunat să văd că arătaţi exact la fel.

Accentul său trăda mai degrabă franceza din Cambodgia sau Vietnam decât pe aceea din Paris, dar clienţii săi erau îndeajuns de provinciali ca să fie impresionaţi.

– Acest accident teribil de automobil a fost pe buzele tuturor zile în şir, mă asigură el în şoaptă.

Era o frântură de informaţie menită să mă încânte. Să fii obiectul discuţiilor şi al speculaţiilor e neplăcut doar când acestea sunt negative. Era mai bine să se vorbească despre tine în oraş decât să apari în coloana mondenă din ziar. Dacă erai în ziar, toată lumea ştia detaliile şi nimeni nu se mai obosea să vorbească despre ele.

Era uimitor însă că nu mă simţeam atât de încurajată de această

informaţie pe cât ar fi trebuit să fiu. I-am mulţumit, oricum. Ani în şir fusese un aliat loial şi bine poziţionat. Aveam un soi de legătură tacită – amândoi eram nişte străini ce reuşiseră să-şi găsească locul în această pătură socială. El înfiinţase o afacere de succes. Eu mă căsătorisem cu cineva din familia potrivită.

În şir indian, conduşi de Frederic, ne-am croit drum către masa noastră. Socrii mei, soţul meu şi cu mine avem fiecare cercuri diferite de prieteni şi asociaţi. În timp ce înaintam prin restaurantul decorat eclectic, plin de mese, cineva îi făcu semn lui W.D. Apoi Edith îşi salută o prietenă. David recunoscu un coleg de golf.

Şi fiecare persoană căreia-i fusesem prezentată profita de ocazie să mă chestioneze în legătură cu accidentul. Interesul lor era efemer. De-abia se rosteau întrebările îngrijorate, că subiectul era rapid deturnat către chestiuni mai picante. Ascultam. Zâmbeam. Făceam remarci usturătoare. Pe scurt, mă prefăceam de minune a fi ca odinioară, dar fără pic de tragere de inimă. Era ca şi cum aş fi stat lângă mine, urmărindu-mi propriile interacţiuni, dar considerând acel spectacol deprimant de plictisitor.

Când ne-am aşezat, mă simţeam de parcă aş fi trecut prin furcile caudine ale înaltei societăţi şi am făcut greşeala să remarc acest lucru cu voce tare.

– Ce naiba se petrece cu tine? protestă Edith. Eşti deranjată de grija pe care ţi-o poartă prietenii? David spune că nu lucrezi. Stai toată ziua prin casă, indispusă şi apatică. Eşti la menopauză? Săptămâna aceasta, Oprah l-a avut ca invitat pe Doctorul Phil, cu care a discutat despre simptome.

Din fericire, ospătarul care venise să ia comanda pentru băuturi m-a salvat de la obligaţia de a răspunde. În scurtele momente cât se află la masa noastră, Edith deveni şarmantă, David docil, iar W.D. afişă echilibrul ideal între amabilitate şi condescendenţă.

De îndată ce plecă, toate trei feţele se îndreptară către mine.

Edith repetă întrebarea.

– Ce e în neregulă cu tine?

Aşteptau o explicaţie. N-aveam de dat nici una.

– Nu ştiu, am spus. Cât timp am fost blocată în maşină am crezut că voi muri.

– Şi? zise W.D. Te-ai speriat puţin. Acum eşti bine.

– Da, am recunoscut eu. Acum sunt bine, dar... Am ezitat.

– Nu vă faceţi griji, îşi asigură David părinţii. Jane va redeveni ceea ce a fost cât ai bate din palme.

Cei trei îmi zâmbiră, liniştiţi.

Câteva ore mai târziu, întinsă singură în patul meu, mă întrebam dacă a redeveni la ceea ce fusesem era un scop care merita osteneala.

Casa era goală. David plecase când ajunseserăm acasă, cu scuza penibilă că avea de făcut un comision. Ştiam că urma să fie cu Mikki. Nu-l puteam învinui. N-aveam nevoie să fie în aceeaşi casă cu mine. Viaţa se întorsese la normal. Eu mă întorsesem la normal, sau în mare parte.

Somnul era încă o problemă. Luasem două aspirine tamponate înainte de a mă băga în pat. La fel ca în nopţile precedente, dormisem aproximativ trei ore şi apoi mă trezisem plină de o transpiraţie rece. Nu visasem neapărat despre accident. Creierul meu făcea obişnuitele divagaţii mintale. Dar toate ciudăţeniile normale ale hoinărelilor nocturne erau îmbibate de frică. Acum eram trează, şi amintirile acelor câteva momente înspăimântătoare se întorseseră cu deplină claritate.

Mă plimbam prin casa întunecată, cu paşi tăcuţi. Eram voit silenţioasă, atât din obişnuinţă, cât şi din nevoia de linişte. Noaptea m-a ademenit afară. Aerul era răco- ros şi înviorător şi avea parfumul fad al ploii de toamnă. Am ieşit pe uşa vitrată spre veranda amenajată confortabil. Părea vie, încărcată cu flori şi plină de ghivece cu plante

luxuriante. Acesta era refugiul meu preferat, dar în seara aceea nu mi se părea primitor. Zidul înalt de doi metri şi jumătate din cărămidă netencuită împrejmuia mai mult decât piscina, curtea interioară şi grădinile. Mă împrejmuia pe mine. M-am înfiorat şi m-am întors înăuntru, luând-o spre partea din faţă a casei.

Am păşit pe terasa lungă, în stil italian, cu treptele placate cu lemn şi coloanele în stil doric. Nu era nici un scaun sau leagăn sau bancă. Nu s-ar fi potrivit cu desig- nul. Şi nici David, nici eu nu eram genul de oameni care şi-ar fi petrecut timpul stând în văzul lumii pe o stradă circulată. Cel puţin eu nu eram aşa. Nu cred că-i cerusem părerea lui David.

M-am aşezat pe trepte. Stăteam acolo privind, pe rând, când într-o direcţie, când în alta a străzii largi. Maşina mea cea nouă şi sclipitoare, lăsată la întâmplare pe aleea circulară, strălucea în lumina lunii. Auzeam sunetele greierilor şi zgomotul traficului din depărtare. Îi permisesem nopţii să pătrundă în mine, în acel vid. Dar pacea pe care mi-o doream era evazivă. Îmi auzeam, în amintire, vocea implorând:

– Nu vreau să mor. Scoate-mă de-aici. Scoate-mă de-aici şi voi fi un om mai bun. O să-mi schimb viaţa. O să fac bine. Promit că voi face bine.

Tremuram. Pesemne că sufeream de stres posttraumatic sau ceva similar.

Am încercat să râd de propria-mi disperare. Bine că nu povestisem nimănui episodul. Îmi puteam închipui ce-ar fi crezut Tookie sau Teddy sau Lexi despre aiurelile mele. Brynn mi-ar fi oferit un loc lângă ea pe canapeaua psihologului. David ar fi insistat să iau medicamente.

Oamenii vorbesc mereu astfel când le este frică. Încearcă întotdeauna să facă un pact cu Dumnezeu. Cum era zicala aceea veche din timpul războiului? În tranşee nu există atei. Asta era tot ce

semnifica „rugăciunea“ mea. O superstiţie legată de supravieţuire provenită din creierul mijlociu. Era o reacţie omenească normală la o situaţie de viaţă şi de moarte. Oricine în locul meu ar fi spus mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

Iar cuvintele mele cu siguranţă n-au avut nimic de-a face cu salvarea mea. Dacă tot ceea ce-ţi trebuie ca să ieşi din bucluc sunt câteva bălmăjeli adresate Cerului, nimeni nu s-ar mai răni sau n-ar mai muri.

Fusesem salvată de o ocazie favorabilă şi de un noroc chior. Un bărbat, trezit de zgomotul impactului, acţionase spontan pentru a salva un străin. Fusesem norocoasă că-mi sărise în ajutor. Faptul că se întâmplase să aibă un cuţit la el era o coincidenţă.

Nu intervenise nici o putere divină. Ideea asta era absurdă.

Credeam în Dumnezeu, desigur. David şi cu mine eram membrii uneia dintre cele mai vechi şi influente biserici din oraş. Însă mi-ar fi fost imposibil să mă pun în pielea vreuneia dintre acele femei fanatice, machiate excesiv, care puteau fi văzute la vreun talk-show cu teme religioase plângând despre un miracol ce se petrecuse în viaţa lor.

Totuşi, nu mi-ar fi stricat să fac un bine.

Ideea mi se părea ca şi cum aş fi introdus un ac într-o păpuşă voodoo. Îmi părea ciudată, superstiţioasă, necontrolabilă. Nu-mi plăcea genul acela de sentimente. Nu mă simţeam deloc în largul meu nutrindu-le.

Dar mă bucuram că eram în viaţă. Nu era nimic nefiresc în a face un gest de apreciere pentru asta. Bărbatul de la azilul de bătrâni mă ajutase. Nu era o idee rea să dau fapta mai departe, să ajut şi eu pe altcineva.

M-am ridicat în picioare şi am intrat din nou în casă.

În camera mea de lucru, am deschis lumina şi m-am aşezat la birou. Din sertarul de sus din partea stângă am scos carnetul de cecuri. Am completat data cu un stilou Mont Blanc de patru sute de dolari.

Privirea mi-a rămas mult timp aţintită pe rubrica *A se plăti către*.

A doua zi de dimineaţă, când s-a întors David, m-a găsit tot acolo, obosită, nedormită, dar cumva întinerită.

– Ce faci? mă întrebă el.

– Scriu cecuri.

Ridică surprins o sprânceană, părând confuz.

– Facturile au fost plătite.

– Nu plătesc facturile, i-am spus. Fac donaţii.

Asta îl uimi şi mai tare.

– Către Gala Westin sau către Comitetul Naţional Republican? se interesă el.

– Nici una, nici alta.

Sincer, nu voiam să discut despre asta. Nu voiam nici măcar să-mi reexaminez sentimentele. Însă David era soţul meu. Averea noastră era păstrată în comun, aşa că îi datoram un soi de justificare.

– Mă simt atât de norocoasă că sunt în viaţă, încât vreau să sărbătoresc lucrul ăsta într-un fel sau altul. Donez nişte bani pentru... nişte cauze nobile.

David se uită prin teancul de plicuri sigilate, timbrate, aliniate în ordine pe marginea biroului.

Citi numele destinatarilor cu voce tare.

– Asociaţia Americană a Inimii, Fundaţia Americană a Rinichilor, Societatea Americană a Cancerului...

– Sunt în ordine alfabetică, l-am informat.

Se uită la mine întrebător.

– Instituţiile filantropice preferate?

– Nu sunt sigură că am preferinţe.

Își ridică sprânceana.

–Le-am luat din Pagini Aurii.

–La care ai ajuns acum?

Aruncă o privire către carnetul meu de cecuri.

–Olimpiadele Speciale, am răspuns.

Eu și David nu ne certam niciodată. Nu era ca și cum ne înțelegeam asupra tuturor lucrurilor, doar că neînțelegerile nu erau îndeajuns de ample încât să necesite vreo confruntare. Nu mă îngrijora dezaprobarea sa, doar că nu știam, sincer, cum să-i explic.

–Vreau să fac o faptă bună, am murmurat. Vreau... vreau doar să fac ceva bun.

capitolul 3

M-am întors la muncă în aceeași zi, chiar dacă în noaptea anterioară nu dormisem. Era ca și cum mi se ridicase o piatră de pe inimă. Promisesem să „fac bine" și îmi ținusem promisiunea. Donasem bani către patruzeci și șapte de organizații filantropice dintre cele două sute patru listate în Pagini Aurii – cele de care auzisem. Donasem de zece ori mai mult decât în tot anul precedent și îmi risipisem aproape tot bugetul de haine și distracții pentru restul sezonului. Dar mă simțeam bine.

Millie și Frank s-au bucurat în mod deosebit să mă vadă. Și nu numai din cauză că eram asociatul care aducea firmei cel mai mare profit. Ceea ce, bineînțeles, eram. În prima zi de muncă am pus la cale o afacere importantă. Îmi amintisem de ceea ce spusese Lexi la club, anume că Barbara Jarman angajase o asistentă cu normă întreagă pentru soacra ei. Am sunat-o pe Barb și am convins-o că acea casă mare și veche – un conac victorian cu două etaje și verande duble de jur împrejur, întins pe patru parcele, cu deschidere la Park Square – era mult prea mare pentru o bătrână infirmă și că asistenta ar fi dispărut cu orice obiect de artă de epocă pe care ar fi putut pune mâna.

Conacul victorian trebuia să dispară. Bucata de pământ pe care era construit era foarte valoroasă. Cu ajutorul prietenilor de la club, eram sigură că aș fi putut să fac în așa fel încât planul urbanistic zonal să permită construirea unor blocuri de locuințe. Existau cel puțin o sută de dezvoltatori care ar fi fost încântați să transforme acea margine a parcului în imobile cu apartamente de jumătate de milion de dolari. Iar eu aș fi câștigat o mică avere din asta. Și aș fi primit și un mic comision pentru mutarea bătrânei

într-o casă cu două dormitoare și grădină, administrată de un cămin de bătrâni scump.

Prima zi de muncă după reîntoarcerea mea a fost destul de productivă. Am returnat apeluri telefonice, am rezolvat hârtiile rămase din urmă și am reușit chiar să plec un pic mai devreme ca să fac o mică escală pe la Yesteryear Emporium. Ușa turnantă îngustă, în stilul anilor treizeci, a scârțâit când am deschis-o.

Proprietarul era după tejghea, ca de obicei, bătând la vechea mașină de scris Underwood.

–Puteți să vă uitați în jur cât doriți, zise el fără a se obosi să mă privească.

–Așa voi face, l-am asigurat eu.

Pe când treceam de scara ce ducea la mezanin, cu trepte de stejar și balustrada păzită doar de o bucată de frânghie pe care se afla un semn cu *accesul interzis*, mă gândeam în secret că l-aș învăța minte pe tip dacă aș începe să-i răscolesc prin apartament. Rezistasem tentației doar pentru că îmi închipuiam că la cât de puține știa omul despre antichități, n-aș fi găsit nimic interesant pe-acolo.

Am hoinărit veselă prin clădire timp de aproape o oră. Magazinul achiziționase marfă nouă cam la întâmplare, și era pusă de-a valma în așa fel încât trebuia pur și simplu să dai de lucruri la nimereală. Nu era o modalitate foarte bună de a conduce o afacere, dar le dădea clienților sentimentul unei aventuri în căutare de comori. Găsisem un dulăpior frumos pentru chiuvetă. Era adorabil, dar ca să-l folosesc ar fi trebuit să renovez bucătăria. Dacă nu aș fi risipit atâția bani pe instituțiile filantropice, chiar asta aș fi făcut. Dar *completasem* acele cecuri, așa că mi-am suflecat mânecile și am mutat în fața lui șase cadre de pat zgâriate din secolul douăzeci, sperând ca nimeni să nu găsească acel dulap până ce afacerea mea cu apartamentele va fi avut rezultate favorabile.

Cheltuiesc mulți bani pe antichități. Dar posesia lor nu e un lucru foarte important pentru mine. Faptul că locuința mea e împânzită cu ele pare să contrazică această afirmație. Adevărul e că întotdeauna am fost atrasă de ele. Sunt ca un fel de legătură cu trecutul. Poate din cauză că nu aveam nici un fel de istorie familială care să-mi aprindă imaginația, îmi transferam acea curiozitate asupra obiectelor deținute, atinse sau folosite de oameni din trecut.

Oricare ar fi fost motivul, antichitățile ocupau un loc special în inima mea. Iar o după-amiază petrecută hoinărind printre ele putea să mă învioreze când eram deprimată, să mă calmeze când eram agitată și să mă distreze când lucrurile mergeau bine.

Într-un coș mare de lemn plin cu diverse articole din metal am găsit un set foarte frumos de recipiente din argint pentru sare, zahăr și piper, cele trei piese fiind înfășurate în două rânduri de bandă adezivă. Prețul, scris cu marker negru pe bandă, era cam cel al valorii lor reale. Îmi închipuiam că aș fi putut să mă târguiesc cu proprietarul pentru câțiva dolari și să le iau la un preț mai mic. Apoi am zărit un set de solnițe de sare și piper moderne, placate cu argint. Erau înfășurate în aceeași bandă adezivă, iar prețul lor era la jumătate față de cel al obiectelor de epocă.

Banda adezivă se desprindea cu ușurință. Am mototolit într-un ghem banda de pe setul de antichități și am îndesat-o în buzunar. Am lipit prețul solnițelor mai ieftine pe cele din argint și m-am îndreptat către tejghea.

Proprietarul bătea în continuare cu hotărâre la mașină.

–Mă scuzați! am rostit pe un ton ridicat, arogant, menit să transmită ideea că *eram prea importantă pentru a fi ignorată*.

–O secundă, zise tipul fără să ridice privirea. Așteptați să termin paragraful ăsta.

M-am enervat. Faptul că un proprietar nu putea fi grăbit să încaseze mai repede banii clienților exemplifica încă o dată neajunsurile economiei serviciilor.

Am început să bat cu degetele pe tejghea cu nerăbdare. Era o lipsă de politețe intenționată, dar eu nu eram o femeie obișnuită să fie lăsată să aștepte.

Apoi mi-am dat seama de ironia situației: eram iritată că acest individ nu se grăbea să mă lase să-l jefuiesc.

La fel de neașteptat ca acest gând sosi și adevărul conținut în el. Mă deprinsesem cu faptul că mă târguiam cu acest om pentru orice lucru din inventarul său. Întotdeauna ieșeam în câștig, fără să o merit. Dar schimbarea prețului nu mai era o negociere – era fraudă sau hoție sau... oricum, era ceva, și nu ceva bun. Iar eu promisesem să „fac bine".

Chiar acolo, în magazinul meu preferat, în miezul zilei, aveam o criză acută de conștiință.

– Bun, mormăi proprietarul, ridicându-se de la birouașul său din spatele tejghelei. Nu se mai obosi să-și ia bastonul. Mersul îi era ciudat, piciorul drept îi era cumva asimetric, și-l mișca ținând genunchiul fix și nu era la fel de musculos ca cel stâng. Doriți să cumpărați aceste obiecte?

Întrebarea era mai mult retorică, pentru că luase deja în mână setul de argint. Privi prețul de pe banda adezivă și se pregăti să îl bată în vechea casă de marcat.

– Nu vreau să le cumpăr, am spus eu repede.

Ridică fruntea, mirat.

Nu cred că ne priviserăm vreodată în ochi. Ochii lui erau de un albastru surprinzător de intens. Avusesem întotdeauna impresia că bărbatul era de vârsta mea, dar profunzimea privirii lui era din alte vremuri. Văzuse multe. Poate chiar prea multe.

– Nu vreau să le cumpăr, am repetat. Le-am... le-am adus deoarece cred că au prețul greșit. Sunt din argint din

secolul al optsprezecelea. Nu recunosc marca, dar sunt în mod sigur americane. Prețul e ca al unora obișnuite, placate cu argint.

– Serios?

Examină mai atent cele trei recipiente.

I-am spus care ar fi fost prețul real. Suma sugerată de mine era mai mare decât cea înscrisă inițial pe banda adezivă, dar cam cu atât credeam că le-ar fi putut vinde.

– Aș plăti atât chiar eu, am continuat, dar astăzi sunt doar în trecere.

Ochii i se îngustară și mă privi stăruitor. Încuviință ușor din cap, ca și cum ar fi înțeles.

– Așadar, nu vrei să *cumperi* nimic. Vii aici doar să subliniezi cât sunt eu de idiot.

– A... nu, bineînțeles că nu, m-am bâlbâit eu.

– Sunt foarte ocupat azi, spuse el, cuvintele fiindu-i pline de răbdare voită. Dacă le vrei, poți să le iei la prețul înscris pe ele.

– Nu, nu le vreau, l-am asigurat. Voiam doar să știți că prețul e greșit.

– Bine, zise el, însă continuă să mă privească neplăcut.

– Încercam doar să vă ajut, i-am zis eu.

– Desigur.

– Ați putea să-mi mulțumiți.

– Uite ce e, mârâi el pe un ton dur. N-am timp de tărăboiul pe care-l faci de fiecare dată. Nu știu ce ai de gând, dar azi n-am să mă târguiesc pentru rahatul ăsta.

– Nu mă târguiesc, am ripostat. Și ăsta nu-i un rahat, e argintărie artizanală de calitate.

Gura i se subție într-o linie dezaprobatoare.

– Oricum, rosti ca și cum ar fi fost două cuvinte separate. Îmi puse solnițele în mâini. Ia-le.

– Poftim?

– Sunt ale dumitale.

Se întoarse ca și cum ar fi terminat discuția.

– Așteptați! Nu, n-aș putea să fac una ca asta.

– Ba bine că nu.

– În cazul ăsta trebuie să vă plătesc.

– Asta ar însemna să ajungem la un consens în privința prețului. Și chiar n-am chef de asta.

Stăteam acolo înlemnită, consternată, privindu-l.

Se domoli puțin și spuse pe un ton mai împăciuitor:

– Janey, acceptă-le ca pe un cadou, zise el. Sunt ale tale.

Sunetul numelui meu venit din gura lui mă luă prin surprindere.

– Mă cunoașteți?

Bărbatul își încrucișă mâinile pe piept și spuse cu o voce lălăită, ca a unui puber răsfățat:

– Janey Domschke nu e bătută în cap, e cea mai deșteaptă fată din școală. Dacă nu mă crezi, întreab-o.

Acea mică zeflemea venea de foarte departe din trecut, deși îmi era atât de cunoscută.

– Lofton, l-am corectat eu. Janey... Jane Lofton. Dar...

– Jane Lofton, repetă el. Ia odată argintăria aia. Consider-o un dar de la o cunoștință din trecut.

– Ne cunoaștem de undeva din Sunnyside?

– Din școala medie, răspunse el. Sunt Scott. Partenerul tău la proiectul de științe ale naturii din clasa a șaptea. Straturile rocilor sedimentare.

Eram sigură că-mi căzuse falca. Stăteam acolo privindu-i chipul, amintindu-mi-l ca dintr-o altă viață.

– Scott? Fiul căutătorului prin gunoaie?

Acea etichetare fusese o insultă pe timpuri, în Sunnyside. Scott își întinse mâinile, arătând către ceea ce ne înconjura.

– Bineînțeles, nu i se mai spune gunoi, Janey, mă corectă el pe un ton ce indica destul de multă condescendență. Acum îi spunem „antichități și obiecte de colecție".

Eram atât de tulburată, încât nici nu mai puteam comenta nimic. Din fericire, nici nu era nevoie.

– Dacă nu te superi, zise el. Sunt foarte ocupat. Ia-ți cadoul și fugi. Săptămâna viitoare îți promit că mă voi târgui ca un mahalagiu.

Se întoarse la mașina lui de scris soioasă, în timp ce eu ieșeam, luând solnițele de argint fără nici o tragere de inimă.

Tot timpul ăsta cumpărasem chilipiruri de la fiul căutătorului în gunoaie din Sunnyside. Dădeam din cap în semn de neîncredere.

Sunnyside era un cartier care în prezent mai exista doar în amintirea celor care locuiseră acolo. Ultima porțiune a autostrăzii care aducea locuitorii din suburbie către centrul orașului se construise pe trei niveluri chiar deasupra cartierului. Liceul, chiar sub una dintre imensele intersecții în formă de frunză de trifoi, fusese primul care dispăruse. Clasa noastră de copii impresionabili de treisprezece ani fusese răspândită cu autobuze către școli îndepărtate. Eu primisem o bursă la St. Agnes. Atunci când casa în care locuiam fusese demolată, mama ne mutase într-un apartament mai apropiat de spital. Nu mă mai întâlnisem cu nici un fost coleg de clasă.

În ceea ce mă privea, era chiar mai bine așa. Ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac ar fi fost să depăn amintiri despre originile mele din clasa muncitoare.

Mama mea fusese o tânără deșteaptă, atrăgătoare și ambițioasă. Singura greșeală a vieții sale fusese faptul că se căsătorise cu tatăl meu. Leon Domschke fusese suav și chipeș, un Frank Sinatra neamț, obișnuia să spună mama mea. Un tip dificil de închipuit. Și tot ceea ce puteam să fac era să mi-l închipui. Mama îl părăsise când eram foarte mică și nu păstrase nici măcar o fotografie cu el. Pe când eram adolescentă îmi venise ideea că era ca tatăl lui Allison MacKenzie din *Peyton Place*, un nume inventat pentru a ascunde faptul că eram un copil nelegitim. Dar, după moartea mamei, am descoperit certificatul

de divorț printre actele ei. Existase, într-adevăr, un Leon Wilbur Domschke. De unde venise sau unde dispăruse n-am aflat niciodată.

Am pus solnițele de argint, încă înfășurate în banda adezivă greșită, în suportul pentru pahare din Z3.

Ar fi trebuit să-l înșel, mi-am spus. Fiul căutătorului prin gunoaie ar fi primit măcar jumătate din banii meritați, iar eu nu m-aș fi simțit ca și cum i-aș fi fost datoare. Dar nu, a trebuit să încerc să fac o faptă bună, să-mi fie pusă motivația la îndoială și să rămân cu o obligație nedorită.

Am pornit enervată mașina, am băgat-o în viteză și am lăsat în urmă un nor de praf în timp ce mă îndepărtam. Înapoi la birou, de-abia intrasem pe ușă când Kelli, recepționera, m-a informat că aveam un apel în așteptare. Era cineva de la Adăpostul Animalelor Sălbatice Strămutate care cerea o donație. Nu era decât primul val din ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi un tsunami.

Următoarele câteva săptămâni au fost printre cele mai ciudate pe care le-am trăit vreodată. Răspunsul la noaptea în care completasem cecurile a fost imediat și copleșitor. Niciodată să nu subestimezi anvergura și amplitudinea unei liste de donatori. Era ca și cum numărul meu de telefon apăruse din neant în agenda fiecărei organizații din lume. Printre ele erau organizații filantropice respectabile, bine cunoscute, altele obscure și ezoterice și multe escrocherii de toate felurile.

Devenisem versată în a spune nu. Donasem tot ceea ce avusesem de donat și n-aveam de gând să dau mai mult. Eram convingătoare și sigură. I-am informat pe toți asupra lipsei mele de dorință de a mai face contribuții materiale.

David era mai iritat decât mine. Nu atât pe cei care sunau pe neașteptate, cât pe mine pentru haosul care

puiese stăpânire pe viețile noastre. Asociațiile filantropice, petiționarii și escrocii făceau ceea ce știau să facă, dar eu fusesem inițiatoarea acestei situații. Și nu reușisem să-i explic în întregime motivația mea. Ne trezeam cu străini, adesea neplăcuți, deranjându-ne zi și noapte intimitatea.

Cu părinții alături de el, David decise într-un final să mă provoace la o discuție. Sorbeam cu toții cocktailuri lângă piscina lor, înainte de a petrece o seară la club.

–Toată situația asta e un soi de nebunie, zise el. Pur și simplu parcă nu mai ești tu.

–Sunt tot eu, am insistat. Doar că am păreri diferite în privința unor lucruri.

În privirile celor trei membri ai familiei Lofton se putea citi și confirma faptul că fusesem deja subiectul unei dezbateri lungi și complicate.

–Cred că ar trebui să faci o vizită la terapeut, zise Edith. Oprah ne îndeamnă întotdeauna să nu ne fie teamă să cerem ajutor.

David și W.D. încuviințară în semn de aprobare.

–E o idee excelentă, remarcă David. Îți va oferi posibilitatea să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat.

–Sunt surprins că nu ai deja un psihiatru, interveni W.D. Edith, nu-i așa că multe dintre prietenele tale frecventează psihiatri?

–Sunt artiste, răspunse ea. Bineînțeles că fac terapie.

–Jane, cunoști pe cineva la care să te programezi? întrebă David.

–Ce-ai zice despre acel doctor al lui Brynn care-ți plăcea atât de mult? propuse Edith.

David clătină din cap.

–S-a dovedit mult prea servil și permisiv.

–Asta n-ar fi o problemă pentru Jane, comentă W.D. Nu e ca și cum ar fi ușor influențabilă.

–Aşteptaţi o clipă! i-am întrerupt eu într-un final. N-am spus că voi vedea un terapeut. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

–Păi cu siguranţă *ar trebui* să-ţi treacă prin cap, spuse Edith.

–Aşa e, Jane, aprobă David. Tot ce vrem este să redevii tu însăţi. Vrem ca viaţa noastră să redevină ce a fost întotdeauna.

Nici nu mai ştiam dacă aşa ceva ar mai fi posibil.

Gândurile mă împinseră într-un final către bibliotecă. Biblioteca fusese întotdeauna salvarea mea, refugiul meu, sursa mea. La bibliotecă îmi dădusem seama pentru prima dată că exista o viaţă dincolo de cotidianul cartierului Sunnyside. Şi tot biblioteca îmi arătase cum să-mi cumpăr biletul de ieşire din această viaţă. De fiecare dată când dădeam de ceva necunoscut, fie bibliografia examenului de absolvire, fie amplasarea tacâmurilor la ceaiul de la Junior League, acolo îmi găsisem răspunsurile.

Sincer, nu cred că aş fi fost altfel capabilă să fac faţă rolului de părinte. Biblioteca îmi furnizase nu numai orice fel de material despre creşterea copiilor, dar fusese şi locul în care participasem la sute de cursuri scurte, seminarii şi activităţi care-i umpluseră lui Brynn anii copilăriei.

Aşadar, cu gândurile vraişte şi curiozitatea la fel de puternică precum hotărârea, mi-am făcut drum printre turmele de copii gălăgioşi şi scaunele pline de oameni ai străzii către biroul de referinţe al bibliotecii publice. Şi, cât ai zice „altruism", m-am trezit îngropată în Comte şi Aquino, Locke şi Hegel. Există cu adevărat acţiuni cu adevărat altruiste? E în firea omului să facă bine, ori să se comporte egoist?

Am citit şi răscitit, dar răspunsurile căutate refuzau să apară. Cu cât acumulam mai multe cunoştinţe, cu atât înţelegerea mea era mai neclară. Toată tărăşenia îmi dădea dureri de cap. Nu sunt filosof, ci agent imobiliar. Tot ce ştiam eu să fac în materie de fapte bune era să vând cuiva o casă extraordinară care i-ar fi oferit respectivului şi familiei sale un grad înalt de siguranţă şi confort timp de un deceniu.

Puneam suflet în munca mea. Făcusem nişte donaţii. Făcusem un bine. Asta fusese tot ceea ce promisesem. Mă ţinusem de promisiune. Oricine din oraş ar putea să-ţi spună că Jane Lofton nu face promisiuni pe care să nu le respecte. Dacă mi se strecura în minte vreun gând care să-mi spună că aş fi putut să fac mai mult, îl alungam rapid.

După-amiezile de toamnă petrecute la bibliotecă mă făceau să-mi fie dor de Brynn şi de timpul petrecut împreună. Unul dintre adevărurile privind relaţiile dintre părinţi şi copii este acela că poţi să-ţi iubeşti copilul cu disperare, total, şi totuşi să-l înţelegi doar superficial şi să nu te împaci cu el deloc.

Am ajuns la capăt cu studierea unui tabel în Excel despre preţurile vânzărilor din trimestrul precedent şi m-am uitat la ceas. Pe Coasta de Est era deja după-amiază târziu, aşa că sigur terminase cursurile. Am luat telefonul şi i-am format rapid numărul.

A răspuns la al doilea apel.

–Bună, mamă.

Cuvintele sale erau accentuate cu un oftat, dar sigur verificase identitatea apelantului înainte de a răspunde. Era un semn bun dacă ştia că eram eu şi totuşi acceptase convorbirea.

–Bună, scumpete. Cum ţi-a mers azi?

Trecu un moment îndelungat de linişte până când se făcu auzită din nou.

–Bine.

Nu-mi întoarse întrebarea, dar am pus-o oricum la curent cu viaţa mea.

–Am fost la biblioteca publică azi și m-am gândit la tine și la toate orele petrecute acolo împreună.

–Da?

–Era o întrunire a grupului Bookworms. Îți amintești de Bookworms?

–Nu.

–Cu siguranță îți aduci aminte, am insistat eu. Un grup de cititori din clasele a treia și a patra.

–A patra și a cincea, mă corectă Brynn.

–Așa să fie? am întrebat, fiind mulțumită că-și aducea aminte de acele zile, chiar dacă nu voia să recunoască acest lucru. Cu toții par atât de mici. Cu Louisa May Alcott și Judy Blume în brațe.

–Erau toate fete slăbănoage, deșirate, cu aparate dentare, nu? întrebă ea.

Desigur că nu era așa. Unele erau drăguțe și prețioase, cu o perfecțiune de nimfă. Tot ceea ce nu fusese Brynn la acea vârstă. Îi moștenise pe Loftoni – slabă în stil aristocrat, cu gâtul lung și grațioasă. Dar între nouă și unsprezece ani nu arătase cel mai bine. Îmi dorisem s-o ajut, să-i inspir încredere. Dar tot ce făcusem și spusesem înrăutățise situația. Chiar și acum încercam s-o mint ca s-o protejez.

–E o vârstă ciudată pentru orice fată, am comentat.

–Da, aprobă Brynn. Dar unele dintre noi nu reușesc niciodată s-o depășească.

Într-un fel, avea dreptate. Aceea fusese vârsta la care Brynn începuse psihoterapia. Devenise dintr-odată extrem de nefericită. Iar sincronizarea nici că se putea să fi fost mai proastă. De-abia ajunsesem cu viața mea în locul unde îmi dorisem să ajung. Îmi doream să aibă mai puțină nevoie de mine. Mi se părea că făcea anume ca să aibă mai multă nevoie de mine.

Un psiholog pentru copii era soluția perfectă. De ce să nu delegi insondabilele crize adolescentine cuiva cu știința și experiența de a le rezolva? Și cu siguranță fusese mai ușor să plătesc ședințele de terapie decât să-mi fi dat singură seama ce-i trecea fiicei mele prin cap.

Acum, opt ani mai târziu, încă mergea de două ori pe săptămână la aceste ședințe cărora nu li se putea întrezări finalul. Terapeutul îi cunoștea speranțele, visurile, ambițiile. Tot ce știam eu era ceea ce scria terapeutul despre ea, în rapoarte de un paragraf.

Am schimbat intenționat subiectul.

–O ții minte pe doamna aia cu cozile împletite și făcute sul pe ambele părți ale capului? E tot la biroul de la intrare.

–Nu-mi amintesc nici o doamnă la biroul de la intrare, răspunse Brynn.

–Ba cu siguranță îți amintești, am insistat eu. Erai întotdeauna fascinată de ea. Mă întrebai dacă poartă căști de protecție din păr.

–Inventezi, mamă. În orice caz, nu mai merge nimeni la bibliotecă în ziua de azi. Îți faci cercetările pe internet.

–Nu găsești tot ce vrei pe internet, am contrazis-o.

–Găsești tot ce contează.

–Păi, poate că-mi place să merg acolo, am replicat. Și sunt sigură că sunt mulți oameni în campusul tău care merg la bibliotecă.

–Bineînțeles, răspunse Brynn. Însă merg să facă tranzacții cu droguri, nu să studieze.

Ultima parte era dinadins menită să mă enerveze. Cea mai mare teamă a mea era ca Brynn să aibă de-a face cu drogurile sau cu alcoolul. În jurul ei erau mulți care luau marijuana sau cocaină. Iar beția era considerată un apanaj inocent al vieții de colegiu, la fel ca jocurile de fotbal și furtul chiloților. Pentru o tânără ca Brynn, instabilă și cu o imagine de sine dezastruoasă, consumul de droguri ar fi fost o destindere care s-o împiedice pentru totdeauna să-și rezolve problemele.

–Dacă s-a făcut azi vreo tranzacție de droguri în fața mea, eu n-am văzut-o, am spus eu, neluându-mi temerile în seamă. Crezi că doamna cu căști de păr e băgată în vreo rețea de distribuție?

Chicoti. Era același chicotit pe care-l avea la cinci ani și am lăsat pentru o clipă acel sunet să mă învăluie. Nu fusese un copil lipsit de griji, dar fusese fericită.

–Sau poate e polițistă, am sugerat. Lucrează sub acoperirea căștilor de păr.

Nu existase niciodată între noi acea apropiere pe care o invidiam la alte mame și fiice. Nu-mi destăinuise niciodată secretele ei. Nu-i spusesem niciodată cuvinte înțelepte. Dar avuseserăm parte de câteva momente distractive în timpul relației noastre șubrede.

–Mă faci să rîd, mamă. Asta înseamnă că mă îmbunezi pentru ceva.

Îmi plăcea când îmi spunea *mamă*.

–Nu, am asigurat-o repede. Nu te îmbunez pentru nimic.

–Dacă te gândești că voi participa la acea gală dezgustătoare de Crăciun, la club, te înșeli.

–Nici tatălui tău nu-i place să meargă. Poate ne vom sustrage.

–Sigur că da! zise Brynn poznaș. Oricum, nu vin acasă.

–Nu vii acasă de Crăciun?

–Asta am spus. Tonul ei era defensiv. Sunt o femeie matură. Pot să iau propriile decizii. Doctorul Reiser a spus că nu-s obligată să merg acasă dacă nu vreau.

Mă simțeam îndurerată, ca și cum mi-ar fi dat un pumn în stomac. Încercam să n-o arăt în vorbe sau în tonul vocii.

–Nu, nu, bineînțeles că nu ești obligată să vii acasă.

–Aș sta mai degrabă cu prietenii mei, explică ea. Mă înțelegi. Sunt sigură că simți același lucru.

Nu era așa, dar înțelegeam cum era să fii tânăr. Nu dorisem niciodată să-mi petrec timpul cu mama.

–Brynn, o să-ți ducem dorul.

–Îmi pare rău. Aruncase cuvintele cu atâta nepăsare, încât păreau să-și contrazică propriul înțeles. Așadar, de ce m-ai sunat? întrebă ea.

–Fără motiv. Voiam doar să vorbesc cu tine.

–Dacă vrei să vorbești, du-te la psiholog. Edith mi-a zis că ai, într-adevăr, nevoie.

–Ai vorbit cu bunica ta?

–Zicea că treci printr-o *schimbare* sau așa ceva, mă lămuri Brynn.

–Nu trec prin nici o *schimbare*, am ripostat. Ăsta-i ultimul subiect al lui Oprah. Sunt doar un pic confuză în prezent. Am trecut printr-o experiență înspăimântătoare, de viață și de moarte.

–Mamă, replică Brynn cu un oftat suferind. Ai avut un accident de mașină și n-ai fost nici măcar rănită. Mă mustruluia de parcă ea era adultul. Ești întotdeauna atât de melodramatică! Doctorul Reiser spune că viața ta este atât de confortabilă, încât simți nevoia să exagerezi chiar și micile provocări de zi cu zi.

–Doctorul Reiser nu mă cunoaște, am menționat eu.

–Hai să fim serioși, mamă! Toată lumea te cunoaște. Ești, practic, întruchiparea unui *tip* – cel al narcisistului superficial și egocentric.

–Eu nu sunt așa, am insistat.

–Nu ești, oare?

În observația ei exista mai mult adevăr decât voiam să recunosc.

capitolul 4

Duminica este cea mai ocupată zi în domeniul imobiliar. Spațiile pentru birouri se tranzacționează mai ales miercurea. Casele noi ating maximul sâmbăta. Dar locuințele familiale existente, sursa principală de venit a agenților imobiliari americani, fac cele mai mari valuri în ultima zi a săptămânii. Atunci, vânătorii de case ies în căutarea prăzii, iar brokerii sunt într-o competiție frenetică pentru a le atrage atenția.

Ziarul cu anunțuri ajunge în fața casei pe la ora cinci dimineața. La șapte și jumătate îmi sună deja telefonul. Pe parcursul săptămânii e o pierdere de bani să dai anunț la ziar. Duminica, însă, pagina de imobiliare e mai citită ca aceea de sport. Întotdeauna am subliniate câteva poziții din portofoliul meu și, cel mai adesea, am programată o vizionare de casă.

Așadar, am considerat întotdeauna admirabil din partea mea că, în această zi nebună și agitată, aproape întotdeauna îmi fac timp pentru a merge la biserică.

Nu e ușor. Inevitabil, la scurt timp după începutul slujbei mă aflu deja pe treptele de la intrare. Peste tot în jurul meu, fumătorii inhalează frenetic din ultima parte de nicotină și gudron, cât să le ajungă pe tot parcursul liturghiei. Bebelușii nefericiți urlă cât îi țin plămânii în timp ce tinerele lor mame sau tații epuizați îi leagănă în sus și în jos fără rezultat. Adolescenții, fără supraveghere părintească, se hârjonesc în parcare. Iar agenții imobiliari, ca mine, se ocupă de obișnuita criză de ultim moment prin telefoanele mobile.

Nu cred că am asistat la imnul de început de cel puțin zece ani. Dar, de obicei, ajung la locul meu înainte de rugăciunea de deschidere.

Construită din piatră de calcar, cu stucaturi întunecate la culoare și înfloriturі neogotice, biserica St. Jude este unul dintre cele mai vechi și mai frumoase locașuri din oraș. Este, de asemenea, instituția religioasă de bază a protestanților bogați și puternici. Loftonii sunt enoriași de generații întregi. Au chiar propria lor strană. La fel ca alte familii „bine cunoscute" din oraș. Acesta e unul dintre motivele pentru care congregația e întotdeauna mai numeroasă în spatele bisericii. Stranele din față, cu plăcuțe de alamă pe laturi, sunt deseori goale. Cu toate astea, participanții anonimi care trebuie să stea unde apucă se înghesuie tot în spate, pentru a nu risca posibila umilință de a fi ridicați de pe un loc rezervat.

Familia Lofton stă în rândul al șaselea, secțiunea centrală. Atât David, cât și părinții lui sunt membri fideli. W.D. pare a frecventa biserica dintr-un simț al datoriei personale; Edith, datorită faptului că Oprah a subliniat în repetate rânduri importanța credinței pentru o viață echilibrată. David merge, cred, fiindcă se încadrează în program. Are în mod regulat meci de golf la răsăritul soarelui, împreună cu alți trei prieteni. Meciul se termină la timp pentru a se putea schimba pentru slujbă. În afară de asta, motivația religioasă a soțului meu rămâne un mister pentru mine.

Deși participam împreună cu David de douăzeci de ani și mi-am crescut fiica aici, eu nu sunt membră a congregației. Nu este ca și cum m-aș opune acestui lucru. Doar că înscrierea presupune participarea la seminarii și cursuri, ritualuri și altele. Niciodată nu am văzut vreun avantaj în asta. Am la dispoziție toate privilegiile aparținenței la congregația de la St. Jude, fără toate răspunderile și obligațiile.

M-am strecurat în ultima clipă și m-am așezat lângă David pe cât de discret posibil. Am făcut un semn către soacra mea, care mi-a oferit un zâmbet cald, strict pentru uzul celor din jur.

David, care discuta aprins cu tatăl său, nu aruncă nici măcar o privire înspre mine.

–Am fost total pe lângă, din cauza croselor de fier, șoptea el. Eram în formă, dar la fel de bine aș fi putut sta acasă cu blestematele astea de crose.

Luasem în mână cartea de rugăciuni și mă prefăceam că mă uit prin ea, în timp ce scrutam partea din față a sălii. O zărisem pe Lexi lângă soțul său mai în vârstă, cărunt și cu umerii puțin lăsați. Într-un costum roșu aprins, strălucea ca o rază de soare în interiorul întunecat și sumbru.

De asemenea, o zărisem și pe Teddy. Nu avea stilul sau eleganța lui Lexi. Era la fel de monotonă și conservatoare ca mine. Întotdeauna fusesem puțin cam nesigură în privința simțului meu estetic. Cred că Teddy se îmbrăca astfel pentru a fi luată mai în serios. Nu eram sigură de cât de bine funcționa acest lucru.

Ceea ce cu siguranță nu funcționa era căciulița de blană din capul lui Beverly Mullins. Nevasta lui Gil stătea cu două rânduri în fața mea, pe partea cealaltă a intervalului. Căciula era probabil din blană de nurcă și, fără îndoială, scumpă. Socrul ei recent decedat le lăsase ei și lui Gil o avere destul de mare. Și faptul că testamentul bătrânului îl forțase pe Gil să-și vândă o parte din afacerea familiei vărului său, Henry, le adusese și mai mulți bani. Dar chiar și nurca putea fi purtată groaznic. Ar fi fost în regulă dacă și-ar fi strâns părul în coc. Dar, ca de obicei, și-l strânsese doar cu o clamă la ceafă. Părul ei era de aproape aceeași culoare cu blana, ceea ce îi dădea un aer de Davy Crockett. Lexi mi-a zărit privirea. Mi-a indicat din ochi că și ea observase așa-zisa cușmă din blană de raton

și am împărțit un rânjet perfid la adresa lui Beverly, în timp ce muzica se încheia.

Ne-am ridicat. Ne-am așezat. Ne-am ridicat. Am îngenuncheat. Ne-am ridicat. Ne-am așezat. S-a terminat și ne-am îndreptat spre ieșire unul câte unul.

Predica nu mă atinsese, practic, deloc. De vină nu fuseseră calitatea învățăturilor sau transmiterea mesajului. Sincer, aveam obiceiul să nu prea ascult. Participarea de duminică la biserică era o extensie a vieții mele sociale. Nu spun că mergeam doar ca să văd și să fiu văzută. Dar recunosc că participam mai mult din rutină decât din obligație morală.

Simțeam promisiunea pe care o făcusem în acele momente înspăimântătoare din mașină drept o obligație mai mare decât orice poruncă religioasă întâlnită vreodată.

Pe când eu și David ne luam la revedere de la părinții lui și traversam parcarea, am reflectat la asta. Cuvintele mele, când eram blocată în mașină, indicau o credință în *ceva* ce ar fi putut schimba lucrurile, în *cineva* care ar fi putut interveni. Dar nu eram conștientă, la nivel rațional, de nici un fel de credință în acel ceva sau cineva.

–Vrei să mergem să luăm prânzul? întrebă David.

Am dat din cap că nu.

Familia Lofton lua prânzul după fiecare slujbă. Nu fusesem niciodată interesată, căci munca mea se afla pe primul loc în ziua cea mai ocupată din domeniul imobiliar.

–Atunci te conduc și apoi iau o masă scurtă la club, zise el.

Nu m-am obosit să-i răspund. David tocmai venise de la club. Jucase deja optsprezece găuri în dimineața aceea. Știam că nu se va întoarce acolo, dar mă obișnuisem să las să treacă micile lui minciuni.

Deblocă ușa Volvo-ului său și o deschise pentru mine. Era un gest dureros de dulce și de respectuos. O fi avut

el o aventură extraconjugală de prost gust cu o blondă platinată de douăzeci și ceva de ani, dar îi stătea încă în fire să fie atent cu soția sa. Recunoscătoare, l-am lăsat să termine ritualul. Totuși, când a închis portiera din dreptul meu și a dat ocol mașinii pentru a urca, mi-am ținut respirația, cuprinsă de claustrofobie.

În secunda în care a întors cheia în contact, am apăsat butonul pentru deschiderea acoperișului decapotabil.

Aruncă o privire înspre mine.

–Încă nu ți-a trecut de tot, nu?

–E aer închis aici, am mințit eu. Miroase a pantofi de golf.

El dădu din umeri în semn de scuză.

Mulțimea grăbită să iasă din parcarea bisericii crease un trafic îngrozitor, ca de obicei. Cel puțin în interiorul Volvo-ului mă simțeam în relativă siguranță. În Z3 m-aș fi simțit ca o insectă gata să fie strivită de o sută de SUV-uri de trei tone.

Desigur că nici una dintre aceste mașini Suburban sau Expedition nu se compara nici pe departe cu autocisterna cu optsprezece roți care mă strivise între ea și parapet și îmi transformase BMW-ul într-un coșciug înflăcărat. Mă trecu un fior. Îmi era încă teamă. Eram încă foarte înspăimântată. Și nu puteam înțelege pe deplin cum supraviețuisem. După toți acești ani în care nu mă gândisem la propria mea viață, o vedeam acum sfârșindu-se și voiam mai mult.

Priveam afară la ziua mohorâtă, înnorată, de toamnă și la peluzele din cartier ce se perindau prin fața geamului meu.

–David, am întrebat, tu crezi în Dumnezeu?

–Desigur, răspunse el rapid și cu încredere neabătută.

L-am privit. Era ciudat, probabil, că în douăzeci de ani de căsnicie aceasta fusese prima dată în care mă gândisem să-i pun această întrebare.

–Te rogi... vreodată?

Se uită la mine, confuz.

–Tocmai am făcut-o, nu? întrebă el retoric.

–Nu, nu mă refer la biserică. Adică, îi ceri vreodată lucruri lui Dumnezeu?

–Ce fel de lucruri?

–Nu știu, nu neapărat *lucruri*. Îi ceri lui Dumnezeu ajutorul?

–Păi, da, recunoscu el.

–Serios?

–Desigur. Tot timpul.

–Și îți răspunde?

–Nu-mi vorbește dintr-un tufiș în flăcări, spuse David pe un ton puțin defensiv.

–Bineînțeles că nu, am aprobat eu. Totuși, îi ceri și simți că îți răspunde.

Dădu din cap în semn de încuviințare.

–Dacă trebuie să iau o decizie și nu știu încotro s-o apuc, mă bizui pe el.

–Ce spui?

–Cum adică?

–Ce spui când îi ceri lui Dumnezeu ajutorul?

–Păi... nu e ca și cum ar fi nevoie să *spun* ceva, explică el.

David părea din ce în ce mai stânjenit de conversație.

–Doar presupui că știe și apoi presupui că-ți răspunde?

–Nu presupun nimic, zise el. Îl las pe Dumnezeu să-mi dea un semn.

–Un semn.

–Da, treaba stă cam așa: în cazul în care trebuie să decid dacă să mă înscriu sau nu în competiția profesionistă de anul ăsta zic: „Bun, dacă nimeresc gaura asta din trei lovituri sau mai puține, răspunsul este da. Dacă o nimeresc din patru, atunci e nu".

L-am fixat cu privirea pentru o clipă, neîncrezătoare.

–Crezi că e același lucru cu rugăciunea?

–Păi, poate că nu e chiar o rugăciune. Dar golful nu e doar un joc bazat pe competență, mă asigură el. Norocul are un rol important.

–Așadar, norocul e Dumnezeu?

El aprobă printr-un gest.

–Păi, sigur că da, apoi adăugă: dacă am impresia că nu e vorba despre noroc, atunci fac două din trei.

Cam asta era cu zeii omnipotenți ai golfului.

–Te-ai mai gândit la terapie? mă întrebă David.

–Sunt bine, l-am liniștit. Am supraviețuit unei experiențe înfricoșătoare. Dar am depășit-o și acum sunt aproape în întregime la fel ca înainte, normală.

Râse pe înfundate. Am ghicit o notă de scepticism.

–Dacă asta e normalitate, trebuie că e un soi nou, zise el. Nu-mi amintesc să fi avut cu tine vreo conversație atât de adâncă.

Adevărul mă făcu să bat puțin în retragere.

–Am mai vorbit despre lucruri serioase. Poate nu foarte des, dar din când în când. Și oricum, nu avem atât de multe lucruri serioase de discutat.

–Așa-i, ai dreptate, consimți el. Și de obicei nu vorbim niciodată pe drumul de la biserică. Ești întotdeauna la telefon.

–Of, Dumnezeule! am exclamat dintr-odată, scormonind după mobil pe fundul poșetei. Am uitat să-l deschid.

Cum l-am deschis, cum a sunat.

În zilele următoare, mi-am forțat viața să intre pe un făgaș mai normal. Mi-am reluat treaba cu un entuziasm înnoit, simulat doar parțial. Îmi aminteam limpede promisiunea de a face bine. Dar nu intrasem în detalii. A vinde proprietăți imobiliare e un lucru bun. Este o muncă cinstită, utilă, care necesită cantități importante

de energie și creativitate. Mult mai mult decât completarea unor cecuri.

Cu toate astea, mai era un cec pe care aș fi vrut să-l completez. Voiam să-l scriu și să uit de tot incidentul. Bărbatul care mă salvase merita o recompensă. Și totuși ezitam să fac acest ultim pas către deznodământ.

Într-un final, într-o dimineață de sâmbătă, nici prea devreme, nici prea aproape de prânz, am mers cu mașina spre zona unde se întâmplase accidentul. Nu mai ajunsesem pe-acolo din acea noapte îngrozitoare. Însăși ideea de a mă afla din nou în acel loc îmi dădea o senzație stranie. Încetinisem, așteptând să văd ceva, dar în afară de niște zgârieturi pe parapet nu exista nici un fel de dovadă că un om murise acolo sau că trecusem prin cele mai înspăimântătoare momente din viața mea.

Am ieșit de pe autostradă și m-am îndreptat către Centrul Social Bluebonnet Manor. Parcarea era pe jumătate plină și mi-am lăsat mașina cu fața la autostradă. Am coborât, privind către locul accidentului. Era foarte departe. Vedeam excelent cu lentilele de contact, dar chiar și așa nu puteam distinge mai nimic de la o asemenea distanță. Aș fi putut să văd o mașină ciocnită, dar în nici un caz n-aș fi distins pe cineva blocat în ea.

Nimeni nu m-ar fi putut vedea. Nimeni nu m-ar fi putut auzi.

M-am îndreptat spre intrarea impozantă, din sticlă. Înăuntru, foaierul era larg și frumos, cu podea de lemn și covoare scumpe. Un birou masiv din lemn negru, îndeajuns de mare pentru a fi folosit ca masă de sufragerie, era trăsătura distinctivă și predominantă a zonei de recepție. Din nefericire, nu era nimeni acolo. Pe un semn scria „Înregistrarea la Oficiul Asistentelor", așadar am trecut și am intrat în salon, destul de plin de lume.

Un șir de scaune cu rotile era parcat în fața unui televizor care era dat neplăcut de tare. Ocupanții nu păreau

să acorde prea mare atenție jocului zgomotos, cu lumini strălucitoare, și concurenților care țipau entuziasmați. Pe numeroasele canapele stăteau alți bătrâni în liniște, unii urmărind emisiunea, alții nu. O femeie nu contenea să vorbească singură. Conversația ei suna de parcă ar fi repovestit o partidă de bridge. Era îmbrăcată la patru ace, avea o coafură gigantică și era îndeajuns de machiată cât să urce pe scenă.

Am zărit o tejghea înaltă la intersecția a două holuri largi. Am bănuit că acela era oficiul asistentelor, deși nici acolo nu era nimeni. M-am apropiat și am rămas în picioare pentru câteva minute, așteptând.

Credeam că un centru social era cumva diferit de un azil, că pacienții erau mai tineri, mai sănătoși și că atmosfera era mai optimistă. Nu văzusem nimic din astea la Bluebonnet Manor.

–Pot să vă ajut cu ceva?

Gândurile îmi fură întrerupte de o femeie îndesată purtând o uniformă de culoare roz. Cuvintele îi erau politicoase, dar tonul nu. Părea enervată. Ca și cum prezența mea nu era bine-venită.

–Am venit în vizită la Chester Durbin, am spus.

Îmi aruncă o privire lungă, analizându-mă.

–Sunteți membru al familiei?

Probabil că ar fi trebuit să-i spun că eram femeia pe care Chester o salvase din accidentul de mașină, dar nu-mi inspira deloc încredere.

–Nu, sunt... sunt o prietenă, am răspuns.

Păru imediat să-și piardă interesul.

–Douăzeci și doi, zise ea, făcând semn către unul dintre holuri. Ar trebui să fie treaz, așezat în scaun.

Am mers în direcția indicată. La fel ca încăperea principală, și această zonă era populată cu pacienți, unii în scaune cu rotile sau împingând cadre de sprijin, alții

singuri, dar ținându-se strâns de balustradele de lemn din ambele părți ale coridorului.

Camera douăzeci și doi era la capătul opus al holului cu linoleum pe jos. Ușa era întredeschisă. Cu destulă ezitare, am aruncat o privire înăuntru. Am crezut întâi că mă orientasem greșit. Am verificat numărul de lângă ușă, apoi m-am uitat din nou.

În strălucirea galbenă și țipătoare a unei lămpi de birou se zărea un bătrân minuscul, sfrijit, care stătea într-un scaun cu spătar rabatabil decolorat. Bluza sport, cadrilată, atârna pe el de parcă ar fi fost cu câteva numere mai mare. Pantalonii abia dacă se puteau ține pe oasele descărnate. Picioarele îi erau înfășurate într-un fel de bandaj și purta niște papuci foarte moderni, destul de diferiți de aspectul său general.

–Domnul Durbin? am întrebat.

–Da.

Fusesem tulburată la vederea sa. Îmi era familiar, însă atât de diferit față de ce îmi aminteam.

–Da, intră, mă încurajă după o clipă. Pe mine mă cauți?

–A... a, da, domnule, i-am răspuns, încurcându-mă puțin în cuvinte. Sunt Jane Lofton, vă amintiți de mine?

Râse.

–La vârsta mea, sunt norocos că-mi mai amintesc de mine însumi, glumi el.

–Sunt femeia din mașină, am spus.

Ridică o sprânceană, confuz.

–Din mașină?

–Mașina din accident. De pe autostradă. M-ați salvat.

–Desigur, ești tânăra din decapotabilă, zise el.

Nu mă deranja niciodată cuvântul *tânără* atunci când era folosit pentru a mă descrie și, cu siguranță, nu mă deranja nici în cazul ăsta. Salvatorul meu părea infinit mai bătrân decât îmi aduceam aminte și surprinzător de firav.

–Ia un loc, ia un loc, mă invită el, bătând cu palma fotoliul jerpelit de alături. Lasă-mă să te privesc.

Șovăind, am luat loc dorindu-mi să nu fi venit. Trebuia numai să fi pus cecul în cutia poștală.

Se aplecă puțin în față, cu o grimasă ce-i distorsiona chipul în timp ce mă privea prin ochii umezi și ochelarii groși.

–Arăți foarte bine în dimineața asta, remarcă el.

Am dat din cap.

–Cu siguranță arăt mai bine decât arătam în noaptea aceea. Mă simt mult mai bine, de asemenea.

–Bun, bun. A fost ceva, nu-i așa? Îți spun, în noaptea aceea am avut parte de cea mai mare agitație, așa cum nu vezi pe-aici timp de luni de zile. Viața ta trebuie că e mult mai interesantă.

Cu siguranță voia să întoarcă discuția în altă direcție, dar eram hotărâtă să rămân la subiect. Era o obligație de care voiam să scap.

–Am venit aici să vă mulțumesc pentru ce ați făcut... am început eu.

Bătrânul dădu din cap, răsuflând cu zgomot.

–Mi-ai mulțumit deja, zise el. Și nici măcar nu-mi amintesc ce am făcut. Toată noaptea aia nenorocită e în ceață. Câteodată așa stau lucrurile, pur și simplu. Dacă aș fi *încercat* să ies de-aici și să te ajut, n-aș fi reușit nicicum.

–Păi, ați ieșit de-aici și m-ați ajutat, domnule Durbin. Altfel n-aș fi aici.

–Dumnezeule, ai face bine să-mi spui Chester. Când îmi spui *domnule Durbin* am tendința să mă uit peste umăr după tatăl meu. Iar bețivanul ăla arțăgos e mort din 1934.

Râse din tot sufletul, ca și când ceea ce spusese era amuzant. Eu mă simțeam mult prea stânjenită pentru a găsi vreo urmă de umor în spusele lui.

–Vreau să vă mulțumesc, domnule Dur... ăăă, Chester. Mi-ați salvat viața.

–Păi, cu plăcere, cu plăcere, zise el. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost altcineva. Cel mai important lucru e că ai fost salvată, nu-i așa?

–Păi, da... uf...

–Destul.

Simțeam o zvâcnire de enervare. Părea să încerce să-mi îndepărteze recunoștința. Nu puteam să-l las să facă asta.

–Nu e destul, am stăruit. Am venit aici să vă mulțumesc și să... și să vă ofer o recompensă.

Am căutat în grabă prin poșetă și am găsit carnetul de cecuri și un stilou. L-am deschis și am început imediat să scriu. Când am ajuns la sumă, am șovăit. Gândul la cât de mult valora viața mea mă oprise în loc. O mie de dolari? Zece mii? Un milion? Sau mult mai mult? Infinit mai mult.

–Ce faci? vru el să știe.

–Vă scriu un cec.

–Ce să fac cu el?

Întrebarea mă luase prin surprindere. Oare individul nu era întreg la minte?

–Puteți să duceți cecul la bancă și să scoateți bani, i-am explicat.

Râse înfundat.

–Știu asta, mă asigură el. Întrebarea mea era ce pot să fac cu banii.

Mă uitam la el confuză, încă nesigură dacă înțelesese ori ba.

–V-ați putea cumpăra ceva.

Își ridică mâinile, făcând semn către mica lui cameră aglomerată.

–De ce aș vrea să-mi cumpăr ceva? rosti el pe un ton ce indica un umor ambiguu. Am fost deja nevoit să renunț la aproape tot ce aveam ca să pot locui în cămăruța asta.

Avea dreptate. Locul era intim, ticsit de etajere de cărți, scaune, lămpi, un birou de scris, un dulap cu sertare.

Gravuri frumoase în lemn stăteau alături de bibelouri ieftine din ceramică și cutii transparente de plastic debordând de hârtii decolorate. Nu știam dacă spusele sale aveau sens filosofic sau literal. Dar spațiul în care locuia era mic și plin.

–Nu-mi încasez nici măcar ajutorul social. Îl trimit direct îngrijitorilor mei de-aici, care îmi transformă ce rămâne din el în chiloți noi, praf pentru dinți și sticluțe de șampon.

Râjetul său candid era întru câtva contagios. Mă simțeam mai optimistă în privința întâlnirii, deși nu mergea defel cum o plănuisem inițial.

–Trebuie să vă răsplătesc cumva pentru ceea ce ați făcut pentru mine, am spus.

–De ce? întrebă el.

–Pentru că am făcut o promisiune.

–Nu mi-ai făcut-o mie, observă el. Cui i-ai făcut-o?

Nu eram sigură cum aveam de gând să răspund la acea întrebare.

–Când eram în mașină, când eram blocată...

Încă nu vorbisem despre asta. Nu spusesem nimănui. Nu spusesem nimic cu voce tare. Suna prea ciudat, prea nebunesc, prea nepământean. Oamenii ca mine nu se târguiau cu Dumnezeu. Nu se rugau pentru miracole. Nici măcar nu știam dacă *aș fi putut* spune ceea ce intenționam.

În mod surprinzător, nici nu a fost nevoie.

Ochii umezi ai lui Chester sclipiră deodată a înțelegere.

–O, așa deci, zise el. Tu, doamna Jane Lofton, ești una dintre noi, nu-i așa?

–Nu știu ce vrei să spui.

–Ești una dintre noi, repetă bătrânul. Ai intrat într-o încurcătură din care nu mai puteai ieși și ai făcut un pact cu el.

–Da, am șoptit, privind vinovată către ușă.

–Ai făcut un pact cu Dumnezeu. Nu trebuie să te rușinezi din cauza mea. Și eu am făcut același lucru.

–Și dumneata ai făcut un pact? am întrebat eu, surprinsă.

–Cu ani în urmă, răspunse el. Și noi doi nu suntem singurii. Se întâmplă în fiecare zi a săptămânii. Lucrurile merg prost, iar oamenii încep să facă promisiuni. O să mă îndrept. Sau o să mă las de băutură, spunem noi. Îi promitem că ne vom alege o vocație ori că ne vom întoarce la familiile noastre. Jurăm că n-o să mai trișăm niciodată sau că o să ne limităm conversațiile la adevăr sau tăcere.

–Eu... eu am promis doar că voi face bine, am mărturisit.

Fluieră în semn de apreciere.

–Păi, asta acoperă cam tot. Pariez că nu-i chiar așa de ușor precum sună. Cum merge?

–Până acum, nu prea bine.

Povestea începuse să meargă de la sine. I-am povestit despre cecurile pentru fundațiile filantropice găsite în Pagini Aurii și despre răspunsul lor copleșitor. I-am povestit totul.

–Așadar de asta ai venit aici, conchise el. Încercai să faci o faptă bună pentru mine.

Am încuviințat din cap.

–Păi nu ai ce să mai faci în plus pentru mine, îmi spuse Chester. Nu mă voi face bine și nici nu voi întineri. Sunt aici până-mi va veni sfârșitul. Și n-am cum să știu când va veni.

–Îmi... îmi pare rău, am îngăimat, neștiind ce alt răspuns să-i dau.

Chester râse.

–N-are rost să-ți ceri scuze. Am trăit o viață lungă și bună, în mare parte fericită, și am încercat să fac ceea ce am promis.

–Care a fost pactul tău cu Dumnezeu? am vrut să știu.

–Al meu?

Râse din nou.

–Am făcut promisiuni pe care am încercat o viață întreagă să le țin.

–Ce fel de promisiuni?

–O, cam la fel ca ale tale. Am promis că-i voi ajuta pe cei care au nevoie de ajutor. Și am jurat că voi trăi decent și integru, că voi spune adevărul, că îmi voi păstra principiile și că voi fi onest. Dar cel mai greu a fost după ce am promis să nu mai cer nimic altceva cât voi trăi.

Rostise acele cuvinte cu o demnitate calmă ce îmi era cunoscută, dar în mod ciudat, mă tulbura. Cuvinte precum *decență* și *onestitate* erau rostite doar în campanii politice, când toată lumea știa că sunt minciuni. Chester Durbin le pronunțase cu o siguranță deplină, ca un erou interpretat de Gary Cooper. Era tulburător. Trăiam într-o lume în care crimele cele mai violente și mai sinistre erau prezentate cu detalii grafice pentru delectarea audienței. Și unde cele mai atroce perversiuni sexuale erau mărturisite și analizate amănunțit în talk-show-urile televizate de după-amiază. Integritatea bătrânului era ieșită din comun și mă făcea să nu mă simt în largul meu.

Am încercat să glumesc ca să ne îndepărtăm de tonul serios al discuției.

–Cred că ai fost tare speriat dacă ai promis toate astea.

Râse la auzul cuvintelor mele. Cu toate astea, nu el era cel care se simțea deranjat de conversația noastră.

–Probabil că nu mai mult ca tine, blocată în mașina aceea.

–Eu n-am promis nici pe departe atât de multe, i-am atras atenția.

–Asta pentru că n-ai avut nici pe departe atât de mult timp, zise el. Ai avut doar cinci sau zece minute la dispoziție pentru a încheia pactul.

–Mi s-a părut mult mai mult, am spus.

Dădu din cap.

–Sigur că așa ți s-a părut. Eu am avut la dispoziție o noapte întreagă, iar acea noapte îmi ocupă în memorie un spațiu mai mare decât decenii întregi din viața mea.

Chester privi lung în gol, ca și cum ar fi retrăit evenimentele. Surprinzător, zâmbea. Își îndreptă privirea în direcția mea.

–Eram căsătorit cu Vera de aproape un an, începu el. Deși era o perioadă foarte aglomerată – 1942. Când am împlinit optsprezece ani, m-am lăsat de liceu și m-am înrolat în armată. De-abia așteptam să merg la război. Eram foarte nestăpânit. Voiam să port uniformă și să mă lupt cu japonezii și cu nemții. La naiba, m-aș fi mulțumit și să mă bat cu bețivii de la barul din colț.

Chester râse cu voce tare la amintirea tinereții sale.

–Lucrurile n-au mers precum dorisem eu, continuă el. Credeam că sunt într-o condiție fizică perfectă, dar armata a fost de altă părere. M-au exclus din baza de pregătire pentru recruți din motive medicale. În treizeci de zile eram înapoi acasă.

Se aplecă ușor către mine și ridică o sprânceană.

–Căsătoria cu Vera a fost premiul meu de consolare.

–Aha, am încuviințat eu.

–Nu mă înțelege greșit, zise Chester. Eram îndrăgostit de fată. Mă îndrăgostisem de ea din primul moment când o zărisem. Dar pe nepusă masă începusem să lucrez peste program și așteptam și un copil. Mi se părea că toți bărbații de vârsta mea erau în locuri îndepărtate, făcând lucruri importante, captivante. Eram gelos pe ei. Și presupun că eram plin de resentimente pentru viața liniștită și meschină pe care o duceam.

–Erai tânăr, am încercat eu să atenuez gravitatea confesiunii.

Dădu din umeri, dar nu acceptă adevărul ca scuză.

–Șeful de echipă a venit să mă ia, zicându-mi că Vera era în spital. Pentru o clipă am fost entuziasmat, emoționat. Credeam că începuse travaliul. Dar ceva din expresia șefului m-a oprit în loc. Știam că era ceva rău înainte să rostească cuvintele. Vera suferise un accident.

Copilul se născuse mort înainte să ajung eu acolo, însă doctorul nu mi-a lăsat răgaz și mi-a dat și alte vești. Nu mai puteam să facem alți copii. Iar Vera pierduse mult sânge. Doctorul nu credea că va supraviețui. Și Vera nu părea să se străduiască prea tare.

Chiar și după atâția ani, mâna îmbătrânită și plină de riduri a lui Chester tremură când și-o duse la tâmplă.

–Nu prea fusesem un om religios, recunoscu el. Îmi ziceam că dacă există, într-adevăr, un Dumnezeu atotștiutor cum se spune, atunci ceea ce mă gândesc și îmi doresc n-ar fi trebuit să fie un mare mister pentru el. Dar, pentru prima dată în viața mea, m-am rugat.

În acea noapte lungă am stat lângă patul ei, rugându-mă, implorând, făcând legăminte.

–Și a supraviețuit?

Încuviință din cap.

–Nu a fost ca un miracol, să fiu cinstit. Nu s-a întâmplat să-și deschidă ochii, să-mi zâmbească larg, să se ridice din pat și să plecăm amândoi acasă. Doctorul era surprins că supraviețuise nopții aceleia. Cum se rotea încet pe ceas minutarul, trecea încă o oră și încă una în care nu murise. După o zi și ceva, a început încet-încet să se mai întremeze. A stat în spital mai bine de o lună, dar într-un final am reușit s-o duc acasă.

–Și ți-ai ținut promisiunile.

Un rânjet crispat îi brăzdă fața.

–La început, da, pentru că părea atât de fragilă, admise el. Credeam că dacă nu-mi țin partea mea de promisiune, nici Dumnezeu nu și-o va ține pe a lui.

–Și mai târziu?

–Păi, am ajuns la concluzia că o înțelegere e o înțelegere. Vera s-a însănătoșit și am fost fericiți. Când a murit, petrecuserăm cincizeci și patru de ani împreună. N-am regretat niciodată alegerea.

–Atunci chiar crezi că a fost o alegere, am spus eu. Crezi că ar fi trăit chiar dacă nu ai fi făcut pactul?

Chester dădu din umeri.

–Posibil, zise el.

Se uită la mine cu un aer iscoditor.

–Tu crezi că ai fi ieșit din mașina aceea?

Nu doream să mă gândesc la asta.

O oră mai târziu părăseam Centrul Social Bluebonnet Manor convinsă de faptul că Chester avea dreptate. Înțelegerea era înțelegere. Voiam să-mi țin promisiunea. Voiam să fac bine. Încă nu știam ce presupunea acest lucru, dar aveam de gând să încerc.

–Așteaptă să ți se ivească ocaziile, îmi sugeră el. Gata cu gândul că asta e ceva ce poți rezolva completând un cec.

–Ești sigur că nu vrei să-ți scriu unul? Sau poate să donez niște bani fundației tale preferate?

Scoase o exclamație în semn de dezaprobare și îmi făcu un semn cu degetul, nemailăsând loc de altă discuție.

–Îți spun eu ce-ai putea să faci, Jane Lofton. Ai putea să vii din când în când să mă vizitezi.

–Mi-ar face plăcere, am spus, adevărul afirmației luându-mă prin surprindere. Și poate aș putea să-ți aduc... un coș de fructe sau fursecuri de bună calitate.

Privirea lui avu un aer ciudat, pe care nu reușeam să-l interpretez. Trecu o clipă, apoi zâmbi.

–Știi ce ai putea să îmi aduci? zise el. N-am mai mâncat un Snickers de... Dumnezeu știe cât de mult timp. Întotdeauna au fost preferatele mele. Dacă mi-ai aduce câte unul de fiecare dată când vei veni în vizită, ar fi nemaipomenit. Ai face o faptă foarte bună.

Părea o cerință foarte măruntă.

capitolul 5

Următoarele câteva zile nu au fost mai ușoare decât precedentele. Mă gândeam adesea la după-amiaza petrecută cu Chester. Îmi spusese să aștept să se ivească ocaziile de a face lucruri bune. Mă asigurase că aveau să-mi iasă în cale. Nu zăream nimic de felul acesta la orizont. În orice caz, eram pregătită.

Eram la mall, când o mamă cu fiica ei s-au strecurat pe lângă mine pe scara rulantă. Femeia m-a lovit în lateral cu punga de cumpărături, apoi a ridicat din sprânceană dezaprobator, ca și când eu aș fi cauzat ciocnirea. Probabil că nici nu le-aș fi observat, dar mama aproape că își târa fiica de mână. Copila era bosumflată și se împotrivea, înfigându-se în călcâie cu fiecare prilej. Îmi aminteam de un milion de expediții la cumpărături împreună cu Brynn care decurseseră exact așa.

După aproximativ zece sau cincisprezece minute mă uitam la niște bluze, când am zărit-o pe fetiță. Se rătăcise printre standurile cu haine, plângând și strigând după mama ei.

Am privit în jur și, fiind mult mai înaltă, am zărit-o pe mamă în partea opusă a încăperii, scotocind prin niște articole sportive Anne Klein. Pesemne că nici nu-și dăduse seama că fiica sa lipsea.

–Te-ai pierdut? am întrebat-o.

–Da, s-a smiorcăit ea ștergându-și lacrimile.

Am luat-o de mână și i-am spus că aveam s-o duc la mama ei. În mod normal nu m-aș implica în nimic ce ar ține de oameni străini, dar cum *încercam* să fac această schimbare, acel moment părea prilejul perfect să dau

o mână de ajutor. Iar fetița îmi amintea de Brynn când avea aceeași vârstă.

Am trecut prin labirintul de standuri și etajere și eram destul de aproape de mama ei, când femeia și-a dat seama, într-un final, că fata dispăruse de lângă ea. A privit înnebunită în jur și ne-a zărit.

Nu știu la ce mă așteptam. Mă gândeam că vor urma niște cuvinte de mulțumire politicoase și o reuniune fericită între cele două. Nici că aș fi fost mai departe de adevăr.

Când ne-a văzut, expresia ei s-a transformat din cea a unui părinte îngrijorat în cea a unei lupoaice pline de furie.

–Ia-ți mâinile de pe fiica mea! urlă ea.

Toți cei din magazin încremeniră brusc și își întoarseră privirile acuzatoare către mine.

–Tot ce făceam era să o aduc înapoi, m-am bâlbâit eu într-un mod stupid.

Mama nu îmi dădea atenție. Alergă către noi și își prinse fiica de mână.

În loc să o îmbrățișeze, o zgudui de umeri și răcni:

–Ți-am spus să nu vorbești cu străinii!

Simțindu-mă inexplicabil de vinovată, m-am furișat afară în tăcere.

Câteva zile mai târziu, când i-am povestit lui Chester, acesta a râs cu poftă.

–Credeam că voi fi o eroină, salvând situația, am recunoscut eu ironic. Iar în momentul următor, întregul magazin plin de străini a avut impresia că sunt vreo răpitoare sau pedofilă.

–Îmi pare rău, zise Chester.

–Cred că e adevărată zicala „Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită", am citat eu.

–Să nu începi să gândești astfel. Ceea ce contează e să încerci să faci fapte bune, chiar dacă rezultatele sunt diferite de așteptări.

–Așadar, motivul este mai important ca rezultatul? am întrebat.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap în semn că nu.

–Motivul nu e mai important ca rezultatul. Dar, drept vorbind, nu cunoști rezultatul. Nu vezi decât ceea ce se întâmplă în prezent. Poate că peste o lună acea mamă și fiica ei se vor afla într-un alt magazin, în care va bântui un răpitor real. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tine, mama va fi mai atentă la copilul ei, sau fata va fi mai puțin receptivă la o persoană pe care nu o cunoaște. Sau poate că nu se va întâmpla nimic din toate astea, dar undeva adânc în mintea acelui copil va rămâne amintirea vagă a unei persoane care i-a fost de ajutor atunci când a avut nevoie. Și va ajuta și ea pe cineva, la rândul său. Nu avem cum să știm efectul pe care îl vom produce mâine, sau săptămâna viitoare, sau anul următor, sau peste zece ani de-acum încolo.

–Deci, am spus eu, ar trebui să facem ceea ce considerăm noi că e just și să sperăm că viața va fi, într-un fel, mai bună din cauza asta.

Chester zâmbi, cu ochii strălucindu-i de bună dispoziție.

–Cred că asta e ceea ce numim credință.

Nu eram sigură că Chester avea în totalitate dreptate, dar m-am simțit mai bine după ce l-am vizitat. Doar faptul că vorbeam cu el mă făcea să mă simt mai puțin nebună. Chester trecuse prin asta. Ca și mine, știa ce însemna să faci o promisiune. Și știa cât de important era pentru mine să-mi țin această promisiune.

–O, aproape uitasem, am adăugat, scoțând un baton Snickers din poșetă. Precum ați comandat, domnia voastră.

Chester luă batonul de ciocolată în mână aproape reverențios. Apoi se ridică și merse târșâindu-și picioarele la lada de lângă pat. L-am urmărit în timp ce-și ascundea cu atenție comoara sub un teanc de hârtii, precum un copil care se temea să nu-i fie furată.

–O să-l păstrez pentru mai târziu, mă informă el.

După câteva zile am primit un e-mail de la Alianța Agenților Imobiliari Metro, în legătură cu un seminar despre locuințele ieftine, care se ținea în centrul orașului. Aveau nevoie de agenți imobiliari profesioniști care să ofere consiliere individuală potențialilor cumpărători care nu mai dețineseră niciodată proprietăți. Mi-am verificat orarul, am rearanjat câteva întâlniri și am răspuns că m-ar fi interesat. Cinci minute mai târziu, a sunat telefonul.

–E o glumă, nu-i așa?

Întrebarea venise din partea lui Ann Rhoder Hines, directoarea Comisiei pentru Asistență din cadrul Metro. Ne cunoșteam de mulți ani, dar ne învârteam în cercuri diferite. Era exact genul de femeie pe care mă străduisem eu să-l evit. Ca și mine, crescuse în clasa muncitoare; era deșteaptă, motivată și ambițioasă. Dar se căsătorise de tânără și nu cu cine ar fi trebuit. Soțul ei bea bere ieftină și își irosea vremea cu slujbe prost plătite, iar copiii ei erau mediocri. Nu conta câte imobiliare vânduse femeia, nu conta din câte comisii făcea parte, era greu de crezut că putea depăși acele handicapuri.

–Nu e nici o glumă, am asigurat-o eu pe cel mai egalitar ton, ca între colegi. Mi-am făcut loc în agendă și sunt disponibilă să dau o mână de ajutor sâmbăta asta.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Atât de adâncă, de fapt, încât aș fi dat orice să o sparg.

–Am avut întotdeauna de gând să ajut, Ann, am mințit eu. Dar până acum n-am reușit să-mi fac loc în program pentru asta.

Nu cred că m-a crezut. Dar nu prea avea de ales.

–Chiar știi ceva despre casele ieftine?

–Păi, nu, nu în mod deosebit, am recunoscut, după care am adăugat pe un ton optimist: dar este un domeniu al pieței despre care sunt foarte interesată să învăț.

Cu siguranță, Ann nu credea nici acest lucru, dar îmi spuse că aș fi putut fi de ajutor.

Am ajuns prompt, sâmbătă dimineața, la Downtown Motor Lodge. Acesta era un hotel vechi pentru conferințe, rareori utilizat în prezent, la capătul sectorului comercial al orașului, pe autostradă. Plin de graffiti și soios, lăsa impresia unei stații de autobuz. Ezitam chiar și să ating clanța ușii fără mănuși. Dar mi-am făcut curaj, mi-am promis o jumătate de oră de baie cu săruri și balonașe și m-am aventurat înăuntru.

Nu era chiar atât de rău pe cât mă făcuse să cred exteriorul. Locul avea un miros de vechi, de mucegai, mobila era demodată și ștearsă, dar holul părea să fie destul de curat.

O pancartă plină de greșeli mă îndruma către încăperea cu pricina, în mijlocul căreia erau douăsprezece rânduri de scaune cu spetează dreaptă, orientate către un podium. În jur erau așezate mese cu broșuri informative, câteva dintre ele editate de guvern, dar majoritatea erau materiale promoționale ale diverșilor agenți imobiliari. Nimeni nu se obosea să se uite la vreunul dintre ele. Singura zonă ce părea să atragă lume era masa cu gustări, pe care se aflau o cafetieră, șiruri de pahare de unică folosință, o cutie mare cu gogoși și o grămadă de șervețele de hârtie.

Ann Rhoder Hines mă zări și se grăbi imediat înspre mine. Cu fiecare fir din părul vopsit cu șuvițe la locul lui, era îmbrăcată într-un costum Dior elegant ce fusese la mare modă câțiva ani în urmă. Fără îndoială, își cumpăra hainele de firmă de la un outlet. Acolo au marfa rămasă nevândută la prețuri accesibile. Multe dintre femeile din domeniul imobiliar cred că pot scăpa cu pretextul că poartă ținute ieșite din modă pentru că ar fi preferatele lor, chiar dacă sunt vechi. În plus, în zona de afaceri în care opera ea, clienții nu știau diferența dintre o haină Dana și un biscuit pentru câini.

Eu, pe de altă parte, purtam o haină excesiv de scumpă a unui tânăr designer numit Q.T. Costumul era gri și îndeajuns de funcțional pentru a putea fi vândut la un magazin de obiecte de uz casnic. Îl luasem deoarece mă gândisem că ar fi de preferat să arăt un pic mai neglijentă printre oamenii săraci.

–Bună dimineața! am salutat-o eu cu voie bună.

–Ai întârziat, fu răspunsul ei cam irascibil.

Mi-am privit ceasul. Trecuseră de-abia cincisprezece minute de când ar fi trebuit să ajung. Nu prea merita efortul unei explicații, dar i-am oferit-o, oricum.

–Am avut probleme cu găsirea unui loc de parcare.

Expresia lui Ann era încă nemulțumită.

–N-ai primit e-mailul meu? Îți spuneam să parchezi aici, în spatele clădirii.

Sugestia ei era demnă de râs. Și recunosc că am chicotit un pic în timp ce dădeam din cap.

–Cu siguranță nu ți-ai închipuit că mi-aș lăsa BMW-ul cel nou în aer liber în cartierul ăsta.

Aparent nu aprecia umorul meu. Nici măcar n-a zâmbit.

–Cel puțin ai citit materialul pe care ți l-am trimis prin fax?

–O, da, bineînțeles, am asigurat-o eu, și era absolut adevărat. Nu vândusem imobiliare în valoare de cinci milioane de dolari anul precedent ignorându-mi temele. N-aș fi încercat niciodată să fac afaceri nepregătită. Cred

că Ann voia să creadă că eram o aiurită care avea succes datorită relațiilor sociale. Desigur, mă căsătorisem pentru bani și statut, dar lucrasem din greu în cariera mea. Și aveam motive să fiu mândră de tot ceea ce realizasem.

–Te-ai lămurit cum operează programele guvernamentale? întrebă ea. Nici măcar grădinarii celor mai mulți dintre clienții tăi nu sunt atât de săraci încât să se califice pentru obținerea unui credit.

Asta era o exagerare.

–N-am prea zărit-o pe Fannie Mae la club, am glumit eu, făcând referire la porecla bine cunoscutei fundații pentru locuințe ieftine. Dar ne cunoaștem din vedere.

Încercarea mea glumeață nu a reușit s-o destindă pe doamna Hines, așa că am ajuns la concluzia că era exact aceeași persoană irascibilă, posacă, frustrată pe care o știam dintotdeauna. O caracterizare ce a părut să se adeverească la întâlnirea cu ceilalți agenți/voluntari, când am primit instrucțiunile și ne-au fost atribuite mesele.

Odată ce participanții s-au așezat pe locurile lor, Ann urcă pe podium. Dintr-odată, părea să fie o cu totul altă persoană.

Ann Rhoder Hines fusese, probabil, rezervă la echipa feminină de hockey de câmp a liceului său. Dar în fața publicului ce căuta locuințe ieftine se transformase într-o majoretă. O priveam și o ascultam cu fascinație crescândă în timp ce își făcea prezentarea. Era o credincioasă adevărată. Vorbea despre oportunitatea și valoarea cumpărării locuințelor cu zelul unui vraci dintr-un cort pentru regenerare.

Până și eu, care fusesem coproprietara mai multor case în cei douăzeci de ani de căsnicie, îmi simțeam inima bătând cu putere, sângele alergându-mi prin vine, gândurile umplute de speranță.

Am aruncat o privire în jur la oamenii adunați, simțindu-mă plină de speranță și optimistă din cauza faptului că și ei se simțeau exact la fel. Nu făceau parte din aristocrație, dar nu erau nici cerșetori. Era o încăpere plină de cetățeni ai clasei muncitoare, similari cu cei printre care crescusem în Sunnyside. Acest lucru îmi oferea o anume mângâiere. Erau, de fapt, la fel ca mine, presupun. Munceau zi de zi, își luau salariile și își creșteau copiii. Mama mea ar fi spus că sunt curați și cârpiți cum se cuvine. Bărbații erau în cămașă. Femeile purtau haine de la reduceri. Majoritatea erau albi; cei de culoare reprezentau cam o treime.

Acești oameni, potrivit lui Ann Rhoder Hines, erau sarea pământului, stâncile comunității, fundația societății americane. Meritau să-și trăiască viața și să-și crească odraslele într-o casă cu patru camere și o baie care să fie a lor.

Deodată am văzut cu mare limpezime ce mare oportunitate de binefacere era asta. Trebuia să renunț să le mai vând proprietăți imobiliare celor din cartierul meu și să am grijă ca fiecare dintre persoanele din acea încăpere, precum și toți prietenii și vecinii lor, să-și achiziționeze bucata lor din visul american.

Când termină Ann de vorbit, se auzi o rafală de aplauze. Eu băteam din palme mai tare ca oricine, ridicându-mă în picioare. Eram extrem de entuziasmată. Mă miram că evitasem timp de atât de mulți ani aceste seminarii. Eram nerăbdătoare să le dau o mână de ajutor celor oprimați, prin acest demers onorabil.

M-am așezat plină de zel la masa atribuită mie de către Ann, gata să caut prin acte, documente fiscale și tabele de calificare, pentru a determina posibilitățile de acordare a creditelor.

Spre disperarea mea, majoritatea celor care s-au așezat la masa mea erau foarte dificil de ajutat.

O mamă singură, foarte atrăgătoare, de treizeci și patru de ani, cu siguranță ar fi meritat să fie proprietara unei case. Dar avusese unsprezece slujbe diferite în ultimii cinci ani. Divorțase de două ori și avea probleme cu creditele sub trei nume diferite. Înarmată cu o carte de credit MasterCard nou-nouță, planul ei era să se împrumute cu mulți bani lichizi în scopul de a depune un avans pentru o casă.

O situație și mai problematică era aceea a patru adulți, neînrudiți nici prin sânge, nici prin alianță. Aveau de gând să-și adune banii de chirie și să cumpere o casă în comun. Nici măcar nu se gândiseră la dificultățile legale ce ar fi survenit unui asemenea aranjament.

Le tot repetam oamenilor că trebuie să aibă slujbe sau să scape de datorii sau să aibă niște economii. Câteodată eram nevoită să le sugerez toate aceste trei lucruri deodată.

Majoritatea ascultau ce aveam de spus, luau câte un pliant informativ și plecau dezamăgiți. Începusem să-mi pierd încrederea.

Într-un final, la masa mea s-au așezat domnul și doamna Guerra împreună cu mama domnului Guerra. I-am întâmpinat cu exact la fel de multă căldură și entuziasm cu care l-aș fi întâmpinat pe orice client potențial. Ba poate cu și mai mult de atât. Deseori mă situam la o distanță extrem de politicoasă, dar rece, ceea ce-mi oferea un avantaj psihologic, un avantaj foarte necesar în domeniul vânzărilor. Faptul de a oferi, pur și simplu, mi-am dat seama că nu necesita o astfel de putere.

–Bună dimineața, mă bucur să vă cunosc, le-am spus eu.

Domnul Guerra era scund și îndesat, avea patruzeci și ceva de ani și un păr negru ce începuse să încărunțească în părți. Atât el, cât și mama sa afișau trăsăturile distinctive ale băștinașilor din aceste locuri. Soția era mai

europeană, atât la fizionomie, cât și la ținută. Ea a fost cea care mi-a înmânat actele.

–Așadar doriți să cumpărați o casă, i-am zis, făcând conversație.

Privi către soțul ei, iar acesta răspunse.

–Vrem să rămânem în cartierul nostru, rosti Guerra cu fermitate. Nu ne interesează imobiliarele din partea de nord.

Cu siguranță, nu era prima dată când acea familie participa la un seminar despre locuințele ieftine. Se întâmpla ca, în vederea unor scutiri fiscale sau printr-un program special, constructorii să pună la dispoziție câteva case pentru cei cu venit mic, de cele mai multe ori la intrare sau pe marginea arterelor celor mai circulate din cartierul nou construit – locurile cel mai puțin dorite, care erau și cel mai greu de vândut. E o idee cât se poate de bună. Cu toate astea, domnul Guerra, precum mulți alții, prefera să cumpere o casă într-o zonă pe care o cunoștea și de care se atașase decât într-una nouă, construită de la zero.

M-am uitat la codul poștal de pe adresa lui și n-am găsit vreo problemă. În acea zonă existau câteva case ce se încadrau în limita de preț.

–Câte persoane sunt în gospodăria dumneavoastră, domnule Guerra?

Se uită către soția sa. Ea număra pe degete.

–Opt, răspunse el. Cei trei copii ai noștri, doi nepoți și mama mea, desigur.

Continuam să zâmbesc, dar nu eram mulțumită. Pentru opt oameni ar fi fost nevoie de o casă destul de mare.

Le-am verificat informațiile despre venituri.

–Sunteți angajați atât dumneavoastră, cât și soția dumneavoastră?

Încuviință din cap.

–Mama are grijă de copii, completă el.

Potrivit documentelor fiscale, el lucra pe post de *împletitor de mese* la Weigan Industrial. Îl cunoșteam pe Les Weigan. Era membru al clubului și prieten cu tatăl lui David.

Doamna Guerra lucra la pizzeria locală. Asta m-a surprins. Credeam că acele slujbe cu venit minim le erau rezervate în exclusivitate studenților care munceau cu jumătate de normă.

M-am încruntat la totalul scris de domnul Guerra pe formularul de candidatură. Era mai mult decât suma indicată în declarația de venit de la Fisc.

– Venitul anual al gospodăriei dumneavoastră este mai mare decât cel impozabil, am spus.

– Am adăugat ajutorul social al mamei, îmi explică domnul Guerra. Cealaltă femeie a spus că putem face asta. Arătă către Ann Rhoder Hines, care completa formulare la o altă masă.

– Da, desigur, am aprobat eu, privind către femeia mai în vârstă. Dacă doamna Guerra locuiește împreună cu dumneavoastră, puteți include și venitul dumneaei.

Bătrâna ridică bărbia și anunță cu mândrie:

– Trei sute douăzeci și trei de dolari pe lună.

Am simțit cum mă năpădea un val de speranță. Aceia erau oameni cumsecade, muncitori. Și aveam de gând să-i ajut să-și cumpere o casă. Asta era, într-adevăr, o faptă bună.

M-am uitat prin rapoartele lor de cheltuieli și mi-a mai pierit veselia. Mâncare, haine, facturi, nimic dintre astea nu era ieftin.

– Datoria aceasta de șase mii de dolari? am întrebat. Este pentru automobil sau pentru carduri de credit?

Se lăsă o tăcere atât de adâncă, încât am ridicat capul.

Familia Guerra nu se simțea în largul ei. Își aruncau priviri unul celuilalt.

– Sunt cheltuielile de înmormântare ale tatălui meu, murmură într-un final domnul Guerra. Le plătim direct către biroul de pompe funebre.

– Ce dobândă plătiți?

Bărbatul ridică din umeri și clătină din cap.

– N-am întrebat.

Mă uitam la el neîncrezătoare.

– Actul e acolo, adăugă el.

Am căutat până ce l-am găsit. Aproape că am suspinat cu voce tare. Dobânda era de douăzeci și patru la sută, cea mai mare permisă de lege. Plătiseră timp de doi ani și încă nu ajunseseră la capitalul de bază împrumutat.

– Ați fi putut să aveți o dobândă mai bună la bancă, am remarcat.

Domnul Guerra mă privi confuz.

– La bancă? Banca vrea... cum îi zice? își întrebă soția.

– Garanții colaterale, răspunse ea.

El încuviință din cap.

– Banca vrea garanții colaterale pentru împrumuturi.

Asta era adevărat, bineînțeles. O bancă n-ar împrumuta bani pentru o înmormântare. Ce ar putea face dacă banii n-ar fi restituiți? Să le ia cadavrul din groapă? Trebuia să deții ceva ca să te poți împrumuta. Familia Guerra nu avea nimic în afara unei etici puternice a muncii și a unui grup de copii.

Am continuat să mă uit prin formularele și actele lor, fiind mai mult îngrijorată decât plină de speranță.

Într-un final, le-am zâmbit luminos.

– Mă scuzați numai o clipă, trebuie să pun câteva întrebări. Am zâmbit și mai tare. Doar un minut.

Am luat carnețelul ca și când aș fi avut de gând să-l folosesc și m-am grăbit spre locul în care Ann Rhoder Hines orchestra mișcările familiilor către diferite mese. I-am făcut un semn cum că aveam nevoie să-i vorbesc,

apoi am aşteptat cu răbdare, în timp ce ea nu făcea nici un efort de a se grăbi în vreun fel.

Într-un final se eliberă şi se întoarse către mine.

–Am o problemă aici, i-am comunicat.

Ridică o sprânceană cu un aer de superioritate.

–Credeam că eşti o mare expertă în imobiliare, zise ea. Ai dat de vreo problemă căreia nu-i poţi face faţă?

Am refuzat să-i las limba veninoasă să mă descurajeze. Amândouă încercam să facem un bine acolo, dar nu eram sigură de modul în care aveam să reuşim.

–Am necazuri cu finanţele familiei Guerra. Scorul lor de credit abia atinge cerinţele şi au o datorie comercială care le-ar influenţa mult capacitatea de rambursare.

–Se califică sau nu? mă întrerupse ea.

–Păi, da, se califică, am recunoscut. Dar ar trebui să împrumute avansul şi costurile de analiză a dosarului de la consorţiul pentru locuinţe ieftine. Apoi ar mai fi împrumutul imobiliar şi această datorie majoră – nu cred că vor fi capabili să suporte totul.

Îşi încrucişă mâinile la piept şi mă privi aspru, enervată.

–Nu e de competenţa ta să faci asemenea judecăţi, se răsti ea. Treaba ta e să-i ajuţi să completeze actele pentru a-şi putea cumpăra o casă.

–Dar dacă se întâmplă ceva, orice? am replicat. O cheltuială neînsemnată, venită pe neaşteptate, şi n-ar mai putea să-şi facă plăţile. Şi-ar pierde casa.

Ann dădu din umeri.

–Ştii că 35,6 la sută dintre locuinţele ieftine sunt confiscate de către bănci. Ceea ce facem noi pentru aceşti oameni e să le oferim o şansă. Cum o folosesc e treaba lor. Nu-mi spune că n-ai vândut niciodată o casă ştiind de la început că viitorii proprietari nu prea aveau mari şanse.

Avea dreptate în această privinţă, bineînţeles. Vindeam săptămânal case unor mari mahări ale căror imperii

financiare erau castele din cărţi de joc care ar fi putut să se năruie în orice clipă. Dar nu privisem niciodată acele contracte ca pe nişte gesturi de binefacere.

–Dacă încearcă acum şi nu reuşesc, nu vor mai primi nici o şansă de-acum înainte.

Acesta era cruntul adevăr care mă privea în faţă la fel de sigur şi de stoic precum o făcea mama domnului Guerra.

–Aşadar ce-ai făcut? m-a întrebat Chester la următoarea mea vizită la centrul de asistenţă socială.

–Am încheiat contractul, i-am spus eu. Familia Guerra era fericită. Ann Rhoder Hines era fericită. Sunt sigură că şi sponsorii seminarului erau fericiţi. Dar eu nu mă simt deloc fericită. Sunt agitată. I-am dat domnului Guerra cartea mea de vizită şi mă ocup personal de toate. Nu vreau să am de-a face cu vreo gafă sau cu vreo eroare neaşteptată. Pentru următorii cinci ani, oamenii aceştia vor merge pe frânghie din punct de vedere financiar.

Chester dădu din cap cu înţelegere.

–Probabil că deja au mers, observă el. Se poate să se fi obişnuit cu asta.

Eram de acord, dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

–Mă gândeam să le plătesc eu acel împrumut. Probabil că David m-ar interna la nebuni. Am tot dat bani în stânga şi în dreapta mai rapid decât i-am câştigat. Dar aş face-o oricum dacă aş şti că familia Guerra ar accepta. Sunt sigură că n-ar face-o, însă.

–Şi nici n-ar trebui, zise Chester. Cel care a murit era o persoană dragă lor. Nu i-ar cinsti memoria dacă ar lăsa un străin să se ocupe de datorie, ca un gest de caritate.

–Dar vreau să fac ceva să ajut, m-am plâns eu.

–O faci și o vei face, mă asigură el. Nu poți să apari din senin precum o zână, să dai din bagheta magică și totul să fie perfect. Trebuie să aștepți ocaziile. Vor veni.

–Ești sigur?

Încuviință din cap.

Chester părea foarte slab în lumina dimineții ce intra în cameră, în fâșii, prin jaluzele. Trupul său osos era îmbrăcat într-o bluză și niște pantaloni ce păreau cu două numere mai mari și îi dădeau un aspect șubred, micșorat. Picioarele sale, bandajate din greu și acoperite de niște papuci imenși din hârtie, îl făceau să arate ca un pitic.

Slăbiciunea lui mi-a adus aminte de cadoul cu care venisem. Am scormonit în poșetă și am scos la iveală un baton dublu, gigantic, de Snickers. I l-am oferit.

–Fapta mea bună pe ziua de astăzi, am spus, tachinându-l.

Spre surprinderea mea, gluma nu l-a făcut să râdă. Se uită la baton ca și cum ar fi reprezentat mai mult decât ciocolată, zahăr și calorii goale.

–Mulțumesc, șopti el. Am să-l păstrez pentru mai târziu.

Îl puse bine în cufărul de lângă pat. Când se întoarse pe scaun, îmi bătu ușor mâna cu palma, în semn de recunoștință.

–Faci bine. Câteodată chiar și când nu-ți dai seama.

Am râs.

–Cu toată sinceritatea, am simțit nevoia să-i mărturisesc, toată treaba asta cu promisiunea mă înspăimântă.

–De ce?

–În mașină, când am spus că voi face bine, chiar vorbeam serios.

–Și acum nu mai vorbești serios?

–Ba da. Dar îmi este teamă de ce înseamnă asta. Poate că am promis să adopt copiii unor mame care au murit de supradoză sau să am grijă de pacienții cu SIDA din Africa, ori poate să fiu consilier pentru victimele violurilor, la o linie telefonică.

–Și nu vrei să faci lucrurile astea.

–Nu aș ști cum să fac lucrurile astea, am spus. Ar trebui să fii o persoană deosebită pentru asta. Eu nu sunt o persoană deosebită. Sunt cât se poate de comună.

Chester dădu din cap.

–Eu cred că ești o persoană extraordinară. Dar încă nu ți-ai dat seama de diferența dintre voluntari și recruți.

–Poftim?

–În timpul războiului, urmă el, o grămadă de bărbați, printre care și eu, știau exact ce au de făcut. Voiam să-i bombardăm pe nemți sau să ne luptăm prin jungle cu japonezii. Aveam în cap să invadăm o plajă sau să doborâm un avion. Așa că ne-am grăbit la biroul de recrutare și ne-am înrolat.

Zâmbea ușor, ca și cum amintirea scurtei sale cariere militare era încă dulce-amăruie.

–Dar, Jane, erau foarte mulți bărbați cumsecade care nu știau ce să facă, adăugă el. Tot ceea ce-și doreau era ca războiul să se termine, astfel încât ei să poată rămâne acasă cu iubitele și cu familiile lor. Când i-a chemat patria, au primit orice misiune li s-a încredințat, importantă sau măruntă. Iar acei tipi și-au făcut datoria la fel de bine ca voluntarii.

Am încuviințat. Era cât se poate de adevărat.

–Este un lucru minunat că pe lume există oameni care își doresc s-o transforme într-un loc mai bun, urmă Chester. Aceștia sunt voluntarii, îi admirăm și așa și trebuie. Dar e nevoie și de noi, recruții. Așteptăm să fim chemați și vom fi – ca să facem acele lucruri bune, mari sau mărunte, care trebuie făcute.

–Asta-i o consolare, am spus. Voi încerca să fiu un recrut pregătit, deși până acum eforturile mele n-au prea dat roade.

–Câteodată așa și trebuie, zise el.

Exista un loc unde nu eram un recrut. În viața fiicei mele, Brynn, eram menită să fiu o forță pozitivă. Îmi asumasem voluntar maternitatea, chiar dacă fără tragere de inimă, iar a fi mamă presupune a face doar bine. Din amintirile acelea înspăimântătoare din mașină era extrem de limpede că lucrul cel mai important din viața mea era fiica mea. Uitasem asta, cumva, în ultimii ani. Voiam să compensez pentru această perioadă. Voiam să fiu genul de mamă de care să aibă nevoie. Voiam să fac bine doar pentru ea.

Brynn nu fusese impresionată de această idee.

–Doctorul Reiser crede că probabil suferi o cădere nervoasă, m-a informat când am încercat să-mi exprim sentimentele față de ea. Spune că ești ca un cuib gol și histrionic ce încearcă să se acopere cu un înveliș de respectabilitate.

–Nu cred că doctorul Reiser are capacitatea de a mă diagnostica de la sute de kilometri distanță, am ripostat eu. În plus, omul nici nu mă cunoaște.

–O, am vorbit destul despre tine, a replicat Brynn. Cum încerci să-ți trăiești viața prin mine, negând aproape tot ce am eu unic și personal. Cum ai încercat să mă transformi *pe mine* în persoana care n-ai putut tu să fii. Totul.

–Brynn, îmi cer scuze dacă am făcut asta. Te iubesc cu adevărat și chiar vreau să fii fericită.

–Sunt fericită, mamă. Sunt fericită să am *propria mea viață*.

Făcuse această afirmație calm, rațional, ca și cum vorbele sale făceau parte dintr-un schimb echitabil de idei. Dar, oricum, mă rănise.

–Am însă niște vești bune pentru tine, mamă, a continuat ea. Până la urmă, vin acasă de Crăciun.

–O, asta e minunat! am spus; și exact asta simțeam. Vestea aceea ștergea întru totul înțepătura de adineauri.

–Tata mi-a trimis biletul, a adăugat Brynn.

–David ți-a trimis biletul?

Eram surprinsă. Călătoriile lui Brynn erau întotdeauna aranjate numai de mine. El nu se amesteca în asemenea detalii mărunte.

–Spune că avem ceva de discutat împreună, ca o familie. Fără îndoială, e vorba de nebunia ta. Ar trebui să te duci la un psiholog și să-l scutești pe tata de asemenea urută emoțională.

David nu-mi pomenise nimic despre o discuție de familie. Nici măcar sugestiile sale de a căuta ajutor la un profesionist nu se transformaseră într-o deliberare de substanță. Presupuneam că nu mai era îngrijorat. Cu toate astea, faptul că o contactase pe Brynn din proprie inițiativă era ieșit din comun.

–Probabil chiar ar trebui să-mi fac programare la psiholog, am recunoscut eu.

Decizia de a-i lua un doctor lui Brynn când lucrurile au început să nu mai meargă bine fusese una rapidă. Probabil că i-ar fi plăcut să vadă că eram dornică să fac același lucru. Cel puțin ne-ar oferi un lucru în comun.

capitolul 6

L-am ales pe doctorul Milton Feinstein al III-lea la întâmplare, din lista de medici preferați de către compania mea de asigurări. Nu voiam să merg la nici unul dintre terapeuții care o trataseră pe Brynn și nu eram pregătită să accept nici o listă de sugestii din partea prietenilor și a asociaților. Era, într-adevăr, ciudat. Fusesem de câteva ori la ședințe de terapie de familie, cel mai des pentru a încerca să-mi rezolv problemele cu Brynn, dar și mai înainte în căsnicia mea, prima dată când descoperisem că David îmi fusese infidel. Nu fusesem prea stânjenită de asta. Toți cunoscuții mei aveau probleme cu propriii copii, și aproape tuturor le fusese amenințată căsnicia de câte o aventură extraconjugală, fie a lor, fie a partenerilor de viață. Acestea păreau a fi motive perfect întemeiate și legitime de a căuta ajutor. Recunosc însă că ideea de a apela la un doctor care să mă ajute să fiu o persoană mai bună mă făcea să mă simt destul de incomod.

Cabinetul doctorului Feinstein era situat într-o policlinică din zona suburbană. Amplasarea era convenabilă, lângă noul spital, însă mai puțin convenabilă pentru orice bolnav care ar fi avut nevoie de un doctor. Parcarea era atât de mare, încât ar fi putut fi folosită cu ușurință drept stadion de fotbal. Fiecare mașină era taxată cu un dolar pentru prima oră și cu câte cincizeci de cenți pentru fiecare jumătate de oră petrecută în plus. Mi-am încheiat nasturii de la jacheta de piele întoarsă în timp ce o străbăteam, căci acea zi de iarnă era friguroasă, iar vântul devenise neplăcut de pătrunzător.

Am luat liftul de la parter. Am coborât la etajul corect și m-am trezit în mijlocul unei mulțimi de preadolescenți

cu aparate dentare. Cabinetul stomatologic ce ocupa jumătatea de sud a clădirii eliminase, aparent, zidurile sălii de așteptare și se extinsese în hol. Succesul evident putea fi atribuit, cel puțin parțial, denumirii sale, Aparate Dentare la Preț Scăzut.

Mi-am făcut drum către Cabinetul 902 în direcția indicată de săgeți, strecurându-mă printre ghiozdane aruncate la nimereală, cărți de matematică și casetofoane portabile.

Când am intrat, s-a auzit o sonerie electronică. La ghișeul de recepție nu era nimeni. M-am uitat nesigură la ceas. Ajunsesem chiar cu două minute mai devreme.

Ușa cabinetului se deschise și dinăuntru ieși un băiat tânăr, cam de aceeași vârstă cu Brynn, gândeam eu, care se îndreptă către partea opusă a tejghelei și îmi zâmbi larg.

–Bună! Dumneavoastră trebuie să fiți... Consultă agenda cu programări de pe birou. Jane Lofton?

–Da, am o programare la doctorul Feinstein.

–Buddy.

–Poftim?

–Toată lumea îmi spune Buddy, explică el, oferindu-mi stângaci mâna prin deschizătură.

Purta pantaloni Dockers și un pulover maro. I-am strâns mâna și, cu greu, m-am stăpânit să nu remarc cu voce tare cât de neașteptat de tânăr părea.

–Recepționera mea nu e astăzi aici, zise el. Este acasă și are grijă de copil, care e bolnav. De fapt, e nevasta mea. Lucrează pentru mine cu jumătate de normă. De administrarea actelor mă ocup, în mare parte, tot eu.

Era mult mai mult decât aș fi vrut să aflu.

Bâjbâi în jur până găsi un clipboard de care era prins un stilou și îmi dădu să completez un formular.

I-am mulțumit și m-am așezat chiar pe marginea unuia dintre scaunele înguste și incomode ce se aflau acolo. Am completat rapid informațiile: nume, adresă, data

naşterii, casa de asigurări. Mi-a luat mult mai mult să răspund lungii liste de întrebări de pe verso, care se refereau la transpiraţii nocturne, atacuri de panică, tratamente cu hormoni şi istoricul bolilor mintale din familie.

Chiar când încercam să cuprind în două rânduri toate problemele lui Brynn, doctorul Feinstein – Buddy – deschise uşa cabinetului.

–Aţi terminat? întrebă el.

–N-am reuşit să-l completez în întregime.

Dădu din umeri cu nepăsare.

–Chestiile alea nu prea contează.

Oarecum descurajată, m-am uitat la întrebările la care reuşisem deja să răspund.

I-am înmânat clipboardul, iar doctorul mă conduse în cabinet. Era mobilat simplu, cu vechiturile aruncate din sufrageria unei familii. Eram sigură că acea canapea din stofă verde ecosez, model american timpuriu, pe care mă aşezasem, era mai bătrână decât el.

El se aşeză într-un scaun-balansoar demodat, cu stinghii de lemn şi perne decolorate galben-închis. Îl urmăream în vreme ce citea rapid răspunsurile scrise în formular.

–Cum aţi auzit de mine? se interesă el.

Lăsasem spaţiu liber la rubrica *recomandat de către*.

–N-am auzit, am recunoscut. V-am ales numele la întâmplare.

Fruntea i se încreţea pe măsură ce parcurgea restul foii.

–La cine a apelat fiica dumneavoastră pentru psihoterapie?

–La Jacob Trendall, am răspuns eu.

Ochii i se măriră. Trendall era cel mai de succes şi, cu siguranţă, cel mai bogat psihiatru din oraş.

–Brynn i-a fost pacientă doar un an, am simţit eu nevoia să clarific. Apoi am apelat la Esther Ashley, la Daniel Welch, la Howard Boyle. Am şovăit, gândindu-mă că am omis pe cineva. Nu-mi aminteam pe cine, aşadar am continuat. După Boyle, am decis că erau prea dependenţi, fie de Freud, fie de farmacologie, aşa că am trecut-o pe terapie Gestalt şi am apelat la Clifford Sheldon pentru aproximativ trei luni, apoi la Paul Zaharoff. În prezent, merge la un adlerian aproape de colegiul ei.

Buddy Feinstein mă fixa cu sprâncenele ridicate.

–Îi cunoaşteţi cei mai proeminenţi psihiatri din oraş, remarcă el. Ce credeţi că veţi obţine de la mine şi n-aţi reuşit să obţineţi de la ei?

Încercam să fiu foarte sinceră. Aveam impresia că sinceritatea era principiul de bază după care ar trebui să se ghideze orice relaţie între doctor şi pacient.

–Nu ştiu dacă vreau să obţin ceva, am mărturisit. Fiica şi soţul meu au observat că mă comport diferit şi cred că acest lucru ar putea fi o problemă.

I-am relatat pe scurt împrejurările accidentului. M-a ascultat cu atenţie. Nimic din expresia feţei sale nu i-ar fi putut trăda gândurile. Când am terminat, a rămas o clipă pe gânduri, apoi mi-a pus o întrebare.

–Credeţi cu adevărat că Dumnezeu a intervenit pentru a vă salva viaţa?

Am ridicat din umeri.

–Nu ştiu ce să cred, am recunoscut. Dar mă simt obligată să-mi ţin angajamentul. Am spus că-mi voi schimba viaţa. Am spus că voi fi o persoană mai bună. Am spus că voi face bine. Aşa că acum... acum încerc să fac ceea ce am promis.

Încuviinţă lent, îngândurat.

–Familia mea crede că sunt deprimată sau că sufăr de sindromul stresului posttraumatic sau că am o cădere nervoasă.

–Şi dumneavoastră ce credeţi? vru el să ştie.

–Contează ce cred eu?

–Tot ceea ce contează e ce credeţi dumneavoastră.

M-am prefăcut şocată.

–Din ce ramură a psihanalizei face asta parte? l-am întrebat.

Ridică din sprâncene și făcu o față neghioabă, ca un școlar neascultător, înainte să răspundă.

–Din Școala Minții a lui Buddy Feinstein?

–Ah...

Am izbucnit amândoi am râs. Mă simțeam bine.

–Ține-o tot așa, Buddy, l-am tachinat eu, și n-o să fii nicicând membru al Clubului Aristocratic Davenport Heights.

–*De parcă* aș ști ce să vorbesc cu vreuna dintre persoanele acelea, îmi întoarse el replica, râzând.

L-am privit lung și am zâmbit.

El își dădu seama de gafă.

–Sunteți membră a Clubului Aristocratic Davenport Heights.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare, dar am încuviințat.

Doctorul oftă înciudat.

–E în regulă, l-am asigurat eu, cu adevărat amuzată. Sincer, nici eu n-am știut dintotdeauna ce să vorbesc cu ei.

–Nu aveți sânge albastru?

–Hmm, nu, am răspuns. Mai degrabă portocaliu-ruginiu.

Dădu din cap.

–Așadar, datorită unei educații solide și muncii asidue ați reușit să urcați pe scara socială.

Am făcut semn că nu.

–Nu e cazul meu, eu doar m-am măritat cu un bărbat dintr-o familie bună. Am avut note mari și am mers la colegiu, dar prin căsătorie am intrat într-o familie bogată și așa m-am ales cu poziția socială.

Se lăsă înapoi în balansoar, analizându-mă, cu cotul pe suportul pentru braț și cu fața sprijinită în mână.

–Așa, deci?

Era o întrebare implicit încărcată de semnificație. Dar nu mă aflam acolo ca să discut despre relația mea de dragoste cu averea și renumele lui David.

–Nu regret deciziile făcute, am afirmat eu categoric. Nici nu știu dacă se mai folosesc în ziua de astăzi termeni ca „vânătoare de zestre". Dar dacă aș fi strigată cu un asemenea apelativ, nu cred că m-aș simți insultată.

Se întinse și luă clipboardul în care se găsea formularul completat de mine.

–Vindeți proprietăți imobiliare, zise el, uitându-se cu mai mare atenție la ce scrisesem acolo.

–Da.

–Numai ocazional, doar ca să aveți o meserie?

–Nu, i-am răspuns. Probabil așa am început. Dar am avut, într-adevăr, parte de un mare succes.

–Poate că de aceea nu vă simțiți ca o vânătoare de zestre.

Am ridicat din umeri.

–Poate, am recunoscut. Deși cred că această carieră a avut mai mult de a face cu Brynn decât cu David.

–Cum așa?

–Cred că aveam nevoie să realizez ceva. I-am dedicat foarte mult timp și efort lui Brynn, dar cu cât depuneam mai multe strădanii, cu atât mă simțeam mai incompetentă. Aveam nevoie de o metodă care să-mi asigure succesul. Așa că m-am apucat de muncă. Faptul că am o carieră m-a cam dezechilibrat.

–Ce înseamnă asta?

–Fetele cu mame de carieră, obsedate de muncă, tind să o ia razna, i-am spus eu, nu în întregime în glumă.

Nu râse deloc.

–Ce înțelegeți prin asta? întrebă el. Are un comportament autodistructiv? Suicidar? Droguri și alcool? Weekenduri pierdute aiurea?

–O, nu, nimic din toate astea. Are o imagine de sine foarte proastă și niciodată nu și-a găsit locul printre copiii de la club. Ar putea fi o fată foarte drăguță și populară dacă ar face un efort.

Medicul nu formulă nici un comentariu în această privință.

–Am trimis-o la psihoterapie când avea unsprezece ani, am continuat. Și mă urăște din cauza asta.

–Mă îndoiesc că vă urăște, comentă el.

–Atunci se preface al naibii de bine, am răspuns.

–Mi se pare că e la fel ca orice adolescent normal, opină Buddy. Respingerea propriei mame și a tot ceea ce semnifică ea este o modalitate tipică de a-ți stabili propria identitate.

Surprinsă, nu m-am putut abține să nu-l tachinez.

–Lasă-mă să-ți dau o sugestie, Buddy. N-ai să faci mulți bani cu această meserie dacă le spui oamenilor că adolescenții lor antipatici se comportă normal.

Chicoti într-o manieră foarte băiețească, neprofesionistă.

–Să fac mulți bani, zise el, n-a fost niciodată scopul meu principal când m-am apucat de această *meserie*.

Am dat din cap. Apreciam asta.

–Atunci, l-am întrebat eu, care a fost motivația ta principală ca să devii psiholog?

Buddy ezită un moment, gândindu-se, probabil, la un răspuns care să fie echivalentul politicos al lui *vezi-ți de treaba ta*.

–Cred că am devenit interesat de psihiatrie din pricina fratelui meu, spuse el într-un sfârșit. E schizofrenic.

Zâmbetul îmi pieri de pe față.

–O, am bâiguit, simțindu-mă extrem de jenată.

Buddy dezvoltă subiectul fără rețineri, arătând că lipsise de la cursul în care se preciza că un terapeut n-ar trebui să discute starea sănătății mintale a membrilor propriei familii.

–Boala lui Jake a fost cel mai important factor ce mi-a marcat copilăria, mărturisi el. I-a schimbat pe părinții mei. Și m-a schimbat și pe mine.

–Îmi pare foarte rău, am spus.

Încuviință din cap, acceptându-mi compătimirea cu bunăvoință.

–Acest lucru îi schimbă oricui perspectivele asupra copiilor cu probleme, urmă el.

–Da, așa e.

–Jake face tratament medicamentos. La medicamente de ani de zile. Și îi merge destul de bine. E foarte fermecător și deștept, un adevărat as la matematică.

Vorbea cu o afecțiune autentică.

–Sună ca o adevărată poveste de succes, am constatat.

–Da, așa și este, confirmă Buddy. Îi merge bine luni în șir, câteodată chiar ani. Apoi dispare ca din senin, iar părinții mei dau telefoane la poliție să raporteze dispariția, angajează detectivi particulari, trimit fotografii la adăposturile sociale. După vreo lună, primesc un telefon din Boston, ori din Sarasota sau Seattle, iar Jake e internat într-un spital și revine la medicație.

Am înghițit un nod, punându-mă în pielea mamei sale, închipuindu-mi-o pe Brynn a mea pierdută și singură în lume.

–E ca și când de fiecare dată când Jake e bine și lucrurile merg cum trebuie, așteptăm în permanență urmarea nefericită.

–Așadar ai ales psihiatria ca să-ți ajuți fratele, am conchis.

–Da, desigur, răspunse Buddy. Și pentru a-mi ajuta părinții și pe mine însumi și pe alți oameni care suferă.

Am aprobat, gândindu-mă la mine, la Brynn, la Buddy și la mama și tatăl lui.

–Fratele tău a fost precum accidentul meu de mașină. Te-a condus spre hotărârea de a face bine.

Buddy mă privi, șovăind o clipă, apoi zâmbi.

–Da, cred că da.

–Așadar ți-ai ales o carieră care pur și simplu îți permite să faci bine zilnic, am spus. E nemaipomenit. În domeniul imobiliar nu e chiar atât de simplu. Câteodată îmi este greu să-mi dau seama dacă ceea ce fac îi ajută într-adevăr sau le dăunează celor pentru care lucrez.

Râse cu voce tare la remarca mea.

–Sincer, Jane, psihiatria este exact la fel. Deseori când oamenii pleacă din cabinetul meu mă îngrijorez că am făcut la fel de mult rău pe cât am făcut bine.

–Sunt sigură că nu-i adevărat.

–Să sperăm că nu, zise el.

–Deci? am întrebat, readucând discuția la motivul vizitei mele. Crezi că am nevoie de terapie? Crezi că sunt nebună pentru că încerc să-mi țin promisiunea făcută în mașină?

–Tu așa crezi?

–Nu.

–Atunci, dacă tu crezi că poți face un pic de bine în lumea asta, zise el, dacă tu crezi că asta trebuie să faci, atunci eu îți dau binecuvântarea mea.

Entuziasmul său era nemaipomenit.

–Am încercat, i-am spus. Dar n-a fost ușor.

–Mă îndoiesc că ar fi ușor.

Privi îngândurat o clipă.

–Ai auzit vreodată de Maimonide? întrebă el.

Numele îmi părea cunoscut, probabil dădusem peste el în vreo carte, dar nu puteam să spun precis unde îl întâlnisem. Am dat din cap.

–A fost un filosof și doctor spaniol, mă informă Buddy. Era liderul unei comunități evreiești din Cairo, prin secolul al doisprezecelea, care, între altele, avea pasiunea întocmirii de liste. Una care te-ar interesa pe tine se numește Cele Opt Niveluri de Tsedaka.

–Tsedaka?

–Se traduce prin caritate, dar cred că înseamnă mult mai mult de-atât, zise el. Lista este despre cele opt trepte ale facerii de bine.

M-am îndreptat în scaun.

–Stai să-mi notez, am spus. Ca s-o pot căuta la bibliotecă.

–Pot să te ajut cu asta, se oferi Buddy, întinzându-se după telefon. Îl voi suna pe tatăl meu, care ar putea să ți-o procure.

–Tatăl tău?

–Este rabin, mă lămuri Buddy.

Convorbirea telefonică fu scurtă, dar eficientă, astfel că în câteva minute auzeam deja țârâitul telefonului din biroul exterior și sunetul distinct al faxului.

I-am completat lui Buddy un cec pentru ședință, iar el mi-a dat numărul de telefon de acasă, spunându-mi că-l puteam suna oricând aș fi avut nevoie.

–Să faci ceea ce simți că trebuie, mă sfătui el. Și să nu lași pe nimeni să-ți spună că e o nebunie mai mare decât egoismul obtuz ce te înconjoară.

–Mulțumesc.

Îmi înmână faxul. Mi-am luat la revedere și am ieșit din cabinet. M-am strecurat prin mulțimea de adolescenți cu aparate de îndreptare a dinților și am așteptat liftul. De-abia când m-am văzut închisă în el, complet singură, am citit lista pentru prima oară.

Niveluri ale carității, de la cel mai neînsemnat la cel mai meritoriu:

1. Să dai în silă;
2. Să dai mai puțin decât ar trebui, dar cu dragă inimă;

3. Să dai după ce ți s-a cerut;
4. Să dai înainte de a ți se cere;
5. Să dai fără a cunoaște identitatea destinatarului, dar când destinatarul îți cunoaște identitatea;
6. Să dai când cunoști identitatea destinatarului, dar destinatarul nu o cunoaște pe a ta;
7. Să dai când părțile nu-și cunosc una alteia identitatea;
8. Să-i acorzi destinatarului posibilitatea de a se bizui pe propriile puteri.

Am ieșit din lift, am traversat holul principal și am pătruns în parcare. Cel puțin acum aveam un context de bază după care să mă ghidez.

În aceeași după-amiază am început să țin în agendă un jurnal al eforturilor mele filantropice. Îl scriam codificat. Părea puțin stupid, dar îmi era un pic teamă că cineva l-ar fi putut citi și mi-ar fi cerut explicații.

Jucăria Roșie Drum Bun 1 era felul meu de a înregistra faptul că am încetinit ca să las o Toyota Camry roșie să intre pe autostradă. Cifra 1 se referea, bineînțeles, la clasificarea de pe lista cu ierarhizarea actelor de caritate. Făcusem o faptă bună, dar fără voia mea.

Bani din Nimicuri JL căpătase un patru, deoarece sunasem și mă oferisem voluntară pentru organizarea licitației de vechituri a Junior League, înainte de întâlnirea organizatorilor.

Frigider Gol 2/6, decongelarea frigiderului de la birou era mai dificil de cuantificat. Căpăta un doi pentru că scăpasem de gheață foarte ușor, dar aș fi putut să cumpăr un model nou cu dezghețare automată pentru personal. Și un șase pentru că îi știam pe toți cei care lucrau la birou, dar nimeni n-ar fi bănuit că eu eram cea care cedase și făcuse curățenie.

La următoarea vizită la Chester am luat cu mine lista și jurnalul să i le arăt.

Era așezat în scaunul lui, cu picioarele sprijinite pe un taburet nou, ultramodern.

–Este ca un scaun fierbinte, îmi zise el, râzând. Din fericire, nu e pentru spatele meu. Se face destul de răcoare pe-aici, cu linoleumul ăsta pe jos.

Am încuviințat. Fără îndoială, avea dreptate. Taburetul electric era ciudat și avea o pernă în care picioarele și gleznele i se afundau în întregime. Chester era bandajat într-un material bizar, ca o plasă, până la genunchi.

–De ce nu-ți dau niște șosete de lână și o pereche de papuci de casă? am întrebat.

Bătrânul ridică din umeri.

–Probabil nu sunt acoperite de asigurarea Medicare. În orice caz, e o idee năstrușnică pentru încălzirea picioarelor.

I-am povestit despre vizita mea la Buddy Feinstein, apoi l-am lăsat să-mi răsfoiască agenda.

–Se pare că ai fost o doamnă tare ocupată, observă el.

–Știu și eu? Să cumperi fursecuri de la cercetașe și să înapoiezi o pisică pierdută proprietarului nu prea par gesturi altruiste ce ar putea schimba lumea.

Râse și mă asigură:

–Toată lumea vrea să facă lucruri măreațe. Toți vor să aducă pace în lume, să vindece boli teribile ori să pună capăt rasismului. Dar există destule lucruri mărunte care trebuie, la fel de urgent, îndeplinite. Când te ocupi de lucrurile mărunte, atunci faci o schimbare adevărată.

Faptul că spusese asta mă făcea să mă simt bine.

–Ce înseamnă *Mușcat Limba Brynn 1?* se interesă el.

–O, am vorbit cu Brynn după vizita la doctorul Feinstein, i-am explicat. Voia să știe cum a decurs.

A dat din cap.

–Aș fi putut să-i spun adevărul, că nu m-a considerat nebună și că ar trebui să mă țin în continuare de promisiunea făcută. Și chiar am vrut să-i spun asta.

–Dar în loc să-i spui adevărul ai mințit?

–Nu chiar, însă i-am dat un răspuns echivoc.

–De ce?

–Ar fi fost ca și cum i-aș fi spus: „Brynn, tu ai probleme, iar eu nu". M-ar fi făcut să mă simt mai bine, dar nu i-ar fi ajutat cu nimic respectul de sine.

–Probabil că nu.

–I-am spus doar că nu vreau să discut despre asta.

–Și ți-a acceptat răspunsul?

–I-a plăcut, am răspuns eu. Brynn mă crede întotdeauna în stare de ce e mai rău. Și precis e convinsă că n-aș ascunde niciodată ceva bun în ceea ce mă privește.

Chester medită la asta câteva clipe, apoi fu de acord că, probabil, rezolvasem situația în cel mai bun mod posibil.

–Cum rămâne cu remarcile doctorului despre comportamentul lui Brynn? întrebă el. Poate că i-ar fi de folos să știe că o consideră o adolescentă destul de tipică.

–M-am gândit să-i spun asta. Dar au trecut mulți ani de când am împins-o către psihoterapie cu mâna mea. Este foarte implicată în tot acest proces. Și l-a ales chiar ea pe doctorul Reiser. Are foarte mare încredere în el.

Chester păru sceptic.

–Eu nu am niciodată mai multă încredere într-un doctor decât are el în mine, zise el. Și dacă ar fi să mă iau după spusele tale, tipul ăsta, Reiser, nu are prea multă încredere în fiica ta.

–Așa crezi?

–Categoric. Brynn e fiica ta. Cu siguranță a moștenit de la tine aceeași energie și hotărâre. Ai vizualizat felul de viață pe care ți l-ai dorit și nu te-ai lăsat până nu l-ai obținut. Brynn nu știe încă ce vrea, iar tu și soțul tău ați avut grijă să nu-i lipsească nimic din ce ar avea nevoie.

Era foarte adevărat.

–E greu să urmărești un ideal în lumea asta când nu ai o țintă clară în vizor.

–Probabil așa e, am spus. Îmi doresc, totuși, să fi fost o mamă mai bună. Am încercat totul. Am fost tolerantă și flexibilă. N-a funcționat. Așa că am devenit exigentă și autoritară. A fost și mai rău. Așadar am devenit neconsecventă și conflictuală. Și de-atunci plătesc anual zece mii de dolari pentru terapeuți.

Chester râse pe înfundate.

–Greșeala ta a fost să crezi că tinerii ar trebui să fie fericiți, zise el. Unii sunt, cred. Aceia care sunt buni de la natură. Dar cei mai mulți nu sunt așa. Asta-i rânduiala firească a lucrurilor. Dacă ar fi mulțumiți de ceea ce au, n-ar porni niciodată pe cont propriu, nu și-ar clădi niciodată propria viață. Pasărea mamă e nevoită să-și împingă singură puii din cuib. Jane, faptul că n-ai fost mama perfectă a fost, probabil, modalitatea bunului Dumnezeu de a o împinge pe Brynn în lumea largă.

–Vorbești de parcă ai fi avut multă experiență cu copiii, am remarcat.

Chester își coborî bărbia și îmi aruncă o privire peste ochelari.

–Nici măcar un pic, mormăi el.

Am râs.

–Vera și cu mine n-am avut copiii noștri, urmă bătrânul. Ea avea o nepoată și un nepot, dar nu îi vedeam prea des.

–Și atunci cum de-ai ajuns să fii atât de înțelept în privința părinților și copiilor? am întrebat.

–O, cred că doar uitându-mă în jurul meu în cartier, zise el. Am avut noroc cu zona în care locuiam. Se mutau în permanență oameni tineri. Din când în când apărea un cuplu de tineri cu vreun copil sau doi. Când creșteau, știam deja totul despre ei.

Am zâmbit, puțin nesigură. N-aveam nici cea mai mică idee câte cupluri de tineri locuiau pe aceeași stradă cu mine. Și nu le-aș fi recunoscut copiii dacă s-ar fi înfățișat la ușa mea.

–Este greu să crești, observă Chester. Chiar și în vremurile cele mai bune, cu părinții cei mai buni. Câteodată, un alt adult poate să se înțeleagă cu un copil mai bine decât se înțeleg propriii părinți cu el.

–Probabil așa e.

–Îl știam pe un tânăr... Șoväi. Cum îl chema, oare? Joe, nu, Jim – nu, nici Jim – James, a, da, îl chema Jamie. Îmi aduc aminte acum. Lui Jamie îi plăcea să demonteze lucruri. Aproape o înnebunise pe mama lui. Desfăcea carcasa din spate a televizorului și încerca să-și dea seama cum funcționează lucrurile. Când nu era ea atentă, dezasambla motorul frigiderului. O dată tatăl lui a ieșit afară și a găsit mecanismul de transmisie al camionetei de serviciu împrăștiat pe toată aleea.

–O, nu.

–Ba da. Chicoti. N-am să uit niciodată noaptea aceea. I-am auzit pe ambii părinți urlând la el ore în șir. Își dădeau unul altuia ștafeta.

–Râd, dar nu e amuzant.

–Nu, n-a fost deloc amuzant, confirmă Chester. Lucrurile spuse acelui băiat nu mai puteau fi retrase. Și au fost nevoiți să ducă mașina la reparat ca s-o facă să meargă din nou.

Dădeam din cap, vizualizând perfect scena.

–Vera mi-a spus: „Chester, trebuie să faci ceva pentru oamenii ăștia. Au ajuns la capătul răbdării cu băiatul".

–Și ce-ai făcut? am întrebat eu.

–Păi, aveam o mașină veche de tuns iarba, cumpărată la mâna a doua. Nu mai funcționa de cel puțin cinci ani. L-am invitat pe Jamie în garajul meu și l-am rugat, dacă se poate, să se uite la ea și să vadă ce are.

–Ce idee năstrușnică, am zis. Cu siguranță asta l-a ținut ocupat o vreme.

–Cam două săptămâni, răspunse Chester. A făcut cheștia aia veche să meargă ca unsă.

–Glumești.

–Nu. A făcut o treabă atât de bună, încât m-am dus la groapa de gunoi și am găsit o mașină de spălat veche, aruncată de cineva. Asta i-a luat cam o lună, a fost nevoit să improvizeze câteva piese ce-i lipseau.

–Dumnezeule.

–Din acel moment am început să mergem împreună la groapa de gunoi. Ajunsese să poată repara orice fel de motor sau mașinărie. S-a apucat să adune obiecte stricate pe care le repara și le vindea. Cu banii câștigați s-a înscris singur la colegiu.

–Chester, asta e minunat, am spus. *Să-i acorzi destinatarului posibilitatea de a se bizui pe propriile sale puteri*, asta e de opt!

Râse în barbă ca un înțelept venerabil.

–Cât ți-a luat să devii atât de deștept? am vrut să știu.

–Trăiești, privești și într-un final înveți, îmi explică el. Deși, ca s-o spun pe aia dreaptă, mulți nici măcar nu încep până pe la treizeci și cinci de ani.

–Treizeci și cinci?

–Așa cred. Cam atât îți ia să-ți dai seama ce se petrece în lumea asta. Apoi îți mai ia încă vreo treizeci și cinci să-ți dai seama ce ar trebui să faci în privința asta.

–Aha... am murmurat. Deci ți-a luat treizeci și cinci de ani să afli ce se petrece și treizeci și cinci să-ți dai seama ce ar trebui să faci. Ce-ai făcut în ultimii opt ani, atunci?

–Bună întrebare, răspunse el. Cred că am încercat să-mi dau seama cum să ies din treaba asta.

Nu prea am înțeles gluma, dar el credea că era una bună, așa că am râs și eu împreună cu el.

–Mi-ai adus cadoul? întrebă el încet.

–O, da, desigur. Mă bucur că nu m-ai lăsat să uit.

Am scos batonul Snickers din poșetă și i l-am dat.

–Mulțumesc, Jane, îmi spuse el. O să-l păstrez pentru mai târziu, când pot să mă bucur de el cu adevărat.

Chester privi în jos către picioarele care încă îi erau sprijinite de taburetul electric, apoi se uită înspre sertarul unde își ascundea mereu dulciurile. Se întinse cât putu de tare, încercând să ajungă la el. Probabil că se simțea atât de confortabil, încât nu voia să-și dea jos picioarele de pe taburetul încălzit.

–Vrei să-l pun eu? i-am propus.

–Nu! replică el cu o anume asprime.

Nu m-am supărat. Mă gândeam că probabil era obosit și, în consecință, un pic mai irascibil. Puteam să-l înțeleg. Era foarte bătrân și îmi salvase viața.

Mi-am luat rămas-bun și m-am ridicat, gata de plecare.

–Jane, zise el, împinge noptiera aceea încoace. Este pe roți.

Era locul unde își ascundea dulciurile. Am mișcat-o cu ușurință mai aproape de el.

–Mulțumesc, rosti el cu o sinceritate mai profundă decât era cazul.

–Cu plăcere.

M-am îndreptat spre ușă și, când am privit în urmă, l-am zărit punând deoparte batonul Snickers. Dorise să facă singur acest lucru. Apoi a împins dulăpiorul cu putere, iar acesta a revenit la locul lui de lângă pat.

Era un tip ciudat, nu încape îndoială. Dar mă simțeam extraordinar după vizitele la el. Îmi făceau mult bine.

capitolul 7

Cu toate că sărbătoarea de Ziua Recunoștinței nu fusese niciodată una importantă pentru mine, iar aceasta se anunța în mod deosebit plictisitoare, căci Brynn nu venea acasă, începusem să aștept cu nerăbdare acea zi de joi, deoarece vedeam în ea o ocazie de a face bine.

În familia lui David exista tradiția de a petrece acea zi prestând muncă voluntară la masa ecumenică pentru familii nevoiașe ce se ținea anual în sala de expoziții din centrul orașului. Participasem, în felul meu propriu, în ultimii câțiva ani. Familia lui Teddy se ocupa, de asemenea, și de cina în cinstea angajaților primăriei, iar noi două eram responsabile în ziua respectivă cu paza garderobei din încăperea voluntarilor. Cineva trebuia să stea de veghe pentru ca nu cumva paltoanele să plece singure pe la spatele invitaților. Dar mă gândeam că paza garderobei valora numai un doi.

Anul acesta eram hotărâtă să fiu chiar în mijlocul celor mai puțin norocoși, gest care putea fi considerat chiar de un șapte. Așadar, plină de mărinimie, îmi imaginam o zi încărcată, în care puneam piure din cartofi congelați pe tăvi de metal pentru oameni ai străzii murdari și nebuni.

Eu și David am plecat în mașini diferite. El avusese un meci de golf la ora două, iar eu nu voiam să fiu obligată să plec chiar la partea cea mai bună. Cu toate astea, el a fost prima persoană pe care am întâlnit-o. Stătea în pragul sălii voluntarilor, discutând cu alți doi tipi îmbrăcați în tricouri polo. Bărbații îmi erau necunoscuți, așa că m-am oprit să-i salut.

David mă prezentă, puțin cam fără tragere de inimă, mi se păru mie.

Tipul mare și blond, ce-mi fusese prezentat ca Earl, deținător al unei francize Automotive Center, îmi strânse mâna cu entuziasm.

– E minunat că ne întâlnim într-un final, zise el. Dave vorbește mereu despre tine.

Îmi era greu să cred acest lucru. Dar, de altfel, îmi era greu și să-mi închipui că cineva i-ar spune Dave soțului meu.

Am zâmbit călduros și mi-am luat tălpășița. Teddy nu ajunsese încă, și mai bine că n-o făcuse. Nu voiam să fiu prinsă între a sorbi șampanie din pahare de plastic de unică folosință și a păzi garderoba. Sosiseră deja o sumedenie de tipi pe care îi știam de la club sau de la Junior League, prieteni de familie ai lui David sau oameni cunoscuți prin intermediul slujbei mele. Zâmbeam și făceam încontinuu cu mâna, schimbam mici îmbrățișări și saluturi excesiv de entuziaste cu numeroase cunoștințe.

Dar nu m-am oprit să vorbesc. M-am îndreptat către căldura bucătăriei.

Acest spațiu industrial imens, cu pereții acoperiți de faianță albă și echipamente din metal strălucitor, zumzăia de activitate. Zona voluntarilor, unde se țineau paltoanele, era la fel de aglomerată. Dar acei bărbați și femei erau bine îmbrăcați, prosperi și albi, în marea majoritate. Bucătăria era plină de oameni de diferite rase și origini etnice, îmbrăcați în uniforme de lucru curate, acoperite cu șorțuri. Era multă zarvă, toată lumea se grăbea de colo-colo, întrebările și răspunsurile zburau prin aer. Dar nu aveam senzația de panică, îngrijorare sau lipsă de organizare. Toți păreau familiarizați cu propriile sarcini și îndeajuns de competenți pentru a le îndeplini.

Pentru mine, era o cameră plină de străini. Nu cunoșteam pe nimeni și nu aveam habar cui puteam să mă adresez pentru a-mi găsi ceva de făcut.

– Cine răspunde de zona asta? am întrebat-o eu pe o tânără negresă care, cu un clește lung de șaizeci de centimetri, punea chifle într-un coș de pâine atât de mare, încât ar fi putut fi folosit drept coș de rufe.

– Acolo, răspunse ea, indicând spre locul din spatele șirurilor lungi de bufete încărcate cu boluri de salată mici și albe.

M-am dus acolo, încercând să evit agitația celor prinși în activitatea de pregătire.

După colț, prima persoană pe care am zărit-o a fost bucătarul-șef de la Le Parapluie. Lucra alături de o bucătăreasă pătrățoasă, de vârstă mijlocie, ce purta pe cap un fileu gros pentru păr.

– Bună dimineața, Frederic, am salutat eu, atrăgându-i atenția în timp ce mă îndreptam către el. Nu știam că tu te ocupi de masa asta.

Părea la fel de surprins să mă vadă pe cât eram și eu.

– O, nu, nu eu, mă asigură el rapid. Eu doar ajut. Doamna Owen are comanda aici.

Femeia neatrăgătoare cu fileu se întoarse să mă privească. Imediat, gura i se curbă într-un zâmbet mare.

– Bună, zise ea, după care privi înspre Frederic. Cine e prietena ta cea drăguță, Fred?

Numele era atât de nepotrivit pentru elegantul proprietar de restaurant, încât abia mi-am ascuns chicotitul și am întins mâna.

– Mă numesc Jane Lofton.

Doamna Owen își ridică mâinile înmănușate.

– Încântată de cunoștință, zise ea.

– Am venit să mă ofer voluntară, i-am spus eu. Cu cine trebuie să vorbesc ca să găsesc ceva de făcut?

– Cu doamna Owen, mă informă Frederic. Este bucătăreasa-șefă de la liceul Roosevelt și se ocupă de pregătirea acestei mese încă de la început.

–A, da? am murmurat, confuză. Nu-mi vine să cred că nu v-am întâlnit niciodată până acum. Familia soțului meu este în Comisia Fondatorilor. Eu vin aici de ani de zile.

Expresia femeii se schimbă numaidecât. Într-o clipă, din caldă și primitoare deveni enervată și deranjată.

–Scuzați-mă, zise ea. Am de tăiat două sute cincizeci de curcani și de făcut o tonă de sos pentru friptură.

Doamna Owen îmi întoarse spatele de parcă aș fi fost noua nevastă a instructorului de golf care cerea o fișă de înscriere în Junior League.

Eram stupefiată. Neajutorată. L-am privit pe Frederic. Stânjenit, încercă să iasă din situația jenantă dând din umeri și râzând forțat.

–Ce s-a întâmplat aici? am vrut să știu.

Ezită un moment, apoi îmi răspunse cu sinceritate.

–Există un soi de... cred că ai putea să-i spui rivalitate sau poate... diferențiere care se face între voluntari, îmi explică el. Celor care stați toată ziua la palavre în camera voluntarilor... vă spunem *Cei Neprihăniți*. Veniți aici în fiecare an să vedeți și să fiți văzuți. Dar nu vă murdăriți mâinile.

Mă simțeam jenată. Mai mult decât atât, mă simțeam prinsă cu mâța-n sac. Nimeni nu-și dădea seama că nu prea făceam niciodată nimic, aceasta fusese impresia mea dintotdeauna. Acum aflam nu numai că se știa, ci și că primiserăm o poreclă înjositoare.

Mă tenta să plec, pur și simplu. Voiam să o găsesc pe Teddy, să deschid niște șampanie la preț mediu și să-mi petrec după-amiaza bârfind. Dar amintirea momentelor din mașină era încă surprinzător de proaspătă. Chester mă considera acum asemenea lui. Iar Buddy Feinstein credea că până și cele mai mici gesturi de binefacere sunt valoroase. Mai presus de toate acestea stătea însă faptul că îmi luasem un angajament.

–Vreau cu adevărat să fiu de ajutor, Frederic, am insistat. Nu poți să-mi dai ceva de făcut?

–Bine, zise el. Ce știi să faci?

Răspunsul fu, din nefericire, „nu prea multe".

Deși acesta era unul dintre locurile în care originile mele din clasa muncitoare nu mă dezavantajau, adevărul e că nici măcar în tinerețe nu învățasem prea multe despre gătit. Mama mea considera inovatoare mâncarea semipreparată, iar faptul că legumele se găseau la conservă i se părea convenabil. Multora dintre prietenii mei li s-ar fi părut o glumă să se înscrie la cursuri la Cordon Bleu – mie mi se păruse întotdeauna mult mai distractiv să mănânci o masă minunată decât să pregătești una.

–Pot spăla vasele, l-am asigurat eu.

În foarte scurt timp mă găseam în spălătorie, ca asistentă a unui bărbat negru mai în vârstă pe nume Cecil, care era de două ori cât mine. Camera era umedă și plină de aburi, iar hainele mele de in marca Eileen Fisher se pleoștiră de cum am pășit înăuntru.

Spălatul vaselor nu era defel cum îmi imaginasem. Pe de o parte, nu existau vase. Farfuriile, paharele, bolurile și farfurioarele de desert erau toate de unică folosință și veneau în cărucioare. Toate oalele imense de gătit și tăvile de servit trebuiau spălate și apoi puse în imensul aparat industrial de curățat. Întreaga operațiune semăna mai mult cu o vizită la spălătoria de mașini decât cu vreo amintire veche din bucătăria mamei.

Un furtun flexibil atârna din tavan deasupra chiuvetelor adânci din oțel inoxidabil. Mâncarea și grăsimea rămasă erau îndepărtate într-o secundă cu un jet de apă fierbinte la presiune mare. Apoi oalele, cratițele sau capacele erau așezate pe o bandă rulantă care le trecea cu încetinitorul prin spălătorul care declanșa o secvență de săpun, apă și aer fierbinte și astfel curăța, igieniza și usca fiecare piesă în parte.

Cecil, bărbatul care se ocupa de această întreagă operațiune modernă, păruse sincer recunoscător să mă vadă, în mod cert neștiind că eram realmente inaptă și, pe deasupra, și una dintre *Cei Neprihăniți*. Mă însărcină cu descărcarea vaselor curate din spatele mașinăriei. Metalul era atât de fierbinte, încât eram nevoită să port mănuși mari de bucătărie.

La început m-am simțit un pic precum Lucy Ricardo la fabrica de dulciuri. Banda se mișca mult mai repede ca mine. Cecil fu nevoit s-o oprească de câteva ori ca să-mi pot reintra în ritm. Dar, într-un final, m-am adaptat și am început să lucrăm ca o mașină bine unsă, sau poate ca o mașină de spălat vasele foarte spumoasă.

Munca venea în reprize. Câteodată soseau atât de multe cărucioare, că că nici nu intrau toate pe ușă. Alteori, puteam să ne luăm câte o pauză și să stăm de vorbă.

–E prima oară când lucrezi aici? mă întrebă el.

Am evitat o confesiune directă privind trecutul meu leneș.

–Este prima oară când văd o asemenea mașină de spălat vase, am replicat.

–E o frumusețe, nu-i așa? Deși cred că ești destul de intimidat prima oară când o vezi. Eu lucrez lângă așa ceva de douăzeci de ani.

–De aceea ești atât de bun la asta, am spus. Asta e meseria ta?

Păru puțin surprins.

–Spălatul vaselor? Nu, fac asta doar cu ocazii speciale, mă lămuri el. Mă ocup cu fabricarea foilor de metal la comandă. Printre altele, construim echipamente pentru restaurante. Ăsta e de la noi.

Își trecu aproape reverențios mâna peste plăcuța cu numele firmei.

Orice altă discuție fu amânată de sosirea altei grămezi de vase.

Pe la ora două, Cecil mă opri din lucru.

–Ia o pauză și mergi să mănânci ceva, mă sfătui el. Soția mea îmi va aduce o farfurie cam într-o jumătate de oră. Nu vreau să mănânc în fața unui asistent flămând.

Am râs. Îmi plăcea de el. Îmi plăcea de el și îmi plăcea munca. Orele trecuseră în zbor. Dar îmi era foame. Eram chiar lihnită. În toată experiența mea cu cina ecumenică, nu-mi aduceam aminte să fi mâncat cu adevărat. Prietenele mele aveau întotdeauna destul vin, șampanie și diferite aperitive, dar nu-mi aduceam aminte nici o Zi a Recunoștinței în care să mi se fi înmânat o farfurie cu friptură de curcan, garnitură, merișoare și cartofi dulci.

În acea zi însă, acel lucru s-a întâmplat, și mi s-a făcut semn să merg către ușa din spate. Afară, pe aleea din spatele bucătăriei, am găsit două mese de picnic înghesuite și o mulțime de voluntari veseli, dar flămânzi. Soarele strălucea puternic, deși era o zi răcoroasă. După căldura înăbușitoare din spălătorie, răcoarea îmi făcea bine. Mi s-a făcut loc pe colțul unei mese și, la îndemnul uneia dintre femei, un puști tânăr, cam de paisprezece sau cincisprezece ani, s-a dus să-mi aducă un pahar cu ceai cu gheață.

Am ascultat cu interes discuțiile din jurul meu. Am aflat că ospătarii, cei care aveau contact direct cu oamenii, fuseseră angajați special pentru această slujbă dintre cei care lucrau în mod frecvent în adăposturile pentru săraci. Din cauză că mulți oameni fără adăpost aveau probleme emoționale, se credea că era mai bine să nu fie speriați și îndepărtați de vederea unor fețe noi. Iar în cazul celor care nu erau de pe stradă – cei săraci, dar care aveau slujbe –, se ajunsese la concluzia că s-ar fi simțit mai bine dacă nu i-ar fi văzut nimeni de la muncă, de la biserică, de la școlile copiilor lor acceptând această masă gratuită. Acela era și motivul pentru care, în transmisiile de televiziune, în fața camerelor apărea întotdeauna câte unul dintre voluntarii *Neprihăniți*.

–Trebuie să recunoşti, zise o femeie chicotind încântată, că acea cucoană cu un pom de Crăciun agăţat în piept e de-a dreptul senzaţională.

Toată lumea a râs.

Femeia cu pomul de Crăciun era, bineînţeles, soacra mea. Broşa aceea pe care o purta mereu era din jad incrustat cu granate şi avea un diamant în formă de stea în vârf. Edith vorbea des şi cu entuziasm despre experienţa ei anuală, la televizor. Era unul dintre multele lucruri pe care le avea în comun cu Oprah.

–Şi care e numele tău, drăguţo? am fost întrebată de o femeie extrem de obeză, cu un neg pe obraz şi cu părul strâns pe jumătate într-o plasă sclipitoare.

–Eu sunt Jane, am răspuns cu simplitate.

–Ai copii? se interesă ea.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu că n-ar fi fost una cât se poate de obişnuită, dar, din experienţă, ştiam că după ce erai întrebat cum te cheamă urma să fii întrebat de profesie.

Dar pesemne că acest lucru nu era de importanţă maximă pentru toată lumea.

–Da, le-am declarat ei şi celorlalţi de la masă, care priveau în continuare politicoşi. Am o fată, Brynn. Are nouăsprezece ani.

–Nici tu nu pari să ai mai mult de nouăsprezece ani, mă asigură un bărbat mai în vârstă, foarte slab şi care purta papion.

Am râs încântată şi i-am mulţumit.

–Ştiu prin ce treci, mă asigură femeia cu neg, dând din cap. Îmi amintesc vremea când gemenele mele aveau aceeaşi vârstă.

Am zâmbit fără să comentez.

–Sper că plănuieşti o petrecere mare de sărbători. Faci plăcinte? Am o reţetă specială de plăcintă cu dovleac. O fac de ani de zile. Gemenelor le-a plăcut întotdeauna.

–Brynn este plecată la colegiu, am spus. Era o afirmaţie directă, faptică. Nu doream să transmit prin ea nimic din ceea ce simţeam eu faţă de faptul că nu avea de gând să vină acasă. Pentru mine şi soţul meu, cred că asta e marea masă de sărbători, am adăugat, indicând mâncarea de pe farfuria de hârtie din faţa mea.

A dat din cap.

–Şi pentru mine, zise ea. Gemenele veneau întotdeauna acasă pentru mesele de sărbători. Bineînţeles, mergeau la universitatea de-aici din oraş. Au avut bursă amândouă, rosti ea cu mândrie. Nicki la arte, iar Ricki la matematică. Dar, sincer, Ricki picta la fel de bine ca Nicki şi mergea deseori la ea să-i ceară ajutorul la probleme de matematică.

Femeia râse cu poftă, molipsitor.

Continuă exuberant, povestindu-mi în mare detaliu multitudinea de realizări ale celor două fiice ale sale. Nu-i împărtăşeam sentimentele. Brynn nu avusese realizări deosebite în nici un domeniu. O împinsesem să încerce arta, muzica, dansul, olăritul, poezia, călăria. Era bună la toate, cu moderaţie, dar nu excelase la nimic. Şi nu păruse niciodată să fie interesată în mod special de vreun domeniu anume. Chiar şi acum, în cel de-al doilea an la colegiu, avea note bune, dar erau toate la fel. Nu trecea de 9. Nu exista nici o disciplină la care să fi fost mai bună decât la celelalte. Nici nu-şi alesese încă specializarea.

Gemenele femeii cu neg erau, însă, bune la toate. Amândouă cântau la pian, cântau în corul bisericii şi jucau fotbal.

Am ocolit toate întrebările pe care mi le-a adresat. Era mai uşor decât să încerc să explic cât de mândră eram eu de Brynn, care nu prea făcuse nimic deosebit. Nu puteam să înţeleg acest lucru. Dar era adevărat. Eram mândră de ea. Doar pentru că era fiica mea.

Am terminat masa surprinzător de gustoasă și am profitat de scuza că trebuia să-mi arunc farfuria pentru a mă furișa din bucătărie și a-mi vizita prietenii din camera voluntarilor.

Am auzit veselia dinăuntru chiar înainte să ajung la ușă. Am ridicat o mână să-mi aranjez părul și am simțit umezeala de la ceafă. Pesemne că arătam oribil! Am făcut un ocol pe la toaleta femeilor ca să-mi confirm bănuiala. Avusesem dreptate. Părul meu își pierduse volumul, devenise moale și lins, ținut laolaltă doar de magia unui fixativ puternic. Fața nu arăta mai bine. Fondul de ten se topise și dispăruse, lăsând să se vadă o roșeață aspră. Măcar sprâncenele vopsite și conturul machiat al ochilor arătau bine, deși micile riduri nu mai erau în întregime acoperite. Făcusem o notă în gând să-mi sun chirurgul plastician. După patruzeci de ani, viața se derula între două operații de înfrumusețare.

Chirurgia oculară nu mi-ar fi fost de folos astăzi, bineînțeles. Peria de păr și trusa de machiaj erau în camera voluntarilor. Nu aveam cum să repar avaria produsă. Îmi trecu o clipă prin minte să mă furișez afară din clădire, să conduc până la mall și să mă las pe mâna specialiștilor în cosmetică de la Macy's. Probabil că aș fi făcut-o dacă n-ar fi fost Ziua Recunoștinței, iar magazinele de la mall n-ar fi fost închise.

M-am privit în oglinda de la toaletă în strălucirea neoanelor. Doar mă holbam, neștiind ce să fac. Nu-mi dădusem seama cât de tare începusem să semăn cu mama mea. Oamenii o consideraseră întotdeauna o femeie atrăgătoare. Așa și era, într-un fel mai brut. Pentru ea, stilul însemna raionul de rochii la preț mediu de la magazinul JCPenney. Dar avea o siluetă frumoasă pe care reușea mereu să o pună în evidență cu succes. Mama mea reușise să scape de sărăcie, dar, cumva, acest lucru ieșea mereu în evidență.

Eu reușisem să evadez din clasa de jos, dar eram hotărâtă să nu las pe nimeni să suspecteze acest lucru.

Am încercat să-mi umflu părul cu mâinile. Într-o mică măsură a funcționat. Dar tot nu arătam excepțional. Am decis că era suficient. Nu mă puteam consola cu gândul că nimeni nu avea să observe. În grupul meu, spiritul de observație era la loc de cinste. Exista și opțiunea de a nu mă întâlni cu nimeni și de a mă întoarce înapoi la Cecil și la oamenii din bucătărie, dar printre *Cei Neprihăniți* erau familia mea și multe cunoștințe care ar fi fost îngrijorați dacă nu mi-aș fi arătat fața.

În plus, îmi aminteam eu cu un pic de îngâmfare, nu aveam nimic de care să-mi fie rușine. În timp ce ei își irosiseră ziua cu bârfe și șampanie, eu făcusem într-adevăr o faptă bună.

Când am intrat în cameră, am auzit-o pe Teddy înainte să o văd. Stătea lângă soacra mea, care era prinsă într-o discuție foarte animată. Edith purta un costum *deux pièces* din mătase de două mii de dolari, marca St. John, care o făcea să arate grasă. Ca accesoriu, purta broșa în formă de pom de crăciun din jad cu granate pe care amicii mei de pe alee o găsiseră atât de amuzantă.

Teddy, pe de altă parte, arăta foarte elegantă în acel mediu cu aspect instituțional. Ridică privirea și mă văzu, apoi zâmbi larg.

–Jane Lofton, pe unde ai umblat? mă întrebă ea în glumă. Am vorbit cu David acum o oră și m-a asigurat că ești pe-aici pe undeva.

Edith mă privi și se sperie.

–Doamne Dumnezeule! Plouă afară?

–Nu cred, am răspuns eu și am schimbat rapid subiectul. David a plecat deja?

Știam, desigur, că plecase. Era deja pe la a șasea gaură, dar așa am reușit să deviez întrebările despre halul în care arătam.

–A plecat de mult, mă anunță Will Hyfals. E mare păcat, pe o zi însorită ca asta, să fii ținut prizonier înăuntru.

Am zâmbit. Oamenii ăștia erau, într-adevăr, ținuți prizonieri. Pe lângă Will și Teddy și Edith, mai erau acolo și Bob și Mimi Parton, precum și Fayrene Ancil, Laura Martin, Pete McNally și Sugar Van Veen. Erau înghesuiți în jurul unei măsuțe de parcă pariaseră cu toții o grămadă de bani pe douăzeci și trei roșu.

–O, Jane, zise Edith. Ne-a venit cea mai bună idee pentru a extinde această cină de Ziua Recunoștinței în întregul oraș.

–Și a fost ideea soacrei tale, completă Teddy.

–Ba nu, replică Edith, dând din cap. Cu siguranță a fost a ta, Teddy, sau poate a lui Fayrene, sugeră ea, privind către femeia de vizavi.

–Păi, Bob a fost cel care a adus primul vorba despre bătrânii care nu pot veni, interveni Fayrene.

–Iar apoi tu ai adus în discuție programul Mese pe Roți, zise Teddy.

–Nu contează cine a spus-o primul, conchise Edith. Este o idee minunată și e imperativ s-o punem în aplicare.

–E o idee care ar trebui să-i aducă lui Edith o nominalizare pentru îngerii lui Oprah, sugeră Laura.

Soacra mea roși până la rădăcinile părului, în mod evident încântată și cu speranța că exact asta avea să se întâmple.

–Așadar, care e planul? am întrebat.

Au început cu toții să vorbească în același timp, extrem de entuziasmați. Teddy îi reduse însă la tăcere, în modul ei specific, foarte politicos și aristocratic, și începu personal o detaliere cronologică a evenimentelor.

–Ajunserăm în unanimitate la concluzia că această masă e un lucru excelent. Și face un serviciu minunat comunității, zise ea.

–Da, absolut, încuviință Will.

Cu toții am dat din cap aprobator.

–Apoi, continuă Teddy, conversația s-a abătut asupra celor care nu participă.

–Sunt atât de mulți oameni vârstnici sau cu handicap care pur și simplu nu pot ajunge aici, adăugi Edith. Centrul orașului devine atât de gol.

–Din ce în ce mai mulți dintre cei mai puțin norocoși locuiesc departe, tocmai în suburbii, spuse Mimi.

Toată lumea fu de acord și cu acest lucru.

–Și mulți dintre aceștia nu au mijloace de transport, zise Will. Până și cei cu acces la liniile de autobuz se lovesc de faptul că programul este scurt de sărbători.

–Edith s-a gândit că ar fi bine dacă am putea, în vreun fel, să mergem și să-i aducem, preluă Fayrene ștafeta relatării.

–Apoi Teddy a venit cu ideea că am putea să-i plătim pe șoferii de autobuz și pe taximetriștii care, de obicei, își iau liber de Ziua Recunoștinței, să ia oamenii și să-i aducă aici.

–Ar fi o afacere bună pentru ei, opină Teddy, întrucât o motivație financiară nu e de neglijat. În plus, ei sunt cei mai calificați să facă asta.

–Așadar, urmă Edith, Teddy i-a dat un telefon primarului să-l întrebe cum am putea pune această idee în aplicare. Și a spus că e o idee grozavă.

–Chiar este o idee grozavă, am confirmat, destul de surprinsă de faptul că lui Teddy i-ar fi putut păsa de aceste lucruri.

–Bineînțeles, va trebui să strângem banii, zise ea. Mă gândeam să organizăm o versiune mai relaxată a Balului Crizantemei.

Sugar încuviință încântată.

–Vom avea ritmuri latine, mă anunță ea. Un bufet cubanez, poate, și rochii din acelea mulate, ca la carnavalul brazilian.

Sugar avea o siluetă scundă și durdulie, așa că nu-mi puteam închipui că i-ar fi stat bine acele rochii mulate braziliene, dar am încurajat-o.

–Știi ceva, am putea să facem chiar și o petrecere de Mardi Gras, propuse Teddy.

–Ar putea fi un bal mascat! exclamă Mimi pe un ton ascuțit.

Entuziasmul din jurul mesei era generos și autentic. Aceste doamne nu iubeau nimic mai mult ca o petrecere. Iar nici o petrecere nu era mai bună decât una care se ținea *în numele unei cauze nobile*.

–Așadar e o idee minunată, am spus eu, felicitându-i. Sunt sigură că va avea un succes fabulos.

–Dar n-ai auzit nici măcar jumătate din ea, zise Will.

–Da, vorbi și Pete McNally. Stăteam și ne gândeam la potențialul acestei noi modalități de a extinde programul, când ne-a trecut prin minte faptul că există și oameni care nu pot călători în nici un fel, nici cu autobuzul și nici cu taxiul. Pur și simplu nu se pot deplasa din casă.

Tonul Laurei fu unul compătimitor.

–Ar fi cu adevărat trist să-i lăsăm complet pe dinafară. Iar unii dintre ei n-au familie, n-au pe nimeni care să se asigure că vor avea parte de o masă bună de Ziua Recunoștinței.

–Așa e, am răspuns eu.

–Fayrene a început să ne povestească despre programul Mese pe Roți, zise Edith. Oamenii înscriși în acel program duc zilnic mâncare celor nevoiași. Și ne-am gândit că poate am putea să furnizăm noi mâncarea în această zi a anului.

–Și ne-am spus: „Hei, poate că și acelor oameni le-ar prinde bine o zi liberă".

–Așa că atunci Pete a menționat afacerea fratelui său, știi tu, Corleone – O pizza pe care n-o poți refuza.

Cum să nu știu de firma aceea? Postul local de televiziune era inundat de reclame cu Mike McNally îmbrăcat ca Nașul.

–Toate restaurantele de pizza sunt închise de Ziua Recunoștinței, zise Pete. Iar întreg parcul de livrare al lui Mike e liber în acea zi.

–Pete l-a sunat pe fratele său, care, bineînțeles, e dornic să-și doneze mașinile și șoferii, mă informă Bob.

–Imaginează-ți, spuse Teddy. Cina de Ziua Recunoștinței livrată la fel de ușor ca pizza.

Îmi imaginam perfect. Zeci de mașini PT Cruiser decorate ca niște vehicule mafiote din anii '30, livrând masa unor bătrâni care probabil își mai aminteau zilele în care mafioții nu prea erau asociați cu actele de binefacere.

–E o idee minunată, am rostit eu cu sinceritate.

Am continuat să mă gândesc la Edith și la Teddy și la ceea ce născociseră ele în acea după-amiază. Chiar și după ce m-am întors la Cecil și m-am cufundat din nou în „munca adevărată" a spălatului de vase, nu puteam să nu meditez la ceea ce realizaseră ele.

Era greu să spui că ceea ce făcusem eu toată ziua era într-un fel mai bun decât ceea ce făcuseră ele. Cu siguranță vasele trebuiau spălate, iar Cecil avea nevoie de ajutor. Dar ideea de a strânge bani pentru transport și livrare către cei care nu se puteau deplasa de acasă se întrevedea, prin comparație, drept ceva mult mai important.

Chester spusese că lucrurile mărunte erau la fel de importante ca vindecarea cancerului sau adoptarea copiilor orfani. Dar, în timp ce-mi aranjam hainele de in lipite de corp și-mi ștergeam transpirația de pe frunte, nu mi se mai părea că spălatul vaselor ar fi ceva chiar atât de important cum sperasem inițial. Cu toate astea, Cecil se arăta plin de recunoștință pentru ajutor, astfel că am îndurat cu stoicism, decisă să termin o zi întreagă de lucru.

Soția lui, Emily, a trecut pe-acolo, și mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Era micuță și delicată, dar părea să țină cu ușurință la respect o matahală ca Cecil.

Cecil s-a aprins precum pomul de Crăciun în secunda în care ea a intrat în încăpere. Le-am admirat complicitatea vădită, felul în care se tachinau. Cu siguranță că încă mai erau îndrăgostiți. O părticică din mine îi invidia un pic. David și cu mine nu avuseserăm niciodată parte de așa ceva cu adevărat. Dar avuseserăm multe alte lucruri. Și bineînțeles, am ținut să-mi reamintesc, aceste lucruri romantice nu durează niciodată.

– De cât timp ești căsătorit cu Emily? l-am întrebat pe Cecil după ce femeia a plecat la treburile ei.

– De douăzeci și patru de ani, mi-a răspuns el.

Cam atât cu teoria mea despre adorația romantică trecătoare.

Încetarea servirii era programată pentru ora șase. Cu toate astea, oamenii au fost hrăniți până după șapte, și era deja aproape nouă seara când am terminat de curățat totul.

Eram mai epuizată ca niciodată în viața mea. Iar o vizită la toaletă mi-a dezvăluit că arătam exact la fel de rău cum mă simțeam. Din fericire, toți *Cei Neprihăniți* plecaseră deja. De fapt, plecase cam toată lumea. I-am întâlnit pe Frederic și pe doamna Owen. El părea sincer surprins să mă vadă încă acolo. Ea părea să fi uitat în întregime de ostilitatea cu care îmi vorbise de dimineață. Ori asta, ori nu m-a recunoscut în halul în care arătam și mi-a urat o Zi a Recunoștinței foarte fericită.

Mi-am luat rămas-bun de la Cecil și Emily, iar apoi m-am surprins singură când i-am dat lui Emily cartea mea de vizită și i-am sugerat să ne mai întâlnim să luăm prânzul împreună.

Mi-a mulțumit și mi-a promis că mă va suna. Nu eram sigură c-o va face, dar, sincer, chiar voiam asta.

Punând cu hotărâre un picior în fața celuilalt, m-am dus în camera voluntarilor să-mi recuperez haina. Era una dintre ultimele agățate acolo. Încăperea era vraiște. Spre deosebire de bucătărie, nimănui nu-i trecuse prin cap să mănture ori să ducă gunoiul.

Am privit dezaprobator, apoi mi-am reamintit că dereticatul nu era deloc un lucru rău. Însemna patru puncte câștigate ușor.

Am găsit o mătură și un făraș și am început să curăț. Nu mi-a luat mai mult de câteva minute, iar la final camera arăta complet diferit.

Mi-am îmbrăcat paltonul și am cărat sacul de gunoi, greu de la sticlele de șampanie și paharele și farfuriile de unică folosință, afară la tomberon, în drum către parcare.

– Jane, nu-i așa? am auzit dintr-odată.

Bărbatul solid, cam de aceeași vârstă cu mine, cu trăsături hispanice, era unul dintre cei cu care luasem prânzul. Nu-mi aminteam numele lui, iar faptul că el îl știa pe al meu mă cam îngrijora.

– Da, Jane Lofton, am răspuns.

– Te duci spre casă? întrebă el.

– Ăăă... da.

– Lasă-mă să te conduc la mașină. Nu-i cel mai bun cartier să te plimbi de una singură la ora asta.

O luă înainte către parcare.

Bărbatul părea nervos, stânjenit. Cu siguranță nu era un expert în arta conversației. Dar avea de spus ceva neapărat.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Lula, zise el.

– Lula?

– Da, femeia cu care ai vorbit la prânz, Lula Alvarez. Este sora mea.

Îl priveam ca o toantă, încercând să-mi pun creierul în mișcare. Într-un final m-a străfulgerat amintirea femeii grase cu păr bogat și cu un neg pe obraz.

–Te referi la femeia cu fiicele gemene?

Dădu din cap cu tristețe.

–Fetele erau lumina vieții ei, spuse el. Amândouă deștepte și strălucitoare ca niște stele. Au fost ucise de un șofer beat cu trei ani în urmă.

Am rămas o clipă stupefiată, fără cuvinte.

–A fost extraordinar că ai stat de vorbă cu ea, că i-ai îngăduit să-și aducă aminte de ele fără să se gândească la felul în care au murit.

–N-aveam nici cea mai mică idee, am recunoscut eu.

Dădu din cap.

–De aceea a fost extraordinar. Nouă ăstorlalți, care o iubim pe Lula și cărora ne e dor de fetele ei, ne e cam greu să ne gândim la ele. Dar tu, tu ai ascultat-o cu mare atenție și ai fost bucuroasă și mândră pentru ea. Familia noastră n-a mai reușit de foarte mult timp s-o vadă pe Lula astfel, ca odinioară. Voiam doar să-ți mulțumesc.

–N-a fost mare lucru s-o ascult povestind, l-am asigurat eu.

–Pentru noi a fost un mare lucru, Jane. A fost extrem de important. Astăzi ai făcut o faptă foarte bună pentru cineva cu adevărat special.

capitolul 8

Săptămânile dintre Ziua Recunoștinței și Crăciun au fost pline de ocazii de a face bine. Am început să calculez totalul scorului la sfârșitul zilei, mai întâi stabilindu-mi obiectivul unui minim zilnic de cincisprezece puncte. Cum asta începea să devină din ce în ce mai ușor, m-am străduit să-mi depășesc constant recordurile. Dar chiar și în anotimpul cadourilor, actele de generozitate nu erau atât de simplu de realizat.

Făcusem donații unei organizații care împărțea jucării de sărbători. Banii și cadourile continuau să curgă. Toată lumea iubește copiii. Iar Crăciunul și copiii erau combinația ideală pentru a atinge sufletul celui mai zgârcit Scrooge. Mă simțeam nemaipomenit. Asta până ce am făcut greșeala să fiu prezentă la distribuirea cadourilor.

Probabil de vină era propria mea supraestimare. Îmi închipuiam niște adulți modești și recunoscători alegând câte un singur cadou pe care nu și-l permiteau pentru copilul lor. Însă aproape că am asistat la o răscoală. Venise întreaga familie, fiecare cu propria listă, urlând, împingând, cerând cele mai noi, la modă și mai scumpe lucruri. Și pe loc! Oamenii aceia nu aveau toată ziua la dispoziție să aștepte după niște voluntari leneși care nu puteau să le satisfacă rapid cererile.

Copilul angelic și defavorizat pe care mi-l imaginasem, strângând la piept cu dragoste jucăria pe care nu și-ar fi putut-o permite niciodată, era de fapt un răsfățat care urla bătând din picior și cerând: „O vreau pe aia roșie!"

Ar fi trebuit să fie Jucării pentru Nevoiași. Nu mi-a luat mult până la a sugera schimbarea numelui în Jucării pentru Lacomi.

–Nu-i lăsa să te deprime, îmi spuse un voluntar veteran, încercând să mă înveselească după ce un părinte, căruia îi oferisem un CD-player ce avea o marcă nu dintre cele mai populare, mă certase pentru că-i dădusem „gunoiul ăsta împuțit!"

–Nimănui nu-i place să i se dea lucruri din milă, îmi explică veteranul. Prin urmare, ei pretind că este un drept al lor, nu un cadou.

Am decis că oferirea de cadouri oamenilor nerecunoscători care te disprețuiesc trebuia să aibă un loc în lista mea, așa că mi-am dat 4,5 puncte. Deși, până la sfârșitul zilei, nu mi s-a mai părut atât de apăsător. De fapt, atitudinea și atmosfera îmi erau chiar foarte cunoscute.

Mi-am amintit de multe sărbători în care scrisorile lui Brynn către Moș Crăciun păreau mai degrabă liste cu cerințe. În anul în care împlinise șaisprezece ani anunțase că vrea o mașină de teren Humvee roșie. David încercase să o convingă pe cale rațională – cât de incomod ar fi fost pentru pasageri, cât de multă benzină ar fi consumat, cât de dificil ar fi fost s-o parcheze – dar Brynn era fermă.

–Dacă nu-mi iei un Hummer, atunci nu vreau nimic, declarase ea melodramatic. Pentru că nimic altceva nu m-ar face fericită.

I-am cumpărat un Jeep micuț și roșu. Era la fel de nepractic ca Humvee-ul, dar nu la fel de mare. Nu i-a plăcut niciodată, nici măcar în prima zi. L-a schimbat după șase luni și și-a ales un Mustang roz aprins arătând ca o mașină pe care ar fi condus-o Barbie.

Am conchis că oamenii nevoiași erau doar oameni. Iar unii dintre ei, asemenea unor membri ai propriei mele familii, nu aveau o manieră prea elegantă de a primi cadourile.

Petrecerea de Crăciun organizată câteva zile mai târziu pentru infirmi a fost complet diferită. Oamenii cu deficiențe, de la copii mici până la cei foarte bătrâni,

păreau încântați chiar și numai pentru că aveau parte de un Crăciun. Au stat și au privit cu uimire și atenție cum un șir de frumuseți adolescentine cântau și dansau și învârteau baghete, perindându-se pe scenă. Apoi și-au mâncat fursecurile tradiționale și și-au deschis cadourile.

S-au auzit strigăte de bucurie de peste tot în momentul în care fiecare participant a primit câte un tricou roșu pe care scria Crăciun Fericit din partea Mervin County Health and Welfare. Era o gafă de neîntrecut în domeniul modei, dar nimeni nu a observat acest lucru. În câteva secunde, jumătate dintre tricouri erau deja îmbrăcate cu exaltare. Urmăream fețele bucuroase ale invitaților și le ascultam mulțumirile entuziaste, dorindu-mi în secret să am la mine câteva dintre acele CD-playere și jucării în culori nepotrivite.

Abia mai târziu, pe când mulțimea se împrăștiase, am auzit prima oară de căminul pentru victimele violenței domestice. Se pare că erau atât de multe femei și copii care căutau adăpost, încât se cumpărase și se dăduse în folosință un nou spațiu imobiliar cu numai câteva săptămâni mai înainte.

–Fundația a fost atât de ocupată să amenajeze locul și să nu fie uitat de Crăciun nici unul dintre copii, încât n-a mai avut timp și pentru decorațiuni, mă informă o membră din comisia de conducere.

–Mi-ar face plăcere să mă ocup eu de asta, am adăugat eu rapid.

Femeia ezită.

–Adresele refugiilor sunt secrete, mă preveni ea.

–N-aș spune nimănui, am asigurat-o eu.

–Păi, nu vei putea angaja pe nimeni să se ocupe de asta. Dacă te înhami la așa ceva, vei fi nevoită să o faci singură. Fără nici un altfel de ajutor în afara celui oferit de către rezidenți.

Mi-a dat numărul de telefon al Lorettei Campbell, persoana de contact, iar în acea după-amiază obținusem deja permisiunea să mă înființez acolo cu un pom de Crăciun. Aș fi vrut să cumpăr un brad nobil înalt de trei metri și jumătate, la fel ca acela pe care îl instalasem în propria sufragerie. Dar cu siguranță nu m-aș fi putut descurca singură cu un copac atât de înalt. Iar Loretta specificase să cumpăr un brad artificial. Nu numai pentru că ar fi fost mai sigur din punctul de vedere al izbucnirii incendiilor, ci și mai practic. Căminul l-ar fi putut folosi mai mulți ani la rând.

Eram un pic cam dezamăgită. Brazii artificiali nu se numărau printre preferații mei, iar alegerea lor nu implica prea multă creativitate. Am cumpărat unul extravagant, îmbrăcat în mătase și încărcat cu beculețe în formă de lumânări. M-am consolat însă cu achiziționarea decorațiunilor.

Deoarece căminul era ocupat doar de femei și copii, am hotărât că rozul ar fi fost o culoare potrivită. Nu era tradițională, dar era, cu siguranță, festivă. Am cumpărat douăsprezece șiruri de mărgele roz aprins și mulți metri de beteală argintie. A fost o operațiune rapidă și ușoară, însă am selectat fiecare podoabă în parte și cu mare grijă.

Am avut nevoie de două zile întregi de cutreierat prin târgurile de Crăciun ca să găsesc tot ce doream. Toate trebuiau să se potrivească deopotrivă cromaticii și tematicii pe care o alesesem, aceea a mamei și copiilor.

Piesa principală era o stea roz imensă, dar fragilă, din sticlă suflată, pentru vârful bradului. O zărisem, prăfuită și uitată pe o etajeră, la etajul al doilea de la Yesteryear Emporium. Am fost încântată s-o mai găsesc încă acolo. Avea câteva crăpături foarte fine, dar acestea nu îi diminuau din frumusețe sau din personalitate.

Am adus-o la tejghea fără prea mare entuziasm, căci îmi aminteam prea bine ultima întâlnire pe care

o avusesem cu proprietarul, fostul meu tovarăș de școală. Fusese iritat și plin de sine, însă reacția lui era justificată. Fusesem nedreaptă cu el și voiam să-mi schimb atitudinea. Fără îndoială, individul n-avea de gând să-mi ușureze demersul.

Cea mai bună rezolvare a situației ar fi fost să plătesc prețul cerut fără comentarii sau discuții. Din nefericire, steaua din sticlă roz nu avea nici un preț inscripționat.

L-am găsit fluierând, o deosebire clară față de data precedentă când îi vizitasem magazinul.

– Bună dimineața, am spus.

– Ah... zise el zâmbind și înaintând cu greu către mine. E Janey Domschke, sau mai bine spus doamna... ah, doamna...

– Lofton.

– Doamna Lofton, repetă el. La ce ispravă competentă și nemaiîntâlnită în domeniul cumpărăturilor v-ați înhămat în această dimineață?

Dispoziția lui veselă și cuvintele cu iz de tachinare contrastau acut cu ultima noastră întâlnire, dar eu nu eram interesată să încep nici un fel de discuție între patru ochi cu el.

– Vreau să cumpăr asta, dar nu are prețul afișat, am afirmat cu simplitate.

Ridică podoaba și se uită la ea în mod critic pentru câteva clipe.

– Ce e asta? întrebă el.

– E un ornament de pus în vârful bradului de Crăciun.

– Chiar așa?

Examină gaura din capătul obiectului și se încruntă.

– Cam cât valorează o chestie ca asta? se interesă el.

Nu știam cu exactitate. Era o piesă ce data din anii șaizeci, făcută pentru unul dintre acei copaci din metal argintiu, primii din specia pomilor artificiali. Nu era genul de lucru care să placă multor oameni. Bănuiam

că valoarea sa nu putea depăși cincizeci de dolari. Dar nu era responsabilitatea mea să-i evaluez inventarul.

–Vreau doar să o cumpăr. Nu contează cât costă.

–Bine, zise el, aprobând lent din cap. Douăzeci de mii de dolari.

–Poftim?

–Ai spus că nu contează cât costă. Din câte știu eu, ar putea fi o piesă art déco inestimabilă.

–Nu e, l-am asigurat eu. Este suflată manual, ceea ce e un lucru bun, dar nu e chiar atât de veche sau de demnă de a fi colecționată.

–De unde să știu eu asta?

–Pentru că ți-am spus eu.

–Și pot avea încredere în tine, Janey?

Iată și frecușul. Sincer, n-ar fi putut. Cel puțin în adolescență. Acum însă, lucrurile stăteau altfel.

–Bine, e timpul confidențelor, am anunțat eu curajoasă. Cumpăr lucruri de-aici de la tine de ani de zile. Mă mândream cu faptul că luam obiecte minunate la prețuri de nimic.

Nu păru nici șocat, nici mâniat. Mașinația mea secretă se pare că nu-l surprindea defel.

–Nu cred că ți-a fost chiar atât de greu, comentă el.

–Păi, nu, acum că ai adus vorba, cred că nu mi-a fost, am spus. În mare parte a timpului aș fi putut, probabil, să fur și să scot o nicovală pe ușa de la intrare și tot nu ți-ai fi dat seama.

Făcu o grimasă îndurerată.

–Sunt vinovat, recunoscu el.

–Oricum, nu mă mai interesează să fac așa ceva.

–De ce nu? Ai renunțat filosofia consumeristă?

–Nu chiar.

Stăteam acolo și îl priveam, întrebându-mă cum i-aș fi putut explica. N-aș fi vrut nici în ruptul capului să recunosc în fața unui străin că ajungerea la un pas de moarte mă transformase și că făcusem o promisiune disperată.

–Poți să ai încredere în mine, am spus, hotărâtă să transform vorbele în realitate.

–Scott, îmi reaminti el.

–Poți avea încredere în mine, Scott.

–Dacă îmi spui tu asta, Janey, zise el, atunci așa să fie.

Ridică sticla roz.

–Cât?

–Cincizeci de dolari.

Am părăsit magazinul mulțumită și mândră de mine. Și eram entuziasmată de planurile mele pentru brad. Aceste femei și copiii lor nu văzuseră probabil niciodată în viață un pom de Crăciun care să fie cu adevărat o operă de artă decorativă. Încă îmi puteam aminti cu dispreț brazii de prost gust din casa copilăriei mele. Niște boscheți mici și verzi, cocoțați pe masă în fața ferestrei din sufragerie. Erau împodobiți anual, târziu și în grabă, cu decorațiunile multicolore ieftine, luate de la magazinul din colț. Mama mea părea întotdeauna un pic stânjenită de Crăciun. Ca și cum ar fi accentuat mai puternic decât de obicei lipsa unei familii și a prietenilor.

Aveam de gând ca aceste mame și copiii lor, care în mod cert simțeau lipsa familiei și a prietenilor în timpul acestei sărbători, să aibă mai mult decât un brad fusiform de nici un metru, de care să se bucure și în jurul căruia să sărbătorească.

Am încărcat podoabele, umplând portbagajul Z3-ului. În ultima clipă am adăugat și o cutie de bastoane mari și roz de zahăr. Am tras capota și am așezat cutia dreptunghiulară cu bradul în scaunul pasagerului de lângă mine, având grijă să o fixez cu centura de siguranță.

Am ajuns la țanc. Loretta, împreună cu șase fețișoare ce așteptau cu sufletul la gură, m-au întâmpinat la ușă.

–Suntem atât de fericiți! mi-a spus ea.

Mi-aș fi putut da seama de asta după primirea zgomotoasă, gălăgioasă.

–Nu mai fericiți ca mine, am asigurat-o eu. Și am o mare surpriză.

–Și noi avem o sup-puiză! declară o fetiță cu nasul plin de pistrui căreia îi lipseau dinții din față.

S-au făcut prezentările. Copiii erau de toate culorile. Fetițele aveau vârste variate, de la bebeluși la preadolescente. Băieții aveau toți mai puțin de zece ani. Majoritatea femeilor erau tinere, dar unele dintre ele erau de aceeași vârstă cu mine, iar una mi-ar fi putut fi mamă. Mă așteptasem să fie timide, umile, chiar fricoase. Nu asta a fost impresia pe care mi-au lăsat-o. Și, dacă m-aș fi gândit mai bine, ar fi trebuit să-mi dau seama că era nevoie de un curaj nemaipomenit să fugi din calea abuzurilor și să cauți un adăpost.

Eu și Loretta am fost nevoite să aducem bradul din mașină singure, fără ajutorul rezidenților. Aflasem că femeile și copiii nu trebuiau să fie văzuți în curtea din față. Ceea ce făcea refugiul sigur era faptul că soții lor nu știau unde se află. Un gard înalt în spatele clădirii înconjura o curte pentru odihnă și fumat și un loc de joacă pentru copii, păstrând anonimatul locatarilor.

–Credeam că aveți mai multe femei, i-am spus.

–Avem, zise ea. Și vom avea. În apropierea Crăciunului, soții și prietenii se comportă mai bine. Femeile visează la un nou început. Vor ca ele și copiii lor să aibă parte de un Crăciun frumos în familie, cu tradiții fericite și momente Kodak.

–Asta e minunat.

Loretta clătină din cap.

–Sărbătorile aduc invariabil dezamăgiri, băutură și, într-un final, și mai multe abuzuri. Până în după-amiaza

de douăzeci și cinci o să se cam umple spațiul. Înainte de Anul Nou vom da pe dinafară.

–E groaznic!

Ridică din umeri.

–Nu avem control asupra acestor lucruri. Tot ce putem face e să încercăm să le oferim cel mai bun Crăciun posibil.

Eram hotărâtă să mă implic din tot sufletul.

Când am dus cutia dreptunghiulară înăuntru, toată lumea a participat la deschiderea ei, copii mari, copii mici, mame. Bineînțeles, aveam de gând să păstrez cutia ca să depozitez bradul în ianuarie, dar despachetatul febril m-a făcut să-mi schimb rapid părerea.

Fusese distractivă chiar și scoaterea bradului din cutie. Odată ce l-am împrăștiat în bucăți pe podeaua din sufragerie, am început să citesc instrucțiunile. Însă acest lucru nu era neapărat necesar. Una dintre mame, Nedra, o femeie tânără, foarte slabă, de aproape treizeci de ani, cu siguranță nu văzuse nimic la viața ei ce n-ar fi putut asambla. Fără ezitare sau greșeală, în zece minute l-a montat, l-a așezat la locul lui și a aprins beculețele.

Copiii începură să aplaude, împreună cu noi, ceilalți. Nedra a făcut o plecăciune teatrală, lucru care a părut să-i încânte și mai mult pe cei mici.

–Acum vreți să-i arătați doamnei Jane ce ați pregătit pentru brad? îi întrebă Loretta pe copii.

Micuții nu avură nevoie de altă încurajare și năvăliră zgomotos din cameră, întorcându-se rapid încărcați cu decorațiuni de Crăciun.

–Uite ce am făcut! Uite ce am făcut!

Erau clopoței făcuți din pahare de polistiren și lanțuri din hârtie creponată roșie și verde. Unii își acoperiseră bilele Pokemon de plastic cu sclipici. Alții decupaseră reni din felicitări de Crăciun ca să îi agațe cu panglici.

Mai erau și omuleți de zăpadă făcuți din vată și stele din macaroane și lipici.

–Am lucrat toată ziua, îmi spuse fetița pistruiată, fără dinți.

–Eu singur le-am decupat pe toate, mă informă Jarone, un băiețel negru cu obrajii bucălați.

Mamele erau la fel de mândre precum copiii lor.

–Cred că podoabele sunt cât se poate de drăguțe, le asigură cea mai vârstnică femeie din grup pe cele mai tinere. Este un lucru nou care nu le va aminti copiilor prin nimic de Crăciunurile anterioare.

Cuvintele sale făceau aluzie la amintiri neplăcute la care nu voiam nici măcar să mă gândesc.

–Discutaserăm despre o chetă pentru cumpărarea podoabelor, îmi explică încet o brunetă solidă cu un bebeluș în brațe. Dar am vrut să folosim banii pentru a cumpăra ceva de Moș Crăciun. Ultima frază fusese adăugată în șoaptă, pe furiș.

–Am înțeles că se vor da cadouri, am spus.

–O, da, desigur, răspunse ea.

O altă persoană de lângă ea intră în vorbă:

–Agenția are grijă ca fiecare dintre ei să primească ceva frumos, zise ea. Dar n-ar fi Crăciun dacă nu le-am lua și noi câte ceva copiilor noștri.

Părul femeii era de un roșu aprins, o nuanță ce nu se găsea natural, și îi lipseau dinții, la fel ca și fetiței sale pistruiate, însă vorbea cu o demnitate calmă ce contrasta cu aspectul ei fizic.

Copiii întâmpinau probleme din cauza lungimilor prea mari ale șiragurilor de floricele de porumb. Preadolescenții mai mari încercau, fără prea mare succes, să le înfășoare în jurul crengilor de sus ale bradului. În cele din urmă, Loretta interveni cu un pic de autoritate și cu o scară și ajută la distribuirea egală a decorațiunilor până în vârf.

Floricelele de porumb arătau surprinzător de bine. Ieșeau în evidență mai bine decât ar fi făcut-o beteala strălucitoare, sintetică.

Shanekwa, mama băiețelului negru cu obraji durdulii, veni din sala de mese ținând în mână cel mai important element creat de copii. Se auziră „uu"-uri și „aa"-uri din toate direcțiile la vederea unui înger confecționat din farfurii de hârtie.

O farfurie împăturită ținea loc de mantie somptuoasă. O alta era tăiată în două, jumătate fiind utilizată pe post de aripi argintii, acoperite cu sclipici. Cealaltă era îndoită sub formă de mâini ce erau capsate cu o carte de rugăciuni în miniatură, făcută dintr-o cutie de chibrituri. Sclipiciul auriu împodobea aureola din carton ce stătea confortabil pe capul dintr-o lingură de plastic cu ghirlande lungi și ondulate din panglică galbenă. Fața îngerului era lipită și nu foarte senină, desenată cu carioci de către vreun absolvent al școlii de artă portretistică „Emoticon". Însă nu părerea mea era cea care conta.

–E frumos, șopti o voce măruntă, aproape copleșită.

–Va fi pus fix în vârful bradului, anunță Shanekwa, înmânându-i comoara Lorettei, care se afla încă pe scară. Va veghea asupra acestui Crăciun la fel cum îngerii adevărați veghează întotdeauna asupra noastră.

Cu ajutorul unor fâșii din pungi de gunoi înnodate, Loretta reuși să fixeze îngerul în vârful pomului.

Coborî scara și făcu câțiva pași în spate. Cu toții aveam posibilitatea de a examina amănunțit ornamentele.

–Spuneai că ai o surpriză? mi se adresă Loretta.

Am rămas o clipă fără cuvinte. Nu prea știam ce să spun.

–A... da, da, am bâiguit într-un final. Este chiar afară.

Am privit lung încă o dată copacul, apoi m-am dus la mașină, încă neștiind ce să fac. Am luat cheile din buzunarul de la jachetă, am deschis portbagajul și m-am

holbat înăuntru. Frumoasele șiraguri de mărgele roz, metrii de beteală extravagantă, ornamentele scumpe și incomparabila stea de sticlă suflată mă așteptau cuminți.

Ar fi fost un pom de Crăciun atât de frumos – într-o revistă de decorațiuni.

Într-un colț al portbagajului, aproape uitată, era achiziția făcută în ultimul moment. Am înșfăcat punga și m-am grăbit înapoi înăuntru.

–Ce e un brad de Crăciun, am anunțat eu grupul ce aștepta cu nerăbdare, fără bastonașe din zahăr?

Se auzi un răcnet de bucurie din partea copiilor când am deschis punga și le-am oferit-o.

–E destul pentru toată lumea, am asigurat eu mâinile mici și dornice care se întindeau către mine.

–Vor arăta atât de drăguț în brad, le spuse mama cu părul roșu.

–Și vor fi și gustoase, contribui micuța ei fată pistruiată.

–Așadar ce-ai făcut cu zorzoanele tale roz de lux? mă întrebă Chester după ce i-am relatat povestea la sfârșitul aceleiași săptămâni.

–Am mers cu mașina până la Jucării pentru Lacomi și le-am lăsat acolo. Sunt sigură că vor avea fix culoarea greșită pentru vreo familie nefericită.

Râse.

–Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, Jane Lofton, zise el. Nu lași niciodată sentimentele să depășească în importanță cinismul.

–Multă lume n-ar considera asta o virtute, am precizat eu.

Ridică din umeri.

–Cred că atâta timp cât nu uiți complet de sentimente, o să-ți fie bine.

Eram așezată în scaunul lui, care era tras aproape de pat. El, după propriile-i mărturisiri, tocmai încerca să depășească un episod de gripă. Deși nu tușea, nu strănuta și nu era amețit – simptomele tipice ale gripei, din ce știam eu –, părea totuși palid și zicea că nu prea se simțea în stare să se tidice din pat.

Mă sunase să îmi spună să nu vin pentru că era contagios, dar eu apărusem oricum, nedorind să ratez ocazia de a-i da cadoul de Crăciun.

Îl făcusem eu însămi, folosind, cel puțin parțial, ceea ce învățasem la cămin. Era un brăduleț artificial de patruzeci și cinci de centimetri, cu beculețe. În loc de podoabe exorbitante îl decorasem cu darul preferat al destinatarului. Cumpărasem un săculeț de batoane Snickers în miniatură, cu înveliș roșu și verde, și făcusem câte o gaură pe marginea fiecărei învelitori, agățându-le de brad cu panglici.

Chester fu încântat la vederea pomului. L-am așezat pe masă, alături de patul său, și l-am băgat în priză. Râse, încântat ca un copil.

–Voiam să-ți iau ceva ce îți doreai mereu, i-am spus. Iar acesta e singurul lucru pe care știu că-l vrei cu adevărat.

Se întinse și îmi bătu ușor mâna.

–Ești bună cu mine, Jane Lofton, zise el. Și cred că ești bună și pentru mine, de asemenea.

Era un compliment minunat. Și l-am primit cu întreaga recunoștință de care eram capabilă.

–Sentimentul e reciproc, Chester. Nu sunt o persoană într-atât de cordială încât să te tot vizitez dacă nu mi-ar face plăcere acest lucru.

–O, n-aș fi atât de sigur. Din câte aud, începi să devii o binefăcătoare veritabilă.

Amândoi am râs la acel comentariu.

Zâmbetul îi pieri o secundă mai târziu, când intră asistenta.

–Trebuie să fac o mică înțepătură, explică ea.

Îi luă mâna lui Chester și, fără nici un avertisment, îl înțepă în deget cu un ac micuț.

Nu făcu nici o grimasă și nu scoase nici un cuvânt. Asistenta menținu acul până ce se formă un strop de sânge pe care îl întinse pe o lamelă din plastic.

– Asta-i tot, anunță ea, ca și cum înțepatul oamenilor ar fi fost o activitate de rutină, iar atunci se grăbea. Vai, uită-te la asta, adăugă femeia cu o mică ezitare în glas, când observă brăduțul. Privi înspre mine. Ce idee drăguță!

– Mulțumesc, am spus eu.

Chester părea ciudat de nervos, aproape vinovat, fără să ne privească nici pe mine, nici pe asistentă.

– Este o atenție pe care am adus-o să-i înfrumusețez camera lui Chester, am continuat.

– Și chiar asta și face, zise ea. Deși nu știu dacă e o idee bună să stea chiar aici, lângă patul lui.

Vorbele sale m-au luat prin surprindere, însă am presupus că era vorba de vreun regulament de siguranță legat de ornamentele de sărbători în cameră. Înainte să pot întreba, Chester i se adresă asistentei:

– De ce nu-l iei în camera de zi? În felul acesta, toată lumea se poate bucura de el.

– Așa voi face, încuviință ea și se aplecă imediat să-l scoată din priză. Să aveți o vizită plăcută. Și Crăciun Fericit!

Ultima urare îmi era destinată, dar nu mă simțeam prea fericită văzând cum căra afară din cameră cadoul meu pentru Chester.

– Ce-a fost chestia asta cum că „toată lumea să se bucure de el"? l-am întrebat eu. Tu ești imobilizat la pat și n-o să apuci să-ți iei partea.

– O, sunt sigur că mă vor duce în camera de zi de Crăciun.

– Nu e pericol de incendiu, am ținut să-l asigur. Chiar dacă s-ar produce vreun scurt-circuit la becuri, materialul din care e făcut nu e inflamabil.

Chester mă privi ciudat, apoi dădu din cap, dar încă părea destul de circumspect. Se prefăcea de minune, râzând într-un fel care nu părea pe deplin autentic.

– Asistenta are probabil dreptate, zise el. N-ar trebui să ocupăm toate dulciurile. Sunt sigur că unele persoane de pe-aici nu primesc nimic.

Răspunsul nu mă satisfăcea în întregime, dar l-am acceptat. Numai pentru că era clar că asta voia Chester.

– Așadar povestește-mi despre planurile tale de sărbători, mă invită bătrânul meu amic.

– Brynn vine acasă până la urmă. David și cu mine suntem amândoi foarte entuziasmați. Îmi spune de luni întregi că n-are de gând să vină. Dar, într-un fel sau altul, David a convins-o.

– Asta-i minunat, se bucură el. Când sosește?

– Mâine. Ar trebui să mergem la petrecerea de Crăciun de la club, dar am discutat cu David și vom rămâne acasă în seara când ajunge Brynn.

Dădu din cap.

– Mi-ai spus că nu-i prea place la club.

– Deloc. Îl urăște și se plânge pentru fiecare clipă pe care e obligată s-o petreacă acolo.

– Atunci faptul că rămâneți acasă e, probabil, cea mai bună idee, comentă el.

– Da, știu că așa e, deși această petrecere este cel mai mare eveniment al anului. Toți prietenii noștri se vor întreba unde suntem.

– Prietenii adevărați îți vor înțelege nevoia de a fi împreună cu fiica ta.

– Așa e. Brynn nu va sta acasă decât patru zile.

– Asta e toată vacanța ei?

–O, nu, școala începe de-abia peste o lună, dar s-a dus în Manhattan o săptămână să facă niște cumpărături. După Crăciun vrea să meargă la schi în Colorado împreună cu prietenii ei. Apoi vor zbura cu toții către Belize să petreacă Anul Nou. Va rămâne acolo câteva zile, după care se va întoarce direct la școală.

–Pare a fi ocupată, remarcă Chester. Și are mulți prieteni.

–Poate așa este, am admis. Sunt bucuroasă că pot să-i ofer fiicei mele o experiență minunată de Crăciun. Vreau să fie cea mai frumoasă sărbătoare pe care a petrecut-o vreodată.

Chester ridică din sprâncene la auzul acestor vorbe, dar nu făcu nici un comentariu.

–Ce planuri aveți? se interesă el.

–Păi, am început eu, cred că o sărbătoare tradițională ar fi cea mai bună. Bradul va avea toate ornamentele știute de ea. Voi avea ilex și vâsc și voi agăța șosete de poliță deasupra șemineului. Desigur, vom avea un ospăț mare de Crăciun, cu toate mâncărurile ei preferate. Și vom petrece ziua în liniște, ascultând colinde la radio.

–O, asta sună foarte frumos, exclamă Chester cu mare sinceritate.

–Sper că-i va plăcea. Adoră jocurile puzzle, așa că am cumpărat unul minunat, tridimensional, cu imaginea catedralei Notre Dame. Am să-l pun în sufragerie, unde vom putea lucra cu toții la asamblarea lui. Vreau să mă dedic întru totul ei și lucrurilor care îi sunt pe plac.

–Știi, desigur, că te iubește, zise el.

Îmi plăcea cum suna, dar nu eram sigură că era adevărat. Am ridicat din umeri.

–Urăsc faptul că nu te simți îndeajuns de bine cât să vii la noi acasă de Crăciun, i-am spus. Abia așteptam să te scot de-aici. Și mi-aș dori ca Brynn să te cunoască.

–Și mie mi-ar plăcea s-o cunosc.

–Anul viitor trebuie să vii.

Chester nu răspunse, doar zâmbi.

–Nu-mi place gândul că-ți vei petrece sărbătorile singur.

–Nu sunt niciodată chiar atât de singur, mă corectă el, apoi indică o etajeră din spatele meu. Poți să dai tu alea jos pentru mine, Jane?

M-am dus la locul indicat. Două felicitări de Crăciun erau proptite în picioare ca niște trofee câștigate cu greu și infinit de prețioase. Una era lucioasă, de un roșu aprins, imprimată cu un brad verde de Crăciun, decorat cu păsărele. Cealaltă înfățișa scena Nașterii, cu iesle, solemnă și stilizată, în întregime albă, în afara stelei de pe cer și a aureolei ce înconjura capul copilului.

I-am dus felicitările lângă pat, dar, când i le-am întins, Chester a clătinat din cap.

–Citește-mi-le, comandă el.

Am deschis-o întâi pe cea albă. Tipărirea era la fel de elegantă și de scumpă precum sugera exteriorul.

Am citit cu voce tare: „Iar el va fi numit Minunatul, Împăciuitorul, Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl Etern, Prințul Păcii". Dedesubt, cu litere mai mari și în relief, stătea scris: „Familia Staten".

–Asta e de la nepotul meu, Ches Staten, mă lămuri Chester.

–Îl cheamă la fel ca pe tine, am observat.

Chester încuviință.

–Da, tatăl lui și cu mine am fost foarte apropiați. Tot încerc să-mi amintesc numele.

–Numele?

–Are doi fii și nu pot sub nici un chip să-mi amintesc numele nici unuia dintre ei, oftă bătrânul. Iar nevasta lui e ori Eva, ori Ida, ori Ada, cam așa ceva. Dădu din cap. M-am gândit toată săptămâna și tot nu-mi vin

în minte numele lor. Este unul dintre lucrurile pe care le urăsc la bătrânețe.

Am privit felicitarea. Nu exista nici un indiciu cu privire la numele copiilor.

–Citește-o pe cealaltă, zise el.

Am deschis-o pe cea roșie.

Deasupra versului tipărit era o formulă de adresare în cerneală albastră: „Pentru Unchiul Chester", am citit eu cu voce tare, deja cu sentimente mai bune. „Păsărelele cântă, clopotele bat, se aud cântece care vestesc bucuria Crăciunului."

Dedesubt, expeditorul scrisese: „Multă dragoste și un Crăciun Fericit!" Apoi urmau semnăturile caligrafiate cu patru tipuri diferite de scris: „Molly, Mike, Megan și Maddy".

–Molly e nepoata Verei, îmi spuse Chester. Trăiește la nord, în New Jersey, și s-a măritat cu un tip pe care-l cheamă Michael McGarrity.

–Par foarte de treabă, am comentat, uitându-mă în jos la felicitarea din mâinile mele.

–Cu siguranță, aprobă Chester. Nu i-am cunoscut soțul niciodată, bineînțeles, și nici pe fetele ei. Drept să-ți spun, n-am mai văzut-o pe Molly de când era adolescentă. Nu trebuie să fi avut mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani, probabil, dar era tare drăguță, așa, ca tine.

Am primit complimentul cu un zâmbet.

–Cât despre Ches, l-am văzut abia acum doi ani, urmă el. Când m-am îmbolnăvit, nu aveam pe cine altcineva să sun.

–Așadar a venit să te viziteze, am spus.

Chester încuviință.

–A avut grijă de tot în mai puțin de o săptămână. Cât timp eram în spital mi-a vândut casa, mi-a găsit camera asta de-aici și m-a ajutat să-mi mut toate lucrurile.

–A fost... frumos din partea lui, am rostit eu puțin nesigură.

–A fost cel mai bun lucru care se putea face, zise Chester cu resemnare. Presupun că n-aș mai fi putut sta acolo de unul singur.

Știam că fusese alegerea corectă. Puteam vedea dovada în fața ochilor. Chester nu era în măsură să aibă singur grijă de el. Nepotul său îl mutase la Bluebonnet deoarece încercase să facă un lucru bun. În acel moment, însă, nu părea atât de bun. Dar ce-ar fi putut face ruda sa? Ce aș fi făcut eu? Nu eram capabilă să răspund la vreuna dintre aceste întrebări.

O jumătate de oră mai târziu, în timp traversam holul în drum spre ieșire, am zărit brăduțul cu miniaturile Snickers pe tejgheaua din zona asistentelor. După numărul de fundițe goale ce atârnau de crengi, îmi puteam da seama că dulciurile dispăreau rapid. M-am înfuriat. Era cadoul meu pentru Chester. Asistenta nu avea dreptul de a și-l însuși în acest fel.

Am urcat în mașină și m-am dus la o benzinărie din apropierea intrării pe autostradă. Înăuntru am examinat rafturile cu dulciuri. Mi-a luat câteva minute, dar am găsit ceea ce căutam – un baton Snickers imens. L-am cumpărat și m-am întors la mașină. Aveam în portbagaj câteva cadouri împachetate festiv, pe care aveam de gând să le dau în acea după-amiază. Am scos cu grijă hârtia în care era ambalat un cadou și am folosit-o să împachetez, destul de stângaci, batonul de ciocolată.

Simțindu-mă foarte hotărâtă și îndreptățită, m-am întors la azil. Chester avea să petreacă Crăciunul singur, în compania a două felicitări, dar nu avea să renunțe la unicul său cadou.

Ușa de la camera sa era, în mod neașteptat, închisă. Fără să stau pe gânduri, am deschis-o și am dat buzna înăuntru.

El era întins pe pat, întors pe o parte. Cearşaful era dat în lături, scoţând la iveală spatele desfăcut al unui halat de spital şi un corp slab, bătrân, gol, în afara bandajelor de pe picioare. Asistenta îi administra o injecţie în şoldul osos.

Ea se întoarse către mine şi îmi aruncă o privire, surprinsă de intrarea mea bruscă.

–Mă scuzaţi, am murmurat, încercând imediat să mă retrag.

–O, intră, drăguţă, îmi spuse ea. Am terminat aici.

Între eforturile sale pe jumătate interesate şi cele ale lui Chester, demnitatea bărbatului fu restabilită în câteva clipe. Dar eram stânjenită, la fel cum părea şi el.

–Îţi dau antibiotice?

Era în egală măsură o afirmaţie şi o întrebare.

–Antibiotice? O, da, era... era o injecţie antigripală, zise el.

Am dat să-l corectez. Un antibiotic este extrem de diferit de o injecţie antigripală, însă am decis că explicaţia nu merita efortul.

–Ţi-am adus alt cadou, pentru că Sora Hrăpăreaţă a decis să-şi însuşească bradul tău de Crăciun.

I-am înmânat batonul împăturit în grabă, iar el îl deschise.

–Ăsta e cel mai mare baton Snickers pe care l-am văzut vreodată! exclamă el.

–E Crăciunul, i-am spus.

capitolul 9

Avionul lui Brynn avea întârziere. Aşteptam de peste două ore într-un aeroport aglomerat, dar eram foarte fericită, nerăbdătoare să o văd. Dacă exista cineva în viaţa mea pentru care aş fi vrut să fac o faptă bună, acel cineva era fiica mea, Brynn. Nu fusesem chiar o bestie, dar nu fusesem nici numai lapte şi miere. Îmi doream o şansă să fac mai mult bine pentru unicul meu copil.

Părea că trecuse o viaţă de când plecase, iar când am zărit-o trecând de poartă, de-abia am recunoscut-o. În toamnă, părul ei fusese, în cea mai mare parte a timpului, necoafat. Era şaten-închis, apropiat de culoarea mea naturală, şi îl purta lung şi strâns în coadă la spate. Exceptând uniforma şcolară, se îmbrăca numai în haine lăbărţate, fără formă. Faţa ei nu avea nici un pic de machiaj.

Tânăra care coborâse din avion era blondă platinată, îmbrăcată cu o fustă scurtă din spandex şi cu un pulover ce stătea strâns pe silueta ei atrăgătoare, de nouăsprezece ani. Era dată cu destul rimel cât să fie confundată cu soţia unui predicator evanghelist de la televiziune.

–Brynn?

Era, desigur, imposibil să nu-mi recunosc propria fiică, dar întrebarea sugera uimirea mea totală.

–Bună, mamă.

Rostise cuvintele fără urmă de emoţie. Părea atât de matură, o tânără adultă stăpână pe sine şi sofisticată. Am tresărit când am descoperit că nu-mi găseam cuvintele.

–Lasă-mă să-ţi duc asta, am spus într-un târziu, oferindu-mă să-i car bagajul de mână în timp ce ea îşi ţinea laptopul.

Am luat-o spre holul principal.

–Ai avut un zbor plăcut?

Îmi aruncă o privire enervată.

–Mamă, avionul a fost plin ochi din cauza sărbătorilor și am avut întârziere de două ore. Tu ce crezi?

–Cred că ești, probabil, epuizată, am răspuns. Când ajungi acasă poți să te scufunzi în cadă cât vrei, apoi să atipești un pic înainte de cină.

Dădu din cap, dar nu mai zise nimic. Conversația avu de suferit în timp ce ne strecuram prin mulțimile de călători și ne feream de cărucioarele pentru transportul infirmilor.

Când am ajuns la secțiunea de ridicare a bagajelor, nu avu încotro și se opri. Deasupra benzii transportoare era listat zborul ei, dar banda nu se mișca încă. Brynn se sprijini de un stâlp.

Stând într-un picior, își contracta glezna ca și cum ar fi încercat să scape de un cârcel.

–Pantofii sunt noi? am întrebat.

Brynn mă privi cu o expresie ce transmitea în mod clar nerăbdare.

–Bineînțeles că sunt noi, mamă, zise ea. De-abia m-am întors dintr-o călătorie de cumpărături.

–O, da, ai dreptate.

Era obosită, iritată, iar eu reprezentam cea mai apropiată țintă. Eram hotărâtă să n-o iau ca pe un atac personal.

–Îmi place noua ta înfățișare, am spus, bazându-mi părerea nu pe stilul de modă în sine, ci pe impresia optimistă că își găsise propriul stil. Aerul de o depravare studiată era atunci foarte la modă printre tineret. Dacă Brynn avea de gând să se îndrepte în direcția aceea, n-aveam nimic împotrivă.

–La cum te știu, probabil crezi că voi deveni obsedată de propria mea persoană, bombăni ea.

Nu am protestat împotriva acelei remarci. Nu era în întregime dreaptă, dar tind să consum destul de mult timp și bani ocupându-mă de propria-mi înfățișare.

–Nu sunt deloc ca tine, continuă Brynn. Te simți amenințată de asta, nu-i așa?

Nu-mi dădu posibilitatea să-i răspund.

–Doctorul Reiser mi-a spus că ai să te simți amenințată.

Afirmația fu rostită pe un ton atât de conflictual, încât părea să fi fost lansată de un interlop ce-i defăima pe părinții unui rival.

–Și eu merg la propriul meu terapeut, am declarat în apărarea mea.

–Este un prim pas, mamă, comentă Brynn cu un aer superior.

Am decis că era mai curajos să schimb subiectul.

–Eu și tata suntem foarte încântați că ai venit acasă.

–Păi e bine că cineva dă doi bani, zise ea. Acum sunt mult prea obosită să-mi pese unde sau cu cine sunt.

Ca să scoată și mai tare în evidență adevărul spuselor sale, se sprijini și mai abitir de stâlp, lăsându-și umerii să atârne epuizați.

–O să ai parte de odihnă cât timp vei sta acasă, am asigurat-o eu. Nu vei fi nevoită să te gândești la nimic altceva decât la repaus și relaxare.

–Brynn? Brynn Lofton? Tu ești?

Întrebarea venise din partea unei blonde micuțe și vioaie, îmbrăcată cu niște pantaloni de piele cu talie joasă și un tricou decoltat cu paiete.

–Kasey! țipă Brynn încântată în timp ce sări în picioare, ajungând din nou la înălțimea ei normală. O, speram să te văd de sărbători.

Încercam să nu-mi las falca să cadă la pământ în timp ce o priveam pe Brynn îmbrățișându-și prietena din liceu.

Kasey Carlisle fusese șefa de promoție de modă veche, mereu cu nasul în cărți, a liceului St. Mary.

–Cum e la MIT? o întrebă Brynn.

–Din punct de vedere intelectual, e extrem, răspunse ea. Iar ca să faci rost de tipi, e cât se poate de simplu.

–Sunt foarte geloasă! exclamă Brynn. Simmons e atât de plin de lesbiene, încât îmi petrec jumătate din timpul în care sunt trează căutând XY-uri. Iar ce se găsește e la standarde deplorabile.

–Clasic, aprobă prietena sa.

Cele două începură să discute cu entuziasm.

Mama lui Kasey, al cărei soț bancher era puțin prea plictisitor pentru a avea o viață socială, dădu politicos din cap către mine. Nu fuseserăm niciodată nimic mai mult decât cunoștințe pasagere, dar acum, pentru o clipă, am avut în comun fascinația față de acest cuplu transformat în mod straniu.

Întâlnirea cu Kasey reușise măcar să o scoată pe Brynn din toanele ei proaste. Dar, în același timp, o scosese și din casă pentru restul zilei. Mă rugase să o las în fața porții familiei Carlisle, unde Kasey o aștepta deja cu motorul SUV-ului pornit.

Am condus singură înapoi acasă și am descărcat abătută bagajele. Niciodată nu fusesem una dintre acele mame-martir. Nici măcar în perioadele cele mai proaste ale relației mele cu Brynn nu permisesem ca viața să-mi fie controlată de toanele copilului meu.

În acea zi însă, se întâmplase chiar asta și nu eram capabilă sau nu voiam s-o opresc. Mă gândeam la propria-mi mamă care, probabil, se răsucea în mormânt. Niciodată, în toți anii petrecuți împreună cu ea, preferințele mele nu trecuseră pe primul loc. Desigur, mama voia ce era mai bun pentru mine. Și avea grijă să vreau și eu același lucru.

În acel moment îi invidiam certitudinea. Nu aveam nici cea mai mică idee care ar fi putut fi cea mai bună opțiune pentru Brynn.

Dintr-odată, casa îmi părea nespus de mare și de goală. De obicei, chiar și singură, nu-mi dădeam seama de faptul că patru sute de metri pătrați erau un spațiu personal mult prea mare. Cu Brynn în oraș, dar nu acasă, mă simțeam stingheră.

Îmi luasem întreaga zi liberă pentru sosirea ei. Comandasem de la Le Parapluie mâncarea ei preferată, *merluza del vasco*. Aș fi putut pune totul la frigider și avea să fie la fel de bun și mâine, am încercat să mă conving.

L-am sunat pe David să-l înștiințez că Brynn ajunsese cu bine acasă.

–Cred că asta ne lasă timp să mergem la petrecerea de Crăciun de la club, i-am spus.

–Du-te tu fără mine, sugeră David cu neră răbdare. Probabil că o să am un meci în patru.

–Bine, am răspuns, fără a mă mai osteni să-i precizez că terenul de golf nu are lumini pentru partide nocturne. Dar *vei veni* acasă mai târziu.

Accentuasem verbul ca să-l fac să înțeleagă limpede că afirmația mea nu se voia a fi o întrebare. Ultimul lucru pe care îl doream era ca Brynn să suspecteze că tatăl ei își petrecea nopțile prin alte locuri.

–Bineînțeles, mă asigură el. Voi ajunge înainte de zece.

Nu aveam de ales decât să-l cred pe cuvânt.

Petrecerea era la fel ca alte o sută la care participasem. Trioul de tovarășe șic și cu mine am râs, am băut șampanie și le-am bârfit pe doamnele pe care le plăceam cel mai puțin din mulțime.

Teddy a întrebat de Brynn, iar eu am răspuns tratând subiectul cu ușurință.

–La vârsta asta, le-am spus eu prietenelor, ultimul lucru pe care l-ar dori o tânără domnișoară ar fi să meargă la o petrecere împreună cu mama și cu tata!

Afirmația mea aduse râsete. Părea perfect rezonabilă. Și mă făcea și pe mine să mă simt mai bine pentru că nu petreceam împreună prima ei noapte acasă.

Din nefericire nu puteam să-mi petrec întreaga seară cu Teddy, Tookie și Lexi. Comportamentul de tip biserică nu era acceptat la club. Deși existau zeci de cercuri strânse ca al nostru, singura imagine care se putea propaga era una egalitară, în limitele statutului de membru.

Așa că eram forțate să circulăm. În plus, dacă am fi stat numai între noi, n-am fi putut afla ce se mai întâmpla în jur.

Am hoinărit din cameră în cameră. Am vorbit cu lumea. Am discutat fără sens. Am repetat afirmația despre Brynn de câteva ori. Toată lumea râdea. Toată lumea era de acord.

Lângă bar, am schimbat câteva cuvinte cu socrul meu. Ținea un discurs politic adânc, legat de viitorul educației publice.

–Dolarii din impozite n-ar trebui sub nici un chip să meargă către așa ceva, le spunea el amicilor săi. Dacă acei părinți asistați social ar trebui să scoată bani din buzunarele lor, le-ar păsa mai mult de performanța școlară a propriilor copii.

Cei din jur erau cu totul de acord.

–Pomana nu încurajează inițiativa, proclamă categoric Les Weigan.

Afirmația sa îmi părea destul de ironică. Weigan, la fel ca ceilalți bărbați de față, se născuse într-o familie bogată, privilegiată. Absolut tot ceea ce deținea îi fusese oferit pe tavă, inclusiv o educație de primă mână și o afacere profitabilă. Dacă asta nu i-ar fi încurajat inițiativa, ar fi dat faliment cu mulți ani în urmă.

–N-am zărit-o pe mica mea Brynn. E aici în seara asta? întrerupse W.D. discuția ca să mi se adreseze.

–E în oraș cu Kasey Carlisle, am răspuns. S-au întâlnit la aeroport și și-au făcut planuri să își petreacă seara împreună.

W.D. încuviință zâmbind, dar nu părea prea mulțumit. Nu eram sigură dacă era pur și simplu dezamăgit că nu se afla acolo, dacă nu era de acord ca ea să-și petreacă timpul împreună cu Kasey Carlisle, sau dacă era supărat pe mine și pe faptul că nu reușisem să organizez lucrurile cum trebuie.

M-am sustras cât de rapid posibil din conversație.

Din nefericire pentru mine, am căzut din lac în puț. Tocmai ajunsesem în dreptul ușii când cineva s-a întins și m-a tras, la propriu, de mânecă.

Era Beverly Mullins.

–Vreau să vorbim ceva, zise ea, apoi adăugă amenințător: Între patru ochi.

–Bineînțeles, am răspuns, mimând o lejeritate pe care, cu siguranță, nu o simțeam.

–Pe aici, cred, propuse ea, conducându-mă afară din cameră prin ușa din spate. Vestiarul pustiu era răcoros și neprimitor, iar în aer plutea mirosul pantofilor transpirați de golf.

Beverly se întoarse către mine. Atitudinea ei nu părea ieșită din comun, dar expresia feței era serioasă. Nu știam ce avea să spună. Cu siguranță aflase de avansurile fără rezultat ale soțului ei. Sau poate și mai rău de-atât, poate credea că eu le încurajam. Poate credea că încerc cu bună știință să-i destram căsnicia. Ar fi fost o insultă să mă apăr zicând că îl consideram pe Gil un nemernic jalnic și lipsit de valoare. Nu puteam să fac asta. Dar ce aș fi putut face? Nu conta ce urma să ne spunem după aceea, căci relația noastră, întotdeauna fragilă și superficială, ar fi încetat să mai existe.

Tot ce speram era să se termine cât mai rapid.

–N-am cum altfel să-ți spun asta, așa că voi fi directă, începu Beverly.

–Bine, am aprobat. Spune ce ai de spus.

–Lui Gil i-a ajuns la urechi vestea că David îi construiește o casă acelei femei.

–Poftim?

–Femeia aceea, Mikki, explică ea. David îi face o casă în Stone Oak. Richland Garza a făcut planurile. Monck și Fii sunt constructorii. Ea a demisionat și își petrece timpul pe-acolo, asigurându-se că-i îndeplinesc toate dorințele.

Am rămas locului, uluită. Eram atât de sigură că mă va acuza că-i dădeam târcoale lui Gil. Fusesem luată complet pe nepregătite de această descoperire legată de propriul meu mariaj. Îi construia o casă? Rămăsesem fără cuvinte.

–Știai despre ea, zise Beverly, privindu-mă cu o îngrijorare profundă. Eram sigură că știai deja de ea.

–O, da, sigur, am recunoscut. Eram la curent.

–Tot e bine, comentă ea. Eu una nici nu mă mai obosesc să le țin socoteala. A încetat de ani de zile să mai conteze cu cine se culcă Gil, atâta timp cât nu e cu mine. Dar dacă ar prăpădi atâția bani pe altcineva, aș vrea să știu acest lucru.

–Da, am spus. Mulțumesc.

Îmi acceptă recunoștința puțin cam stânjenită.

–Cred că și prietenele tale știu, urmă ea. Probabil toată lumea știe sau va ști. Sunt sigură că nu voiau să fie ele cele care-ți transmit mesajul.

–Da, probabil ai dreptate. A fost chiar un lucru bun din partea ta că m-ai pus în temă.

–Nici o problemă, răspunse Beverly. Noi astea care avem parte de astfel de soți trebuie să facem front comun. Poate că ar trebui să înființăm o organizație de sprijin,

Femei Căsătorite cu Nemernici. Ne-am numi FCN, iar lumea ar crede că suntem o asociație de doctorițe[1].

Ciuma ei nu era chiar atât de amuzantă și nu îmi plăcea că-l descrisese pe David ca fiind un nemernic. De asemenea, nu apreciam faptul că-l punea laolaltă cu toți omologii lui Gil Mullins din lume. Presupun că încă mai existau îndeajuns de multă dragoste și devotament care să mă determine să-l apăr. Totuși, nu am făcut asta. I-am mulțumit din nou și am ieșit din vestiar cât de repede am putut.

M-am întors la petrecere, dar stăteam pe margine, pierdută în propriile gânduri.

Înțelesesem ceea ce-mi spusese Beverly, dar nu-mi venea să cred că era adevărat. Gil era cel care îi dăduse această informație. Gil era un om care avea, cu siguranță, propriile planuri. Deși nu puteam să-mi închipui în ce fel i-ar fi putut fi de folos inventarea unei asemenea povești.

Ea spusese că Richland Garza era arhitectul. David îi iubea creațiile. Dar pentru mine erau mult prea rafinate și contemporane. Lichidasem din start ideea lui David de a-l angaja pentru casa noastră.

Poate că Mikki nu făcuse asta.

Probabil își construia o casă nouă. Și poate își schimba slujba. Eram sigură că David nu avea nimic de-a face cu asta.

Au existat câteva „alte femei" în decursul căsniciei noastre. Nu eram sigură când începuse David să-mi fie infidel. Aflasem de un flirt sau două din ultimii zece ani. Eram destul de sigură că ceea ce știam eu era doar vârful aisbergului. Această micuță coafeză era doar una dintre ele. Cineva simpatic și sexy care îl făcuse să se simtă tânăr și viril. Aceste aventuri nu erau niciodată serioase. David era foarte căsătorit. Cel puțin prin faptul

[1] Acronimul original, WMA, poate proveni și de la Women's Medical Association (n.red.)

că devotamentul său față de Brynn și de conceptul de familie era total. Nici un fel de fetișcană drăguță, bună pentru timpul liber, nu avea să schimbe asta. Oricare dintre persoanele care mă înconjurau și care credeau altceva nu voia de fapt decât un scenariu de telenovelă pe seama căruia să poată bârfi.

Am continuat să mă plimb dintr-o cameră în alta. Într-un final, m-am trezit pe veranda cu faianță Saltillo care dădea spre grădină. Avea pe trei părți uși de sticlă înalte din podea până în acoperiș, iar primăvara se deschidea ca o curte interioară. În această noapte era închisă, încălzită împotriva frigului de iarnă, fiind utilizată ca spațiu de votare.

Pe mese, de jur împrejur, erau profilurile potențialilor membri, fiecare persoană sau cuplu având fotografie, curriculum vitae și scrisorile de recomandare de la membrii care îi nominalizaseră. Unii prezentau, de asemenea, dovezi ale afacerilor de succes, ale participării la asociații civice sau ale legăturilor genealogice.

Pe masa fiecărui profil se afla câte o urnă de vot frumoasă și veche. Acestea erau simple, dreptunghiulare, cu două fante pe laturile opuse. Alături se aflau bilele de sticlă, cele negre la stânga iar cele albe la dreapta. Un capac cu un mic orificiu acoperea compartimentul central.

Urnele erau la fel de vechi ca și clubul însuși. Fiecare familie membră își avusese odinioară numele scris pe câte un cartonaș alb ce se potrivea în fanta din față.

Camera era aproape goală. Nu toată lumea se ostenea să voteze. Cvorumul nu era necesar. Un număr oricât de mic de bile albe era de ajuns pentru a vota includerea unui membru nou. Dar o singură bilă neagră însemna respingerea. Alegerea trebuia să fie unanimă, fără echivoc.

Am traversat camera, punând bile albe ici și colo fără să stau pe gânduri. Vederea propriului meu antet de scrisori îmi atrase atenția. Aceasta era a treia încercare a familiei Brandt de a pătrunde în club. Anul trecut, Millie mă sunase de trei ori în ziua petrecerii, îngrijorată, nervoasă, întrebându-se dacă se discutase ceva despre ea. Anul acesta nu scosese nici o vorbă. Pesemne că se considerase pierdută. Ori i se făcuse frică să mai spere.

Dacă Millie și Frank ar fi fost acceptați în club, n-ar mai fi avut nevoie de mine. N-ar mai fi trebuit să se poarte cu mine cu mănuși. N-ar mai fi trebuit să se gudure pe lângă mine de parcă aș fi fost cineva.

Mi se părea ceva ciudat, stând acolo și privindu-le fotografia, istoriile familiale și biografiile personale scrise într-un stil frumos și îngrijit. Cât de mult încercaseră să împace gusturile ezoterice ale membrilor clubului. Cât de curajoși erau să se înscrie din nou, după ce fuseseră respinși de două ori.

Își doreau destul de mult acest lucru. Oare mai mult decât aveam eu nevoie să-i țin sub papuc? Cumva, în această lume nouă a facerii de bine, bucuria de a fi indispensabilă pentru ambițiile lor sociale își pierduse o mare parte din strălucire.

Am luat o bilă albă, am introdus-o prin orificiul din capacul cutiei și, zâmbind, m-am îndepărtat.

Asta e o faptă de cel puțin cinci puncte, am încercat eu să mă conving.

Următoarele câteva zile au fost orchestrate cu atât de mare grijă și puse în scenă cu atât de multă dibăcie, încât era ca și când ne învățaserăm cu toții scenariile pe de rost.

David era în permanență disponibil. A petrecut ore întregi vorbind cu Brynn despre școală, ajutând-o la jocul de puzzle, istorisindu-i povești despre tinerețea lui sălbatică la Harvard.

Ca răspuns, ea a jucat cu supunere o partidă de golf împreună cu el.

Eu mi-am petrecut timpul ca o versiune a Donnei Reed din noul mileniu. Am decorat, am gătit, am dereticat, am gătit, am dereticat și din nou am gătit. Rolul meu în acest serial de comedie se limitase la fraze precum:

–Cine vrea brioșe fierbinți?

În dimineața de Crăciun, poleiala de pe această himeră strălucitoare a vieții de familie începuse deja să se steargă.

Am deschis cadourile în pijamale. Toți cumpăraserăm zeci de lucruri, iar cutiile și hârtia de împachetat ruptă începuseră să se adune grămadă prin toată camera. Când toate au fost deschise și au făcut obiectul unor mulțumiri politicoase, a reieșit că nici unul dintre noi nu era prea încântat de ceea ce primise.

David îmi cumpărase o pereche de cercei incrustați cu pietre prețioase – genul care-i plăceau mamei sale. Aveam vreo șase perechi asemănătoare primite cu alte ocazii și nu-i purtam pe nici unii.

Eu îi luasem un umidificator de trabucuri pentru biroul său. Mi-a mulțumit, apoi a recunoscut că se lăsase de trabucuri. O schimbare care îmi trecuse neobservată.

Alegerile lui Brynn fuseseră mult mai bune decât ale mele. Cheltuise peste două mii de dolari de pe cardurile de credit în călătoria ei de cumpărături la New York. Dar s-a văzut că meritase atunci când David a rupt hârtia roșie și verde și a descoperit o croșă nouă de golf.

–Este exact ce mi-am dorit, îi spuse lui Brynn.

Ea își dădu ochii peste cap.

–De parcă n-aș fi văzut indiciile, îl tachină ea. Ai menționat crosele Ray Cook în fiecare discuție din octombrie până în prezent.

Mi-am dat seama că și eu auzisem despre asta de câteva ori, dar nu făcusem niciodată conexiunea între ce își dorea și ce îi puteam oferi.

Pentru cadoul meu, un coș frumos prezentat cu produse scumpe de baie, Brynn vizitase magazinul Elizabeth Arden. Știa că sunt o fană a băilor prelungite. Perlele spumante erau hidratante, nealergene și fără uleiuri. Mai erau o mănușă de baie, o pernă de baie și o pereche de pahare de șampanie speciale pentru luat în cadă. Lui Jane cea răsfățată care fusesem în trecut i-ar fi plăcut la nebunie.

Ne-am mulțumit din toată inima unul altuia, îmbrățișându-ne cu toții. Apoi m-am îndreptat către bucătărie să pregătesc un mic dejun de Crăciun. Spre surprinderea mea, Brynn mă urmă.

Pijamaua pe care o purta era de fapt un tricou gri supradimensionat pe care se afla chipul Monicăi Lewinsky purtând o mustață albă. Dedesubtul pozei scria *Nu e lapte*.

Cu o ospitalitate plină de căldură pe care June Allyson ar fi invidiat-o, am invitat-o să se așeze la tejgheaua unde pregăteam mâncarea, să mă urmărească în timp ce tocam ingredientele pentru omletă.

Părul ei blond platinat era strâns într-un ghemotoc dezordonat, prins în vârful capului cu o clamă imensă din plastic turcoaz. De ambele părți ale feței sale proaspăt spălate cădeau șuvițe ce o făceau să pară tânără și vulnerabilă.

–Așadar, mamă, începu ea, ești în continuare Doamna Mărinimoasă a orașului?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă puțin vinovată.

–Sunt implicată în câteva activități, am recunoscut eu.

–Nu te înțeleg, zise ea. Tu nu ești așa, mamă.

Avea dreptate, bineînțeles. Mă cunoștea. Dar, în același timp, se și înșela. Mă știa așa cum fusesem întotdeauna.

–Vreau să devin o persoană mai bună, i-am spus. Vreau să-mi trăiesc viața în alt fel.

Expresia ei emana scepticism.

–Și ce ai de câștigat din asta?

–Nu cred că am nimic de câștigat.

–Păi, am citit ceva la școală cum că practicarea actelor de altruism îi face pe oameni mai sănătoși și mai fericiți, zise Brynn.

–Chiar așa? Eram surprinsă.

–Cred că trebuie să existe un câștig, insistă Brynn. Altfel, oamenii n-ar face așa ceva.

M-am gândit la asta un moment mai lung, apoi i-am răspuns.

–Poate că ar face.

–Nu fi naivă, mamă. Toată lumea își vede de propriul interes.

–Nu, nu cred că așa stău lucrurile, i-am spus. Dacă un om aleargă într-o clădire în flăcări să salveze un copil și moare împreună cu copilul, ar fi fost mai bine să rămână afară, pe trotuar?

–Ar fi fost mai inteligent, zise ea. Ar mai fi încă în viață.

–Dar ar fi putut continua să trăiască amintindu-și de țipetele acelui copil?

–Of, devii morbidă, se plânse Brynn.

–Nu există nici o garanție că lucrurile bune pe care le facem ne vor aduce o răsplată. Iar atunci când facem fapte bune, consecințele asupra lumii nu se văd imediat. Dar provocarea adevărată este, cred, să le facem oricum.

Brynn se lăsă în scaun și mă privi nedumerită.

–E pe bune, mamă?

Am râs.

–Încă îl mai vizitezi pe acel bătrân de câte ori ai ocazia?

–Pe Chester? Da, încerc să-l văd săptămânal, am spus. E un om foarte interesant.

–Îți încurajează comportamentul coribantic.

–Coribantic?

Brynn ezită, cugetând dacă să-și dezvolte sau nu afirmația. Decise să o facă.

–Doctorul Reiser spune că experiența ta în care ai văzut moartea cu ochii s-a manifestat în schimbări care amintesc de o experiență religioasă de convertire. Este o manifestare întru totul maniacală, iar acest om, Chester, nu face altceva decât să accentueze întreaga labilitate a situației.

Această analiză minimaliza ceea ce, pentru mine, devenise o fațetă importantă din viața mea. Și îl făcea pe Chester să pară un soi de brahman hindus nebun.

–Nu cred că e ceva rău în faptul că îmi doresc să fiu o persoană mai bună, am stăruit. Vreau să fiu un cetățean mai responsabil, un voluntar pasionat, un părinte mai înțelegător. Acestea sunt lucruri bune.

–Uite ce e, mamă, zise ea cu o expresie nesuferită. Nu mă opun conștiinței tale sociale nou găsite. Sunt sigură că doctorul Reiser are dreptate – la vârsta ta ai nevoie, fără dubiu, de validare și de scop. Dar să nu mă amesteci în asta, da? Ai avut optsprezece ani să te joci de-a mama cu mine. În prima jumătate a acelei perioade nu mă puteai scăpa de sub ochi, iar în a doua de-abia îmi puteai suferi prezența. M-am pus, în cele din urmă, pe propriile picioare și nu vreau să am de-a face cu generozitatea de ultimă clipă.

–Te iubesc și vreau să te ajut, asta-i tot, i-am spus.

Expresia ei era rigidă și încăpățânată.

–Ajutorul nedorit se numește amestec, mă informă ea. Ai avut grijă să am parte de toate lucrurile pe care ți le-ai dorit *tu* mereu. Problema e că *eu* nu le-am dorit niciodată. Acum vrei să fii Clair Huxtable. Bun, dar să nu te aștepți ca eu să-ți fiu mediator. Am viața mea și cu cât intru mai rar în contact cu tine, cu atât mai bine.

David intră pe ușă zâmbind cu gura până la urechi.

–Cum se descurcă fetele mele cele mai dragi cu micul dejun?

Nu-mi dau seama cum arătam, dar expresia fericită a lui David deveni rapid serioasă.

–Suntem aproape gata, l-am asigurat eu pe un ton voit luminos. Poate ai vrea să pui masa împreună cu Brynn...

Micul dejun a fost o activitate în mare parte silențioasă. David s-a ocupat în felul propriu de întreținerea conversației, ținând un discurs lung și complicat despre planul balansului, o linie imaginară de la baza gâtului la pământ, și despre faptul că acesta era unul dintre cele mai puțin înțelese și apreciate cinci fundamente ale golfului.

Se bucura de întreaga mea atenție, precum și de atenția lui Brynn, deoarece nici una dintre noi nu aveam de gând nici măcar să ne privim în ochi una pe cealaltă.

Când au sosit Edith și W.D., încă aveam vase în chiuvetă. Fuseseră invitați la o masă de sărbători târzie la ora trei, dar nu puteau să nu treacă și pe la noi. O văzuseră pe Brynn și mai puțin ca noi, așa că au monopolizat-o pentru restul zilei.

Nu mă deranja acest lucru. Știam că numai timpul ar fi putut vindeca înțepătura cuvintelor aruncate. Iar Brynn fiind ocupată cu bunicii ei, puteam să-mi concentrez atenția asupra creării unei mese perfecte de sărbători. Gâsca și sosul de merișoare fuseseră comandate, bineînțeles, dar puteam să-mi petrec restul zilei cu multitudinea de salate și de feluri cu legume.

La ora trei și jumătate ne-am așezat cu toții la masa festivă, încărcată cu veselă de ceramică Spode pictată cu brazi de Crăciun. David fixă aparatul de fotografiat pe trepied și selectă cronometrul astfel încât să putem fi cu toții fericiți și zâmbitori în jurul mesei în același timp. Lumina blițului abia se stinse, când atmosfera din jurul mesei se întunecă.

Bărbatul meu spuse rugăciunile de mulțumire, evocând o gratitudine ce părea superficială, ca și când binecuvântările nu erau primite din Ceruri, ci achiziționate pe cont propriu. Cu toate astea, ceru mai multe pentru anul care urma să vină – sănătate bună, o casă sigură și o familie unită. Gândurile mele alunecară către Chester; fiind singur în acea zi, nu avea parte de nici unul dintre aceste lucruri. Dacă aveam să-mi consum energiile făcând bine, acel om minunat trebuia, cu siguranță, să fie unul dintre destinatarii acestor eforturi.

W.D. termină rugăciunea cu un amin energic. David îl secondă, apoi se ridică în picioare. Cu bună dispoziție și un formalism excesiv, începu să taie pasărea.

Zâmbeam, când am zărit-o pe Edith scrutând șervețelele și tacâmurile cu o privire critică.

–E ceva în neregulă? am întrebat.

–O nu, nu neapărat în neregulă, zise ea. Știi, pe masa de sărbători, Oprah a ales să amestece și să asorteze culorile și modelele.

–Chiar așa? Acum încearcă să fie Martha Stewart?

–Bineînțeles că nu! Edith părea vag ofensată. Martha Stewart este atât de... nu e una dintre *noi* – ca Oprah.

Era cu adevărat uimitor că Edith alegea să se identifice mai degrabă cu populismul decât cu aristocrația, dar am zâmbit politicos, nedorind să o contrazic.

–Prin amestecul culorilor și al modelelor, prezentarea este mult mai confortabilă și reflectă mai bine spiritul de familie, continuă ea, criticându-mi masa. Asta e atât de... atât de rece.

–Fața de masă de culoarea fildeșului a fost un cadou de nuntă, am precizat eu. De la familia Coburn. A fost pe masă de fiecare Crăciun din ultimii douăzeci de ani.

–Hettie Coburn, Dumnezeu s-o odihnească, nu avea bun-gust nici cât negru sub unghie, comentă Edith.

Brynn atinse fața de masă de parcă i-ar fi fost dezagreabil contactul cu ea.

–E mai veche ca mine, murmură ea cu neîncredere.

–Produsele de calitate din gospodărie devin mai valoroase pe măsură ce se învechesc, i-am spus.

Edith exclamă în semn de dezaprobare și dădu din cap.

–Lucrurile se schimbă, zise ea. Stilurile se schimbă.

–Tradiția e importantă.

–Nu și dacă e plictisitoare, contracară Edith.

–Iar această față de masă este plictisitoare, conchise Brynn pe un ton puțin prea apăsat. Presupun că-mi va reveni mie după ce vei muri. Ăsta e unul dintre dezavantajele faptului de a fi copil unic, că moștenești toate rahaturile părinților.

Edith nu fu de acord cu ea și o corectă.

–Astea sunt bunuri, dragă, nu *rahaturi*.

–Indiferent ce sunt, bombăni Brynn, nedorind să-i răspundă bunicii sale. Oricum, promit să dau asta la magazinul unei asociații de caritate.

Edith chicoti ca o fetiță, în mod clar satisfăcută de umorul tăios al fiicei mele. Eu nu eram prea amuzată.

David începu conversația din timpul cinei cu o descriere cadru cu cadru a partidei sale de golf cu Brynn. Era clar că îi făcuse plăcere să joace cu ea, deși credea că ar mai fi fost destul loc pentru îmbunătățiri. Când ajunse pe la jumătatea povestirii, tatăl său îl întrerupse.

–Ați văzut pagina editorială de ieri? întrebă W.D. brusc.

Pe moment, David fu luat prin surprindere. Dar își reveni îndeajuns de rapid cât să ridice din umeri și să răspundă:

–Nu-s noutăți.

Acesta era eternul lui răspuns. Foarte rar citea ziarul. Cel mai adesea, eu eram cea care îl deschidea, examinând rapid secțiunea de modă înainte de a-l arunca la gunoi.

W.D. nu aștepta, se pare, nici o reacție.

–Și așa e rău că presa dă oricărui reportaj o tentă liberală, dar acum, chiar în prag de Crăciun, se joacă de-a Scrooge cu tăierile de impozite federale.

–S-au pronunțat împotriva lor? se interesă David.

–O, ei spun că sunt neutri, că nu țin partea nimănui în această problemă, explică W.D. Dar apoi fac ce fac și îi dau jumătate de pagină editorială acelui nenorocit de Scott Robbins, care n-are nimic în cap și e foarte pătimaș. E supărat fiindcă cele mai mari scutiri de impozite le primesc cei care au veniturile cele mai mari.

Numele bărbatului îmi atrase atenția. Am ridicat privirea.

–Noi suntem cei care *plătesc* acele taxe, continuă W.D. Iar atunci când primim bani înapoi îi investim, făcând țării un bine.

David încuviință și-și tăie încă o bucată din gâsca cu merișoare.

–Dacă îi dai mai mulți bani unui muncitor cu venituri mici, o să-i irosească, urmă W.D. Probabil că ajută lanțurile de magazine cu produse ieftine la reducere și cârciuma din colț, dar nu ajută cu nimic economia în ansamblu.

–Scott Robbins? am intervenit. De unde știu acest nume?

W.D. se uită către mine, vizibil enervat.

–I-ai văzut numele cel puțin o dată pe săptămână în „Scrisori către Redacție". Tâmpitul are câte o părere stupidă legată de aproape orice.

Nu citisem niciodată „Scrisori către Redacție", așa că eram destul de sigură că nu de acolo îmi era cunoscut. Am examinat în minte lista colegilor de birou, a clienților curenți și foști, a celor de la biserică, a oamenilor întâlniți prin instituțiile filantropice. Nu puteam să-mi amintesc. Totuși, știam acel nume, dar nu aveam habar de unde.

Am ridicat din umeri și am abandonat subiectul.

capitolul 10

Restul zilei de Crăciun a fost, în mare, plăcut. M-am oferit să fac eu toată curățenia și n-a încercat nimeni să mă facă să renunț. Felul principal și deserturile fuseseră comandate, așa că nu mi-a luat chiar atât de mult, însă n-am făcut-o cu toată inima.

Din când în când mai aruncam câte un ochi în sufragerie, unde Brynn, David și părinții lui jucau Scattergories cu mai mult zgomot și entuziasm decât aș fi putut eu aduce jocului.

W.D. și Edith fuseseră mândri și generoși cu David. La fel erau și cu Brynn. O tratau de parcă ar fi fost cea mai deșteaptă, isteață și minunată ființă de pe Pământ. Iar ea le răspundea comportându-se exact cum s-ar fi așteptat ei.

Păreau atât de aristocratici. Atât de mulțumiți de viața lor privilegiată. Uitându-mă la ei din bucătărie, îmi dădeam seama că asta era lumea pe care mi-o dorisem cu atât de mult timp în urmă, în căsuța aceea de prost gust din Sunnyside. Atunci o priveam de la distanță. Acum, în propria mea casă, o priveam tot de la distanță.

Brynn era relaxată și fermecătoare. Râdea la toate glumele spuse de bunicul ei. Deși ocazional acestea acopereau teme precum politica și religia, de cele mai multe ori se refereau la viețile private ale oamenilor în vârstă. Răspundea pe cât putea ea de bine, cu replici proprii, la subiectele mai pertinente pentru cei de seama ei. Dar, în fond, amândoi găseau umor în subiectele legate de sex, băutură și comportamentul de budoar.

Edith chicotea ad infinitum. Probabil că o parte din vină pentru asta o avea coniacul de Crăciun.

David își dădea ochii peste cap și accepta rolul unei persoane rezonabile, condamnată să-și petreacă seara în compania a trei țicniți.

Din când în când, unul dintre ei striga către mine:

– Jane! Jane! Ai auzit-o pe asta? întrebă David. De ce a trecut puiul strada? Ca să-i dovedească tatuului că se poate.

– Mamă, știi de câte fete dintr-o asociație de studente e nevoie pentru a schimba un bec? strigă Brynn. De două. Una își cheamă tăticul în ajutor, iar cealaltă toarnă Diet Pepsi.

Îi ascultam și râdeam împreună cu ei. Dar nu m-am dus să mă alătur lor. Nu era ca și cum m-aș fi simțit nepoftită. Doar că nu voiam să intervin în ceea ce, în mod clar, era un moment Kodak. Mi-am acordat patru puncte pentru că rămăsesem singură în bucătărie.

W.D. și Edith au plecat imediat după lăsarea serii, părând fericiți, dar epuizați după ziua lor încărcată. Edith își făcuse planuri să meargă la cumpărături cu Brynn a doua zi de dimineață. Pe mine nu m-ai fi prins la mall în a doua zi de Crăciun. Dar ele două erau consumatoare serioase, care se delectau cu această provocare.

W.D. suspină, ca și cum gândul la Edith împreună cu nepoata sa, singure la mall, însoțite doar de cardurile de credit, ar fi fost înfricoșător. Cu toții am râs.

În timp ce se îndepărtau, David, Brynn și cu mine i-am urmărit de pe verandă, ținându-ne cu mâinile pe după umeri, până ce au dispărut din vedere. Brynn s-a desprins de mine, apoi a intrat în casă fără un cuvânt.

David a inventat ceva urgent și a dispărut pentru câteva ore.

Așezată pe canapeaua din sufragerie, cu un picior îndoit sub ea, Brynn și-a pornit laptopul și s-a delectat cu povestiri dezastruoase de Crăciun în camera de chat a căminului ei. Printre istorisiri se număra, fără îndoială,

și confruntarea de dimineață cu mama ei cea autoritară și antipatică.

Neavând cu cine să vorbesc, nimic de făcut și cea mai curată bucătărie din Davenport Heights, m-am retras în camera mea. M-am pieptănat, m-am spălat pe dinți și m-am îmbrăcat confortabil în pijamaua mea cu oițe.

M-am întins pe pat și, resemnată, am început să răsfoiesc la întâmplare prin teancul de reviste de modă necitite ce se strânseseră pe noptiera mea. Erau multe. Rămăsesem atât de în urmă, încât nici nu văzusem colecția de costume sexy de vampir ce promiteau *scamatorii sălbatice și plăceri grozave pentru tine și perechea ta de Halloween*.

Cu o grimasă scârbită, am decis că sfârșitul anului trebuia trecut în contul de pierderi. Am găsit un număr pe ianuarie. Era consacrat aproape în întregime regimului și exercițiilor fizice. Erau fotografii lucioase ale unor starlete drăguțe și în formă, îmbrăcate în rochii de seară, cu câte un martini în mână, care declarau că *slăbiseră două kilograme și jumătate numai pentru că renunțaseră la pastele făinoase*.

O fostă atletă olimpică își prezenta noul program pentru o modelare eficientă a corpului. Obosisem, transpirasem și rămăsesem fără respirație doar uitându-mă la fotografii. Am dat la o parte cuvertura ca să-mi verific propriile coapse.

–Ei bine, Jane, m-am admonestat eu cu voce tare, cu siguranță a venit timpul pentru o nouă vizită la plastician și mașina lui minunată de liposucție.

Am trecut rapid peste restul sfaturilor de slăbit, zecile de reclame la țigări și minunatele ilustrații pitorești ce ridicau în slavă prospețimea pentru *acea* perioadă a lunii. Era un chestionar cu zece întrebări despre *cum să recunoști indiciile când bărbatul tău te înșală*. Am aruncat o privire nonșalantă prin el.

–Observ că nu se menționează nicăieri construirea unei case pentru amantă.

Solilocviul mi-a fost întrerupt de o bătaie discretă la ușă.

–Intră, am strigat eu cu nerăbdare.

Așteptam să fie Brynn. În mod surprinzător, cel care și-a făcut apariția era David.

Cu siguranță observă uimirea de pe fața mea.

–Am văzut lumina aprinsă, explică el.

–Nu știam că erai acasă, i-am spus.

–De-abia m-am întors, recunoscu el.

Intră în cameră puțin stânjenit și închise ușa în urma lui. Era ceva ciudat în faptul că se afla aici. Nu era ca și cum n-ar mai fi fost în camera mea. Doar că nu mai fusese în ultimul timp sau când stăteam întinsă.

Când ajunse în dreptul patului părea încurcat, ca și cum n-ar fi știut ce să facă sau unde să-și pună mâinile. Întâi și le vârî în buzunare, apoi le scoase și le lăsă stânjenit pe talie.

I-am făcut loc.

–Stai jos, l-am invitat.

Se relaxă vizibil când se așeză.

–Brynn e încă trează? am vrut să știu.

–Tocmai ce i-am spus noapte bună pe hol.

Asta mă bucura. Voiam să-l vadă pe tatăl său intrând în camera mea. Ne făcea să părem mai normali.

–Doream doar să-ți vorbesc... începu David, apoi vocea i se stinse.

–Și eu voiam să-ți vorbesc, am admis eu. Brynn a fost minunată astăzi. Pare atât de matură în comparație cu astă-vară!

Încuviință.

–Da, așa e. V-ați certat în dimineața asta?

–Nu foarte tare, l-am asigurat eu. Sunt surprinsă că ai observat.

–Este greu să nu observi una ca asta. Când amândouă sunteți indispuse, eu sunt cel care vorbește cel mai mult.

–Așadar, nu-i chiar atât de rău, l-am tachinat.

David râse pe înfundate. Mă privea foarte hotărât. Expresia feței lui avea o seriozitate care mă intimida puțin.

–Ce e? am întrebat. Am pastă de dinți pe nas?

Cu un aer glumeț, mă atinse pe vârful nasului cu degetul arătător.

–Nu, nu cred, zise el. Mă gândeam la cât de tânără arăți atunci când râzi. Îmi amintește atât de mult de vremea în care eram amândoi niște copii.

–Ce compliment drăguț.

–E adevărat, Jane. E absolut adevărat.

–Mulțumesc.

Dădu din cap zâmbind.

–Voiam să vin aici și să-ți spun că am avut parte de un Crăciun foarte frumos.

–Asta-i bine, i-am spus eu.

–Și știu că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, continuă el. Știu că ai avut nevoie de multă planificare și că ai depus un mare efort să faci această sărbătoare una specială pentru Brynn și pentru mine.

Eram înduioșată.

–Cu plăcere, am murmurat. Iar cerceii pe care mi i-ai dat sunt grozavi.

Ridică din umeri.

–De fapt și de drept, mama i-a ales, recunoscu el.

–O, ce drăguț din partea ei! Nu mă surprindea acest lucru. Era exact unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Edith. Cât despre mine, îi azvârlisem în fundul cutiei cu bijuterii, sperând să nu-i mai văd niciodată.

Peste noi se așternu tăcerea. Nu era o tăcere confortabilă care ar fi fost obișnuită între doi oameni căsătoriți de douăzeci de ani, ci o tăcere crispată, care prevestea ceva. Amândoi ne întrebam ce avea să se întâmple în continuare.

David continuă să mă privească în felul acela ciudat, pătrunzător. Mă irita. Mă făcea curioasă. Ce simțea? La ce se gândea?

Îmi luă mâna stângă într-a lui. La început, doar mi-o ținu strâns, trecându-și ușor degetul cel mare peste diamantele strălucitoare de pe inelar.

Apoi o duse timid, nesigur, în dreptul feței lui. O apăsă pentru o clipă de obrazul său și apoi îmi sărută palma.

Tandrețea acelui gest trimise prin mine un fior de speranță. Trecuse foarte mult timp de când David și cu mine ne atinseserăm.

Îmi era dor de asta. Îmi era dor de el. Dacă infidelitatea lui m-a făcut să ezit, acest lucru a ținut numai o clipă.

–Ah, David. I-am șoptit numele ca pe o rugăciune.

În următoarea secundă ne aflam în mijlocul preludiului. Nu mai erau sărutări domoale, prietenești, între mama și tatăl lui Brynn. Era deja o explorare senzuală, adâncă, înfocată și lacomă.

–Ah, iubito, începu David să murmure. Ah, iubito. Era liturghia lui sexuală. Mi-o aminteam extrem de bine.

Sub palmele mele, spatele și umerii lui erau puternici și musculoși, acum mai mult ca în tinerețe. Sărutările lui erau, de asemenea, mai bune. Iar atingerea sa era mai sigură, mai pricepută, mai seducătoare.

–E bine așa, i-am șoptit.

Azvârli cuvertura, împrăștiind revistele groase și lucioase prin toată camera. Cu degete agile începu să-mi desfacă nasturii de la pijamaua din flanel.

Nu încercasem niciodată să-mi reprim dorința sexuală. Dar, în ultimii câțiva ani, în mare parte o ignorasem. Încercasem să-mi direcționez acea energie înspre muncă și înspre viața socială. Și nu fusesem atât de pudică încât să nu-mi eliberez de una singură propriile-mi frustrări, dar

nu e nimic pe lume la fel de captivant și de plăcut precum un alt corp omenesc lipit de al tău.

Mi-am strecurat mâinile pe sub cămașa lui și mi-am trecut ușor unghiile peste pielea sa fină.

–Ah, iubito, murmură el în timp ce îmi dezgoli sânii. Arăți bine, miroși bine.

–Mă simt bine, l-am asigurat eu în timp ce stingeam lampa de pe noptieră, permițând strălucirii argintii ce se strecura prin luminator să ne învăluie.

Chicoti ușor în timp ce-și frecă nasul de sânul meu.

Mi-am trecut degetele prin părul lui. Respirația mi se opri în gât la atingerea limbii lui.

–Ai fost întotdeauna bună, îmi spuse el.

Acesta era adevărul. Fusesem întotdeauna bună la pat. Și el la fel. Noaptea aceea nu era diferită. Știam toate modalitățile de a ne mângâia, tachina, atâța. Și nu ezitam să ne folosim din plin de aceste modalități.

Înflăcărați, râzând, perverși, ne zbenguiam pe saltea ca doi proaspăt căsătoriți. David îndesă o pernă după tăblia patului ca să-l împiedice să bocănească în perete. I-am tras chiloții cu dinții.

Râdeam. Gâfâiam. Gemeam.

Mi-a luat destul să ajung la punctul culminant. Mi-am înfășurat strâns picioarele în jurul lui, grăbind pasul. Rămase cu mine până la orgasm, apoi își dădu drumul, o jumătate de minut mai târziu.

Stăteam acolo, unul în brațele celuilalt, așteptând să ne recăpătăm răsuflarea în timp ce transpirația de pe trupurile noastre strălucea în lumina lunii. Mă simțeam minunat. Complet epuizată și, în același timp, cumva plină de energie.

Voiam să râd, să-l sărut, să-l îmbrățișez. Voiam să retrăiesc clipele abia trecute. Voiam să ne minunăm împreună de cât de splendid ne simțeam și de cât de bine

ne înțelegeam, de cât de intuitiv ne satisfăceam unul altuia dorințele. M-am stăpânit.

David era tăcut, îngândurat, cum i se întâmpla uneori după sex. Am decis să-l las să alunece în acel loc din sufletul său unde se ducea fără mine.

L-am mai sărutat o dată pe obraz.

–A fost minunat, dragul meu, i-am spus. Sunt stoarsă ca o cârpă de vase și îmi place mai mult ca niciodată. Ce-ar fi să nu mai așteptăm atât de mult până data viitoare?

Nu știu ce mi-a răspuns, asta dacă îmi răspunsese ceva. În secunda în care mi-am așezat capul pe pernă, am adormit. M-am trezit dimineața târziu, iar el era deja plecat. Probabil avea vreun meci matinal.

Două zile mai târziu am condus-o pe Brynn la avionul către Colorado cu îmbrățișări și sărutări și sfaturi de bine. Sărbătoarea nu fusese o dezamăgire totală, dar tot mă simțeam un pic deprimată. Încercasem atât de tare să-i fac timpul petrecut cu noi distractiv și special și plăcut. Nu numai pentru că îmi doream să ne viziteze mai des, ci și pentru că ăsta era genul de relație pe care îmi doream să-l am cu fiica mea. Voiam să fiu o mamă bună. Voiam ca Brynn să aibă parte de o viață de familie bună. Voiam ca ea să-și găsească o sursă de tărie în casa noastră.

Lucrurile simple pot fi uneori cel mai greu de obținut.

David părea la fel de îngândurat ca mine. Am traversat coridorul lung și am luat trenul până la parcare fără să vorbim deloc. Când am ajuns la Volvo, eu am fost cea care a rostit primele cuvinte.

–Lasă-mă, te rog, acasă, cred că voi lenevi pe-acolo în după-amiaza aceasta.

Nu era o idee chiar atât de bună. Deja mă învoisem pentru toate cele patru zile în care Brynn fusese cu noi. De la accident, vânzările mele o luaseră în jos. Aveam

mare nevoie să închei vreo afacere înainte de sfârșitul anului. Cumva, nu-mi stătea mintea la asta.

–Acasă merg și eu, răspunse David. Cred că o să chiulesc și eu azi.

–Nu ai nici un meci de golf?

–Nu, zise el. L-am anulat.

Cuvintele sale mă uimiră. Și mă și îngrijorară un pic. Era o după-amiază răcoroasă și însorită, iar cerul era perfect senin. David juca golf aproape în fiecare zi, cu atât mai mult în fiecare zi frumoasă.

–Nu te simți bine? l-am întrebat.

–Ba da, mă simt bine, mă asigură el.

Cu siguranță arăta bine. Părea mult mai fericit ca de obicei. Era genul de veselie și optimism interior care mă atrăseseră la el încă de la început. În mod uluitor, uitasem asta. Uitasem cât de tare mă fascinase atitudinea sa jovială, pozitivă.

Crezusem că era o manifestare externă a condiției sociale și a banilor. Pe parcursul anilor însă, descoperisem că majoritatea celor bogați și privilegiați, cel puțin cei pe care îi întâlnisem în acest oraș, nu erau nici pe departe la fel de mulțumiți de propria lor viață.

David era doar David. Alegea anume să vadă lumea în culorile cele mai frumoase.

Atribuisem strălucirea interioară de astăzi fericirii că Brynn fusese acasă.

–Arată într-adevăr atât de adultă în acele haine noi, am remarcat.

–Cine?

–Brynn.

–O, da, aprobă el. Îți vine să crezi că e deja la vârsta la care are întâlniri cu băieți? A fost solitară atât de mult timp. Începusem să cred că nu va ajunge niciodată să facă asta.

–E destul de înfricoșător, am recunoscut eu.

–Înfricoșător? Nu, e grozav, mă liniști David.

–De obicei tatăl e cel care se îngrijorează că fiica se va îndrăgosti de băiatul nepotrivit, am precizat.

–Eu nu sunt acel tată, răspunse el. Am încredere că alegerea lui Brynn va fi cea corectă.

Am clătinat din cap.

–Cum poți să fii sigur de asta? Dacă se încurcă cu vreun nenorocit mizerabil?

–N-o să se întâmple asta.

–David, există bărbați foarte răi și cruzi, am insistat.

–Bineînțeles, încuviință el. Și există și fanatici care se roagă la luptători în noroi, și ciudați care se însănătoșesc mâncând noroi de baltă cu mûsli. Dar nu cred că ar trebui să presupunem din start că Brynn a noastră va fi atrasă de ei.

–Dar ar putea să fie.

Negă printr-un gest.

–Brynn e o fată deșteaptă.

–Dar e fragilă din punct de vedere emoțional.

–Nu știu, zise el. Cu siguranță ți-a ținut piept destul de bine în ultimii zece ani.

Avea dreptate, desigur. Problemele lui Brynn nu erau că nu și-ar fi purtat singură de grijă, ci că întotdeauna când o făcuse se încăierase cu mine.

–Bine, am cedat. Probabil că n-ar lăsa pe nimeni s-o calce în picioare. Dar chiar și dacă cel pe care îl iubește e numai iresponsabil și egoist, ar putea să-i facă viața un iad.

David mă privi și râse.

–Brynn nu s-ar îndrăgosti niciodată de un asemenea individ, spuse el cu o siguranță pe care i-o invidiam.

–Se întâmplă, David. În fiecare zi, oamenii fac alegeri greșite în privința celor pe care îi iubesc. Nu vreau ca și ea să facă același lucru.

–Merită să riște, replică el.

–Poftim?

–Merită în totalitate să riște. Vrem ca ea să fie fericită. Soluția ar fi să-și găsească pe cineva cu care să își împartă viața.

Cuvintele sale mă uimiră, dar, în același timp, îmi plăcură. Iar hotărârea absolută cu care le rostise îmi dădea speranță.

În timp ce ne îndreptam către casă, mă gândeam la noi. Tatăl și mama și Brynn. Mica noastră familie. Întotdeauna crezusem că porțiunea „mama și Brynn" era, cumva, cea mai importantă. Cu siguranță era aceea care avusese întotdeauna nevoie de cea mai mare grijă și întreținere. Nu mă prea gândisem la rolul lui David în viața fiicei noastre. Poate pentru că din viața mea lipsise o influență paternă, nu mă prea preocupase aportul său.

Bănuisem întotdeauna că Brynn era la fel ca mine. Această premisă cauzase, în mod cert, multe conflicte între fiica mea și mine. Poate că Brynn era ca tatăl său.

Această idee îmi opri brusc întregul proces de gândire. Am aruncat o privire către David, care se afla lângă mine. Avea aceeași nuanță a tenului. Avea ochii lui. Câteodată puteam observa zâmbetul lui pe buzele ei. Era atunci posibil să aibă, de asemenea, și înclinațiile lui?

Mă gândeam, pentru prima oară, serios la asta.

Nu, nu era în întregime ca el, altfel m-ar fi lăsat pe mine să am grijă de tot și ar fi fost mulțumită să se dedice golfului. Dar pesemne că avea mai mult din caracterul tatălui său decât luasem eu în considerare.

Nu era mânată permanent de gândul reușitei, nu avea ambiții sociale, nu profita în mod deosebit de privilegiile aferente statutul ei social, așadar fusesem de părere că acel comportament era doar un mod de rebeliune împotriva mea. Și probabil că într-o anumită măsură asta și era, însă ar fi putut fi, de asemenea, și o reflexie a tatălui său, care nu urmărise nici o realizare mai importantă decât să fie

câștigător la golf și care nu dădea doi bani pe oamenii influenți, petrecerile importante și lucrurile somptuoase.

Când am ajuns acasă am aprins luminițele din pomul de Crăciun. Sărbătoarea se sfârșise, dar acele decorațiuni rămase erau oarecum deprimante.

Am intrat în biroul meu și mi-am verificat mesajele. Câteva erau de la slujbă, inclusiv unul personal de la Millie. Mă ruga să o sun numaidecât. Am ales să îl ignor și, în loc de asta, să o sun pe Loretta de la centrul pentru victimele violenței domestice, ca să aflu cum fusese Crăciunul lor.

Era prea ocupată ca să poată vorbi. Locul era plin de noi cliente și trebuia să le înghesuie câte două în cameră.

–Așa e în fiecare an, îmi spuse Loretta. E ca și cum tot discursul despre bucurie și pace scoate ce-i mai rău din unii bărbați.

Am pus telefonul în furcă simțindu-mă mai prost, în loc să-mi fie mai bine. Am intrat pe internet să-mi verific e-mailul și mi-am promis că dacă reușeam să pun toate lucrurile în ordine, aveam să-i fac o vizită lui Chester în cursul după-amiezii. Nu eram destul de motivată ca să mă apuc imediat de lucru.

Din ușa mea se vedea o porțiune din bucătărie. David era în genunchi. Lângă el se afla cutia lui cea roșie, din plastic, cu unelte așezate în ordine, curate și aproape noi din pricina nefolosirii. Spre surprinderea mea totală îl vedeam strângând mânerul slăbit de la sertarul cu tacâmuri.

M-am ridicat și m-am dus în bucătărie.

–Ce faci? l-am întrebat.

–Am observat că acest mâner era slăbit; îmi ia o secundă să-l repar, zise el.

Am râs și am dat din cap.

–David, acel mâner e slăbit de mai bine de doi ani. Ce-ți veni să te apuci să-l repari tocmai azi?

Încă zâmbeam când se uită spre mine. Privirea lui insistentă avea o intensitate care te aducea cu picioarele pe pământ. Felul în care era îngenuncheat acolo, la picioarele mele, îmi părea, în mod ciudat, familiar. La fel îngenunchease și în ziua când mă ceruse de nevastă. Fusese extrem de demodat și de un romantism autentic. Și cu atât de mult timp în urmă.

Expresia lui din prezent era la fel de sinceră.

– Ce e? am vrut să știu.

Așează cu atenție șurubelnița înapoi în cutia cu unelte și închise capacul. Se uită în sus către mine. Își șterse agitat mâinile de coapse.

– Te părăsesc, Jane, spuse el simplu.

– Ce?

– Te părăsesc, repetă el. Vreau să divorțez.

Stăteam acolo în picioare holbându-mă la el.

– Sunt îndrăgostit, veni explicația. Cu adevărat. Poate pentru prima oară în viața mea. Noi doi am avut o căsnicie bună, cred. Dar s-a terminat. Acum vreau să fiu cu ea. Trebuie să fiu cu ea.

– Ea?

– Mikki. Mikki Conyers. Credeam că știi.

Am dat din cap.

– Nu mi-am propus să se întâmple astfel, sincer, zise David. Și nici ea. Dar ne-am îndrăgostit unul de altul. Este o dragoste din acelea eterne, fidele.

Rostea acele cuvinte cu o voce calmă, aproape liniștitoare.

– Vrem să ne căsătorim, Jane, urmă el. Vrem să ne construim o viață împreună.

Stăteam acolo în picioare, ciudat de relaxată, ascultându-l. Probabil credea că tăcerea mea era un semn că ar fi fost necesare mai multe explicații – că dacă ar fi prezentat situația sincer și deschis aș fi spus: *„Da, e minunat, David. Bineînțeles că ar trebui să mă părăsești și să te duci la ea. Să fii fericit! Felicitări!"*

Continuă să vorbească până ce, într-un final, rămase fără cuvinte. Nemișcarea tăcută dintre noi se accentuă. Eram aproape prea năucită de acea întorsătură neașteptată ca să mai și vorbesc. Nu era ca și cum mi-ar fi venit multe gânduri în același timp. Mai degrabă, pur și simplu nu puteam să-mi fac creierul să funcționeze. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i spun. David aștepta. Tăcerea persista. Apoi, deodată, îmi veniră cuvintele.

– Las-o baltă.

Tonul meu nu era dur, dar era hotărât.

Expresia lui se schimbă imediat.

– Poftim?

– Am spus nici să nu te gândești la asta, David, am clarificat eu. N-am s-o fac. Am să uit că această conversație a avut loc vreodată.

Se ridică în picioare. Era nedumerit de reacția mea, dar, în mod clar, era hotărât să insiste.

– Jane. Vreau să plec.

Am scuturat din cap.

– David, așa ceva nu se va întâmpla. Întotdeauna te-am lăsat să-ți faci mendrele. Niciodată nu te-am oprit și nici n-am încercat să te înfrânez. N-am de gând să fiu dată deoparte pentru o stricată de coafeză blondă, cu liceul la bază.

– Nu e nimic stricat la Mikki, o apără el. Este o fată minunată. O iubesc.

– O *fată* minunată, am ripostat, accentuând acel cuvânt. Te face să te simți ca un băiețaș, David? Știri de ultimă oră! Ai patruzeci de ani, ai o fiică de o vârstă apropiată cu a ei și începi să chelești.

Era îndeajuns de orgolios ca să pară rănit. Își frecă imediat rădăcina părului, verificându-mi afirmațiile.

–Uite ce e, nu spun că trebuie să renunți la ea, l-am informat. Poți s-o vezi în continuare, s-o iei cu tine în vacanță. Să te bucuri de ea. Scapă de obsesia asta, dar nu-ți distruge căsnicia pentru atâta lucru.

–Mikki este totul, zise el. Mariajul nostru e cel care nu înseamnă nimic.

–Cum poți să spui una ca asta?

–Pentru că e adevărat. E adevărat de ani de zile. Poate chiar dintotdeauna.

Cuvintele lui dureau. Dureau îngrozitor.

–Nu vreau să discut despre asta, i-am spus, încercând să preiau controlul. Răspunsul este nu. Asta este. Pur și simplu nu.

–N-o să poți să mă oprești.

–Ba bineînțeles că da. Ți-am fost credincioasă sută la sută. Nici măcar n-am luat cina cu vreun alt bărbat, în afară de clienții mei. Nu poți divorța de mine decât dacă te las eu. Și n-am de gând să te las.

–Trebuie.

–Nu trebuie și nu am de gând s-o fac, am insistat. Nu eu sunt cea care și-a lăsat pantalonii în vine peste tot prin oraș în ultimii zece ani. Și că tot veni vorba, dacă Mikki e totul pentru tine și ești atât de al naibii de îndrăgostit, etern și fidel, atunci ce naiba s-a întâmplat în seara de Crăciun?

Roși foarte aprins. Cel puțin avea decența să se simtă rușinat de ceea ce făcuse.

–A fost o greșeală, zise el.

–Cu siguranță. Greșelile sunt destul de obișnuite în cazul tău. Asta i-ai spus lui Mikki? Sau te-ai obosit măcar să-i spui că ai făcut-o cu mine?

Puteam zări în expresia sa că nu socotise necesar.

–Ei bine, am urmat, probabil că poți considera că nu ești „necredincios" dacă persoana căreia i-o tragi se întâmplă să fie soția ta legitimă la momentul respectiv.

–Jane, începu el și întinse mâinile către mine.

Am încercat să-l plesnesc și am strigat:

–Să nu mă atingi!

Îmi prinse mâna înainte să-i atingă obrazul. Îmi ținea ambele încheieturi. Mă zbăteam. Încercam să-l lovesc cu picioarele.

Mă strânse într-o îmbrățișare puternică la piept. Nu mă rănea, dar de-abia mă puteam mișca.

–Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

–Nu face asta, Jane, îmi șopti el în păr. Nu ne face asta. Nu face ca sfârșitul să fie astfel. Te iubesc, Jane. Te iubesc ca pe o prietenă, ca pe cea mai bună prietenă. Nu face în așa fel încât să să ne sfâșiem unul pe celălalt.

Nu puteam să-mi dau seama dacă David îmi dăduse drumul sau mă eliberasem eu, dar eram deodată liberă. Am alergat în biroul meu. Am trântit ușa și am încuiat-o. Stăteam cu spatele sprijinit de ușă. Nu mă urmărise.

Îl auzeam mișcându-se prin casă. Încercam să-mi pun ordine în gânduri, să mă pregătesc pentru următorul asalt. David ura confruntările. Întotdeauna le urâse. Asta ar fi fost în favoarea mea. Divorțul era o sursă inevitabilă de confruntări aprige. Dacă i-aș fi îngreunat destul de mult situația, ar fi renunțat la toată această idee. Și asta și trebuia să facă.

Am auzit ușa laterală trântindu-se. Zgomotul nu trăda un gest nervos, ci doar unul îmbibat de fermitate.

Am fugit la fereastră. David căra două geamantane și geanta de golf pe un umăr. Deschise portbagajul Volvo-ului și le aruncă înăuntru. În timp ce se îndrepta către portiera șoferului mă privi fix, ca și când ar fi știut cu exactitate unde mă aflam. Ridică mâna și o flutură în semn de rămas-bun.

M-am îndepărtat în grabă de la fereastră. Mă simțeam ca și când mi-ar fi fost smulse măruntaiele. Eram secătuită, golită. M-am așezat în scaun, frecându-mi tâmplele.

Se va întoarce, mi-am spus. Căsniciile nu se sfârșesc într-o zi. Chiar dacă lucrurile se înrăutățesc, cuplurile fac eforturi să-și rezolve problemele. Procesul durează ani și ani. Iar eu eram mai puternică decât David. Aș fi putut să rezist mai mult ca el. Întotdeauna obținusem ceea ce-mi dorisem.

Lacrimile mi-au invadat ochii. Iar după ce am început să plâng, am descoperit că nu mă mai puteam opri.

capitolul 11

Drumul de la „Las-o baltă. Nici vorbă de divorț!" la *Doamna Jane Lofton, fosta soție a lui...* nu fusese nici pe departe o distanță atât de lungă sau de riguroasă precum îmi închipuisem.

După plecarea lui David am plâns. Măcar lacrimile au fost cathartice. Telefonul suna la fiecare câteva minute. Verificam cu nerăbdare numărul să văd dacă era cel al mobilului lui David, numărul de la club sau de la orice teren de golf din America. Trebuia să-mi telefoneze. Trebuia să-și ceară scuze. Trebuia să spună că se întorcea acasă. Dar în loc de asta, pe ecran era afișat biroul meu, Edith, Teddy sau unul dintre clienții mei. Nu puteam vorbi cu nici unul dintre aceștia.

Era de-abia ora opt seara când m-am târât în pat, epuizată de efortul emoțional. Mi-am închis telefonul și am așteptat să vină somnul. Dar, bineînțeles, nu a venit. Nu-mi puteam stăvili gândurile. Și cu cât reflectam mai mult, cu atât mă înfricoșam mai tare. Îmi era atât de frică, încât am început să tremur, iar de atâta tremurat mi s-a făcut frig.

Cuprinsă de frisoane, m-am dus în cele din urmă în bucătărie și mi-am turnat un pahar de shiraz. M-am gândit să-l sun pe doctorul Feinstein, dar ar fi trebuit să vorbesc despre ce se întâmplase. Era ultimul lucru pe care-l doream.

Am intrat în cada cu apă fierbinte. Cu apa care curgea de la robinet și cu jeturile de vârtejuri date la maximum, în jurul meu se formase un cocon de zgomot surprinzător de plăcut.

Sorbeam din pahar și încercam să-mi revin.

Negarea părea a fi metoda cea mai bună. Dacă insistam că nu se întâmplase nimic, că nu se schimbase nimic, atunci aș fi putut aștepta și totul ar fi fost bine. Însă mai ales amintirea chipului lui David făcea ca negarea să fie deosebit de dificilă.

Bineînțeles, mă mai gândisem și înainte la divorț. Poate chiar de mai multe ori decât aș fi vrut să recunosc. Orice persoană într-o căsnicie mai puțin decât total satisfăcătoare ar fi făcut-o. Dar în toate acele situații imaginare, eu fusesem cea care decisese să se elibereze. Eu fusesem instigatorul, nu victima.

Divorțul nu se petrecea din cauză că mă săturasem de infidelitățile lui David și hotărâsem că mi-ar fi fost mai bine fără el. David voia să mă părăsească pentru o altă femeie. Poți să-i spui egocentrism, mândrie sau numai un simț ridicat al competiției, dar acel scenariu nu-mi era pe plac. Și era mai mult decât pierderea lui David. Aș fi pierdut tot ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. Însemna pierderea tuturor lucrurilor pentru care mă luptasem întreaga viață.

Nu-mi amintesc cât de târziu m-am culcat, cât de mult am stat în cadă sau câte sticle de vin am băut. Dar, într-un final, am adormit. M-am trezit într-un halat, pe canapeaua din sufragerie. Eram cel puțin la fel de obosită ca înainte să adorm.

Priveam cu ochii pe jumătate închiși la soarele ce intra prin ușile vitrate de la grădină. Mă durea capul. Gustul de bumbac din gură era într-atât de rânced, de parcă ar fi murit o cămilă acolo.

Țârâia soneria. Îmi dădusem seama că suna de ceva timp.

M-am ridicat prea repede. Paharul de vin pe jumătate gol ce fusese așezat pe marginea canapelei mi s-a vărsat în poală.

Am înjurat, dar nici măcar n-am încercat să curăț mizeria. Soneria era insistentă. Nu o puteam ignora.

–Vin! am urlat, sperând s-o fac să se oprească.

N-a mers. Am traversat casa. Când am ajuns la ușa de la intrare, am deschis-o nervoasă. Iritarea cu soneria fusese prea mult.

–Ce-i?

Millie Brandt rămase în mod cert surprinsă, dar își reveni rapid.

–Slavă Cerului că ești bine! zise ea. Am tot sunat – acasă, pe mobil. Ți-am lăsat vreo șase mesaje. Ți-am văzut mașina aici, am știut că ești acasă. În câteva minute aveam de gând să chem poliția să spargă ușa.

Stăteam acolo în picioare în fața ei, neștiind ce să-i spun. O parte din mine mă îndemna să mă arunc în brațele acestei femei și să-i spun: „Millie, David m-a părăsit. Ce-o să mă fac?" Din fericire, acea parte era ținută sub control de adevărata Jane Lofton, care știa că nu trebuia să divulge prea multe informații nimănui care ar fi fost capabil să o folosească împotriva ei.

–O, scuze, am îngăimat. Am avut o migrenă teribilă și mi-am închis telefoanele.

Nu era cine știe ce explicație, dar era mai bună decât nimic. Am tras adânc aer în piept și mi-am adunat toată forța și stăpânirea de sine de care eram capabilă.

–Nu știam că ai migrene, remarcă ea.

–O, se întâmplă foarte rar, am asigurat-o eu. Am câte una la zece ani sau cam așa ceva.

Se uită la pata de vin de pe halat.

–Se spune că nu trebuie să bei alcool când ai migrene, zise ea. Tot ce face e să le înrăutățească.

–Serios? E bine de știut.

Millie arăta ca de obicei. Părul său era un pic mai lung decât se purta în momentul respectiv și își ținea ochelarii de citit pe un lanț atârnat la gât. Dar era micuță,

îngrijită și la modă într-un fel conservator. Cu cel puțin zece ani mai în vârstă ca mine, machiată cu grijă și trecută frecvent prin diverse operații estetice, își menținea aparența unei femei care încerca să pară de treizeci și cinci de ani.

–Nu voiam să dau buzna, se dezvinovăți ea. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Cu un zâmbet strălucitor, am deschis ușa de tot și am invitat-o înăuntru. Asta mai ales ca să-i demonstrez că locuința mea nu era o epavă și că nu existau indicii ale unui weekend pierdut sau ale unei petreceri sălbatice.

Mi-am zărit în treacăt imaginea reflectată în oglinda din hol. Părul mi se aplatizase complet pe o parte a capului. Rimelul de o zi se topise, cursese și formase acea mască celebră, cunoscută sub denumirea de ochi de raton.

Mă luptam cu dorința de a fugi urlând din cameră, însă am făcut uz de cele mai bune maniere protocolare, sperând ca un astfel de aplomb să-i distragă atenția de la înfățișarea mea cu halatul pătat, capul turtit și ochii negri.

–Haide în bucătărie să pregătesc niște cafea, am spus.

–Poți să bei cafea când ai migrene? întrebă ea.

–O, sigur că da. Chiar mă ajută.

Nu știam ce credea despre asta, dar nu comentă nimic.

În timp ce fierbea cafeaua, am stat de vorbă despre clienți, cote, proprietăți pe care credeam că le vom contracta. În mare nu fusese un an imobiliar foarte bun, dar piața de lux era întotdeauna destul de stabilă.

Faptul că era acolo cu mine în casa mea, discutând lucruri pe care le discutam mereu, făcea ca înfricoșătorul coșmar din seara anterioară să fie mult mai suportabil.

Mă puse la curent cu ceea ce pierdusem cât timp stătusem acasă pentru vizita lui Brynn. Își arătă îngrijorarea că nu îmi revenisem la viteza normală de când cu accidentul. Vânzările mele păreau să fie neobișnuit de mici, per ansamblu.

–Nu pot să fiu în vârful topului vânzărilor în fiecare an, am spus, arătându-i cel mai orbitor zâmbet. Mă bucur să le ofer această șansă și celorlalți.

Nu mă crezu nici măcar în treacăt, bineînțeles, dar nici nu mai adăugă nimic pe această temă.

–De fapt, principalul motiv pentru care te sunasem era să-ți dau niște veşti bune, zise ea.

–Da?

Părea foarte mulțumită, dar puțin sfioasă.

–Frank și cu mine am fost, într-un final, acceptați în club.

Am privit-o mută o secundă. Pentru mine, acest lucru nu era o revelație. Dacă eu nu pusesem o bilă neagră, eram sigură că nimeni nu avea s-o facă. Nu credeam că sunt în stare să mimez surpriza, așa că nu am făcut-o.

–Pentru mine nu-i nimic nou, Millie. Ar fi trebuit să intri cu doi ani în urmă. Toată lumea te place.

–O, mulțumesc pentru încredere, zise ea. Îți suntem recunoscători, Jane. Știm că de la început ai făcut tot ce ți-a stat în putință să ne ajuți. Nu pot să-ți explic cât de mult înseamnă acest lucru pentru noi.

–N-a fost mare lucru, am asigurat-o eu. Nu mă simțeam în stare să accept laude nemeritate.

–Ba a fost, cu siguranță, foarte mare lucru, insistă ea. Și o știm. Amândouă am muncit din greu toată viața, am făcut sacrificii, dar banii nu înseamnă nimic dacă nu ai prieteni.

–Da, așa este, am mormăit, gândindu-mă la vorbele ei ca la niște clișee. Toată lumea spunea asta, fără a o crede cu adevărat. Aproape toți cunoscuții mei i-ar fi dat la o parte pe toți prietenii lor dacă acest lucru le-ar fi adus bani lichizi. Presupuneam că oamenii duri de afaceri, precum Frank și Millie, erau la fel. Așa că următoarele cuvinte ale lui Millie au fost neașteptate.

–Frank și cu mine am crescut... am crescut în împrejurări nefericite. Ezită. Ne-am întâlnit în adolescență, la Casa Metodistă. Sunt sigură că ai auzit de ea.

Am dat din cap. Știam de acea instituție pentru tineri cu probleme care fuseseră abandonați sau neglijați și care erau greu de plasat în sistemul de adopții.

–Frank a ajuns acolo atunci când mama lui a intrat la închisoare, mă informă Millie. Eu am fost primită acolo după... după ce mi-am pierdut părinții într-un incident de crimă/suicid.

–Dumnezeule, Millie! am spus, șocată. Îmi pare atât de rău.

–Nu e genul de istorie familială pe care s-o aduci în discuție la masa de prânz, observă ea într-o zvâcnire de umor sec.

–Nu, bineînțeles că nu.

–Am muncit din greu să ajungem unde am ajuns, înfruntând toate obstacolele. Doream să trăim într-o lume mai bună decât aceea în care crescusem și nu voiam ca și copiii noștri să afle cum era acea viață.

–Ei bine, ați reușit acest lucru, fără îndoială, am spus.

–Da, în multe feluri, încuviință Millie. Copiii merg la școli bune și au prieteni minunați. S-au acomodat. Frank și cu mine... ceva mai puțin. Ne-am mutat în acest cartier de zece ani. Nimeni nu ne-a urat vreodată bun venit.

–Glumești!

–N-am fost desconsiderați, clarifică ea. Toată lumea a fost exact atât cât trebuie de drăguță. Dar am fost excluși.

–Of, Millie, n-aveam nici cea mai mică idee.

–Pentru mine nu e atât de rău, zise ea. Le am pe femeile de la birou. Și mai sunt și fetele din clubul de bridge. Dar Frank nu prea are prieteni bărbați. Activează în asociațiile Rotary și Metro, dar cred că încă simte că nu și-a găsit locul.

–Pentru bărbați e mai greu să-și facă prieteni.

Ea aprobă.

–Oricum, această acceptare a fost ca o trezire la viață pentru el, Jane. Nici nu pot să-ți spun cât... Vocea ei pieri. Și nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

–Millie, sincer, nu e nevoie de nici o mulțumire, am spus. Sunt foarte fericită că tu și Frank faceți de-acum parte din club. O să fiți niște membri minunați. Exact genul de oameni de care avem nevoie.

–Ești drăguță, zise ea. Dar în definitiv, cred că ne înțelegi. Am auzit că ai crescut în Sunnyside.

Fusesem luată prin surprindere.

–Nu știam că ești la curent.

Millie dădu din umeri.

–Oamenii vorbesc.

Am auzit zicându-se, iar acum știu că este adevărat, că cel mai rapid mod de a uita de problemele tale este să-i auzi pe alții vorbind despre ale lor.

Imediat după plecarea lui Millie, am băgat telefonul în priză și am început să formez numere. Tookie a fost prima. Se putea ca viața mea să o fi luat pe un făgaș greșit, dar restul lumii nu se schimbase.

–Îți amintești că vorbiserăm cu ani în urmă să facem un program de îndrumare a nou-veniților în club?

–Desigur, răspunse ea. Până la urmă am tras concluzia că nu avem nevoie de așa ceva deoarece oamenii noi sunt întotdeauna susținuți de membri cu state vechi.

–Ei bine, n-am de gând să propun o schimbare oficială, dar, ca o favoare pentru mine, s-ar putea ca tu și cu Joel să vă ocupați de Frank și Millie Brandt?

Nu am perceput decât o secundă de ezitare.

–Păi, sigur că da. Însă n-am vrea să vă stăm în cale ție și lui David.

–Nu e nici o problemă în privința asta, am liniștit-o. David e atât de neimplicat în activitatea clubului, încât

ar fi mai bine ca Joel să-l ia pe Frank și să-l prezinte celorlalți, iar tu ai putea să le faci rost de invitații la petreceri.

–Absolut, Jane. Mi-ar face plăcere.

–Minunat! am spus.

–Hm, Jane...

Simțeam incertitudinea din tonul vocii ei.

–Ce e? am întrebat.

–Am auzit că... adică Joel a auzit acest zvon cum că... ei bine... unii oameni vorbesc că David... că David te-a părăsit.

–Poftim? am mimat surprinderea. Cine ar lansa un asemenea zvon?

De-abia rostisem aceste cuvinte că le-am și regretat. Tookie era una dintre cele mai bune prietene de-ale mele. Dacă nu puteam să fiu sinceră măcar cu ea, atunci n-aș fi putut să fiu sinceră cu nimeni.

–Ascultă, am continuat, lucrurile sunt sub control în prezent. Ai putea să faci ceva să elimini acest zvon? Asta ne-ar da niște timp să ne rezolvăm problemele.

–Bineînțeles, zise ea. Sunt sigură că se va răzgândi, Jane. Vei trece ușor peste asta. Întotdeauna ai făcut-o. Știu că ea e foarte tânără și sprintenă și că el a construit acea casă pentru ea, dar nu e nici pe o zecime la fel de deșteaptă sau de interesantă ca tine.

Ceva din comentariul ei îmi ridică părul de pe ceafă.

–Ai făcut cunoștință cu ea?

Se lăsă un moment de tăcere.

–Joacă mereu golf împreună, se justifică ea. E imposibil să fii pe teren și să nu dai în cele din urmă de ei.

–Aha.

Într-un fel, mă simțeam trădată mai tare de Tookie decât de David. Când am închis telefonul, m-am gândit din nou la Buddy Feinstein. Dar nu din cauză că simțeam nevoia de un psiholog. Aveam nevoie de un prieten.

Și mi-am dat seama în scurt timp încotro trebuia să mă îndrept.

Chester se așezase din nou pe scaun, în halat, pijama și cu papucii lui de casă ultimul răcnet, părând nespus de vesel. Asta până să afle necazul. M-a luat de mână împăciuitor.

–David m-a înșelat mereu, i-am mărturisit. Dar am ținut să cred că nu punea suflet.

–Firește că punea suflet, rosti Chester cu o privire înțelegătoare.

–Nu mi-am închipuit c-o iubea. Nu mi-a trecut vreodată prin gând că David e în stare să iubească.

–Crezi că nu te-a iubit?

Am clătinat din cap. Nu mă credea.

–Judeci trecutul prin prisma prezentului.

–L-am forțat să se însoare cu mine. L-am urmărit, l-am ademenit și n-am vrut să-i mai dau drumul.

Chester chicoti.

–Tocmai ai descris jumătate dintre căsniciile din lumea asta. În cealaltă jumătate, tipul este cel care ademenește. În ambele cazuri, un membru al cuplului are ideea, iar celălalt trebuie s-o îmbrățișeze.

–I-a fost mai ușor să se-nsoare cu mine decât să-și poarte singur de grijă.

Chester găsi această afirmație la fel de amuzantă.

–Nu e niciodată mai ușor să te însori decât să rămâi singur. Unde mai pui că bărbatul ăsta care ți-a dat frâu liber timp de două decenii nu-mi pare deloc a fi un nemernic lipsit de coloană vertebrală.

–Adevărul e că mi-a dat frâu liber, am insistat. Am făcut ce-am vrut eu.

–La fel și el.

–Da, mai puțin lucrurile care mă priveau direct. Acolo a trebuit să pun piciorul în prag.

–De pildă?

–De pildă copiii. David iubește copiii. Voia să-i ia o căruță. Eu nu voiam să am copii. După ce s-a născut Brynn, am refuzat pur și simplu să mai fac alții.

–Dar vezi că unul tot ai făcut. Nu mi se pare că ai pus piciorul în prag. Asta sună mai degrabă a compromis.

–S-a rugat de mine să-i fac și-un băiat. L-am refuzat și am închis subiectul.

–Crezi că lucrurile ar fi stat altfel dacă i-ai fi îndeplinit dorința?

–Se prea poate. Cine știe, poate-ar fi fost mai fericit sau mai împlinit. Poate așa n-ar mai fi început să umble după fuste și n-ar fi întâlnit-o pe Mikki.

–Dar pentru tine ar fi fost mai bine dacă ai fi făcut un al doilea copil?

–Firește că nu, am rostit cu convingere. Abia m-am descurcat cu Brynn.

–Atunci nu-ți mai trage palme pentru deciziile luate în trecut. E ca și cum te-ai lua la trântă cu un porc: nu te-ajută la nimic, și mai enervezi și porcul.

Am izbucnit în râs. Exact ceea ce urmărea și Chester.

–Nu-ți mai face griji pentru niște lucruri care-s deja bătute în cuie. Gândește-te doar la ce urmează.

–Ai dreptate. Trebuie să găsesc o soluție. Să nu se destrame căsnicia noastră.

–Dacă asta-ți dorești cu adevărat.

Neîncrederea din glasul lui mă surprinse. Chester trăise alte vremuri, călăuzindu-și viața după reguli tradiționale. Se căsătorise cu Vera și se bucurase de-o căsnicie frumoasă, sfârșită odată cu moartea ei. M-aș fi așteptat să fie inflexibil în chestiunea asta.

–Trebuie să lupt pentru familie. Este datoria oricărei femei.

–Într-adevăr, spuse el. Mai puțin atunci când nu e.

–Cum adică? Zici să-i dau papucii lui David?

–Nu, nu, mă asigură el imediat. Departe de mine asemenea gând. Spuneam doar că uneori reacționăm pe baza impulsurilor. Cineva ne lovește? Lovim înapoi. Cineva încearcă să plece? Ne agățăm de el. Ne bizuim pe instinct și luăm decizii pripite. Dar nu uita că, fără a neglija instinctul, suntem ființe spirituale până la urmă.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

–Partea spirituală poate străpunge granițele imediatului și ne poate oferi o perspectivă diferită asupra vieții.

–Mi-e greu să cred asta.

–Bine, hai să privim lucrurile altfel. Dacă ai fi murit în accidentul ăla de mașină, David n-ar fi fost nevoit să ceară divorțul.

Un vârtej de gânduri îmi străbătu mintea, lăsându-mă fără suflare.

–Crezi că trebuia să mor în mașina aia, ca David să fie liber s-o ia pe Mikki de nevastă? Dar întâmplarea a făcut să trăiesc, și i-am stricat socoteala, nu?

–Hopa, stai, liniștește-te, chicoti Chester. Nu la asta mă refeream. Cred însă că lumea noastră e încâlcită într-un ghem enorm, ca să zic așa. Calmează-te puțin, trage aer în piept și chibzuiește mai pe îndelete. Așa o să afli ce-i de făcut.

–Așa crezi tu?

Chester ridică din umeri.

–Păi da.

Ajunsă acasă, m-am dus direct în biroul meu întunecat, unde mă simțeam mai puternică. Obscuritatea din încăpere se potrivea dispoziției mele. Am cugetat la vorbele lui Chester. Mi-am amintit scena din mașină. Mi-au schimbat oare rugăciunile soarta? Nu doar a mea, ci și a lui David, a lui Mikki, a tuturor.

Trebuia oare să mă comport de parcă murisem cu-adevărat? Sau, mai bine spus, să stau culcată și să fac

pe moarta? Să-l las pe David să fie fericit alături de blonda lui? Așa ceva nu. Dar de ce? Îl iubeam oare?

M-am aplecat asupra întrebării, încercând să pun stavilă șuvoiului de gânduri negre. Îmi petrecusem o bună parte din viață alături de el. Când l-am momit să mă ia de nevastă, eram niște bieți copii. Iar el fusese împlinirea tuturor visurilor mele. Am avut o nuntă ca-n basme. Spectacolul acela în nuanțe de crem, cu mii de narcise, fusese organizat de el și de-ai lui. Niciunde nu m-am simțit mai bine ca în cocheta noastră „căsuță de tineri însurăței" cu trei dormitoare. Iar facturile creditelor pentru taxele universitare pe care mi-ar fi luat zece ani să le plătesc au dispărut cu o simplă semnătură.

O căsnicie nu se întemeiază însă doar pe bani. Oricât de cinică aș fi, n-aș putea trece cu vederea clipele de liniște, căldură și tandrețe pe care le-am petrecut împreună. Și-acum îmi amintesc strălucirea din ochii lui când a luat-o pentru prima oară pe Brynn în brațe. Alinarea pe care mi-a adus-o la moartea unei bune prietene. Ba chiar și felul în care-mi pronunța numele. Pe deasupra, mă dădeam în vânt după râsul lui vijelios, baritonal.

Îl iubeam pe David. Țineam la el. Voiam să fie fericit.

Cum aș fi putut oare să-l fac fericit? Iată întrebarea.

David o dorea pe Mikki, pe care-și închipuia c-o iubește. Voia ceva ce eu nu-i puteam oferi. Oare dacă s-ar fi întors aș fi putut să-i ofer mai multe? M-aș fi străduit oare să clădesc o căsnicie mai durabilă, să las mai mult de la mine?

Nu eram sigură că aș fi fost în stare de asemenea performanțe. Îmi doream mai degrabă ca lucrurile să reintre pe făgașul lor obișnuit. Tânjeam după relația pe care o avusesem. Căsnicia noastră simplă, fără butaforii. El își vedea de-ale lui, eu de-ale mele. Nu mă deranja dacă umbla după alte femei, atâta vreme cât era discret. Nu era bai dacă nu voia să mă însoțească la club. Mă simțeam

bine și fără el. De ce ținea morțiș să pună capăt unui parteneriat care, după cum vedeam eu lucrurile, funcționa minunat?

Țârâitul soneriei mi-a oprit cursul gândurilor. M-am dus la fereastră, dar n-am recunoscut mașina parcată în față, un Lexus de teren. Mă gândeam să nu răspund, dar soneria a țârâit a doua oară, forțându-mă să mă îndrept spre ușă. Nu-mi prea ardea de oaspeți, însă uneori chiar și comis-voiajorii sau misionarii mormoni sunt bine-veniți, dacă reușesc să-ți alunge gândurile negre.

M-am uitat prin vizor. Chipul tinerei îmi părea cunoscut, deși pe moment n-aș fi putut să-i alipesc un nume. Era, fără îndoială, vreun agent angajat de curând sau un nou membru al Junior League. Am deschis ușa.

– Bună, ce mai faci? am rostit eu politicos.

Tânăra împietri. O clipă mai târziu am înțeles de ce.

– Mikki, era să nu te recunosc. Jacheta asta-i de la Sharagano? Credeam că preferințele tale tind mai degrabă spre Kathie Lee Collection.

Mikki își coborî privirile la jacheta ei, de parcă nici ea nu știa ce purta. Nu părea să se fi prins de împunsătură.

– Păi... am primit-o cadou de ziua mea.

Am știut pe dată că David i-o cumpărase. David nu dădea doi bani pe modă sau pe creatorii ei, dar avea gust, iar hainele pe care le cumpăra îmi veneau mereu bine.

– La mulți ani! Cât faci, douăzeci și unu?

– O, nu, douăzeci și șase, mă asigură ea, de parcă ar fi fost mare diferență. Pot să intru?

Mă gândeam s-o refuz. Până și cea mai manierată persoană ar fi fost de acord că nu e necesar s-o poftești în casă pe femeia care vrea să se mărite cu soțul tău.

Dar Mikki voia să-mi spună ceva, și nu-mi ardea să stau la taclale în prag.

Am încercat să-mi abat privirile de la chipul ei. Frumusețea și vioiciunea erau de nesuportat. La fel și apropierea

de vârstă dintre ea și fiica mea. Dar n-am reușit. Viața mea era în mâinile acestei femei care stătea imperturbabilă în mijlocul sufrageriei mele. Nu-mi puteam dezlipi ochii de fața ei, aidoma acelor gură-cască asistând la vreun accident.

Priveliștea nu era însă deloc satisfăcătoare. Când soțul te lasă pentru alta, speri măcar să fie o femeie trăsnet, dacă nu și isteață, bogată sau celebră. Dacă te părăsește pentru Tyra Banks sau Mena Suvari, te predai și zici „Ce era să fac?" Dar la o privire mai atentă, nu era nimic de capul ei.

Părul ei lung și bălai era mult prea cosmetizat. Machiajul era prea bătător la ochi, prea contrastant. Genele erau acoperite cu un strat gros de rimel negru. Rujul atârna greu pe buze. Nu era înaltă, suplă și mlădioasă. Era micuță. Mai demult îmi lăsase impresia de suplețe, dar astăzi îmi părea de-a dreptul durdulie.

–Dă-mi voie să-ți iau haina.

Mikki își încleștă iute degetele pe mâneci, de parcă aș fi vrut să i-o smulg.

–Nu.

Probabil că n-avusese parte de-asemenea țoale cât trăise, căci nu-și lua ochii de la ea.

Ne-am așezat amândouă. Era clar că nu se simțea în largul ei, dar asta n-o împiedică să arunce priviri curioase în jur, de parcă era la muzeu.

–Îți place încăperea?

Niciodată nu mă gândisem că locuiesc în „casa lui David", și mintea îmi zbură numaidecât la casa proiectată de Richland Garza din Stone Oak.

–Să-nțeleg că vrei și casa, nu doar soțul? am rostit eu sarcastic.

–Vai! făcu ea. Să nu vă faceți grijă în privința casei, doamnă Lofton. N-aș putea vreodată să locuiesc aici, spuse ea împăciuitor.

Am decis să par ofensată.

–Mi-ai luat o piatră de pe inimă, am rostit eu ironic.

M-a privit cu ochii căscați. Bănuia că o insultasem, dar nu era sigură, așa că nu ripostă.

–Mă bucur să vă întâlnesc, în sfârșit. David mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră. Zice că vă regăsește în mine. Nu mi-a plăcut niciodată să aud asta, dar acum înțeleg că era un compliment.

Nici o urmă de viclenie în cuvintele ei. Ba dimpotrivă, fata era atât de sinceră, încât m-a năpădit dintr-odată dorința s-o protejez. Cineva urma s-o mănânce de vie pe această naivă micuță. Poate chiar soția iubitului ei.

–Mi-e greu să cred că David a văzut o asemănare între noi.

–Și mie. Mai ales acum, că v-am întâlnit. Știam că sunteți o femeie inteligentă, cu educație și toate cele. Dar nu-mi închipuiam că sunteți atât de sofisticată. Am aflat că vă pricepeți la artă și la arhitectură, despre care eu nu știu mai nimic. Cred că domnul Garza, care a proiectat casa noastră, ar înnebuni încercând să-mi explice tot ce-a făcut acolo. Unde am copilărit eu există doar două tipuri de case: simple și duble.

Mikki se amuză pe seama acestei glumițe. Autoironia i se potrivea de minune, dar n-ar fi ajutat-o câtuși de puțin la club. Mi-am reamintit că n-avea să ajungă niciodată acolo. Nici moartă n-aveam să i-l cedez pe David. Fără să vreau, gândul mă purtă din nou la scena accidentului de mașină. Chester avea dreptate. Dacă aș fi mierlit-o atunci, nu le-aș mai fi stat ca un ghimpe în coastă.

Reciproca era, de asemenea, valabilă. Nici eu n-aș fi avut grija lor. Îmi doream să trăiesc. Implorasem Cerul să trăiesc. Mă tocmisem chiar. Și contractul nu prevedea o viață ușoară, lipsită de greutăți și complicații.

–Bine, Mikki. Sunt convinsă că nu David te-a trimis aici, deci presupun că a fost ideea ta să mă vizitezi.

Mikki încuviință în tăcere.

–David mi-a spus că v-ați împăcat, în final, cu toată povestea asta, mă lămuri ea.

–Chiar așa?

–Nu mă îndoiesc că are dreptate. David vă cunoaște foarte bine și se pricepe la oameni.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Era firesc ca omul cu care împărțisem douăzeci de ani să pretindă că mă cunoaște. Dar din câte-l știam, David nu se pricepea bine la nimic. Sau poate că nu-i luasem eu părerile în serios.

În orice caz, trebuia să le intre bine în cap că n-aveam de gând să cedez fără luptă.

–N-am nici un motiv să divorțez de David. Știu totul despre tine și despre femeile dinaintea ta. Micile lui aventuri nu reprezintă un temei suficient de puternic pentru a renunța la o căsnicie cât se poate de satisfăcătoare.

Mikki mă privi uimită.

–Dar căsnicia voastră nu e satisfăcătoare. David spune că nu l-ați iubit niciodată cu adevărat și că n-aveți nimic în comun.

–Firește că îl iubesc pe David, am replicat eu iute. Poate că n-o arăt la fel de bine ca altele, în orice caz, n-aș putea să mă agăț de el ca iedera, dar țin la el. Iar în ceea ce privește preocupările noastre, nu-i vina mea că singura lui pasiune e golful.

–Dacă l-ați fi iubit, rosti Mikki blând, dar cu o urmă de învinuire în glas, ați fi învățat să jucați golf.

M-am stăpânit cu greu să nu dau ochii peste cap.

–Avem preocupări diferite, ceea ce e bine într-o relație de lungă durată. Asta ne-a ținut împreună atâția ani.

Mikki clătină din cap.

–Cred că ați stat atâta vreme împreună pentru că lui David nu-i plac certurile, iar un divorț înseamnă mai mereu certuri peste certuri.

Vorbele ei își atinseră ținta. Speram să aduc aversiunea lui David pentru certuri în folosul meu. Dar Mikki știa și ea de slăbiciunea lui și găsise, fără îndoială, o cale de-a trece peste ea.

–În regulă, ești pregătită de luptă? am întrebat.

–Nu cred că-i cazul să ne luptăm. Eu și David suntem dispuși să vă cedăm tot ce doriți, casă, mașină, jumătate din avere. David a propus chiar să vă deschidă un depozit, ca să nu aveți griji mai încolo. Și, firește, va acoperi toate cheltuielile ce-o privesc pe Brynn.

–Nu-i vorba de bani, i-am răspuns cu sinceritate. Am dus-o destul de bine în ultimii ani, fără ajutorul lui. N-am nevoie de banii lui să supraviețuiesc.

Mikki ridică din umeri.

–Atunci păstrați-i pentru Brynn. Ați fost soția lui David dinainte să mă nasc eu probabil, deci vi se cuvine o parte din averea lui. Nimeni n-a zis că aveți neapărată nevoie de ea, ci doar că vi se cuvine.

–Nu vreau nimic, am ripostat. David e soțul meu. Țin la căsnicia mea. N-am de gând să te las să mi-l răpești.

Mikki clătină din cap.

–Căsnicia voastră s-a sfârșit de multă vreme. Nimeni nu poate schimba asta, nici măcar David. N-o să vă răpesc nimic. David plecase mult înainte să mă întâlnească pe mine.

Eram uimită de calmul și de siguranța ei de sine. Era doar o copilă, mult sub nivelul meu, și cu toate astea nu părea deloc înspăimântată sau intimidată.

–Dacă știi atâtea despre David, ar trebui să-ți dai seama că nu m-a părăsit pentru vreo femeie, ci pentru golf.

Mikki se feri cu ușurință de săgeata mea.

–Jucăm împreună, rosti ea puțin îngâmfată. Iubesc golful.

–Mă bucur s-aud asta, am zâmbit eu. Dar David nu-l iubește, ci e dependent de el.

–Sunteți prea dură.

Am ridicat din umeri.

–Ăsta-i adevărul. David n-a avut nici o grijă în viață, tot ce și-a dorit a primit, iar când nu l-a primit de-a gata, l-a obținut cu mare ușurință.

Mikki era gata să-mi contrazică spusele, dar îl cunoștea suficient de bine ca să n-o facă.

–Golful a fost cea dintâi provocare adevărată pentru el. Pentru prima oară era pe cont propriu.

–Și joacă foarte bine, adăugă Mikki.

Am dat din cap.

–Uneori joacă bine, alteori joacă foarte bine, iar din când în când o mai dă în bară. Așa-i cu golful. Este satisfacția hazardului. Dacă ar juca zilnic și n-ar fi nimic de capul lui, s-ar lăsa. Dacă ar juca zilnic strălucitor, s-ar plictisi. Incertitudinea îl ține în priză.

–Voi avea grijă să nu-l pierd din cauza golfului, proclamă ea cu hotărâre. Sau din cauza altei femei. Îl iubesc și-l voi face fericit, atât cât îmi stă în putință. Mai fericit decât a fost până acum.

–Pari convinsă că vei câștiga.

–Aici nu-i vorba de pierdere sau de câștig. Suntem trei: dumneavoastră, David și cu mine, și încercăm să ne croim un viitor cât mai bun.

–Iar tu crezi că viitorul va fi mai bun dacă eu mă dau la o parte.

–Nu cred, știu.

–Și de ce-aș face asta?

–Pentru că e momentul să începeți și dumneavoastră o viață nouă.

Ne uitam una în ochii celeilalte, fără să spunem nimic. În mod curios, nu eram furioasă pe ea. David spunea că seamănă cu mine. Înțelegeam, într-un sfârșit, de ce. Aș fi făcut întocmai ce făcea ea acum. Aș fi făcut tot ce-mi stătea în puteri să mă mărit cu el.

–David a zis că mai devreme sau mai târziu tot veți ajunge la concluzia că divorțul e inevitabil, mă informă Mikki.

Așteptă ca vorbele ei să-și facă efectul, apoi continuă:

–Am venit cu rugămintea să vă grăbiți.

Se ridică în picioare. Pentru o clipă am crezut că voia să plece. Mikki își dezbrăcă însă jacheta. Pantalonii păreau a fi de la Kenneth Cole, dar ceva nu era în regulă cu ei. Nu-i veneau deloc bine, iar cureaua stătea mult deasupra taliei naturale.

Dacă fata asta voia să rămână cu David, trebuia să treacă mai des pe la sala de fitness, sau pe la chirurgul plastician.

Mikki își mângâie burtica proeminentă, și atunci îmi căzu fisa.

–Când e sorocul?

–Cinci mai.

capitolul 12

Am avut parte de un divorț dominican, la modă în unele cercuri, din câte-am auzit. Ce pot să zic, la noi a funcționat. Am semnat o procură pentru un avocat dominican. David și Mikki s-au înfățișat la judecător cu hainele de plajă în valize. Douăzeci de ani de căsnicie s-au făcut praf în nici două săptămâni. Într-o zi am divorțat, a doua zi s-au căsătorit. Nimic mai simplu. E simplu când toate părțile se înțeleg.

Am petrecut două ore în biroul doctorului Feinstein până să ajung la concluzia asta, dând glas tuturor îndoielilor și speranțelor mele, sub privirea lui înțelegătoare.

Când a aflat, Chester m-a mângâiat pe mână și s-a declarat mândru de mine.

Cum era de așteptat, au apărut imediat criticile. Tookie, Teddy și Lexi, de pildă, erau uluite că am cedat fără nici o luptă. Până și femeile de la birou s-au arătat nemulțumite de hotărârea mea.

–Nu-i lași să plece așa, cum vor ei, îmi spuse Kelli, recepționera. Ai creat un precedent periculos pentru toți nesuferiții care-și înșală nevestele.

Cele mai afectate însă erau Edith și Brynn. De Edith nu-mi păsa cine știe ce, dar îmi părea nespus de rău pentru Brynn.

–Nemaipomenit! șuieră Brynn cu pretinsă veselie. Îl dai afară pe tata, îmi faci casa vraiște și nu dai doi bani pe ce am eu de zis.

Eram în barul aeroportului. Stăteam așezate pe niște scaune înalte și incomode, la o măsuță puțin mai mare ca o halbă de bere. În jurul nostru era mare vânzoleală. Luminile străluceau puternic, iar zgomotul era infernal.

Nu era cel mai bun moment pentru o discuție familială. Brynn poposise aici pentru două ore, la finalul excursiei din vacanța de Crăciun. Venise să-și ia restul bagajelor, pe care i le-am cărat ascultătoare până la terminal. Pe lângă bagajele materiale, am împovărat-o și cu unul emoțional.

–Nu l-am dat afară. A plecat de bunăvoie.

–Da, ce să zic, făcu ea, puțin cam tare pentru locul în care ne aflam. Te mai miri, după ce ți-a suportat ani de zile criticile, nemulțumirile, faptul că n-ai fost în stare să-l iubești și să-l accepți așa cum era.

Eram mai mult uimită decât rănită de cuvintele ei. Critici, nemulțumiri, intoleranță, de toate acestea mă făceam vinovată. Dar nu față de David, ci de Brynn. Ea ar fi avut toate motivele să divorțeze de mine.

–Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar...

Brynn îmi aruncă o privire tăioasă, semn că n-avea de gând să-mi accepte scuzele, și cotrobăi prin geantă.

–Unde mi-e mobilul? se plânse ea.

După câteva clipe de căutări inutile, își vărsă conținutul genții pe masă. Instantaneu ochi telefonul și-l înșfacă. Eu am strâns lucrurile mai puțin importante, cum ar fi portofelul, pașaportul sau biletul de avion.

Brynn deschise clapeta argintie și rosti clar și răspicat:

–Cu doctorul Reiser, la birou.

Își ridică privirile furioase spre mine, gata să izbucnească în plâns.

–E cel mai groaznic lucru pe care mi l-ai făcut, mamă. Așa ceva nu se poate ierta.

Voiam să-i spun că nu-i făcusem nimic. Că David fusese vinovatul. Dar n-ar fi fost adevărat. Divorțurile privesc întotdeauna două persoane, și nici una nu e complet nevinovată.

Atenția lui Brynn se îndreptă spre telefon.

–E la birou? întrebă ea, mușcându-și ușor degetul. Trebuie să vorbesc numaidecât cu el.

Urmă o pauză lungă, semn că persoana de la celălalt capăt avea ceva de explicat.

–Cât timp va fi acolo? gemu ea, de parcă răspunsul îi săgetase inima. Am înțeles, Brynn la telefon, spuneți-i că mama l-a dat afară pe tata, care a tulit-o în Republica Dominicană să se-nsoare cu târfulița lui însărcinată. Eu mă întorc la Boston.

Brynn închise clapeta și rămase nemișcată, evitându-mi privirile.

Nu-mi doream decât să-mi termin ceaiul cu gheață, să-mi iau rămas-bun și să plec. Dar eram mama ei, la fel de nepricepută ca întotdeauna. Trebuia să fiu martora suferinței sale.

–Ascultă-mă, Brynn, ai tot dreptul să fii supărată, dar crede-mă că totul va fi bine.

–De unde și până unde, mamă? rosti ea cu glas înghețat. Ce te face să crezi că un singur lucru se va îndrepta măcar?

–Convingerea că am luat decizia potrivită. Eu și tatăl tău vrem să fie bine pentru toată lumea.

Brynn își dădu ochii peste cap.

–Bine ar fi fost să rămâneți împreună și să fiți niște părinți buni, nu să schimbați regulile din mers și să mă lăsați așa, cu buza umflată.

–Uneori, schimbarea e benefică. Ba chiar necesară.

După expresia de pe chipul ei, mi-am dat seama că remarca nu-i căzuse deloc bine.

–Cum să fie divorțul părinților mei benefic pentru mine?

Era o întrebare al naibii de dificilă, așa că nici nu m-am sinchisit să răspund.

–Gândește-te la bebelușul nenăscut care în curând va fi fratele sau surioara ta. O ființă care are dreptul la o mamă și la un tată, ca toată lumea.

Brynn rămase cu gura căscată.

–Să mă gândesc la bebeluș!? se răsti ea, ridicând o mână a lehamite. Nu-mi vine să cred că spui asta, și de la tine mă aștept la aproape orice. Cum să-mi pese mie de fetusul ăla, rodul unei aventuri adultere de-a tatălui meu? Observ că ție-ți pasă mai mult de plodul ăla decât de propria ta fiică.

Glasul ei crescuse în intensitate, până se preschimbase în strigăt. Toate privirile erau ațintite asupra noastră.

–Brynn, nu fi nepoliticoasă, am șoptit.

–Uite că vreau să fiu nepoliticoasă! urlă ea.

Înșfăcă geanta, computerul și valiza pe rotițe.

–La revedere, mamă. Am încheiat-o cu tine. Nu vreau să te mai văd. Nu vreau să te mai aud. Nu vreau să mai știu nimic de tine. Niciodată, ai înțeles?

–Brynn, stai puțin...

Brynn trecu valvârtej pe lângă mine.

–Nu veni după mine!

Pentru câteva clipe am stat acolo încremenită, neștiind ce să fac. Glasul interior îmi spunea să-i dau pace. Oricum nu aveam cum s-o ajut. Abia mă puteam ajuta pe mine. Mă simțeam la fel de trădată, confuză și dezrădăcinată ca ea. Fiecare dimineață însemna o luptă cu voința pentru a mă scula din pat. Cum să aduc alinare altora?

Barmanița îmi aduse nota. Am cotrobăit în poșetă după niște bani pești, pentru că n-aveam răbdare să plătesc cu cartea de credit. Îmi doream să plec cât mai repede de-acolo. Am scos o bancnotă de douăzeci și i-am zis să păstreze restul. Era un bacșiș gras, mult peste meritele ei, dar cu toate astea nu se sinchisi să-mi mulțumească.

–Ok, făcu ea.

În timp ce mă-ndreptam spre ieșire, barmanița strigă după mine.

–Doamnă, astea-s cheile dumneavoastră?

Eu le țineam pe-ale mele într-un buzunar special al poșetei. Am pipăit locul cu pricina și-am descoperit că erau încă acolo. Cu toate astea m-am întors. Erau cheile lui

Brynn. O scuză bună pentru impulsul matern de-a fugi pe urmele ei.

–Mulțumesc.

Am luat legătura de chei și m-am îndreptat spre ieșire.

Fiica mea era supărată pe mine. Mă învinovățea pentru cele petrecute. Dar asta era de așteptat. Chiar și fără meciurile noastre din trecut, chiar și dacă ar fi avut încredere în mine, dacă m-ar fi iubit și respectat, tot ar fi înfuriat-o asemenea vești, și nu trebuia să citesc o carte de sfaturi parentale ca să știu asta.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi asistat și David la discuție, s-o asigure că relația lor nu va avea de suferit. Dar el și Mikki erau deja în Republica Dominicană. Nu puteam să-i ascundem divorțul până la întoarcerea lor, pentru că s-ar fi putut să afle din altă sursă.

Mai bine eu decât altcineva. Nu era pentru prima oară când rămâneam ultimul ei reazem. Ce ciudat. Te-ai aștepta să găsești mai mult sprijin într-o familie cu doi bunici și un tată iubitor. Dar de multe ori lucrurile se petrecuseră ca în cazul meu și-al mamei mele. Viața în doi. Un univers bilateral.

Aeroportul gemea de lume, majoritatea călători de weekend, dar am zărit-o pe Brynn de cum am ajuns la poarta de îmbarcare. Stătea lângă fereastră, cu coatele pe genunchi și bărbia în palme. Avea o expresie pierdută, oropsită. Era atât de tânără și de fermecătoare în jeanșii ei strâmți, puloverul albastru și pantofii cu tocuri pătrățoase. Mi-am amintit pe dată de dulapul în care se juca de-a domnișoara cu rochiile mele.

M-am îndreptat spre ea.

Când mă zări, se ridică și luă o poziție defensivă.

–Ți-am zis să nu vii după mine, șuieră ea printre dinți.

Am ridicat mănunchiul de chei.

–Le-ai uitat acolo.

Talismanul argintiu avu darul s-o mai liniștească. Reveni la postura deznădăjduită și o podidiră lacrimile.

–Nu reușesc să fac nimic ca lumea, chițăi ea. Nici măcar să ies artistic din scenă.

M-am așezat alături de ea.

–Nici mie nu mi-a ieșit vreodată.

Brynn îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

–Tu ești bună la toate. Știi mereu ce și cum să faci. Te înțelegi bine cu toată lumea și nu lași pe nimeni să te la peste picior. Chiar și când te părăsește soțul, te porți de parcă ai obținut cine știe ce izbândă.

Am ascultat și am chibzuit la vorbele ei. După câteva minute m-a izbit ironia situației și am început să chicotesc.

–Ce-i așa de amuzant? mă întrebă ea supărată.

–Faptul că, deși mă disprețuiești, îmi atribui mult mai multe merite decât e cazul.

–Nu înțeleg.

–Nu sunt așa cum crezi tu. Mi-ar plăcea să fiu, dar nu sunt. Mă străduiesc să fiu așa de când mă știu. Dar dacă e să fim drepți, am eșuat.

Brynn nu protestă. Părea atât de abătută, atât de mâhnită, încât aproape că-mi doream să sară din nou cu gura pe mine. Mi-am petrecut brațul după umerii ei. Nici o reacție.

–Când e data?

–Nu știu exact. Procedurile legale ar putea fi gata mâine. După emiterea hotărârii, trebuie să aștepte douăzeci și patru de ore înainte să se poată căsători.

–Săracul tata, mai are timp de crosă în tot acest du-te-vino? rosti ea, ușor sarcastică.

–Lucrurile s-au desfășurat așa iute din cauza copilului, am lămurit-o. E ca și cum ai smulge un pansament. Durerea e mai acută, dar trece mai repede.

Brynn încuviință.

–Îmi pare rău, scumpete.

–Mă simt așa pierdută. A fost așa bine cu prietenii mei! Am cunoscut un tip care cred că mă plăcea. Eram în culmea încântării că mă întorc la școală. O clipă mi-am abătut privirile și când m-am uitat înapoi, viața mea se dusese dracului.

Cuvintele ei au vibrat puternic în mine și am simțit din nou apăsarea unor sentimente pe care le credeam de mult îngropate. Știam exact prin ce trecea Brynn în acele momente.

–Ți-am povestit despre cum a murit mama.

Era mai degrabă afirmație decât întrebare. Firește că-i povestisem fiicei mele despre bunica ei. Știa că sunt singură pe lume, dar eu una nu-mi aminteam să fi discutat chestiunea mai în profunzime.

–Cancer la sân, dacă-mi aduc bine aminte.

–Da. Dar atunci n-am știut. Eram la școală, stăteam la cămin cu o prietenă, lucram patru ore pe zi și în rest învățam.

Am șovăit pentru o clipă, apoi am continuat cu versiunea sinceră:

–Îmi petreceam vremea cu prietenii, chefuiam și eram cuplată cu un tip drăguț dintr-o asociație studențească.

–Mamă, te rog, chiar nu vreau să știu.

Am continuat, fără să intru în alte detalii picante.

–Mama nu mi-a spus că era bolnavă. Și-a extirpat glanda mamară și a urmat tratamente cu radiații și nu mi-a dat de știre. Când vorbeam la telefon îmi povestea despre serviciu sau mă întreba ce-am mai făcut pe la școală, dar n-a suflat o vorbuliță despre boala ei. M-au sunat cei de la spital când era deja prea bolnavă să mai ia hotărâri în nume propriu. Chiar și după ce-am văzut în ce stare ajunsese, eram sigură că se va face bine.

–Ți-a spus de ce a tăinuit boala?

–Nu. Era îmbuibată de analgezice. Nici nu-s convinsă că m-a recunoscut. A murit șase zile mai târziu.

M-am uitat la Brynn cu coada ochiului. Era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Știam că era foarte empatică, dar rareori își direcționa empatia spre mine.

–Vai, mamă, ce groaznic, rosti ea, sfârșită.

Aproape că mă podidiră lacrimile. Nu doar din cauza pierderii, ci și pentru felul în care pronunțase „mamă". Rareori îmi spunea astfel.

–Brynn, nu știu ce simți acum, prin ce treci. Dar știu cum e să se năruiască lumea în jurul tău. Din nefericire, nu pot schimba nimic. Îmi pare rău.

Brynn încuviință.

Stăteam singure în mulțimea zgomotoasă, fixând cu priviri pierdute cerul gri, inospitalier, ce se întindea îndărătul geamurilor, în aerul stătut cu iz de kerosen. Mamă și fiică, brațul meu petrecut pe după umerii ei, căldura trupurilor noastre unite într-o singură ființă în această clipă singulară, trecând de granițele trecutului împărtășit și ale sângelui. Un locșor dulce în mrejele timpului, pe care îl prețuiesc nespus.

Un moment întrerupt violent de soneria telefonului mobil, ce cânta *Girls Just Wanna Have Fun*.

Brynn pescui celularul din geantă și aruncă o privire scurtă pe ecran înainte să răspundă.

–Slavă Cerului că ați sunat, rosti ea direct. Ai mei divorțează. Totul e dat peste cap.

Așteptă o clipă reacția celuilalt, apoi continuă:

–Nu, nici vorbă. E mult mai rău de-atât.

Îmi aruncă o privire scurtă.

–Domnule Reiser, puteți aștepta, vă rog, câteva clipe.

Coborî telefonul și-mi spuse:

–Mulțumesc pentru chei. Dacă nu te superi, vorbesc cu psihologul meu.

Lucrurile reveniseră la normal.

–Bine. Ai grijă de tine și sună-mă când ai timp, i-am zis, ridicându-mă în picioare.

Brynn a rămas impasibilă. M-am îndepărtat de ea.

Două seri mai târziu am primit și vestea de la David. Divorțul era oficial. El se căsătorise. Totul decursese atât de ordonat, de frumos și fără cale de întoarcere.

David era entuziasmat și optimist. Sufletul meu plângea a deșertăciune.

–Vremea e minunată, mă înștiință el. Mikki se simte nemaipomenit. De când suntem aici, n-a mai avut grețuri de dimineață. Suntem atât de fericiți!

Am încercat să-i îndrept gândurile spre Brynn. Trebuie să admit că s-a străduit să-mi dea atenție, dar inima-i zburda aiurea. Era cu capul în nori. Și cine l-ar fi putut învinovăți că încerca să lase grijile trecutului în seama trecutului?

–Se simte pierdută, i-am spus. I-am întors lumea cu susul în jos și are nevoie de câteva cuvinte calde.

–Las' că se descurcă ea. E o fată puternică și înțeleaptă. De la tine a moștenit asta.

Mă cam îndoiam că posedam atâta putere și înțelepciune pe cât susținea David.

–Ar trebui s-o suni. Spune-i ce s-a petrecut și cât de mult o iubești.

–Da, ar trebui s-o sun. Când mă întorc.

Urmă o clipă de tăcere. Dacă eram căsătoriți, probabil aș fi insistat s-o sune chiar atunci, dar nu mai era soțul meu. Nu mai aveam nici un drept să-i spun ce să facă. Așa că n-am zis nimic.

Într-un târziu, David rupse tăcerea.

–Am terminat terenul cu cinci lovituri sub medie, se laudă el. Iar Mikki e în formă maximă. Mai are mici probleme cu echilibrul, dar a jucat nemaipomenit.

–Mă bucur, David. Trebuie să închid acum. Mă bucur că m-ai sunat. Toate cele bune la amândoi.

–Mersi, Jane. Ce să zic... cred că vom fi cu toții mai fericiți de-acum înainte.

–Mda, am replicat eu cu tot optimismul de care eram în stare.

Am închis telefonul și m-am lăsat pradă lacrimilor. Era un lux pe care mi se părea că-l merit. Dar nu m-am adâncit în tristețe. După un ceas, m-am spălat pe față și mi-am văzut de treburi.

Am sunat-o pe Brynn, înainte să cedez îndoielilor. Hailey, colega ei de cameră, mi-a spus că plecase în oraș, dându-mi de înțeles că Brynn nu dorea să-mi vorbească.

Hailey mi-a făcut legătura cu căsuța ei vocală. Nu i-am spus nimic în mesaj, doar am rugat-o să mă sune. Poate ar fi trebuit să spun: „Gata, s-a terminat. Tatăl tău s-a însurat cu alta", dar astea nu-s genul de cuvinte pe care să le înregistrezi în căsuța vocală.

David credea că vom fi cu toții mai fericiți. Eu nu împărtășeam convingerile lui. Nu știa ce înseamnă să fii un soț fidel și devotat, iar asta nu se-nvață cu una, cu două. Mikki găsise probabil un nume pentru copilul ei, dar mai avea încă mult de lucrat la căsnicie. Brynn urma să-i cedeze nou-născutului poziția de fiică favorită. Cât despre mine, ei bine, n-aveam nici cea mai mică idee.

Mi-au venit însă câteva idei în zilele următoare.

Vestea divorțului nostru a apărut pe internet. N-a trebuit să dau nimănui de știre. Toți cunoscuții mei aflaseră deja ce s-a întâmplat. Invitațiile la cină s-au împuținat vizibil. Era o minune când mă mai suna cineva. Nu știam dacă oamenii mă evitau doar în această perioadă, cât rănile erau încă proaspete, sau pur și simplu nu mai voiau să discute cu mine. Cert e că nici unul dintre prietenii sau asociații mei de nădejde nu dorea să aibă de-a face cu suferințele mele.

O mulțime de oameni pe care nu-i cunoșteam au aflat în curând de coborârea mea pe scara socială.

Într-o dimineață de joi am primit un telefon de la o anume doamnă Nancy (n-auzisem de ea în viața mea) care s-a prezentat cu titlul de director adjunct al clubului. Primise sarcina ingrată de-a mă informa că pe listele înscrișilor figuram ca doamna David Lofton, și, cum titulatura îi revenea acum altcuiva, eram... eram neica nimeni.

Am încercat să-mi păstrez calmul, deși verdictul a avut impactul unei lovituri de baros. Clubul simboliza suma strădaniilor și realizărilor mele în viață, iar acum îmi scăpa printre degete, fără să mă pot opune cumva.

– Firește, mă asigură Nancy cu glas mieros, vom trimite o scrisoare de recomandare oricărui alt club din oraș, dacă doriți. După cum umblă vorba, clubul de tenis de la Western Hollow e nemaipomenit.

– Mulțumesc, dar nu mai joc de ceva vreme.

Purtarea mea înțelegătoare descătușă limba interlocutoarei mele, care se puse pe sporovăit. Îmi povesti de câteva femei aflate într-o situație similară cu a mea. Femei care nu înțelegeau că ea își făcea pur și simplu datoria. Îmi mărturisi pe urmă că îi place mașina mea.

– O păstrați? mă întrebă ea curioasă. Dacă aveți de gând s-o vindeți, să știți că m-ar interesa, la un preț rezonabil, desigur.

Deși oferta părea sinceră, putea la fel de bine să pescuiască după amănunte picante legate de divorț.

– O să vă anunț dacă hotărăsc s-o vând. O am doar de câteva luni. E practic nou-nouță, abia dacă are câțiva kilometri la bord.

– Îmi pare rău că v-am înștiințat pe această cale, spuse ea. Asta e politica noastră. Doar că cei care iau deciziile astea nu pun ei mâna pe telefon, să sune.

– Înțeleg, am rostit eu cu sinceritate.

– Umblă vorbe despre ea, mă informă ea complice.

La început n-am înțeles despre cine era vorba. Apoi mi-am dat seama că se referea la Mikki. Ar fi trebuit să încheie discuția în acel moment, dar, din fericire, nu sunt o persoană atât de cumsecade.

– E o ignorantă și jumătate și habar n-are ce-nseamnă etichetă. Se zvonește că și-a cumpărat rochia de la Nordstrom, și nu de la Scrivener.

Am rămas înmărmurită. Apoi am izbucnit în râs. Entuziasmată de reacția mea, Nancy continuă:

– Vă vine să credeți? E atât de *nouveau riche*! Și ați văzut cum se-mbracă? Mimi Parton spunea că arată ca târfulița unui traficant de droguri.

Am continuat să râd, dar nu pe seama lui Mikki. Sărmana Nancy nu-și închipuia ce puțin mă preocupă nefericirile noii doamne Lofton. Râdeam de bucurie că, după mai bine de două decenii, puteam să-mi cumpăr rochiile de unde voiam.

Discuția m-a înviorat în asemenea măsură încât m-am urcat în BMW, am luat de la primul chioșc un baton uriaș de Snickers și am pornit spre centrul de îngrijire medicală Bluebonnet Manor. În ultima săptămână îi făcusem două vizite lui Chester și descoperisem că bătrânul avea un umăr zdravăn pe care puteai să plângi în voie.

Am fost nevoită să ocolesc un soi de ambulanță botezată Handi-cab[1], în care un asistent îmbrăcat în halat alb încărca un pat mobil. Individul îmi aruncă o privire plină de subînțeles, care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva arătam ca o femeie proaspăt divorțată.

În hol, obișnuiții „localului" stăteau îngrămădiți în jurul televizorului, în scaunele lor cu rotile, cu ochii la Bob Barker, care-i invita să coboare în arenă.[2]

[1] În engleză, *cab* înseamnă „taxi" (n.red.)

[2] Bob Barker – cunoscutul prezentator al emisiunii „Prețul Corect", între 1972 și 2007 (n.red.)

Mă familiarizasem deja cu imaginea asta, cu locul și cu oamenii care-și puseseră într-un fel amprenta pe viața mea. Am străbătut coridorul încrezătoare.

O asistentă mă acostă în apropierea camerei lui Chester.

–În vizită la domnul Durbin?

–Da.

–Mai așteptați câteva minute, vă rog. Tocmai s-a întors de la tratament.

–Tratament? Ce tratament?

–HBO.

O femeie strigă ceva, iar asistenta se scuză și o zbughi în direcția ei, lăsându-mă în plop.

HBO? Ceva îmi spunea că tratamentul lui Chester nu consta în ore peste ore de filme mediocre. După câteva minute de așteptare, două asistente pe la patruzeci de ani, purtând pantaloni albi și bluze roz, ieșiră din camera lui.

Am țâșnit pe lângă ele, dornică să-l văd pe Chester.

Bătrânul mă aștepta în scaun, într-o pijama curată și halat, rumen în obraji și cu un licăr vesel în priviri. Îndată mi se luă piatra de pe suflet. Îmi făcusem griji de pomană.

–Ce-i HBO? l-am întrebat de cum am intrat.

Chester își ridică privirea și zâmbi.

–Bună și ție, Jane Lofton.

Mi-am cerut scuze încurcată, l-am salutat politicos și m-am așezat lângă el.

–Ce tratament e ăsta?

–O prostie pe care-o încearcă doctorul meu. Oxigen hiperbaric. Știi tu, cum făcea și Michael Jackson.

Dintr-un cotlon al minții mele ieși la iveală fotografia trucată de pe prima copertă a unui ziar de cancan, înfățișându-l pe regele muzicii pop, și titlul de senzație: „Michael a descoperit secretul vieții veșnice".

–Te tratezi cu oxigen hiperbaric?

–Da. Mai nou, merg de două ori pe săptămână la Memorial Ambulatory. Nu-mi strică o ieșire în natură. I-am zis asistentului că ar fi minunat dacă am ieși la picnic după tratament.

–La ce te-ajută tratamentul?

–E acoperit de Medicare, evită el răspunsul.

–Dar simți că te-ajută?

Chester ridică din umeri.

–Respir cu mai multă ușurință. Tu cum mai respiri zilele astea?

Avea un fel al lui de-a schimba subiectul, mai ales când venea vorba de sănătatea proprie.

Știam că evită problema, dar avea tot dreptul să nu vorbească despre viața sa. Centrul medical nu-i oferea cine știe ce intimitate, așa că nu era cazul să insist și eu.

–Cum te descurci?

–Bine, cred. Sau poate că nu-mi dau eu seama.

–Ți-e teamă că o să cedezi nervos în public?

–Mai degrabă aș începe să urlu, să-mi smulg părul din cap și să fug ca bezmetica prin cameră.

–Ce mai spectacol ar fi și ăsta, mă tachină el.

–Nu mi-ar fi rușine să mă dau în spectacol în fața ta, i-am răspuns eu, chicotind. Mi-e teamă însă că restul lumii s-ar oripila.

–Dacă râzi înseamnă că ai început să te-obișnuiești cu ideea.

–Probabil, dar uneori îmi ajunge până peste cap schimbarea asta.

–Ah.

Chester căzu pe gânduri, privindu-mă de sub pleoapele umede.

–Totul s-a întâmplat așa de repede. Douăzeci de ani de căsnicie s-au evaporat cât ai zice pește.

–Nu s-au evaporat, mă corectă el. S-au încheiat. Dar vor rămâne acolo pentru totdeauna, incrustaţi în trecutul tău.

Grăia adevărul, dar cuvintele lui nu-mi aduceau alinare.

–Poate ar fi trebuit să tărăgănez procesul. Dacă mergeam în instanţă, ar fi durat şi ani de zile.

–N-aveai la dispoziţie atâta timp. Copilul e „pe vine".

–Nu mai e aşa o tragedie să te naşti în afara căsătoriei. Probabil că jumătate dintre colegii lui de la grădiniţă sunt în aceeaşi situaţie.

–Şi cu toate astea te vei simţi responsabilă. A fost mai bine atât pentru copil, cât şi pentru părinţii lui. Şi, cu timpul, vei observa că şi pentru tine.

–Crezi?

–Sunt sigur.

Îmi luă mâna în palme şi rosti cu glas solemn, aproape trist.

–Dragă Jane Lofton, după cugetări îndelungate am ajuns la o concluzie, şi anume că e mai bine să nu tărăgănezi lucrurile, să dai piept cu necunoscutul şi să-l stăpâneşti. Altfel, şovăielile vor ciuguli din tine, puţin câte puţin, până ce toate clipele frumoase vor fi iremediabil murdărite. Şi asta vine de la un om cu o experienţă considerabilă în domeniu.

Pusese atâta patos în declaraţia lui, încât m-am trezit sondându-i profunzimile. Ba chiar am simţit nevoia să-l liniştesc.

–Am făcut ceea ce trebuia să fac.

–Nu doar ce trebuia. Ai făcut o faptă bună. La asta nu te-ai mai gândit, nu?

capitolul 13

Se spune că în lunile ulterioare divorţului eşti aproape paralizată. Regula s-a confirmat într-o oarecare măsură, dar totodată am trăit la o intensitate nemaiîntâlnită până atunci.

Am luat-o uşor, cu paşi mărunţi, şi am constatat că viaţa mergea înainte. Am vorbit şi cu Brynn la telefon, însă ea m-a rugat să n-o mai sun. Conform ultimelor concluzii ale doctorului Reiser, Brynn trebuia să se împace cu mariajul în pripă al tatălui ei, fără să fie perturbată de părerile iraţionale ale mamei sale.

Mi-era tare dor de ea, dar i-am dat pace. Mă gândeam că măcar aşa o ajutam. Poate că asta era adevărata menire a mamelor, să fie un magnet pentru toate nefericirile adolescenţei.

Cu David m-am mai întâlnit din când în când, şi atunci era dornic să-mi povestească despre ultimele sale performanţe la golf. Dacă voiam să aflu mai multe despre sarcina lui Mikki, trebuia să întreb politicos. David nu era tocmai în temă cu problema şi se ruşina s-o aducă în discuţie.

–Ce-ţi doreşti, băiat sau fată? m-am interesat.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

–Nu ştiu. Încă nu m-am gândit.

–Mikki ce-şi doreşte?

–Nu ştiu, ridică el din umeri. Nu-mi aduc aminte să fi pomenit ceva despre asta.

Greu de crezut.

–Ce-a zis Mikki? am insistat.

David ezită pentru o clipă, cântărindu-şi cuvintele.

–Păi, vorbea despre niște cursuri prenatale, dar i-am zis că am trecut deja prin asta.

–Nu-i același lucru, David, am rostit eu încruntată. Eu am născut prin cezariană. Iar tu nici măcar n-ai fost acolo.

–N-am fost? replică el mirat.

–Tu și taică-tău ați ieșit la pescuit.

–Da, îmi amintesc acum, asta era înainte să mă apuc serios de golf.

–Ascultă, David, mergi la cursurile alea cu Mikki, am spus eu hotărât. Mereu ți-ai dorit să ai mai mulți copii. Iată că a sosit momentul. Nu-i da cu piciorul.

–Așa-i, Jane, ai dreptate, mormăi el stingherit. Ce să zic... mă surprinde că îți dai interesul așa de mult.

Ca să fiu sinceră, și eu eram la fel de surprinsă, dar m-am ferit să-i dezvălui mai multe.

–Am petrecut o bună parte din viață alături de tine. Avem o fiică și multe amintiri frumoase. Mereu îmi va păsa de tine și vreau să fii fericit.

M-am simțit minunat rostind aceste vorbe. Era și mai minunat că le rostisem cu sinceritate.

Am încercat să-i abordez cu aceeași bunăvoință pe W.D. și pe Edith. W.D. nu era din cale-afară de interesat să mențină relația de prietenie cu mine. Mi-a comunicat succint într-o seară regretele sale în privința destrămării căsniciei noastre.

–Bineînțeles, declamă el în maniera unui profet, am spus încă de la început că mariajul vostru nu va funcționa.

Nu pomeni cui îi împărtășise profeția, dar nici că-mi mai păsa. M-am întrebat, totuși, dacă nu cumva în toți acei ani în care m-am străduit din răsputeri să mă integrez în club, W.D. mi-a pus bețe în roate, vorbind despre caracterul temporar al relației mele cu fiul său.

Edith era mai mult interesată de sănătatea mea mintală și de îndatoririle mele materne. Mă suna des pentru a mă ține la curent cu emisiunile lui Oprah care tratau divorțul, armonia de cuplu, tulburările adolescentine sau intrarea într-o nouă relație. Îl lăuda cu risipă de cuvinte pe doctorul Phil, acolitul prezentatoarei, și îmi trimitea liste cu toți autorii și titlurile recomandate în cadrul emisiunii. Edith nu mă avusese niciodată la inimă, însă depunea eforturi constante să-și înfrângă condiția de soacră.

–Să nu cazi pradă disperării, Jane, mă povățui ea într-o seară, la telefon. Aprinde niște lumânări prin casă și concentrează-te asupra bucuriei lăuntrice.

N-am aprins lumânări, în primul rând pentru că nu mă dădeam de ceasul morții. Nu eram pironită în casă, deprimată sau incapabilă să mă concentrez. Dimpotrivă, eram cât se poate de ocupată. Mergeam zilnic la serviciu, făceam curat o dată pe săptămână la căminul pentru oameni fără adăpost, le citeam țâncilor la bibliotecă, în timp ce frățiorii și surioarele lor mai mari erau la grădiniță. În plus, colaboram periodic cu Ann Rhoder Hines și cu Metro Realtors Alliance, încercând să evaluez solvabilitatea gospodăriilor sărace și să-i pregătesc pe solicitanți pentru rolul de proprietari imobiliari.

Colac peste pupăză, m-a rugat și Loretta să țin clientelor sale un discurs despre reinventarea personală în vederea unei cariere.

Nu știu la ce cuvântare se așteptase Loretta, dar de cum am început să povestesc despre experiențele mele și despre cunoștințele dobândite la Sunnyside sau la Davenport Hights, asistența a fost numai ochi și urechi. Au urmat trei ore de întrebări și răspunsuri. Peste o săptămână, Loretta m-a rugat să țin o prelegere similară în fața unui public mai numeros, alcătuit din participante la programul Alternative la Violența Domestică. M-am înfățișat la demisolul bisericii prezbiteriene, în fața a peste o sută

de persoane, majoritatea femei obișnuite, dornice să asculte o altă femeie obișnuită. Până atunci nu mă considerasem o femeie obișnuită.

În urma aparentului succes al cuvântării, reprezentantele AVD au hotărât să inițieze o serie de conferințe similare, pentru care mi-au cerut sfaturi. Le-am făcut imediat legătura cu niște persoane mai bine informate și mi-am permis o propunere personală: Cecil și Emily, de la Cina Ecumenică de Ziua Recunoștinței.

–Cred că le-ar prinde bine să vadă un cuplu cu adevărat fericit. Doi oameni obișnuiți care înfruntă greutățile vieții împreună, fără ca unul să-l domine ori să-l maltrateze pe celălalt. Dacă nu-i vezi cu ochii tăi, ai tinde să crezi că așa ceva nu există.

La început, consiliul a fost reticent, iar Cecil și Emily – neîncrezători în capacitățile lor educative. Într-un final, conferința lor a avut cel mai mare succes dintre toate prezentările.

Lunile treceau, iar eu mă simțeam din ce în ce mai în largul meu. În mod curios, această transformare îmi amintea de o vară îndepărtată, când am petrecut o lună pe malul lacului. La întoarcere – chiar de Ziua Muncii – mi-am dat seama că uitasem să golesc frigiderul la plecare. Aproape că mi-am zdrelit buricul degetului de câte telefoane am dat, dar nimeni n-a acceptat ingrata slujbă. M-am văzut nevoită să curăț mizeria aia puturoasă cu mâna mea. A fost oribil. Dar când am terminat, m-am simțit nespus de înviorată, de parcă aș fi escaladat Everestul sau aș fi străbătut Canalul Mânecii înot.

Căsnicia mea se preschimbase într-o mizerie pe care-ar fi trebuit s-o curăț cu mulți ani în urmă. Acum, că se sfârșise totul, mă simțeam într-atât de liberă încât îmi venea să-mi iau zborul.

Într-o zi m-a sunat Lexi, să-mi reproșeze sihăstria.

–Te-am căutat pe la toate prezentările de modă din oraș. Ne întrebăm ce planuri ai. Pleci la New York, la Paris? De unde-o să-ți cumperi haine pentru lunile următoare?

Preț de câteva clipe am rămas blocată. Pentru prima oară după douăzeci de ani uitasem cu desăvârșire atât de vânzările de după sărbători cât și de cataloagele de primăvară. Tulburată de această bruscă schimbare și nesigură în privința viitoarei mele garderobe, n-am știut ce să spun. Apoi am izbucnit în râs. Femeile de la centrul de consiliere al Lorettei n-ar fi făcut diferența dintre moda anului precedent și ce se purta în urmă cu zece ani. Iar vederea lui Chester ajunsese în așa hal, încât probabil nici nu-și dădea seama dacă purtam ceva pe mine sau nu.

–Deocamdată am suficiente haine, am asigurat-o pe Lexi. Am fost prea ocupată în ultima vreme ca să mai intru în magazine.

Lexi amuți la auzul acestor vorbe. Când își regăsi glasul, îmi puse o întrebare cât se poate de firească, după mintea ei.

–Te-a tras David în piept la înțelegere? Dacă așa stau lucrurile, o să vorbesc cu avocatul meu să renegocieze toată treaba. Știai că David i-a construit casă și apoi s-a lăudat cu aventura în fața prietenilor tăi? Nu contează că-i din familie bună, o să-l crucifice la tribunal.

–Nu-ți face griji, Lexi. David a fost din cale-afară de generos, și înțelegerea mă mulțumește pe deplin.

Lexi însă nu era convinsă. Într-un sfârșit, rosti:

–În regulă, și-atunci de ce nu vrei să cumperi haine?

Până la urmă am hotărât să luăm prânzul împreună la Le Parapluie, alături de Tookie și Teddy, dar lucrurile n-au mers așa cum nădăjduiam. Eu ardeam de nerăbdare să le povestesc despre oamenii pe care-i cunoscusem, despre locurile în care fusesem. Ele voiau doar s-o bârfească pe Mikki, gândind c-am să le țin isonul. Nu mă interesa subiectul. Nu c-aș fi vrut să-i iau apărarea, dar asemenea

discuții mi se păreau destul de plictisitoare. Am încercat să schimb vorba, dar acum că nu mai eram interesată de shopping, decorațiuni și ascensiunea pe scara socială, nu mai aveam nimic în comun.

Ne-am despărțit cu pupici, îmbrățișări și promisiunea unei reîntâlniri cât mai apropiate, dar știam că totul se sfârșise. Era o pierdere regretabilă.

În rest, viața era frumoasă. Până într-o dimineață, când am primit un telefon de la Brynn.

–Tata m-a invitat să stau cu ei, dar vara asta nu mă întorc acasă, mă informă ea indiferentă. O să plec trei luni în Toscana.

–Toscana? Adică în Italia?

Eram de-a dreptul uluită, dar în același timp plăcut surprinsă. Brynn nu fusese interesată de Europa până în acel moment.

–Da, mamă, mai știi altă Toscană?

–Nu m-ar mira să fie o Toscană și în Missouri, am chicotit eu. Mergi singură?

–Firește că nu.

–Cu cine te duci?

Brynn șovăi.

–Nu cred că te privește, mamă.

–Cum adică nu mă privește?

–Ți-am spus, nu te privește. Te-am sunat din bun-simț. Nu am nevoie de permisiunea ta pentru nimic.

–Sunt mama ta, Brynn. Măcar o lămurire merit și eu.

–Doctorul Reiser m-a prevenit că vei spune asta.

–Doctorul Reiser?

–Mi-a spus să mă pregătesc și să mă apăr împotriva încercărilor tale de-a te amesteca în viața mea.

–Deci eu mă amestec, dar el poate să-ți spună câte-n lună și-n stele.

–Doctorul Reiser nu se amestecă. El e direct implicat.

–În ce fel?

–E terapeutul meu.

–Poate să fie, dar nu te va însoți în Europa.

Încă o clipă de șovăire, apoi un oftat.

–Chiar și dacă vine, nu e treaba ta.

Tocmai puneam supa în cuptorul cu microunde, iar afirmația ei tranșantă m-a luat pe nepregătite. Firește, am vărsat supă peste tot.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Nu te privește ce fac eu cu doctorul Reiser.

Ce fac eu cu doctorul Reiser. Felul în care rostise aceste cuvinte îmi răscoli măruntaiele.

–Spune-mi sincer Brynn, ai vreo legătură intimă cu doctorul Reiser? am întrebat cu calm.

–Asta-ți închipui tu?

–Nu, firește că nu, am dat eu înapoi.

–Doctorul Reiser mă ajută foarte mult. El a înțeles de ce nu vreau să stau cu tata și mi-a spus că n-ar fi benefic pentru dezvoltarea mea personală să te văd, așa că mă ajută să-mi petrec vara de una singură.

–Și cu toate astea, nu face parte din planurile tale.

–Nu te privesc planurile mele.

Neliniștea a continuat să-mi dea târcoale mult după ce mi-a închis telefonul în nas. Cum s-o protejez dacă nu știam exact cine-i vrea răul? Lumea asta e plină de bărbați malefici: puternici, vicleni și fără scrupule. Nu mă împăcam cu gândul că unul dintre ticăloșii ăștia ar fi putut să profite de frumoasa mea Brynn.

M-am așezat în colțul bucătăriei și am încercat să-mi adun gândurile. Primul impuls a fost să-l sun pe Reiser și să scot adevărul de la el. Dacă o însoțea pe Brynn în Europa, aș fi putut să-l amenințe. Mă și închipuiam rostind: „Dacă te atingi de fiica mea, poți să-ți iei adio de la licență. Și nu mă opresc aici. Dacă-i faci vreun rău, o să te găsesc și o să te castrez cu o greblă ruginită".

Evident, n-am făcut asta, dar mi-a fost greu să găsesc altă variantă.

Ce hotărâsem în privința lui Brynn?

Am cotrobăit prin poșetă și am găsit jurnalul pe care l-am răsfoit până am ajuns la pagina dorită.

„Ajutorul nedorit se numește amestec."

Erau cuvintele ei. Frumos spus și adevărat. Când așternusem ideea pe hârtie, o văzusem ca pe o litanie. Să stau însă cu mâinile în sân dacă un bărbat mai în vârstă și mai sofisticat profita de fiica mea? Nu. Ca mamă mi-era imposibil.

L-am sunat pe David să-i cer sfatul.

–Las că nu pleacă ea cu doctorul în vacanță.

Era la terenul de golf. O auzeam pe Mikki flecărind în spatele său.

–De unde știi? Dacă nu ne spune mai nimic, n-avem cum să știm. N-o putem lăsa să meargă în Europa până nu aflăm cine o însoțește.

–Ascultă Jane, hai să închidem ochii de data asta.

–Cum adică?

–Nu am nici timpul și nici energia pentru încă o ceartă cu Brynn. Are aproape douăzeci de ani. Și are dreptate. Nu putem să-i spunem unde să meargă sau cu cine să se vadă. Nu putem și nu e firesc să-i spunem.

–Am putea cel puțin să-l amenințăm cu tribunalul dacă urmărește o relație extraprofesională cu fiica noastră.

–Ai supăra-o pe Brynn. Dacă ne amestecăm în chestiunea asta, s-ar putea să rupă orice legătură cu noi și să n-o mai vedem niciodată.

–Te-ai uitat cu maică-ta la emisiunile lui Oprah? am întrebat eu în glumă. Cum să rupă legătura cu noi? N-a avut o slujbă în viața ei. Noi îi dăm toți banii.

Cineva strigă în spatele lui:

–E rândul tău, David.

–Uite ce-i, fă ce crezi de cuviință, dar nu mă amesteca în afacerea asta. Și-așa e furioasă pe Mikki și pe copil. Nu vreau s-o supăr și mai tare.

–David, nu-i de glumă. S-ar putea să facă fițele astea doar ca să vadă dacă te mai preocupă viața ei. Dacă nu cumva noua familie îți răpește tot timpul.

–Sincer să fiu, îmi răpește tot timpul. Nu mai pot să vorbesc. Va trebui să închid. Fă ce crezi de cuviință, Jane. Mereu a fost mai bine așa.

David închise, iar eu tot în beznă eram.

Mi-aș mai fi stors creierii cu neastâmpărata de fiică-mea dacă nu mi-ar fi dat târcoale și alte neliniști. De pildă, problemele de carieră.

Creșterea dobânzilor a paralizat piața ipotecilor. Și cum relațiile mele din interiorul clubului se subțiaseră zdravăn, m-am trezit brusc scoasă din circuit. Aș fi putut să mă ridic deasupra dificultăților, dar îmi pierdusem interesul.

Colegii și-au spus, probabil, că mi-am pierdut îndemânarea. Eu una cred că mi-am pierdut flerul. Succesul meu izvora din capacitatea de-a trece mereu cu un pas peste graniță. Puțin mai mult de la cumpărător, ușor mai ieftin la vânzător. Acel infim procent mă ridica deasupra concurenței. Și iubeam la nebunie meseria asta. Iubeam fiorul succesului.

Între timp s-au dus și fiorii, s-a dus și motivația. Acum eram mai preocupată de veniturile cumpărătorului, de corectitudinea vânzătorului. Spuneam lucrurilor pe nume și eram sinceră cu ambele părți. Eram convinsă că fac treabă bună, dar atitudinea asta a stârnit nemulțumirea colegilor de breaslă. Vechii mei clienți se lipseau de serviciile mele, iar clienții noi căutau pe cineva mai bun.

De regulă, agenții imobiliari nu sunt concediați, cel puțin nu în cadrul agențiilor de tipul celei conduse

de Brandt. Dar dacă n-ai vânzări, n-aduci bani companiei. Și dacă nu aduci bani, la ce să mai iroseaască un birou pe tine? Millie și Frank au fost foarte răbdători cu mine. Îmi erau recunoscători pentru accesul la club, dar de când Tookie și Joel îi luaseră sub aripa lor, socialmente vorbind nu mai aveau nevoie de mine. Erau, totuși, niște prieteni loiali și și-au exprimat convingerea că scăderea vânzărilor constituia o problemă temporară, cauzată de divorț.

S-au scurs câteva luni, iarna a cedat locul primăverii, dar eu nu vindeam în continuare nimic, nici măcar nu mai umblam după clienți. Patronii mei erau tot mai îngrijorați. Aveam totuși casa victoriană aflată pe proprietatea de lângă Park Square. Înaintea Crăciunului o convinsesem pe Barb Jarman să vândă imobilul și s-o mute pe soacra ei matusalemică într-un azil de bătrâni.

Am rugat niște prieteni mai vechi să mă ajute cu hârtogăria, pentru ca imobilul să poată fi dărâmat și transformat într-un bloc de apartamente. Clădirea urma să cuprindă douăzeci de apartamente de lux la șapte sute de mii de dolari bucata.

O afacere cât se poate de rentabilă.

Agenția urma să primească un comision undeva pe la două milioane de dolari. Un milion ar fi ajuns în buzunarele lui Frank și ale lui Millie, iar restul mi-ar fi revenit mie. Bani, nu glumă. Afacerea era ca și încheiată.

Până când am vizitat-o pe doamna Jarman. Sărmana văduvă avea optzeci și unu de ani, se deplasa cu ajutorul scaunului cu rotile și din când în când o apuca demența. Mă tocmisem cu Barb să-i găsesc un azil de prima mână, cu supraveghere permanentă și cu o grădină personală, unde să se bucure de razele soarelui și de mireasma florilor.

Spre cinstea mea, îmi luasem promisiunea în serios și îmi făcusem temele. Nu c-ar fi fost greu. Vorbisem cu personalul de la Bluebonnet Manor, unde era internat

Chester. Cu ajutorul lor, am sunat în stânga și în dreapta, până ce-am descoperit un minunat azil de bătrâni, înființat nu de mult. Am vizitat locul și, foarte entuziasmată, m-am dus să discut chestiunea cu Barb, care și-a dat imediat acceptul.

În cele din urmă, mi-am luat inima în dinți s-o abordez pe doamna Jarman. Cu cât mai puține detalii știe despre afacerea cu imobilul, îmi spusese Barb, cu atât mai bine. Mi se părea firesc. Bătrâna soacră trăise în acea casă pitorească de când se știa. Timpurile și preferințele se schimbaseră, dar asta nu însemna că bătrâna nu era încă atașată de imobil.

Astfel că mi-am umplut geanta cu fotografii mari și color înfățișând micuța grădină presărată cu floricele roz, câte-o băncuță umbrită ici-colo, și i-am făcut o vizită.

M-a întâmpinat într-un salon de modă veche, impecabil aranjat. Ca o mare iubitoare de antichități ce sunt, am suspinat la vederea fotoliilor, canapelei și abajurilor. Deasupra șemineului atârna un tablou înfățișând un bărbat trupeș, cu mustață groasă și ondulată, *à la* Grover Cleveland[1].

M-am așezat la măsuță, iar bătrâna mărunțică mi-a turnat ceai într-o ceașcă de porțelan Belleek, decorată cu fluturi galbeni. A ascultat cu luare-aminte povestea mea despre azil, ba s-a arătat vizibil încântată de pozele pe care i le-am arătat. Crezusem că va trebui să depun muncă de convingere, dar mă înșelasem. Respectabila doamnă trăise ani fără număr, dar era deschisă la schimbări și la noi experiențe.

–Vai, ce drăguț, sună nemaipomenit, scumpa mea.

–Cred că e un loc minunat, doamnă Jarman.

–Spune-mi domnișoară Heloise, toată lumea-mi spune așa.

[1] Președinte al Statelor Unite (1885–1889 și respectiv 1893–1897) (n.red.)

Era o bătrânică veselă, cu chipul veștejit de trecerea anilor, dar cu trăsături de copilă. Ochii ei strălucitori erau plini de un entuziasm ce dezmințea sănătatea ei precară.

Datorită prieteniei cu Chester eram mai în largul meu alături de persoanele în vârstă. Mă simțeam atât de bine, încât a trebuit să-mi reamintesc de câteva ori că mă aflam acolo pentru a încheia o afacere. Dar recunosc că eram sincer preocupată de bunăstarea domnișoarei Heloise.

–Sper că nu vă înspăimântă mutarea.

–Vai, nicidecum. Sunt de-a dreptul încântată.

Felul ei de-a fi mă umplea de bucurie, speranță și energie.

–Bănuiesc că locuiți aici de foarte mult timp.

–De când mă știu, chicoti ea. Uite, m-am născut în dormitorul de colo.

–Chiar așa?

–Da, da. Bunicul a construit casa, rosti ea, ațintind un deget spre tablou. Știai că a fost ultimul guvernator?

Am privit-o nedumerită. La ce se referea oare? Ultimul guvernator, cel dinaintea actualului guvernator, era un bărbat pe la patruzeci de ani care își părăsise fotoliul din fruntea statului pentru un loc în Senat. Să fi fost un semn de senilitate?

–Cum adică ultimul guvernator?

–Păi a fost ultimul Hattenbacher care a intrat în politică.

–Hattenbacher?

Numele-mi era cunoscut, fiind strâns legat de istoria statului. Familia Hattenbacher se numărase printre primele familii de coloniști. Un Hattenbacher întocmise constituția statală, iar alți șase membri ai familiei urmaseră cariere politice.

–Sunteți înrudită cu *acei* Hattenbacheri?

–Da, da, sunt printre ultimii în viață. Pe vremuri mișunam prin întreg statul, dar azi poți să ne numeri

pe degetele de la o mână. Tatăl meu a fost pastor la biserica Saint Michael și apoi rector la universitate. Doar pe mine m-a avut, fosta domnișoară Heloise Hattenbacher.

Dintr-odată făcu ochii mari și chicoti încântată.

–Vai mie! N-am mai rostit numele ăsta de secole. Mereu m-am gândit că e un nume prea mare pentru o persoană așa micuță, rosti ea, clătinând din cap. Dumneata ce crezi?

Buna ei dispoziție era molipsitoare. Nu puteam să-mi ascund zâmbetul.

–E un nume lung, dar aliterația e foarte frumoasă.

–Bănuiesc că ai dreptate.

–Deci domnul de colo a fost guvernator.

Domnișoara Heloise încuviință.

–Pentru un mandat, pe urmă nu l-au reales. Am înțeles că era un bărbat chipeș și onest, ceea ce ar fi trezit nemulțumirea baronilor căilor ferate, ba chiar și a Grangerilor.

Domnișoara Heloise îmi schiță un mic tablou al confruntărilor politice de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

–S-a retras, prin urmare, din viața politică și s-a mutat în oraș, pentru a începe o viață nouă. A transformat casa familială de lângă Capitoliu în reședința guvernatorului. Erau vremuri grele, iar el s-a gândit că ar fi un loc potrivit pentru această funcție.

Se aplecă în față conspirativ.

–Mi-a spus tata odată că guvernatorul știa o droaie de oameni care și-ar fi permis să cumpere casa, dar că n-ar fi dorit să-i lase atât de aproape de sediul puterii.

Am râs.

–În orice caz, familia noastră a adus un mare serviciu statului.

–Într-adevăr.

–Nu cred că a regretat vreodată plecarea, spuse ea. Dar știu sigur că i-a fost dor. Casa asta e o copie identică

a celei de care-ţi spuneam. Construită după acelaşi plan şi cu aceleaşi materiale.

–Chiar aşa?

–Da, dar acum nu ţi-ai da seama, la câte renovări şi transformări a suferit reşedinţa guvernatorului.

Eram întru totul de acord. Îl însoţisem odată pe David la un dineu electoral şi, într-adevăr, nu-mi păruse altceva decât un morman de cărămidă dichisit cu iscusinţă. Îi lipsea cu desăvârşire farmecul victorian evocat de doamna Heloise.

–Reşedinţa guvernatorului arăta mai demult aşa?

–Da. Asta e construită întocmai după original şi nu ne-am atins de ea.

Am aruncat o privire în jur, pătrunsă de istoria acestui loc străvechi.

–Aţi iubit casa mult şi de aceea nu v-aţi mutat niciodată.

Domnişoara Heloise încuviinţă din cap.

–N-a fost cine ştie ce decizie, mă asigură ea. Aşa a fost să fie. Am rămas acasă până m-am măritat. A venit războiul şi soţul meu a plecat pe front la nici două săptămâni după nuntă. Eu am rămas cu părinţii. Când s-a întors din război, era greu să găseşti o casă, aşa că s-a mutat cu noi, şi aici am rămas.

–Şi totuşi aţi hotărât să plecaţi.

Domnişoara Heloise ridică indiferentă din umeri.

–Casa asta trebuie ar trebui să fie plină de oameni. Eu mi-am trăit traiul şi m-am bucurat de ea. A venit şi rândul altcuiva.

M-am uitat ţintă în ochii albaştri şi sclipitori ai femeii şi am înghiţit în sec. Mă durea sufletul s-o mint. Dar cum să-i spun c-aveam de gând s-o rad din temelii?

Nici bine n-am ieşit că am început să dau telefoane. Am luat legătura cu institutul de istorie, cu departamentul răspunzător de amenajarea locurilor publice

şi cu agenţia Patrimoniului Naţional. N-a fost prea greu să-i conving de necesitatea protejării casei. Birocraţii erau mult mai receptivi la ideea protejării imobilelor istorice decât în trecut, când încercasem să scot la vânzare proprietăţi vechi.

Mai erau câteva piedici de depăşit. De pildă, Barb. Deşi proprietatea aparţinea soacrei sale, Barb hotărâse deja cum să cheltuiască suma încasată. Prin urmare, soluţia propusă de mine, şi anume o scutire permanentă de impozit pe imobil, nu era nici pe departe la fel de ispititoare ca mănunchiul de bani peşin pe care i-l promisesem iniţial. La asta s-a adăugat şi nemulţumirea bătrânei după ce i-am explicat pe de-a-ntregul afacerea. Domnişoara Heloise s-a opus vânzării şi a hotărât să-şi modifice testamentul. Urma să fie înfiinţată o fundaţie anume pentru a avea grijă de casă.

Influenta familie Jarman a trecut la atac. Fratele lui Barb era redactor-şef la un ziar local. Deşi presa susţinea, de regulă, măsurile de conservare şi restaurare, în cazul de faţă proprietatea privată a triumfat în faţa necesităţii de a ocroti clădirile istorice.

Cele câteva tentative de compromis nu au fost deloc convingătoare. Avocatul lui Jarman a venit cu propunerea ca blocul de apartamente ce urma să ia locul casei să poarte numele de Hattenbacher Hall. Domnişoara Heloise era mult mai interesată de integritatea moştenirii familiale decât de numele familiei în sine.

Ziarele o descriau pe venerabila doamnă drept o bogătaşă elitistă care pierduse contactul cu realitatea. Alteori se sugera că eu aş fi manipulat-o cu viclenie pe biata bătrână. Un editorialist din partea locului, cu care vorbisem de nenumărate ori pe când activam în Junior League, a mers chiar şi mai departe, bătând monedă pe renumele meu de vânătoare de proprietăţi. El punea în discuţie motivaţia unei femei care-şi tăiase drum spre

vârf folosindu-se de banii altora, fără a aminti că pierdeam o droaie de bani în urma acestei afaceri. Era de neînchipuit ca cineva să mă bănuiască de altruism.

Drăguța de Heloise, slăbită și dezamăgită de vlăstarele ei, trebuia să le suporte acum mânia. La un moment dat, cineva a prezentat-o drept senilă, sugerând punerea ei sub tutelă, dar propunerea a fost retrasă. Deși puteai să-i numeri pe degete, membrii clanului Hattenbacher erau adversari redutabili pentru oricine se amesteca în treburile lor. Se părea că micuța doamnă moștenise o bună parte din onoarea și determinarea strămoșilor ei.

Am petrecut câteva ore bune luând legătura și analizând situația cu agențiile guvernamentale abilitate, dar aveam suficient timp, acum că fusesem concediată.

Millie și Frank și-au ieșit din pepeni și m-au acuzat că le-am trădat așteptările, ba chiar și pe ei. După câteva tentative de-a „discuta" situația mea, am primit înștiințarea oficială că puteam să-mi fac bagajele. Atașată de ea am găsit un bilețel de la Millie, în care își exprima convingerea că evenimentele din ultimul an îmi creaseră o „stare de dezechilibru" și că ar fi trebuit să continui terapia psihologică.

I-am citit bilețelul și lui Chester, care a chicotit.

–Viața m-a învățat un lucru. Când lumea te crede țicnită, de regulă ești pe drumul cel bun.

Stătea în pat cu capul și picioarele suspendate bizar în aer. Tocmai trecuse printr-o operație despre care nu dorea să vorbească. Îmi părea rău că atât de rar aveam ocazia să-l văd.

–Mai citește-mi din ziar.

–Ce anume ai vrea? am întrebat, bucuroasă să-i satisfac pofta.

–Ceva de la Poșta Redacției. Uneori sunt amuzante scrisorile.

Am găsit secțiunea și am citit pe sărite pasajele scrise cu litere mărunte și îngroșate despre reciclare, politică, gropile stradale și patrulele de poliție.

–Nu-mi vine să cred, am exclamat. Am găsit una despre casa Hattenbacher.

–Pentru sau împotrivă?

–Titlul e „Înfundătura fundației".

Chester suspină ușor.

–la s-auzim.

–„Într-un articol recent, Sandra Blake-Bunting afirmă că cetățenii orașului nostru au numai de pierdut de pe urma proiectului de conservare a clădirii Hattenbacher. În opinia ei, constituirea fundației stabilește un precedent de nedorit, ce prezintă riscul de a stârni neînțelegeri între membrii familiei, iar donarea clădirii către departamentul de amenajare a spațiilor publice reprezintă o insultă adusă proprietății private. Doamna Blake-Bunting ne sugerează, în chip surprinzător, că sensul cuvântului «proprietar» ar trebui să cuprindă orice membru al familiei care ar fi interesat de un câștig în urma unei investiții. Fără îndoială că această propunere va fi întâmpinată cu entuziasm de ginerii și nurorile din întreg statul."

Chester râse cu poftă. Ce-i drept, era amuzant.

–„Doamna Blake-Bunting scoate în evidență câștigurile anticipate de pe urma construirii unui complex de locuințe, precum și taxele plătite de contribuabili pentru întreținerea acestei clădiri cu o vechime de peste o sută cincizeci de ani. Potrivit ei, o potențială zonă rezidențială va fi acum afectată de traficul turiștilor care vor vizita muzeul cu pricina. Găsesc argumentele dumneaei total neconvingătoare. Am trecut adesea pe lângă această clădire impunătoare, perfect proporționată, lucrată cu minuțiozitate victoriană și împrejmuită de verande, și m-am lăsat cuprins de nostalgia unor vremuri

mai elegante. Mereu am fost curios cum arată interiorul unei asemenea case. Ca majoritatea concetăţenilor mei, nici nu ştiam de semnificaţia istorică a acestui monument. Dărâmarea unei astfel de comori de dragul câtorva persoane dornice de înavuţire şi construirea de spaţii cu chirii exorbitante pentru nişte oameni care şi-ar permite să trăiască oriunde în altă parte mi se pare un act obscen. Cei implicaţi în campania pentru salvarea acestui patrimoniu, printre care şi concitadina noastră Jane Lofton, ar trebui lăudaţi şi încurajaţi. Fără a ceda presiunilor din jur, aceşti adevăraţi eroi ne oferă nouă şi generaţiilor viitoare un dar inestimabil. Ofranda lor este de nepreţuit."

–Mi-a plăcut asta, comentă Chester.

–Măcar cineva mă consideră o eroină, am râs eu.

–Şi fără a ceda presiunilor, spuse Chester. Asta de cât e, de trei puncte? De patru?

–Nu ştiu exact cât valorează, dar mă mulţumesc cu cât primesc.

–Cine e autorul?

M-am uitat la finalul articolului.

–Un anume Scott Robbins.

Numele îmi suna cunoscut, dar pe moment nu ştiam de unde să-l iau.

–Da, da, un om de treabă.

–Îl cunoşti?

–Nu, dar am citit multe articole scrise de el. Mereu apare la Poşta Redacţiei.

–Pe bune? Ce ciudat.

–Nu chiar. Majoritatea autorilor de epistole sunt recidivişti, ca să zic aşa. Noi, dacă am scrie, am avea una şi bună. Pentru indivizii ăştia e un hobby sau o chemare în viaţă. Apar săptămânal şi îşi dau cu părerea despre orice. Dacă-i citeşti număr de număr, ajungi să-i cunoşti destul de bine.

Cum eu nu prea citeam ziarele, eram nevoită să-l cred pe cuvânt. În ultimele săptămâni îl lăsase tot mai mult vederea, aşa că am citit la ziare cât nu citisem în ultimii zece ani.

–Mi-ai adus Snickers?

–Desigur!

M-am ridicat şi am scotocit prin poşetă.

–Cum aş putea să uit?

Chester surâse melancolic.

–N-ai cum, rosti el aproape şoptit. Mă pot baza complet pe tine.

Asistam la un moment ciudat, încărcat cu semnificaţii. N-am îndrăznit să spun sau să fac nimic. Apoi Chester a luat batonul de ciocolată şi expresia de pe chipul lui s-a risipit.

–O păstrez pentru mai târziu, murmură el, şi vârî ciocolata în sertarul noptierei, ca întotdeauna. Atunci mă voi putea bucura din plin de ea.

Chiar atunci năvăli asistenta înăuntru. Chester închise iute sertarul.

–Nu vreau să-ţi stric vizita, drăguţă, dar sunt pe sfârşit de tură şi trebuie să-i schimb pansamentul domnului.

–Desigur, numai să-mi iau rămas-bun.

M-am ridicat să plec. Chester avea tot dreptul la intimitate, iar eu trebuia să fiu cât mai discretă. Grija ce i-o purtam nu trebuia să-l stinghereacă. M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte. Un gest familial care ne-a surprins pe amândoi.

–Sper să te înzdrăveneşti cât mai repede.

Eram prieteni, dar cred că la un moment dat am străpuns bariera amiciţiei şi am început să-l tratez ca pe-un membru al familiei. Cred că şi el a simţit schimbarea.

–Nu-i grav, Jane, m-a asigurat el, bătându-mă prietenește, aproape părintește pe mână. Doar o rană de război care şi-a amintit de mine.

Am încuviințat și am plecat, ușor buimacă, lăsând asistenta să-și facă treaba.

De-abia când am ajuns în mașină mi-am amintit că Chester nu participase la război.

capitolul 14

Următoarele două săptămâni l-am vizitat pe Chester în fiecare zi. Se recupera neașteptat de bine în urma operației și pierderea piciorului nu părea să-l afecteze mai deloc.

– Era o problemă de circulație, m-a lămurit el.

Nu eram mulțumită de explicația lui. Cu cât îl băteam mai mult la cap, cu atât mai puține aflam despre starea lui de sănătate.

Am încercat să le trag de limbă pe asistente, dar fără succes. Statutul meu de amică a bolnavului nu-mi permitea accesul la asemenea informații.

– Starea lui medicală e protejată de dreptul la intimitate, m-a informat directorul spitalului, fără să arunce măcar o privire pe fișa lui medicală. Dacă pacientul nu dorește s-o discute cu dumneavoastră, n-am cum să vă ajut.

Nu am insistat. Ce rost avea să-mi atrag mânia oamenilor care se îngrijeau de el?

Am prins totuși din zbor un comentariu destul de grăitor.

– Măcar nu va mai goni pe autostradă, să-și taie sărmanul picioarele din nou, chicoti asistenta, de parcă făcuse o glumă reușită.

M-am albit la față. Asta se întâmplase de fapt? Își pierduse piciorul datorită faptului că-mi sărise în ajutor? Așa se explica, probabil, și reticența lui. M-am mulțumit și cu atât și am rămas prietena lui de nădejde și partenera lui hazlie de conversație.

Altă problemă care nu-mi dădea pace era Brynn, care refuza în continuare să-mi răspundă la telefon. Dacă aș fi avut ocazia să vorbesc cu ea, cu siguranță i-aș fi aflat

planurile. Ce mamă bună nu e la curent cu planurile fiicei sale?

–Unele decizii în viață trebuie să le luăm singuri, mă povățui Chester. Gândurile sau dorințele altora ne pot abate de la planurile noastre.

–Dar ce mă fac dacă pleacă în Europa cu terapeutul ăla? Cum s-o las să facă așa ceva?

–Nimic din ce-am aflat despre Brynn nu m-a făcut s-o consider o tânără prostuță ori cu tendințe autodistructive. Totul se rezumă la încredere, Jane Lofton. Indiferent cât de teribilă ți se pare situația, trebuie să ai încredere că va lua deciziile potrivite pentru ea.

Vorbele lui Chester mi-au mers la suflet. În condițiile de față, n-aveam de ales.

Fără slujbă și scăpată de orice îndatoriri materne, aveam timp berechet pentru activități de voluntariat. Toate bune și frumoase, dar viitorul meu financiar nu suna bine.

Deși împărțisem averea pe din două, o bună parte din ce-mi rămăsese mie era casa. Ținusem morțiș să rămân acolo, dar în curând am descoperit că e prea mare pentru o singură persoană. Din banii aruncați pe impozite și întreținere aș fi putut să-mi cumpăr un apartament drăguț.

Dar nu puteam s-o închiriez. Cine-și permitea să trăiască în așa un căsoi ar fi preferat să fie proprietar. Mereu am susținut că e important să deții o proprietate imobiliară, dar prin natura ei, o casă nu produce bani. Mi-a trecut prin gând s-o vând și să investesc banii primiți, dar la stadiul în care se afla piața, mă temeam să nu fac o prostie.

Am hotărât, în final, să nu-mi mai bat capul. Lucrurile aveau să se rezolve de la sine.

În ce privește cariera, oportunități erau destule. Aș fi putut să continui în sfera imobiliară. Ce-i drept, nu mai făceam parte dintr-o agenție cunoscută și apreciată, dar autorizația mea era perfect valabilă. Cu toate astea, nu-mi surâdea să mă apuc iarăși de asta – o slujbă căreia trebuia să i te dedici trup și suflet.

Mai trebuia să închei o ultimă înțelegere, o căsuță simpatică din vestul orașului pentru familia Guerra, cu care făcusem cunoștință la seminarul despre imobile pentru persoane cu venituri scăzute. Locuința aleasă de ei măsura doar o sută patruzeci de metri pătrați. Avea patru dormitoare micuțe, însă bucătăria era destul de spațioasă, iar construcția era solidă. Era așa cum și-o doriseră ei, unde și-o doriseră și suficient de ieftină. O vorbă spune că în domeniul imobiliar, mai bine de-atât nu se poate. Eu am reușit chiar mai mult.

Împrumutul bancar pentru înmormântarea unui părinte lăsase familia într-o situație delicată. În acea clipă nu mai puteau ipoteca proprietatea, și chiar dacă ar fi obținut un credit imobiliar în cadrul programului destinat celor cu venituri mici, ar fi plătit la rate de li s-ar fi urât cu viața. Eu voiam să-și achite cheltuielile de înmormântare cât mai repede, pe cât posibil din împrumutul imobiliar.

Din fericire, în America nu doar instituțiile de creditare pot finanța o ipotecă. Am obținut acei bani dintr-o sursă nebănuită.

Gil Mullins nu era dintre cei mai iubiți creditori. Omul n-avea strop de altruism în el, sau cel puțin așa se zvonea. Am hotărât să aflu pe propria piele.

L-am abordat destul de tematoare. Gil era un tip antipatic. Cu toate astea, era candidatul ideal în situația de față. Se pricopsise cu o căruță de bani de la văru-său, Henry, care-i răscumpărase acțiunile pe care le deținea în afacerea familială, și căuta acum să-i investească. Speram să-l conving că n-avea cum să piardă dacă ar fi vârât o sumă modestă pentru el în afacerea mea.

Această tentativă îndrăzneață necesita prezența tocurilor.

Am scotocit prin cămară până am găsit perechea ideală. Erau niște sandale roșii, cu tocuri de doisprezece centimetri. Le-am încălțat și abia am reușit să mă ridic în picioare. Fiecare pas era un chin. Dar nu trebuia să merg sau să stau în picioare prea mult. Trebuia să fiu înaltă și impunătoare. Jane Lofton, în toată splendoarea ei.

Purtam un costum cenușiu cu o croială tradițională, aproape bărbătească, și o batistă roșie în buzunarul de la piept, să se asorteze cu sandalele. Fusta nu urca mai sus de jumătatea gambei și nu purtam inele, brățări, nici măcar ceas, doar un colier de perle la gât și o pereche de cercei cu perle în urechi.

Înainte să plec, am aruncat o ultimă privire în oglindă. Cu sandalele acelea trăsnet, eram de pus în ramă.

Gil avea biroul la ultimul etaj al sediului Mullins Trucking Company. Inscripția de pe ușă spunea „vicepreședinte executiv responsabil cu problemele generale de administrare". Impostura te întâmpina de la ușă. În locul lui aș fi ales o descriere mai apropiată de adevăr, precum „fiul patronului, angajat din rațiuni pur familiale".

Ne dădusem întâlnire la ora unsprezece. Nădăjduiam să vorbesc cu el înainte să îngurgiteze un prânz îmbelșugat și să dea pe gât câteva pahare de martini. Am ajuns la fără un sfert și m-am așezat pe un scaun în anticameră. Fără să citesc, să-mi verific mesajele sau să vorbesc la telefon. Eram un monument al așteptării. Vizibil încurcată, secretara l-a sunat de două ori, fără să-i spun eu nimic. Gil nu s-a grăbit. A apărut în ușă la unsprezece trecute și m-a poftit în birou. Mă așteptam la asemenea puseuri de grandomanie.

–Mă bucur să te văd, Jane. N-ai mai trecut pe la club.

Știa, firește, că fusesem dată afară. Am zâmbit, lăsându-l să-și savureze mica victorie. De la înălțimea tocurilor puteam să-l privesc direct în ochi. Am trecut pe lângă el și i-am aruncat o privire cu subînțeles. După douăzeci

de ani petrecuți printre grangurii din Davenport Heights știam exact cum să abordez un dușman.

Fotoliile capitonate din birou îmi făceau cu ochiul, dar erau cam joase. Nu doream să-i dau ocazia să mă privească de sus. Înainte să mă poftească să iau loc m-am așezat pe brațul gros al unui fotoliu și mi-am pus servieta pe colțul mesei.

Gil se așeză în spatele biroului său uriaș de mahon și mă cercetă din priviri cu un amestec de superioritate și viclenie.

–Îmi pare rău de toată povestea cu divorțul.

–Mulțumesc.

–Nu mă surprinde că bărbații umblă după prospături, dar majoritatea nu s-ar însura cu o tinerică. Eu unul, cel puțin, nici gând.

Dacă nădăjduia să-mi atragă simpatia cu asemenea vorbe, nu mă cunoștea prea bine.

–La ce bun? continuă el. Nici bine n-ai luat-o că deja îmbătrânește, și în nici zece ani te trezești din nou alături de o femeie trecută.

Aproape că am izbucnit în râs. Remarca fusese atât de nerușinată, încât părea să parodieze mârlănia lui caracteristică.

–Sunt sigură că David și Mikki vor fi fericiți împreună. Și eu, la rândul meu, vreau să fiu fericită.

O declarație cât se poate de inofensivă, cu care sărmanul Gil avea să-și stoarcă creierii mult și bine. Individul nu înțelegea deloc femeile și căuta acum tot soiul de înțelesuri ascunse și șopârle otrăvite. Făcu ochii mari.

–Acum că nu vom mai avea ocazia să ne întâlnim la club, chicoti el satisfăcut, ai hotărât să mă cauți la birou.

Gil insinua că prezența mea în biroul său se datora unor imbolduri romantice.

–Am venit să-ți propun o afacere.

–Așa-i spune mai nou?

M-am abținut să oftez și să-mi dau ochii peste cap.

–Nu-s în căutare de iubiței, dragă Gil, ci de investitori.

–Investitori?

–Știu că vărul tău, Henry, ți-a răscumpărat o parte din acțiuni, am rostit eu pe un ton naiv.

Aflasem, desigur, că tatăl său hotărâse – din motive evidente – să-l țină departe de afacerile familiei. În testamentul său, răposatul Mullins senior îi solicitase lui Gil să vândă cincizeci și unu de procente vărului său Henry, pe care bătrânul îl credea mult mai capabil să țină afacerea pe picioare. În caz contrar, nu avea să moștenească un bănuț. Era genul de decizie ce avea darul să stârnească neînțelegeri între membrii familiei.

–Trebuie să te extinzi puțin, i-am spus. Să investești banii unde se ivește o oportunitate. Am o propunere nemaipomenită pentru tine, pe piața imobiliarelor.

–Pe piața imobiliarelor? pufni Gil neîncrezător, clătinând din cap. Am auzit și eu de afacerea strașnică pe care-ai încheiat-o cu Barbara Jarman.

Comentariul său răutăcios îmi aduse sângele în obraji, dar am încercat să nu-i dau prea mare importanță.

–Ei, știi și tu cum e Barbara.

Eram convinsă că între cei doi nu exista nici un fel de relație, nici măcar de afaceri. Gil căzu în capcană.

–Da, târfa aia împuțită, mereu își dă aere de superioritate.

Am schimbat imediat vorba, fericită că ura lui Gil, izvorâtă din nenumărate frustrări și o reală lehamite de sine, se revărsa asupra oricui îi stătea în cale.

–Uite despre ce-i vorba, am continuat, punând dosarul Guerra sub ochii lui.

Totul era în perfectă ordine. Gil răsfoi dezinteresat printre file, fără să-și dea silința să înțeleagă ceva din toată afacerea.

–Vrei să cumpăr o casă în West Side? mă întrebă el, nedumerit.

–Nu, nu vreau s-o cumperi. Vreau să le împrumuți niște bani.

–Poftim?

–Familia Guerra vrea să cumpere casa, însă are nevoie să-i acorde cineva creditul ipotecar.

Gil plescăi disprețuitor și făcu semn cu mâna în jur.

–Ți se pare că sunt banca personală a celor din West Side?

–Oricine poate împrumuta bani pentru afaceri imobiliare, Gil. Știi și tu asta, am râs eu discret.

Expresia zăpăcită de pe chipul său trăda faptul că habar n-avea, dar n-ar fi recunoscut în veci.

–Într-adevăr. Dar ce interes ar avea o firmă de transport să investească în imobiliare?

–Eu nu mă adresez acum companiei Mullins, ci ție, Gil, în calitate de afacerist privat.

Cu siguranță nu mulți oameni, nici măcar Gil însuși, nu-l catalogaseră drept un afacerist privat.

–Nu-mi miroase a bine, rosti el prevăzător.

Am clătinat din cap.

–Totul e perfect legal, l-am asigurat. Ai primit o căruță de bani de la Henry. Aș vrea să investești o mică parte din ei într-un împrumut ipotecar, să spunem zece la sută peste valoarea casei.

Gil mă privi năuc.

–Deci o sută zece la sută? De ce-mi ceri mai mult decât valoarea împrumutului?

–Casa a fost asigurată la un preț mai mare decât cel cerut.

–De ce?

–Noua stație de tren urban va fi amplasată la trei străzi distanță de casa lor, i-am explicat cu același entuziasm afișat în fața evaluatorului. Știm deja, datorită situației

din Dallas și din alte orașe, ce influență are o stație de tipul ăsta asupra cartierului.

Construcția liniei de transport public din West Side mai avea de așteptat vreo zece ani, iar în acest timp se puteau întâmpla multe.

Gil ridică din umeri.

–Perfect. Dar de ce-mi cere cumpărătorul mai mulți bani dacă oferta vânzătorului a rămas neschimbată? N-am mai auzit până acum de împrumuturi cu o sută zece la sută.

–Se mai practică. Din câte știu, sunt folosite adesea pentru refinanțarea împrumuturilor sau pentru renovarea casei.

–Asta vor să facă oamenii ăștia? Să-și renoveze casa?

–Nu, în clipa asta sunt mulțumiți de cum arată. Au, oricum, câțiva ani buni de plăți înainte.

–Și atunci la ce le trebuie mai mult? Vor să plătească avansul?

–În parte, da, am recunoscut eu. Și pentru niște obligații neachitate.

Gil era de-a dreptul năucit.

–Jane, care-i șmenul aici, că nu mă prind? De ce nu mergi la o bancă sau la o cooperativă?

–Pentru că n-aș primi o lețcaie, i-am răspuns cu sinceritate, apoi i-am explicat problema pe îndelete. Familia Guerra are o datorie neachitată de șase mii de dolari. Au împrumutat suma să acopere cheltuielile de înmormântare și s-au trezit cu o dobândă cât casa. Ascultă la mine, sunt debitori de treabă. N-au întârziat niciodată cu plata. Dar în universul bancar, asta nu-i ajută cu nimic, ba dimpotrivă, le pune bețe în roate. Ar putea să obțină un credit pentru casă, dar la mustață.

–Bine și-așa.

–În cazul meu sau al tău ar merge. Dar pentru ei e foarte riscant să mai facă încă un împrumut. Dacă se întâmplă

ceva, se strică mașina de pildă, se îmbolnăvește copilul sau unul dintre ei suferă un accident la locul de muncă, vor fi incapabili să le plătească pe amândouă.

Gil încuviință, chipurile luminat de lămuririle mele.

–Comasând împrumutul funerar cu cel ipotecar, îl vom extinde practic pe durata a treizeci de ani, am continuat eu. Nici nu se va simți la rata lunară. E o soluție deșteaptă. Așa ar fi normal să se întâmple. Dar e o soluție mai puțin întâlnită, iar regulamentul băncilor și al companiilor ipotecare zădărnicește orice tentativă de acest tip.

–Și-acum tu încerci să găsești pe cineva să-ți facă un împrumut separat.

–Întocmai.

Am început să-i povestesc despre familia Guerra, câte-n lună și-n stele. Despre slujba domnului Guerra, despre pizzeria la care lucra soția lui, despre mama lui, despre cei trei copii și cele două nepoțele.

–Amândoi sunt angajați model și oameni cu frica lui Dumnezeu. Copiii lor sunt elevi de nota zece. Băieții fac parte din echipa de fotbal a școlii.

Gil nu părea foarte impresionat.

–Domnul Guerra a primit o recomandare personală din partea lui Les Weigan, am adăugat, răsfoind printre documente.

În fapt, recomandarea o obținusem eu, de la secretara lui Les. Am dat o raită pe la biroul lui într-o zi în care știam că era plecat din oraș, îndrugând ceva despre o promisiune mai veche. Linda scrisese conștiincioasă tot ce-i dictasem și semnase cu mâna ei recomandarea, așa cum făcea cu majoritatea scrisorilor lui Les.

Gil aruncă o privire peste scrisoarea de recomandare.

–Tot nu m-ai convins.

–Eu zic că e o afacere foarte bună.

–Dacă-i atât de nemaipomenită, de ce nu le-ai împrumutat tu banii?

Bună întrebare.

–M-am gândit și eu la asta. Dar pur și simplu n-am atâția bani. Vorbeai adineauri de Barbara Jarman, deci sigur ai aflat că mi-am pierdut slujba. Am ajuns la o înțelegere satisfăcătoare cu David, dar bună parte din averea pe care mi-a lăsat-o o reprezintă casa. Pentru a le da banii ăștia, ar trebui să mă împrumut la rândul meu și nu cred că aș avea mai mult noroc decât ei.

–Zi-mi un motiv bun pentru care să-ți dau banii.

–O să-ți dau trei motive, nu unul, l-am asigurat, privind cu coada ochiului la dosar.

–Ascult.

–În primul rând, e o faptă demnă de toată lauda.

Nădăjduiam ca Gil să împărtășească măcar o parte din latura mea samariteană.

–Oamenii ăștia merită o șansă. Lucrează din greu, își plătesc impozitele, încearcă să le ofere copiilor o viață mai bună. Unii ca ei trebuie sprijiniți și încurajați.

Gil se lăsă pe spate cu brațele încrucișate și chicoti.

–Ăsta nu-i un motiv, Jane. Dar recunosc că aproape mi-au dat lacrimile.

–În al doilea rând, am spus, trecând peste batjocura lui, e o familie de încredere care are toate motivele să-ți restituie împrumutul. Casa acoperă oricum valoarea creditului, iar rata ajustată a dobânzii îți va asigura un procent de doi la sută pe următorii treizeci de ani. Un profit sigur și stabil, ferit de oscilațiile atât de des întâlnite pe bursa valorilor mobiliare sau a mărfurilor.

Gil încuviință încet. Se străduia să găsească o chichiță în proiectul meu și nu reușea. Planul era perfect.

–În ultimul rând, ar trebui să acorzi creditul pentru că nu poți lăsa atâta bănet să lâncezească. E un împrumut modest. Chiar și dacă adaugi cele zece procente, tot nu depășește șase mii de dolari, cam cât ai da pe-o mașină nouă sau pe-un concediu. Dar poți câștiga atât de multe.

–Cum ar fi? merse el direct la țintă.

–Independența. Pun rămășag că Henry și chiar și soțioara ta ți-au făcut câteva propuneri de investiție. Henry dorește probabil să bagi bani în companie, iar Beverly ar prefera să-i vâri într-un fond monetar. Ceva-mi spune că până și tatăl tău ți-ar fi dat câteva idei în testament, dacă i-ar fi trecut prin minte. Ce-ar fi ca pentru prima oară în viața ta să te bizui pe propria-ți judecată, nu pe a altora?

Ochii îi trădau gândurile. Triumfasem. O știa și el. Nu era vorba de altruism, iar dobânda la un împrumut așa modest nu-i stârnea deloc interesul. Dar șansa de a lua o afacere pe cont propriu, de a ieși de sub papucul soției și al succesorului ales de tatăl său, îi surâdea de minune.

La sfârșitul discuției ne-am ridicat în picioare. Am pecetluit înțelegerea printr-o strângere de mână, transformând pentru totdeauna relația dintre noi, până atunci dezagreabilă.

Întrucât reprezentam cumpărătorul, i-am dat numărul de telefon al lui Ann Rhoder Hines și i-am cerut s-o contacteze ca să pună la punct detaliile.

M-a asigurat că avea s-o sune chiar în acea dimineață.

Peste câteva clipe, când am ieșit din clădire, chinuindu-mă să-mi mențin echilibrul pe tocurile de doisprezece centimetri, m-am simțit cu adevărat la înălțime. Am sunat-o pe doamna Guerra de pe telefonul din mașină, prinzând-o chiar în momentul aglomerației maxime de la prânz.

Când i-am comunicat vestea, a început să țipe de bucurie. Apoi am auzit-o bolborosind în grabă mulțumiri fierbinți la adresa sfântului Matei.

Nu mă deranja să împart gloria acelei realizări cu cel mai vestit creditor din istorie. Deși eram sigură că un asemenea suflet sfânt, onorabil, n-ar fi simțit nevoia să poarte încălțări roșii ca să încheie o afacere.

Doamna Guerra era prea ocupată ca să se poată opri din treabă pentru a-şi suna soţul. M-a rugat s-o fac eu, aşa că am avut satisfacţia de a anunţa vestea cea bună de două ori.

Am hotărât să sărbătoresc succesul cu o vizită tradiţională la Yesteryear Emporium. Era magazinul meu preferat de antichităţi, dar nu mai dădusem pe-acolo de luni bune. Voiam să mă plimb printre rafturi şi să arunc un ochi la obiectele acelea superbe. O parte din mine s-a simţit mereu atrasă de antichităţi.

Nu ştiu de ce, pentru că nu am crescut într-un mediu ticsit cu relicve. Mobila din casa în care locuiam cu mama era de la Montgomery Ward. În sufragerie aveam canapele şi fotolii îmbrăcate în piele Naugahyde maro-închis, iar în bucătărie, dulapuri de pal melaminat şi scaune cromate. Mama nu se pricepea nici la mobilă, nici la decoraţiuni. Când eram mai mică eram fericită că purta mereu uniforma de asistentă, pentru că hainele pe care şi le cumpăra erau sub orice critică. Firește, nu i-am mărturisit asta niciodată. Nu-mi amintesc să-i fi spus ceva important ori să purtăm vreodată o discuţie cu miez.

Cert e că iubeam antichităţile. Nu-mi propusesem să cumpăr nimic, dar îmi plăcea la nebunie să arunc o privire peste marfă.

Parcasem deja când mi-am dat seama că nu mă descotorosisem încă de sandalele roşii, dar nu mai aveam unde să le las. Am strâns din dinţi şi am hotărât să intru.

Proprietarul magazinului, bunul meu amic din şcoală, stătea în spatele tejghelei şi bătea la vechea lui maşină de scris Underwood.

– Bună! am rostit şi am trecut iute pe lângă el.

– Janey!

Bucuros să mă vadă, se ridică în grabă, uitând de baston.

– Bună, am repetat.

Iritat, îşi trase câţiva pumni în coapsă.

– Mi-a adormit piciorul, mă lămuri el. Se întâmplă destul de des. Probleme cu circulaţia.

Am surâs, uşor stingherită. Ce puteam să-i spun? Am dat să mă întorc spre rafturi, dar el părea hotărât să mă ţină de vorbă.

– Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Dar am auzit câte ceva despre tine. Bănuiesc că ai avut multe pe cap.

Am înlemnit. În ultimele luni, starea mea civilă era un subiect de discuţie mai la îndemână decât ploile de primăvară. Dar nu mă aşteptam ca vestea divorţului meu să fi ajuns şi în dugheana asta obscură. Iar tipul se holba la mine, cu un rânjet lăţit pe chip. Nici tu „cum te mai simţi", nici tu „îmi pare rău". Scott, vechiul meu amic care îmi ţinuse lecţii de încredere, mă privea acum cu un zâmbet tâmp, dând parcă târcoale prăzii rănite.

I-am răspuns cu o privire pe măsură, până ce într-un târziu şi-a luat seama şi a început să-şi frece mâinile, agitat.

– Da, păi, voiam să-ţi spun că sunt mândru de tine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar ai luat cea mai bună hotărâre.

– Într-adevăr, am răspuns cu răceală. Dar asta nu te priveşte în nici un fel.

Scott şovăi pentru câteva clipe.

– Da, ai dreptate, nu-i treaba mea. Mă priveşte însă în calitate de membru al comunităţii. Cred că treburile astea afectează întreaga comunitate.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Vrei să zici că divorţul meu afectează întreaga comunitate?

Scott încremeni.

– Divorţezi?

– Am divorţat deja. S-a sfârşit.

– Vai, iartă-mă, îmi pare rău.

Nu mai înţelegeam nimic.

– Despre ce anume vorbeam?

–Când?

–Mai-nainte.

–Despre casa Hattenbacher.

–Doamne, la ce-mi stă mintea! Firește că despre casa Hattenbacher. Când ai zis că am avut multe pe cap, m-am gândit imediat că...

–Vai, dar n-aș fi îndrăznit. Adică, nu știu cum să-ți spun, bârfele despre clubul vostru nu prea ajung la urechile oamenilor cu care mă văd.

–Ai dreptate.

Ușurința ridicolă cu care am sărit la concluzia greșită m-a făcut să izbucnesc într-un râs din care nu mă mai puteam opri.

Scott mă privi cu luare-aminte.

–Am crezut că ești mândru de mine pentru că am divorțat, am reușit să îndrug printre hohote.

Zâmbetul se așternu din nou pe chipul lui, scoțând la iveală ridurile ce-i urcau până la tâmple.

–Ar trebui să fiu mândru?

–Bănuiesc că da, am îngăimat, străduindu-mă să-mi vin în fire. Scuze, m-am făcut de râs.

–Nu, eu am greșit. Am presupus că aflaseși despre preocupările mele în domeniul ăsta. Am scris o ditamai scrisoarea la Poșta Redacției.

–Poșta Redacției? Scott Robbins. Firește! Tu ești Scott Robbins.

–Când m-am uitat ultima oară în buletin...

–Îmi părea numele cunoscut, dar nu știam de unde să-l iau.

Scott clătină din cap, cu prefăcută tristețe.

–Janey, Janey, tot mai încerci să-mi calci pe mândrie? Ca pe vremea liceului, când mă dădeam de trei ori peste cap numai să-ți atrag atenția.

Am luat vorbele lui ca pe-o glumă.

–Mulțumesc pentru scrisoare și pentru vorbele calde. A fost o adevărată alinare după câte șuturi mi-am luat de la presă.

–N-am făcut decât să spun lucrurilor pe nume. Asta-i slujba mea.

–Slujba ta?

–Nu în adevăratul sens al cuvântului. Hai să-i spunem vocație atunci.

–Am înțeles că scrii des la Poșta Redacției.

Scott ridică din umeri.

–Nu numai lor. Trimit scrisori revistelor politice, demnitarilor și directorilor de corporație. Oriunde cred că am un cuvânt de spus.

Am încuviințat, deși nu-i înțelegeam prea bine motivațiile. Mă dureau picioarele de-mi venea să mă urc pe pereți. Am ridicat ușor piciorul drept, ținta principală a junghiurilor, și l-am mișcat puțin, încercând să alung durerea.

–Ce sandale elegante ai!

M-am îmbujorat pe dată. Sandalele roșii de vampă nu erau menite să atragă asemenea victime nevinovate. Mă simțeam descoperită, de parcă vântul mi-ar fi suflat prin fustă și nu purtam chiloți. Aș fi vrut să mă acopăr, dar nu aveam cum.

–Mă omoară, am mărturisit. Cred că sunt cele mai incomode încălțări de pe pământ.

Scott chicoti.

–Ia loc puțin. Hai, așază-te aici.

Păși până la marginea tejghelei înalte și îmi făcu semn să intru în spațiul vânzătorului. Mergea anevoie și șchiopăta vizibil.

–Tot amorțit, piciorul ăla?

Scott mă privi surprins.

–Nu, răspunse el șovăielnic. Așa-i el.

–Accident de motocicletă?

Scott mă privi lung, printre pleoapele îngustate.

–Îți amintești de scuterul meu Honda?

–Da, am zis, uimită puțin de adâncimea memoriei mele.

–Vremuri antice, murmură el.

Am încuviințat. Scott nu-mi evitase răspunsul, dar eu uitasem deja întrebarea.

Lângă biroul pe care ținea mașina de scris avea o canapea robustă cu brațe de lemn. Părea o Stickley și chiar dacă nu era, arăta splendid. O piesă de mobilier din altă eră, care-și trăda vârsta doar prin culoarea tapițeriei.

–E splendidă, am remarcat, trecându-mi degetele cu delicatețe de-a lungul brațului modest, dar solid.

–Așa-i. Mi-a plăcut la prima vedere. Tata o ținea într-o cameră de la etaj. Bănuiesc că n-a pus-o la vânzare din cauza petei de pe tapițerie.

L-am cercetat din priviri, căutându-i acea sclipire glumeață în ochi. Nimic.

–Tu vorbești serios?

Nu glumea. Nu-mi venea să cred.

–Dacă e ceea ce cred eu că e, tatăl tău o ținea acolo pentru că e cel mai de preț obiect din tot magazinul. Pata nu înseamnă nimic. Asta-i lucrătură de maestru. O sută de dolari te costă s-o cureți, și scoți de cincizeci de ori pe-atât.

–Măiculiță!

M-am așezat pe superba canapea cu un oftat de plăcere. Era nespus de comodă. I-am aruncat o privire piezișă lui Scott, care nu-și luase ochii de la mine.

–Ce vânzător de antichități ești, dacă nu cunoști valoarea obiectelor puse la vânzare?

–Am moștenit un magazin de vechituri de la tatăl meu, ridică el din umeri.

Ochii lui erau de-un albastru tulburător. Un albastru pur, mi-am zis. Nu știam dacă asta era culoarea lor naturală, dar i se potrivea de minune. Nu găseai urmă de viclenie sau de prudență în privirea lui. Părea genul de om care cutreierase lumea în lung și-n lat, o înfruntase și stăpânise până la urmă.

Am mai întrebat una, alta despre magazin. Scott mi-a răspuns cu sinceritate, mărturisind că nu se pricepea defel la acest domeniu.

–N-ai nici o evaluare? Nici un catalog? Cum stabilești valoarea unui obiect?

–De obicei le cumpăr și cer puțin mai mult decât am dat pe ele. Firește, unele le-am luat la grămadă, iar altele sunt aici de ani de zile. La astea pun prețul pe ghicite.

Am clătinat din cap și am suspinat.

–Nu-ți prea pasă de ce se întâmplă în magazinul ăsta, i-am reproșat.

Scott ridică din umeri.

–Când scriu despre ceva sunt transpus parcă, și uit cu totul de alte îndatoriri.

–Și ce scrii?

–Ți-am spus deja. Scriu scrisori.

–Cu toții scriem scrisori. Ce te captivează în asemenea hal că uiți până și de clienți? Un roman de suspans? Un tratat despre filosofia occidentală? Istoria abțibildurilor cu figurile jucătorilor de baseball? Hai, nu mă ține pe jar.

–Doar scrisori, rosti el, clătinând din cap. Observ lucruri care ar trebui schimbate și le scriu celor care cred eu că ar putea să schimbe ceva.

–Pe bune? De când ai asemenea preocupări?

Pentru câteva clipe mă privi stingherit.

–Să tot fie douăzeci de ani.

Am fluierat admirativ și amândoi am izbucnit în râs.

–Ai reușit să schimbi ceva până acum?

–Nu știu. Dar nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu le-aș fi scris.

–Ce-i drept. Mă gândeam că e un hobby foarte ciudat.

–Mai degrabă blestem decât hobby. Oricum, întreaga mașina de scris câte blesteme i-au auzit urechile.

Mi-am îndreptat privirile spre bătrâna Underwood. Era împrejmuită de-un maldăr de foi mototolite.

–Cum ți-a venit ideea?

–Asta-i o poveste lungă și plictisitoare, evită el răspunsul. Aș vrea să știu mai multe despre tine.

–Ce anume ai vrea să știi?

–Orice. Spune-mi despre divorț, de pildă.

–Despre divorț? De ce-ai vrea să știi mai multe despre divorț?

Scott se aplecă în scaun, dornic parcă să audă o poveste strașnică.

–E limpede ca lumina zilei că subiectul ăsta te macină. Te gândești că până și vânzătorul de antichități bârfește despre el.

Am pufnit în râs și am scuturat din cap.

–Nu-s prea multe de spus. Soțul m-a părăsit pentru alta, în curând vor avea un copil, iar eu... merg înainte.

Scott mă privi cu simpatie.

–Am fost și eu în papucii tăi.

–Te-a părăsit nevasta?

–Da, dar nu pentru alta, glumi el. Mai rău.

–Mai rău de-atât?

–M-a lăsat pentru un dentist.

Am râs amândoi.

–Nu pare să te fi afectat prea tare.

–Ei, s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani. De-atunci i-a turnat patru copii și s-a îngrășat simțitor.

–Atunci nu-i așa rău.

–Într-adevăr, mi-aș roade unghiile de ciudă să știu că eu am îmbătrânit și ea a rămas neschimbată.

–Ce vorbești, te ții foarte bine, mi-a scăpat, înainte să-mi dau seama de toate conotațiile complimentului meu, de altfel sincer.

Scott rânji, încântat peste măsură.

–Vai, Janey, îți mulțumesc. Uite că roșești.

–Nu-i adevărat.

–Ba da. Te-apropii de culoarea sandalelor.

Sandalele! Nu băgasem de seamă că stăteam cu picioarele încrucișate și cu încălțările mele trăsnet la vedere. Am luat o poziție mai decentă.

–Îmi cer scuze.

–Pentru ce? Pentru compliment sau pentru că te-ai îmbujorat?

–Pentru sandale.

Mă privi nedumerit.

I-am relatat pe scurt povestea cu Gil și familia Guerra.

Scott găsi povestea teribil de amuzantă.

–Deci sandalele astea trăsnet ți-au dat încrederea necesară ca să-l convingi pe un individ să încheie o tranzacție imobiliară.

–În mare parte, da.

–Și ai câștigat.

–Aici nu-i vorba de câștiguri. Afacerea e, într-adevăr, profitabilă pentru Gil. Familia Guerra se va achita fără îndoială de îndatoriri. Și-au plătit cu sfințenie ratele la împrumutul pentru înmormântare. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întârziat cu plata? S-ar fi apucat groparul să-l dezgroape pe bietul mort? Felul în care s-au comportat ar fi trebuit să demonstreze că sunt oameni de încredere. Dar fiindcă regulile sunt tâmpite, băncile îi socotesc insolvabili.

–Poate că regulile astea ar trebui schimbate puțin.

–Regulile sunt făcute astfel pentru a-i cerne pe cei cu datorii uriașe pe cărțile de credit. În teorie, ăsta-i un lucru bun, atât pentru bănci, cât și pentru cei care nu se mai pot

opri din cumpărat. Dar din nefericire, nu toți se înscriu la perfecție în categoriile stabilite de bancheri.

–Așa că ai găsit o alternativă.

–Hai să spunem că am pus în aplicare tactica sandalei roșii.

Scott râse.

–Funcționează de fiecare dată, am spus, rotind ușor vârful piciorului.

–Mă tem că nu pantofii fermecați sunt cheia succesului tău, Janey Domschke, ci îndrăzneala și agerimea minții tale.

–Vorbești de parcă aș avea o minte diabolică.

–Reversul medaliei e sfințenia. Ai încheiat o afacere și ai reușit să faci asta de una singură, fără ajutor.

Mi-am ridicat piciorul, dezvăluind sandaua și o bună parte din gambă.

–Vrei să zici că astea nu-s fermecate? l-am tachinat.

Scott zâmbi cu atâta căldură, că ar fi putut să topească un ghețar.

–Ce-i drept, mi-au purtat imaginația pe tărâmul fanteziei.

Da, flirtam. Nu mai făcusem asta de ani de zile și uitasem că eram capabilă de așa ceva. Și cum era firesc, din clipa în care mi-am dat seama că flirtam, mi-am pierdut întreaga iscusință. O femeie singură, aflată în compania unui bărbat care, deși nu în întregime pe gustul meu, era destul de atrăgător. Cu câteva clipe în urmă nici nu eram conștientă de aceste lucruri. Acum erau de-a dreptul înfricoșătoare.

Mi-am lăsat cu grijă piciorul pe podea și m-am asigurat că fusta îmi acoperea în întregime genunchii. Inima îmi bătea nebunește.

Am observat că mă urmărea cu privirea. În acel albastru pur nu se citea vreo dorință nelalocul ei, ci numai curiozitate, poate puțină speranță.

Spre surpriza și ușurarea mea, Scott schimbă subiectul.

–Cum ai ajuns să ai de-a face cu casa Harrenbacher?

Perfect. Mă simțeam oricând în largul meu discutând despre afaceri.

–Prin agenția imobiliară. Găsisem un constructor, niște investitori. Aveam chiar planul pentru noua clădire. Și-apoi am întâlnit-o pe domnișoara Heloise

–Să înțeleg că nu era de acord?

–Sărmana, nici nu aflase. Nora ei îi spusese doar că urma să vândă casa. Domnișoara Heloise acceptase să renunțe la casa părintească și să-și trăiască ultimii ani într-un azil. Habar n-avea, până să-i zic eu, că întreg imobilul urma să fie distrus.

–Mă bucur că ai fost sinceră cu ea.

Mă mânca limba să-i spun despre accident, despre Chester, despre jurământul meu din acea noapte. Voiam să știe că nu eram o persoană mărinimoasă din fire, că nu făcusem prea multe fapte bune. Dar n-am avut îndrăzneala să-i spun. Doar flirtasem cu ea. Amintirea acelor momente mă tulbura încă. Nu voiam să-i dezvălui prea multe.

–Știi că ador antichitățile. Casa aceea este o relicvă uriașă și bine păstrată. Și când am aflat istoria ei... Să dărâmi așa un monument ca să ridici un bloc de apartamente ar fi ca și cum ai picta o portocală zâmbitoare pe chipul Giocondei.

–Se pare că familia Jarman nu-ți împărtășea convingerile.

–Chiar deloc. Umblă zvonuri că ar vrea să mă dea în judecată pentru nerespectarea contractului, sau că ar vrea să-mi fie retrasă autorizația de agent imobiliar.

–Crezi c-o să se întâmple așa ceva?

–E posibil, dar nu prea cred. În orice caz, n-am dat puțin la fund, cum se spune. Domnișoara Heloise m-a rugat s-o ajut la întemeierea fundației. Am refuzat-o.

–Nu te interesa?

–Ba da, însă n-am vrut să torn gaz pe foc.

–Te-ai ferit să mai aprinzi spiritele în familia aia, să înțeleg...

–M-am gândit că ar fi periculos. Și nu doar pentru mine. La urma urmei, vorbim despre niște oameni care au vrut să dărâme căminul propriilor înaintași. Nu poți avea încredere în ei.

–Iar domnișoara Heloise nu vrea să-i înstrăineze.

–Așa-i. În ziua în care s-a mutat la azil, Barb a venit în vizită, să-i ceară niște suveniruri din casă.

–Incredibil.

–Știu. Domnișoara Heloise s-a gândit că ar fi minunat să păstreze câteva amintiri în sânul familiei.

–Au mers de capul lor?

–Da. Au venit cu dubița în amiaza mare, fără pic de rușine.

–Și au curățat toată casa.

–Nu, din fericire nu au avut timp. M-a sunat unul dintre vecini. Am chemat poliția să-i oprească și am găsit un judecător dispus să-mi semneze un ordin de interdicție.

–Foarte bine.

–Au pus, totuși, mâna pe multe obiecte. Încă o provocare pentru nenăscuta fundație, care va trebui să înlocuiască, prin donații, obiectele pierdute.

–Dragă Janey, sunt sigur că o să fii la înălțimea provocării!

capitolul 15

Marginile șoselei ce ducea spre centrul de îngrijire medicală Bluebonnet Manor erau presărate cu flori multicolore și iarbă deasă. Am decis să mă duc acolo într-o dimineață însorită. Am tras pe rampa de ieșire și am coborât capota. Clădirea se afla la câteva sute de metri depărtare, însă doream ca razele soarelui să-mi mângâie chipul.

Un dealer de mașini își ridicase dugheana lângă drumul ce făcea legătura cu autostrada, obturând complet vederea asupra șoselei. Dacă ar fi fost acolo în noaptea accidentului, aș fi murit cu siguranță.

În mod curios, asemenea gânduri sumbre nu-mi mai dădeau fiori. Nu mai credeam că salvarea mea fusese un joc al hazardului. Eram conștientă că exista o menire pentru care mă aflam în viață. Nu cunoșteam încă menirea mea, dar eram hotărâtă s-o descopăr și s-o împlinesc.

Am parcat în locul obișnuit și am intrat în clădire. Starea lui Chester nu se schimbase câtuși de puțin în săptămânile ulterioare amputării. Încă nu se punea vorba de proteză sau de umblat.

Aflasem că pacienții care suferă amputări sunt, de regulă, foarte deprimați și nu caută să-și îmbunătățească situația. Mereu mi-i închipuisem pe angajații unui centru de îngrijire medicală ca pe un soi de majorete pentru viața de zi cu zi a bolnavului, mereu dornici să-l înșvioreze, să-i dea speranță. Angajaților de-aici însă părea să nu le pese câtuși de puțin că Chester urma să-și petreacă tot restul vieții în pat.

Nu-i înțelegeam, și nu-mi plăcea deloc situația.

Din acea zi, am insistat ca Chester să fie așezat în scaun. Când veneam și îl găseam în pat, chemam imediat o asistentă să-l ridice.

El mi-a dat voie să fac asta. Îmi dădea voie să fac cumpărături, să cicălesc personalul în numele lui, să mă plâng de condițiile în care era tratat. Dar nu era deloc interesat să discute despre operație, despre starea lui de sănătate sau despre calitatea îngrijirii pe care-o primea.

–La azil vorbim întruna despre durerile și supărările noastre. Când mă vizitezi tu, aș vrea să vorbim și despre altceva.

Am încercat să-i respect dorința. Cu toate astea, îmi făceam griji pentru el. Ciotul de sub genunchi nu părea să se vindece foarte repede și mă temeam că nu mânca destul. Poate avea nevoie de vitamine.

Din fericire, într-o seară am plecat mai târziu și am dat de o asistentă pe care nu o mai văzusem. M-am dus să mă prezint și am vorbit câteva minute. Era prima ei zi de lucru. Avea puțin peste douăzeci de ani, nu mult mai în vârstă decât Brynn, drăguță și curioasă, abia terminase Universitatea de Stat.

Într-un moment de sinceritate necaracteristică, am admis că și eu absolvisem tot acolo.

–Făceai parte din vreo asociație a fetelor? întrebă ea.

–Nu, am clătinat eu din cap. Locuiam în liniște în Alma Willard, la al doilea etaj.

–Glumești! Eu am stat în Thatcher, dar aveam o amică în Willard. Studiam des în sala lor de lectură.

Mi-a povestit ce mai era nou pe-acolo, iar eu i-am relatat câteva anecdote drăguțe. Trecuse o veșnicie de când nu mai vorbisem cu cineva despre cei patru ani petrecuți la facultate. În cinci minute ne-am și împrietenit.

–Auzi, Anje, am spus după o vreme. Îmi fac griji pentru Chester Durbin. Îmi place Bluebonnet mult, dar nu sunt sigură că primește cea mai bună îngrijire. Te-ai putea uita în treacăt la fișa lui? Mă gândesc că n-ar strica o expertiză nouă.

Am presupus că fiind nou-venită, nu avea nici un interes ascuns de a-și proteja predecesorii. Că ar fi putut, cel puțin, să-mi dea o idee generală despre situația unchiului meu și să-mi comunice dacă i se puteau aduce îmbunătățiri.

–Cauți ceva anume?

–Sincer, îmi fac griji pentru nutriția lui, am spus, fără să menționez rolul meu în alimentația lui Chester. Continuam să-i aduc câte un Snickers la fiecare vizită. Pare să aibă un apetit sănătos, dar nu se întremează deloc.

Tânăra Anje aruncă o privire atentă pe fișa lui și întrebă:

–E tatăl tău, nu?

–Sunt nepoata lui, am mințit eu fără ezitare.

Măcar atât, mi-am zis în gând.

–Să vedem, spuse ea deschizând caietul gros ca o carte de telefoane. Începu să răsfoiască printre foile multicolore, rapoarte și teste medicale.

–Mamă, rosti ea după câteva minute, dar continuă să citească fără să-mi ofere vreo explicație.

În cealaltă parte a holului erau câteva asistente pe care le-am recunoscut, care țineau o conferință ad-hoc. Dacă vreuna dintre ele ar fi venit până la biroul lui Anje și ar fi văzut că îmi dezvăluia informațiile medicale ale lui Chester, aș fi încurcat-o.

M-am dat ușor mai la stânga, pentru a face un paravan între ele și Anje. De unde stăteau ele, părea că purtam o discuție obișnuită cu tânăra asistentă.

–Sincer, Jane, se pare că e urmărit foarte îndeaproape. Vezi fișele cu rezumate? Îmi arătă o secțiune groasă de rapoarte scrise de mână. Sunt foarte riguros detaliate. Dieta lui este strict reglementată. Și i se calculează în fiecare

zi nivelul de nutriție, după cum i se fac și analize de sânge din momentul internării.

Am dat din cap. Suna bine.

–Chiar s-a făcut tot posibilul să fie îngrijit în limitele firești. Iar el a cooperat întru totul. Nu văd absolut nici un semn de răzvrătire. Îți dai seama cât de rar se întâmplă asta?

–Păi... am răspuns eu nesigură.

–Cu unii pacienți, nu te poți întoarce o clipă cu spatele la ei că au și dosit ceva, rosti ea conspirativ.

Habar nu aveam despre ce vorbea.

–Cu toate astea, spuse ea cu simpatie în voce, a devenit foarte fragil în ultimul an, dar probabil că e vorba de vârstă și decrepitudine.

Fragil părea un cuvânt ciudat în contextul de față. Am presupus că folosise termenul greșit. Probabil voia să spună slăbit sau bolnăvicios. Ambele se potriveau.

Am privit agitată peste umăr. Cele două asistente dispăruseră din hol.

–Ai dreptate, Anje. Mi se pare doar că genunchiul lui Chester nu se vindecă tocmai repede după amputare.

–Circulația lui e groaznică, spuse ea dând din cap aprobator. E de așteptat.

Nu prea știam mare lucru despre bătrâni, auzisem mai demult că au probleme cu circulația.

–În afară de medicul lui personal, mai sunt și doi specialiști care îl consultă. Nu-ți face griji, Jane, familia ta a făcut tot posibilul ca el să primească cea mai bună îngrijire.

Am plecat în acea noapte mai împăcată și cu mai mult respect pentru nepotul lui Chester. Mă mai întâlneam din când în când cu Anje, când era pe tură. Aparent, nimeni nu o anunțase că nu eram, de fapt, nepoata lui Chester, și când mă vedea, îmi oferea informații despre starea lui.

În acea dimineață, mergând prin hol, pe lângă biroul asistentelor și înspre camera lui Chester, am observat că Anje nu era acolo.

–E cineva acasă? am întrebat.

Vestea bună era că Chester stătea în scaun, uitându-se pe geam. Vestea proastă era că slăbise, era palid și părea obosit. Se întoarse și îmi zâmbi.

–Ai venit cu noaptea-n cap, spuse el.

–Destul de devreme ca să te surprind?

–Poate ai fi reușit, dacă nu-ți vedeam mașina șmecheră.

M-am dus lângă el. Undeva în parcare se zărea BMW-ul meu Z3. Mașina de lux cu două scaune arăta ciudat printre dubițele și berlinele modeste din parcarea azilului.

–Este o mașinuță destul de șmecheră, am recunoscut eu. David mi-a luat-o, evident, dar mă costă o avere s-o întrețin.

Chester dădu din cap.

–Mie-mi plac Volkswagenurile micuțe care se vând puțin mai jos, zise el, arătând spre hala dealerului auto care bloca priveliștea. Dacă aș putea conduce, așa ceva mi-aș lua.

Am zâmbit. Niciodată nu suntem prea bătrâni pentru a ne dori o mașină nouă.

–De când n-ai mai condus?

El începu să râdă.

–N-aș putea spune. Nu țin minte ultima oară când am stat decent într-o mașină. Nenorociții de la azil mă țin în spate, legat de un pat mobil, când mă transportă.

Își îngădui un surâs de parcă ar fi găsit amuzant să stea într-o ambulanță, legat și neajutorat. Nu era cazul. Am râs și eu, oricum. Părea o idee bună.

–Ai mai vorbit cu Brynn?

–Nu, nu vrea să-mi răspundă la telefon, aș prefera să nu vorbim despre asta.

–Atunci stai jos și vom vorbi despre altceva.

M-am făcut comodă. Chester știa deja totul despre mine. Discutaserăm despre oamenii care-mi erau dragi, despre organizațiile cu care lucram, despre cariera mea imobiliară ratată. Despre eforturile mele constante de a face bine.

–Știai că și golful este probă la Olimpiada Specială? l-am întrebat.

–Nu.

–Încearcă să le ofere atleților sporturi ușoare, pe care să le poată practica întreaga viață, nu doar sporturi de echipă sau traseu.

–Sună bine.

–Avem o echipă locală de golf pentru bărbați care merge binișor, dar nu există nimic pentru femei.

–Jane, tu urăști golful.

–Așa e, dar mi-am dat seama că nu trebuie neapărat să mă ocup eu personal de tot binele pe care vreau să-l fac. Amica mea, Teddy, este noua președintă al ligii. Am convins-o să includă o echipă de golf pentru femeile cu handicap printre ofertele lor de activitate caritabilă.

–Parcă ziceai că motivul înscrierii în Junior League este reprezentat, în proporție de optzeci la sută, de dorința urcării pe scara socială, mormăi Chester încruntat.

–Asta indică sondajele, am spus. Și da, eu am procedat întocmai.

–Și cu toate astea, încă speri că vei găsi voluntari?

–Fiecare membru trebuie să facă un număr de ore de muncă în folosul comunității. Cu siguranță vor fi femei care vor afla de ofertă și vor gândi că pot să îndeplinească norma și să joace golf în același timp.

–Și ăștia sunt genul de oameni care-ar putea să lucreze cu jucători de golf cu nevoi speciale?

–De ce nu? Mă gândesc că dacă eu am putut să-mi schimb prioritățile, vor dori și alte femei să facă la fel.

Nici eu nu sunt genul de persoană pe care te-ai baza să facă mult bine. Dar poate chiar asta e problema noastră, problema lumii: în milenii de istorie ne-am așteptat doar de la sfinți să facă bine. Poate dacă am lărgi puțin spectrul așteptărilor, mai multe persoane – chiar dacă nu toate – vor fi determinate să facă lucruri bune.

Chester chibzui o vreme la ideea mea.

–Mă înșel? am întrebat.

–Nu știu, spuse el. Dar cum rămâne cu tinerele jucătoare de golf pline de speranță? Ce se întâmplă dacă toți cei din ligă vor abandona sportul, pentru că nu e atât de ușor pe cât sperau să fie? Nu vor fi dezamăgite fetele?

Tot avântul meu se risipi pe dată.

–Nu m-am gândit la asta. Ar fi chiar groaznic.

–Ar putea fi groaznic, aprobă Chester, sau ar putea fi exact cum ai plănuit tu. O anumită persoană, în momentul în care i se oferă ocazia, se ridică la nivelul provocării și preia conducerea.

–Să risc?

–Poți? mi-o întoarse el.

–Chester, tu ai infinit mai multă experiență ca mine. Tu ce crezi?

Chester zâmbi ca un bătrân înțelept, așa cum de altfel era.

–Nu poți să te joci așa, să momești oamenii la oportunități unde succesul sau eșecul depind în întregime de natura lor caritabilă. Trebuie să micșorezi riscul tentativelor de abandon, impulsionându-i cât mai bine.

–Cum să fac asta?

–Ia jucătorii de la echipa masculină, roagă-i să discute cu grupul. Sau lasă-i pe cei din ligă să meargă să îi vadă pe parteneri cum interacționează.

–Pentru mulți va fi o bătaie de cap în plus.

–Pentru mulți, dar nu pentru toți.

–Tot ce-i posibil.

–Trebuie să încerci, Jane. Și să ai încredere că totul se va rezolva. Nu se întâmplă mereu așa cum ți-ai dori, dar de-obicei se întâmplă așa cum trebuie.

Am plecat de la Chester puțin după ora unsprezece, nu înainte să-i dau ciocolata.

–Mulțumesc, Jane, spuse el mai serios decât era cazul. Am s-o păstrez pentru mai târziu.

–Așa să faci, nu vreau să-ți strici pofta de mâncare, l-am tachinat eu.

M-am oprit la semaforul de lângă dealerul Volkswagen și-am aruncat o privire la noul model expus în parcare. Chester spusese că și-ar fi luat unul dacă ar fi putut conduce. Era incredibil. Doar un tip ca Chester ar fi preferat un Volkswagen unui Z3. Am cercetat întreg spectrul de stiluri și culori. Erau drăguțe.

Am verificat telefonul. Nu primisem nici un apel, dar m-am asigurat să nu fie cumva mesaje. Brynn nu sunase. Țineam telefonul în mână, gândindu-mă că nu trebuia să apăs decât două butoane. Brynn era veșnic la doar două butoane distanță. O puteam suna din nou. M-am abținut și am pus telefonul înapoi în geantă.

Îmi făceam griji pentru ea. Îi fusesem aproape de-atâtea ori. Când învățase să meargă, eram lângă ea, gata s-o prind în brațe. Când era o școlăriță cu sacou bleumarin, m-am ocupat de toate amănuntele, i-am netezit calea și am rezolvat toate problemele. În societate i-am ales hainele, activitățile, chiar și prietenii.

Și toate astea pentru că o iubeam. Aș fi luat-o de la capăt în mod identic, din același motiv. Dar îmi spusese adevărul. Ajutorul nedorit se numește amestec. Îmi luase mult timp să conștientizez asta. Tot ce-și dorea de la mine era o șansă de a lua decizii pe cont propriu. Dar dacă deciziile ei erau proaste? Dilema aceasta nu-mi dădea pace.

În spatele meu, cineva claxonă. Semaforul era verde. M-am îndreptat spre oraș. Era doar unsprezece, dar mi-era deja foame. Poate din cauză că mâncasem doar o cană de iaurt cu pâine la micul dejun.

Am zărit un stand de fructe pe marginea drumului. Un semn pictat de mână anunța că aveau piersici, și instantaneu am început să salivez. M-am dus până acolo și am cumpărat câteva kilograme până să-mi amintesc că nu aveam o familie cu care să le împart, și nici nu planificasem o cină cu prietenii.

Abia am reușit să strecor coșul uriaș lângă scaunul pasagerului. Am șters o piersică mare și coaptă de pantaloni și am mâncat-o. Fructul era atât de dulce și zemos, gustul îmi trezea atâtea nostalgii... Era o bucurie melancolică. Duceam o viață bună, am decis. Foarte bună.

Am trecut și pe la casa Hattenbacher. Încercasem să mă țin cât mai departe, dar adoram întreaga atmosferă, și, de câte ori aveam prilejul, treceam pe acolo în loc să dau un simplu telefon.

Am intrat pe alee și-am parcat în spate. Julia Prentice, femeia pe care o angajase domnișoara Heloise să conducă fundația, amenajase un birou în trei camere din apartamentul servitorilor atașat la garaj. Era mobilat cu dulapuri metalice și vechituri cumpărate din piață. Îmi făcusem griji pentru bunul-gust al femeii, dar din câte văzusem, părea a fi foarte în temă cu managementul unei organizații nonprofit.

M-a salutat veselă când am intrat, dar purtam suficienți ani în cârcă să recunosc un zâmbet fals.

–Ce surpriză! Trebuia să mă anunți că vii.

–Nu pot sta decât un minut.

Eram conștientă că Julia nu mă plăcea. Sau poate pur și simplu nu avea încredere în mine. Nu știu dacă era conștientă că domnișoara Heloise îmi oferise întâi mie slujba. Dar era conștientă de rolul meu în salvarea casei

și de faptul că domnișoara Heloise mă plăcea. Cred că era capabilă să placă aproape pe oricine.

Oricare ar fi fost problema, Julia era întotdeauna politicoasă și destul de recunoscătoare pentru ajutorul meu.

–Am dat telefoane pe la potențialii donatori de antichități, am informat-o, și nu pot spune că am avut mult succes. Mulți dintre cunoscuții mei o știu și pe Barb Jarman. E mai ușor să mă refuze pe mine decât să o supere pe ea.

Julia dădu din cap înțelegătoare. Aș fi pus rămășag că nu pricepea mai nimic.

–Am ales în schimb câte ceva de la mine care cred că s-ar potrivi, am continuat.

–Evident că ne-am bucura să le primim, spuse ea. Dacă sunt într-adevăr adecvate.

Am refuzat să mă simt insultată. Voiam ca ea să se uite cu un ochi critic la donații. Ultimul lucru de care avea nevoie casa Hattenbacher erau obiecte de talcioc donate din rebuturile muzeelor.

–Am un șezlong William & Mary care ar merge bine în dormitorul albastru, și o piesă rabatabilă care să înlocuiască masa din hol.

–Sună bine, comentă ea.

–Am să încerc să le livrez săptămâna asta, când vă convine și vouă.

–Stai să verific, spuse femeia deschizând agenda.

Am așteptat în timp ce ea cerceta orarul, cu priviri leneșe. De unde stăteam eu, agenda părea aproape goală. Cu toate astea, Julia continuă să privească mult și bine paginile albe.

–Marți iau prânzul cu șefii clubului Master Gardeners să discutăm despre proprietate, spuse ea într-un final.

–Ce bine. Ar fi minunat dacă ar accepta proiectul.

–Da, asta i-am zis și eu domnișoarei Heloise.

Comentariul acela avea clar scopul de a mă pune la punct. Nu-și făcuse efectul. Nici n-ar fi putut. Era o descoperire minunată. Când n-ai nimic de ascuns, nu-ți poate veni nimeni de hac.

–E o femeie minunată. Suntem norocoși s-o avem. Și slavă Domnului că ești tu aici să te ocupi de tot.

Julia rămase cu gura căscată. Căuta subînțelesuri, otrăvuri ascunse, dar n-avea să găsească nimic. Se întoarse la subiectul precedent.

–Cu excepția zilei de marți, voi fi aici să preiau livrarea.

–Perfect, am să te sun.

–Bine.

Am rămas tăcute pentru câteva clipe stânjenitoare. Probabil își dorea să plec cât mai repede. Eu speram să mă lase s-arunc o privire prin casă. N-am făcut nici un gest. Liniștea deveni tot mai apăsătoare.

Julia rupse în sfârșit tăcerea.

–Am auzit un zvon tare interesant azi-dimineață.

–Da?

–Cred că unele dintre obiectele luate de Barb Jarman din casă vor fi scoase la licitație.

–Minunat!

Reacția mea pozitivă fusese aparent apreciată. Femeia dădea pe-afară de mândrie.

–Deja am contactat consiliul pentru ocrotirea patrimoniului să le cer fonduri, m-a informat ea. Avem mână liberă să licităm pentru ele.

Eram prea încântată ca să mai protestez, căci, oricum ai fi luat-o, acele obiecte aparțineau legal muzeului. Poate că Barbara era interesată doar de bani. Poate, totuși, avea de gând să se împace cu domnișoara Heloise și să aducă liniște în familie.

–Julia, astea sunt veşti minunate. Mă bucur că ai găsit o mobilă atât de frumoasă, dar cu cât avem mai multe piese originale, cu atât mai bine.

–Săptămâna asta am primit şi o donaţie care mi-a făcut mare plăcere.

–De la cine?

–Tipul vrea să rămână anonim.

–Serios?

–M-a contactat spunându-mi că voia să ne doneze câte ceva.

–Minunat.

Îşi luă cheile.

–Haide să vezi, spuse.

Împreună am părăsit biroul ei şi am traversat grădina cu maci, gladiole şi tufişuri pline de floricele. Muncitorii curăţau vopseaua de pe pervazuri.

Julia m-a condus prin uşa din spate. Casa arăta prea curată ca să fie locuită. Deja îşi pierduse ceva din farmecul pe care i-l imprimase prezenţa domnişoarei Heloise şi căpătase aura unui monument istoric. Sincer, mi se părea regretabil.

–Vom înlocui podeaua, mă anunţă Julia, şi un arhitect a promis să ne ajute cu idei pentru restaurarea bucătăriei la imaginea ei din 1888. E o încăpere care a fost renovată de mai multe ori.

Ne-am plimbat prin biblioteca întunecată, unde ultimul guvernator Hattenbacher se retrăsese la bătrâneţe. Portretul lui era acum aşezat deasupra şemineului, iar portretul soţiei lui era expus în hol. Mirosul de tutun vechi şi decantoarele de rom dădeau încăperii un aer foarte masculin.

Cu greu mi-a venit să-mi cred ochilor când am descoperit o canapea stil Craftsman sub geam. Era, fără îndoială, cea pe care mă aşezasem în urmă cu câteva zile la magazinul de vechituri al lui Scott.

–Nu-i aşa că e perfectă pentru camera asta? mă întrebă veselă Julia.

–Da. E perfectă.

–E materialul original, doar curăţat. Donatorul a evaluat-o şi s-a dovedit a fi un Stickley autentic.

–Mă gândeam eu că este Stickley. Mă bucur că s-a adeverit.

–Trebuie să recunosc, am fost şocată de propria mea putere de convingere. Când am văzut-o, eram dispusă s-o accept ca împrumut. Când ne-a dat-o pur şi simplu, aproape că-mi venea să mă cert cu el.

Şi mie îmi venea să mă cert cu el. Era cel mai valoros obiect din colecţia lui. Şi îl donase.

capitolul 16

Am părăsit casa Hattenbacher câteva clipe mai i târziu, încă meditând la generosul cadou pe care îl făcuse : Scott. În vreme ce urcam în Z3, am observat coșul cu fructe de pe podea. Îmi fusese atât de foame cu o oră mai devreme, însă nu reușisem să mănânc toate acele piersici.

Cel mai bun loc unde le puteam lăsa era la centrul de consiliere al Lorettei. Mi-am pus centura de siguranță, am pornit motorul și am demarat. Gândurile îmi zburau către Brynn. Am verificat dacă primisem mesaje de la ea. Încă nimic. Nu aveam idee ce să fac, dar oare puteam să stau cu mâinile în sân?

Ajutorul, atunci când nu-ți este cerut, nu înseamnă nimic mai mult decât să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, mi-am spus. Am încercat să-mi repet gândul acesta ca pe o mantra, dar n-am reușit să mă conving pe deplin.

Mi-am lăsat mașina în fața centrului și, cu coșul cu fructe în mână, m-am îndreptat spre ușa de la intrare. Mirosul de piersici îmi amintea de zilele toride de vară ale copilăriei. Imagini ale trecutului, cu o după-amiază petrecută mâncând piersici și lenevind în micul petic de umbră oferit de antena parabolică de lângă peretele casei noastre.

Mama, în costumul ei de baie fără bretele, era întinsă în curtea din spate, încercând să se bronzeze. Își așezase o umbrelă la capătul prosopului, să-i arunce umbră peste față și peste cartea pe care o citea. Nu îi plăcea să fie deranjată când citea. La drept vorbind, nu-i plăcea în general să fie deranjată.

Eram deja plină de zeamă pe maioul de bumbac când am zărit șarpele. Aluneca prin iarbă, fără îndoială vrând

să se tolănească la soare alături de mama. Mi-era teamă de gândaci, șerpi, șopârle; până și broaștele mă speriau.

– Mama, am făcut, agitată.

Mă ignoră.

– Mama, am încercat din nou.

Nici măcar nu-mi aruncă o privire. Reptila neagră șerpuia fără zgomot pe lângă ea.

– Mama! am țipat cu disperare.

– Lasă-mă-n pace! izbucni ea.

Am arătat spre iarbă, lângă piciorul ei.

– Un șarpe.

Mama țipă și sări cât colo. Nu-mi dădusem seama în ce ordine.

Apucându-și umbrela, începu să dea cu ea în șarpe. Creatura căuta cu disperare să scape, dar mama nu avea de gând să o lase. Cumva, reuși să înfigă vârful umbrelei în trupul lung și subțire al reptilei. Ridică umbrela, cu șarpele, de peste un metru lungime, încă zbătându-se.

– E doar un șarpe de casă. Nu-ți face nici un rău.

Ca și cum teama mea ar fi fost o slăbiciune pe care ea nu o împărtășea. De parcă uitase cum sărise ca arsă și țipase.

Aruncă umbrela cu șarpe cu tot peste gard, pe alee.

Mama nu mi-a mulțumit niciodată că am avertizat-o. Dar și-a luat prosopul și cartea și s-a dus în casă.

Am scuturat din cap să-mi alung neașteptata amintire. Este straniu cum se trezesc unele lucruri în mintea noastră.

Am apăsat butonul soneriei, așteptând cu răbdare câteva clipe. Nimeni nu răspunse. Totuși, ceva îmi spunea că locul nu e pustiu. Am sunat din nou. Simțeam privirea cuiva răzbătând prin vizor.

– Sunt eu, Jane Lofton. Am adus piersici, am rostit îndeajuns de tare încât să se audă prin ușă.

O clipă mai târziu am auzit zăvorul trăgându-se. Cineva deschise puțin ușa, lăsând însă prins lanțul de siguranță. O figură cunoscută mă cercetă suspicioasă.

–Ce vrei? întrebă ea.

–Salut, sunt Jane. Am cumpărat piersicile astea și nu pot să le mănânc pe toate, așa că m-am gândit să vi le aduc vouă.

Femeia ezită.

–Ești Shanekwa. Mi-aduc aminte de tine de la decorarea pomului de Crăciun.

Preț de o clipă, păru înfricoșată că îi cunoșteam numele, însă când mă recunoscu, pe buze îi apăru un zâmbet primitor.

–Ești doamna care vorbește numai despre munca ei și care-a crescut în Sunnyside, rosti ea.

Nu m-aș fi caracterizat astfel, dar trebuia să recunosc că avea dreptate. Femeia închise ușa ca să desfacă lanțul. Am pășit înăuntru și i-am oferit fructele.

–Nu m-am gândit prea bine când le-am cumpărat. Piersicile arătau așa de bine, că am cumpărat un coș întreg până să-mi amintesc că acum stau singură.

Shanekwa încuviință, pricepând situația.

–Și mie mi se întâmplă uneori. O dată am cumpărat o pungă de chipsuri și le-am adus aici din obișnuință, până să-mi aduc aminte că mie nu-mi plac, iar cel mic nu le mănâncă. Ellis, bărbatul meu, obișnuia să înfulece câteva pungi de unul singur, când se uita la seriale polițiste.

Am urmat-o până în bucătărie.

–Îmi cer scuze că te-am lăsat atât să aștepți până să te las înăuntru. Sunt cam sperioasă când nu mai e nimeni prin preajmă.

–Ești singură aici?

–Da, toată lumea este la lucru sau la școală. Nu mă pot duce la lucru. Ellis m-a găsit acolo și acum nu mă pot întoarce.

–Vai, îmi pare rău.

–Trebuie să-mi găsesc altă slujbă. Lucram la chioșcul cu mâncare din stația de autobuz. Ellis m-a găsit acolo. M-a găsit și în noul apartament. De-asta am venit aici. Parcă am un copoi pe urme. Nu pot să merg nicăieri fără să mă găsească.

Nu știam ce să spun. Aparent, nu era nevoie.

–Vrei cafea? Tocmai ce-am făcut-o.

–Da, mi-ar face plăcere.

Shanekwei nu-i plăcea să fie singură în casă. Iar eu nu aveam unde să mă duc decât în singurătatea propriei mele case. Nu era mare lucru, dar dacă puteam să o sprijin cumva, aveam de gând s-o fac.

Femeia a luat două căni din bufet și ne-am așezat la masă. Amândouă eram puțin stinghere. Nu aș spune că am descoperit de la bun început că aveam multe în comun, dar câteva minute de conversație de complezență ne-au ajutat să spargem gheața.

–Aș putea să fac niște plăcinte foarte bune cu piersicile astea. Mama spunea că sunt cea mai pricepută din oraș la făcut plăcinte. Poate am să le fac după-amiaza asta.

–Pot să te ajut la decojit, m-am oferit eu.

E surprinzător cât de mult se pot apropia două persoane străine lucrând împreună în bucătărie. Nici nu trecuse o oră că știam totul despre Jarone, tânărul fiu al Shanekwei, și despre tatăl său abuziv. Îl iubise pe Ellis pentru un timp, dar sentimentele ei fuseseră umbrite de o teamă dintre cele mai teribile. Însuși faptul că își continua viața, că se ridica din pat în fiecare dimineață și că își vedea de treburi zi după zi îmi insuflau cel mai adânc respect.

Desigur, orice conversație e un făgaș cu două sensuri și, înainte să-mi dau seama, îmi povesteam propriile necazuri, pe care Shanekwa le-a luat la fel de în serios ca pe ale ei.

–Fiica ta și cu mine suntem de aceeași vârstă. Deci cred că știu cum se simte. Suntem femei în toată firea și vrem să fim pe cont propriu. Nu avem nevoie de mămici ca să ne spună ce să facem.

–Deci crezi că ar trebui să mă țin deoparte?

–Nu poți să faci nici asta. Când iubești pe cineva și vezi că o face de oaie trebuie să pui picioru'-n prag.

–Atunci ce să fac? Să-i dau sfaturi, sau să-mi țin gândurile pentru mine?

–Cred că trebuie să faci puțin din ambele.

–Sigur, tare ușor mai e, am remarcat sarcastic.

–A fi părinte nu e deloc ușor. Trebuie să găsești calea de mijloc. Ai înțelepciune și o experiență pe care să o împărtășești cu ea, dar nu poți să i-o bagi pe gât zi și noapte. Trebuie să ai încredere în ea, încredere că-și va găsi propriul drum în viață.

–Vreau să am încredere în ea. De ce mi-e atât de teamă să o fac?

–Fiindcă multe lucruri pot să meargă rău. Și crede-mă, știu ce spun.

–Uneori, putem să facem o alegere greșită.

Oftând din rărunchi, Shanekwa clătină din cap.

–Așa am făcut eu. Și ar fi trebuit să știu mai bine. Mama m-a avertizat. Mi-a spus că în Ellis se ascunde ceva rău. Mi-a spus că dacă ridică vreodată mâna să dea în mine, să fug cât mă țin picioarele și să nu privesc înapoi.

–Așa ai și făcut.

–În cele din urmă, da. Prima dată când Ellis m-a lovit, am știut că era la fel cum mă prevenise mama. Ah, dar și-a cerut scuze. S-a jurat că nu se va mai întâmpla niciodată. Știam că minte. În schimb am rămas cu el, l-am suportat, dar până la urmă am procedat cum mă sfătuise mama.

–Important e că ai făcut-o. Și dacă mama ta ar ști, sunt sigură că ar fi mândră de tine.

Shanekwa îmi zâmbi. Un zâmbet larg, care contrazicea toată amărăciunea acumulată prin această experiență.

Când a început să întindă foaia de plăcintă, bucuria i-a transfigurat chipul.

–Știi care este secretul unei plăcinte cu piersici? mă întrebă.

–Care?

–Nu este nici un secret. Toată lumea o face bună, spuse ea râzând.

Zece ore mai târziu, îmbrăcată în pijamaua mea cu văcuța care sare peste lună, privind o emisiune cu feline mari în reluare pe Animal Planet, am gustat prima dată din plăcinta ei și am știut că era o mincinoasă. Nimeni, niciunde în lume, nu mai făcuse așa o plăcintă. Pentru un moment nu mi-a venit să cred. Crusta era atât de delicată și de ușoară, încât se topea în gură. Piersicile erau încă ferme și dulci, umplutura era o complinire pentru ele, nu doar un sirop. Era, pe scurt, o plăcintă de neuitat.

Am oftat de plăcere și mi-am lins buzele. Era de necrezut. Am împărțit feliile în jumătate, apoi în sferturi, ca să o pot savura cât mai mult.

Shanekwa, ești un geniu creativ, am spus camerei goale.

Era uimitor, dacă stăteam să mă gândesc. O femeie tânără, care avusese o viață grea și nefericită. Nu terminase liceul. Creștea singură un copil. Și mai avea pe cap și un adevărat criminal care o urmărea, încercând să strice tot ce putea merge bine.

Dar nici unul dintre acele lucruri nu afectase în vreun fel gustul plăcintei. Avea un talent divin, sau poate își perfecționase meșteșugul. Oricare ar fi fost originea, rezultatul era excepțional.

Am adunat resturile de plăcintă cu furculița, tentată să ling farfuria. Aceasta era, fără îndoială, cea mai bună plăcintă pe care o mâncasem în viața mea.

–Ar cere cincisprezece dolari pe o felie la Le Parapluie, am murmurat.

Cuvintele mele nu puteau fi mai prevestitoare nici dacă ar fi fost rostite de oracolul din Delphi. Instantaneu m-am ridicat din pat.

M-am uitat la ceas – era unsprezece fără un sfert.

–Ar trebui să mai fie acolo, mi-am spus. Dacă te grăbești, vor mai fi acolo.

Nici atunci, dar nici acum nu aș putea explica urgența pe care am simțit-o. M-am grăbit la dulap și am luat primele haine pe care le-am văzut. O pereche de jeanși albaștri vechi de-ai lui Brynn care stăteau deasupra unei grămezi de haine destinate magazinului caritabil al Armatei Salvării. I-am tras pe mine, am păstrat bluza de pijama și am luat în picioare o pereche de balerini.

Când am ajuns în bucătărie am acoperit plăcinta cu folie de aluminiu și am ieșit pe ușă. Chiar înainte să plec am înșfăcat și o jachetă. Nu era destul de frig ca să am nevoie de ea, dar măcar avea să ascundă faptul că nu aveam sutien și eram în pijama.

Am pus plăcinta cu grijă pe podeaua Z3-ului, înainte să pornesc. La semaforul din intersecție mi-am văzut reflexia în oglinda retrovizoare. Eram foarte ciufulită.

Semaforul s-a făcut verde și am luat-o la stânga, în timp ce căutam ceva prin poșetă. Am găsit un elastic pe care l-am folosit să-mi prind părul la spate.

Două minute mai târziu băteam în ușa metalică din spate de la Le Parapluie. Restaurantul era deja închis, cufundat în obscuritate. Dar, după numărul de mașini parcate în spatele clădirii, precis mai era cineva înăuntru.

Un om masiv, care arăta mai mult a bodyguard decât ca angajatul unui restaurant a răspuns la ușă.

–Îmi pare rău doamnă, am închis.

–Mai este Frederic aici? l-am întrebat.

S-a uitat la mine, puțin surprins.

–Da, sigur, haideți înăuntru.

A ținut ușa deschisă, făcându-mi loc să intru.

Peste tot era activitate. Câteva priviri au zburat în direcția mea. Dar acești bărbați, și din câte am văzut erau doar bărbați, încercau să curețe bucătăria și să plece acasă.

–Frederic este în față, îl aduc imediat, mi-a spus omul masiv. Rămâneți aici și... nu lăsați pe nimeni să se ciocnească de dumneavoastră.

Am decis că îndemnul „Nu lăsați pe nimeni să se ciocnească de dumneavoastră" era varianta mai politicoasă de la „Ai grijă să nu încurci". Am urmat sfatul.

Locul strălucea datorită oțelului inoxidabil, podelele erau lună, iar mirosurile celei mai bune mâncări din oraș erau mascate de produsele de curățat. Zgomotul era asurzitor. Mașina de spălat vase era în funcțiune, la fel și compactorul de gunoi. Angajații trebuiau să țipe unul la altul.

Mă simțeam ca o idioată, stând în ușă, purtând pijamaua cu văcuța care sare peste lună și ținând în mână plăcinta acoperită cu folie de aluminiu. Cu siguranță aș fi putut să amân asta pe a doua zi. Dar, cumva, nu puteam.

Un minut mai târziu, Frederic și-a făcut apariția de după colț. În momentul în care m-a văzut i-am citit îngrijorarea în privire.

–Dumnezeule, Jane, țipă el. Ești bine? Ai avut un accident?

Mi-am dat seama că arătam mai rău decât îmi imaginam. Sau poate, la fel ca majoritatea cunoscuților, nu mă văzuse încă fără haine de firmă, cu părul prins la spate și nemachiată.

–Am adus o plăcintă pe care aș vrea s-o încerci, i-am spus.

–Poftim?

–Ți-am adus o plăcintă, am repetat mai tare.

Mașina de spălat vase și-a terminat ciclul înainte de a rosti ultimul cuvânt, care a sunat destul de puternic pe fundalul liniștii proaspăt așternute. Câțiva angajați s-au uitat înspre mine, dar i-am ignorat.

–Gustă asta, l-am îndemnat dând la o parte folia de aluminiu de pe plăcintă.

Se uită la mine întâi confuz, apoi amuzat:

–Jane, te rog spune-mi că nu te-ai apucat de făcut plăcinte!

–Nici gând, am răspuns. Doar gustă.

Frederic m-a privit lung, a scos o furculiță dintr-un sertar apropiat și a tăiat o bucățică din plăcinta cu piersici. A vârât-o în gură cu la fel de mult entuziasm ca și cum i-aș fi dat să guste otravă.

De cum a simțit gustul plăcintei, a închis ochii și a oftat. La început a fost plăcere, apoi spaimă.

–Vai, se plânse. Ai luat asta de la Newman? Este vreo nouă invenție a patiserului său?

–Nu merg niciodată la Newman, l-am asigurat. Fierb prea mult legumele.

–Deci pentru cine lucrează acest patiser?

–Femeia care a făcut-o nu lucrează. Însă i-ar prinde bine s-o facă.

–Nu este un bucătar profesionist?

–A lucrat ca bucătar, i-am spus.

–Ce s-a întâmplat? Cine are atât de mult talent nu ar trebui concediat decât dacă nu te poți baza pe el deloc sau i-a dat în cap bucătarului cu ceva.

–Dar nu a fost dată afară. Și-a dat demisia.

–Nu i-a plăcut locul de muncă? Sau voia mai mulți bani?

–Nici una, nici alta. Am ezitat în a-i spune lui Frederic adevărul. Fostul ei prieten este abuziv. Dacă o găsea la lucru îi făcea probleme.

Frederic ridică o sprânceană. Mai luă o mușcătură din plăcintă, savurând-o.

–Păi, Jane, declară el, cred că problemele acestei femei s-au terminat.

Am rămas cu gura căscată. Nu credeam că va fi atât de ușor.

–Mario! strigă Frederic.

Omul masiv care îmi dăduse drumul înăuntru apăru dintr-un birou.

–Ai nevoie de ceva? se interesă el.

–Gustă plăcinta asta, spuse Frederic.

Uriașul se uită la el, apoi la mine. Entuziasmat, își tăie o bucată mult mai generoasă decât șeful său. O cumpăni în mână și mușcă din partea mai îngustă.

–E foarte bună, mormăi Mario cu gura plină.

–Femeia care a făcut-o vine mâine să lucreze la noi, îl informă Frederic.

–Asta-i minunat, dădu Mario din cap.

–Numele ei... Se întoarse înspre mine.

–Shanekwa, i-am răspuns. Nu... nu-i știu numele de familie.

–Numele ei este Shanekwa, îi spuse lui Mario. Îi vom afla numele de familie mâine. Are o problemă cu un nesuferit care o urmărește și o face să-și piardă locul de muncă. Nu vreau să și-l piardă și pe acesta.

Uriașul dădu afirmativ din cap în timp ce înghițea o bucată de plăcintă și era tentat să mai ia una.

–Nu vă faceți probleme, ne zise amândurora, o să am eu grijă de ea.

–Mulțumesc, i-am spus. Și mulțumesc, Frederic. Promit că voi veni aici pentru tot restul vieții, și tot timpul voi comanda desert.

–Mă bazez pe asta, râse el.

Când m-am întors la mașină, am sunat-o pe Loretta de pe mobil. Vestea a ridicat-o în al nouălea cer.

–Asta va fi minunat pentru ea! E harnică și a fost apreciată peste tot unde a lucrat.

–Va munci în bucătărie, în spate, am spus. Nu va fi la fel ca în stația de autobuz, unde o putea vedea toată lumea.

–Mă îndoiesc că Ellis și acoliții lui frecventează această parte a orașului.

–Știu că are nevoie de un loc unde să stea, am continuat. Eu am un apartament de oaspeți gol deasupra garajului. Nu e mare lucru, doar trei camere, însă are intrare separată și, până una, alta, este un loc unde ea și fiul ei pot sta până când se pun pe picioare.

–Apartamentul de unde a plecat era minuscul, spuse Loretta. Și poate împacheta tot ce are într-o geantă de voiaj și vreo două cutii.

–Putem aduce niște mobilă la mâna a doua, am sugerat. Putem să-l amenajăm confortabil.

–Jane, ești o minune, exclamă Loretta. Nu îmi vine să cred că ai reușit toate astea.

–Crede-mă, a fost ușor, am asigurat-o. De cum a gustat plăcinta, Frederic s-ar fi târât pe cărbuni încinși să o angajeze.

–Trebuie să-i dai chiar tu vestea, insistă Loretta.

Shanekwa era la etaj. Am așteptat până când cineva o chemă la telefon.

–Bună, mă salută ea de parcă eram prietene. Ai vorbit cu Brynn? Ce-a zis?

–Mi-a răspuns căsuța vocală. Am să mai încerc și mâine. Dar nu de-aia te sun.

Am fost succintă, dar i-am spus tot.

A fost de-a dreptul șocată de veste.

–Vor doar să fac plăcinte?

–Cred că despre asta trebuie să vorbești cu Frederic. Dar te-a angajat numai pe baza acelei plăcinte cu piersici.

La celălalt capăt al liniei se făcu liniște. Am început să-i povestesc despre restaurant.

–Este de departe preferatul meu. Unii spun că Newman este cel mai bun, dar mie mi-a plăcut tot timpul Le Parapluie mai mult.

I-am povestit despre Frederic și despre cina de Ziua Recunoștinței.

–Este un om corect, generos, care nu suferă de acel orgoliu nemăsurat pentru care sunt faimoși bucătarii. A spus că ai talent și te apreciază pentru asta.

I-am povestit despre apartamentul de deasupra garajului meu.

–Este mic, dar e nou. Nici măcar nu l-am mobilat. Până acum spațiul a fost folosit drept depozit.

Când nu am mai avut ce să spun, mi-am dat seama că era prea liniște la celălalt capăt al firului.

–Shanekwa, totul este în regulă?

Am auzit un sunet neașteptat.

–Shanekwa, plângi?

Eram consternată. Nu cumva mă confruntam cu încă o tentativă de a face bine care mersese prost? Era ajutorul meu doar o intruziune?

–Shanekwa îmi pare rău, nu plânge. Nu trebuie să te angajezi dacă nu vrei.

Mi-a răspuns cu un sughiț.

–Nu este ceva ce ai mai făcut până acum. Dacă nu vrei să o faci nu e nici o problemă.

Nu putea vorbi.

–Știu că este o altă parte a orașului decât cea cu care ești obișnuită, dar eu cred că ți-ar plăcea. Sunt sigură că putem găsi o grădiniță bună pentru fiul tău. Aproape și de casă, și de locul de muncă.

Tot nu spuse nimic.

–Sau dacă apartamentul este prea mic pentru tine și pentru băiețelul tău, poți să stai în casă cu mine. M-am gândit că după ce ai stat atâta la centru ai vrea și tu intimitatea propriului tău cămin.

–Tu... tu... reuși să îngaime.

–Poftim?

–Ești așa de... drăguță cu mine.

–Shanekwa, tu ai fost bună cu mine, am răspuns fără să mă gândesc.

–Ți-am dat o plăcintă. Cuvintele aduseseră un nou val de lacrimi.

–A fost o plăcintă minunată, i-am spus când a mai reușit să se controleze. Și mi-ai dat niște sfaturi foarte bune despre fiică-mea.

–Aia nu a fost nimic.

–Pentru mine a fost mare lucru. Oricum, nu am vorbit cu Frederic să mă revanșez. Am vorbit cu el pentru că mama ta spunea că ești cel mai bun patiser din oraș. Meriți o șansă ca s-o dovedești.

capitolul 17

Eram atât de emoționată după ce am închis telefonul, încât nu mă vedeam ducându-mă acasă și băgându-mă în pat. M-am gândit să o mai sun o dată pe Brynn, dar era deja unu și jumătate dimineața la Boston. Dacă nu dormea deja, nu voiam să știu ce face.

Parcarea din spate se golea și am decis să nu rămân acolo. Am început să conduc pe străzi, fără țintă. Am perceput acea senzație de triumf, o înlănțuire de succese, pe care o simțeam când încheiam un contract scump.

Și, la fel ca în una din acele zile, am luat-o spre Yesteryear Emporium. Evident, magazinul era închis, deci nu puteam decât să trec pe lângă el. Însă nu s-a întâmplat chiar așa.

Clădirea era întunecată, dar lângă ușa de la intrare, unde avea Scott biroul, era o lumină aprinsă. Am parcat în față, pe unul dintre locurile goale. Era probabil doar o lumină de veghe, mi-am spus. Aveam să mă uit dacă încă era acolo, și, dacă era, să văd cât era de ocupat.

Când am ajuns la fereastră, mi-am dat seama că nu era atât de ușor să arunc o privire. Geamul era acoperit de un panou lambrisat, și, ca să te poți uita înăuntru, trebuia să ai peste doi metri. Nu părea să fie nici o mișcare în magazin, dar asta nu a fost destul ca să mă descurajeze.

Am căutat în jur ceva pe care să pot să mă cocoț. Nu era nimic. Apoi am examinat cărămizile de pe fațada clădirii. Găurile din mortar erau destul de adânci, mai ales la colț. Când eram mică, mă cățăram pe clădiri folosind acele găuri. Mi-am dat jos balerinii și mi-am pus piciorul peste a patra cărămidă de jos, găsind prize pentru

mâini undeva deasupra. M-am tras în sus, am pus și piciorul stâng între cărămizi și m-am uitat peste lambriu.

Scott Robbins stătea nemișcat și se uita la vechea mașină de scris Underwood. Era un bărbat arătos. Nu asemenea celorlalți bărbați pe care îi cunoșteam. El era ceva mai neîngrijit și de-a dreptul demodat. Dar, în ciuda acestor lucruri, tot îl găseam atrăgător.

Își ridică privirea și sări de pe scaun îndată ce mă văzu. Gestul lui neașteptat m-a speriat și era să cad, dar am reușit să mă țin.

Scott chicoti, apoi dădu din cap.

–Ce faci? mă întrebă el.

–Sunt musca umană, i-am răspuns.

Mi-am umflat obrajii și mi-am lipit fața de geam. Ochii încrucișați, nasul strivit.

Clătinând din cap, ocoli tejgheaua și se îndreptă spre intrare. Șchiopăta mai pronunțat decât de obicei și se sprijinea de baston cu toată greutatea.

Am sărit de pe zid, mi-am recuperat balerinii și m-am dus la ușa de la intrare.

–Ești o persoană sărită de pe fix, remarcă el.

–Da, și ce vrei să spui cu asta...?

–Haide înăuntru până când vecinii nu cheamă poliția.

–Ai vecini? am spus după ce m-am uitat în jos pe strada pustie.

–Mai încolo este o clădire cu camere de închiriat. Și cred că mai e și un tip care doarme într-o cutie pe alee, mă lămuri el ridicând din umeri.

–Este bine de știut că nu ești singur în partea asta a orașului.

Era ciudat că nu mă întrebase ce căutam acolo la ora aceea. Nu mă deranja, pentru că nu mă gândisem la o scuză plauzibilă. M-a condus în micul lui birou, unde se găsea acum o canapea din anii '70, tapițată cu flori portocalii.

–Frumos, am spus în glumă.

–Dacă îmi spui că este o antichitate de valoare, eu mă retrag.

–Sunt sigură că are valoare sentimentală.

–Nu cine știe ce. Am găsit un scaun care îmi plăcea, iar asta a venit la pachet.

–Măcar și-a găsit o casă, am spus în timp ce mă ghemuiam comod.

–Da, și mă cam prinde, nu crezi? Amândoi suntem ciudați și demodați.

Îmi zâmbea, provocându-mă să fiu de acord cu el. A luat loc pe scaunul de la birou, atârnându-și bastonul de mâner.

–Păi trebuie să fiu de acord că donarea unei piese de calitatea unui exponat de muzeu este o treabă cam ciudată. Știi doar că fundația ar fi fost fericită și numai cu un împrumut. Asta fac oamenii de obicei. Împrumută ce au mai bun muzeelor.

–Nu voiam să le-o împrumut. Am vrut să o dau casei Hattenbacher.

–Nu așa se procedează, Scott, i-am explicat. Oamenii bogați rar își donează operele de artă sau antichitățile muzeelor. Muzeul fie le cumpără, fie le ia cu împrumut. Împrumutul este mult mai bun pentru proprietar. Poate oricând să-și recupereze obiectele sau să le vândă. Nu este răspunzător pentru eventualele stricăciuni sau pentru securitate, și, pe lângă asta, beneficiază și de o reducere consistentă a impozitelor.

–Crede-mă, nu vreau reduceri de impozite. Vreau să le-o dau.

–De ce?

–De ce ce? repetă el. Știu ce sacrificii ai făcut ca acea casă să nu se transforme într-un complex de apartamente. De ce ai aruncat toți banii pe fereastră?

–Banii nu sunt nimic pe lângă adevărata valoare a spațiului, am răspuns. Nu aș fi suportat să știu că am profitat de pe urma distrugerii lui.

–Din același motiv am donat și eu canapeaua, spuse Scott. Asta pe lângă faptul că vreau să te impresionez.

Ultima parte sigur era o glumă, m-am gândit. Când m-am uitat la el, nu mi-am dat seama dacă era drăguț sau pur și simplu sincer.

–Te-am impresionat? vru el să știe.

–Păi... păi, da... bineînțeles.

–Misiune îndeplinită.

Se uita la mine într-un mod foarte ciudat. Nu era o privire sexuală, dar faptul că m-a dus cu gândul la sex era destul de uimitor. Scott continua să mă scruteze, de parcă nu și-ar fi putut lua ochii de pe mine. Într-un fel mă simțeam flatată, dar într-un fel și confuză. Jenată, am rostit primul lucru care mi-a venit în minte.

–Deci, ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

Tresări pentru un moment, dar își reveni rapid.

–Are zile bune și zile proaste. Asta e o zi proastă.

–Cum s-a întâmplat?

–Mi-am deteriorat nervii, spuse el vag. Și am și niște cicatrice.

Nu-mi răspunsese la întrebare, dar nu voiam să continui pe acel subiect. M-am uitat la biroul lui. Era dezordonat, o sumedenie de cărți și rapoarte erau împrăștiate peste tot. O foaie de hârtie încă era în mașina de scris, ultimele cuvinte fiind *Cu sinceritate, al dumneavoastră*.

–Noroc că am ajuns exact când ai terminat, am zis arătând spre hârtie.

–În cele din urmă. M-am chinuit cu ea toată ziua.

Se răsuci în scaun, adună câteva pagini și scoase hârtia din mașina de scris, punând-o dedesubtul celorlalte. Se întoarse către mine și îmi întinse teancul.

–Aruncă și tu o privire, mă îndemnă el.

Nu am citit cuvânt cu cuvânt. Documentul era bine scris, cu nerv, te provoca la reflecție. Cele douăsprezece pagini erau pline de grafice, statistici și explicații.

–Ce este? am întrebat.

–Este despre pericolele comerțului liber. Toată lumea știe că deschide piețe și creează locuri de muncă în țările din Lumea a Treia. Dar fără constrângeri, corporațiile pot merge dintr-o țară în alta pentru a face rost de cea mai ieftină mână de lucru și de cele mai mici restricții privind mediul înconjurător.

Am dat încet din cap. Poate că *toată lumea știe* diverse amănunte despre comerțul liber, dar eu nu știam nimic. Îmi petrecusem ultimii douăzeci de ani mâncând în oraș și făcând cumpărături. Bine, nu chiar. Dar în afară de mica mea lume, nu m-am aventurat prea departe. Pentru mine economia însemna cote bursiere, prețurile din sfera imobiliară și valoarea dobânzilor bancare. El scrisese despre mâna de lucru din Lumea a Treia și despre efectul de seră.

Mi-era jenă de propria ignoranță. Fusesem cea mai deșteaptă fată din liceul din Sunnyside. Primisem o bursă la o școală pregătitoare pretențioasă. Ajunsesem pe lista decanului universității. Fusesem o tânără foarte inteligentă. Transpusesem însă toate acele calități într-un... într-un start fals.

Nu era nici o adresă de expediere, și nici vreo formulă de deschidere.

–Pentru cine este scrisoarea? Puțin cam lungă pentru ziar.

–*The Courier* nu ar publica așa ceva. La mintea lor, dacă nu s-a întâmplat în Mervin County, nu s-a întâmplat deloc.

–Spui că ziarul nostru local suferă de provincialism? am întrebat, prefăcându-mă șocată.

–Normal că nu. Evenimentele naționale sunt tot timpul redate cu lux de amănunte dacă sunt despre o mingi sau bâtă.

–Atunci cui o vei trimite?

Ridică din umeri.

–Sincer, nu știu, mărturisi el. Aș vrea s-o trimit fiecărui conducător politic din lume, fiecărui senator american și organizațiilor de presă. Nu pot face asta, așa că... așa că mă voi gândi eu la cineva potrivit. Întotdeauna îmi iese.

Am continuat să citesc misiva atent întocmită, de o meticulozitate obositoare.

–E destul de impresionantă, i-am spus eu cu sinceritate. Procedezi la fel de fiecare dată, nu?

Încuviință, cu o expresie gravă întipărită pe chip.

–Când ai început?

–Pe aceasta? Cam acum două zile.

–Nu, de când ai preocuparea asta?

–A, nu știu, de câțiva ani, dacă stau să mă gândesc.

Răspunsul venise cu o indiferență suspectă. Eram sigură că ascundea ceva.

–Și cu ce ocazie te-ai apucat de asta, acum atâția ani? am stăruit.

Izbucni în râs.

–Nu prea știi să te prefaci, l-am informat.

Aparent, Scott cunoștea acest lucru. Ridică palmele, recunoscându-se învins.

–Vrei cumva o bere? întrebă el. Suc? Poate găsesc chiar și un pahar de vin.

–Nu, mulțumesc.

–Apă?

–Când ai început să scrii scrisorile? nu m-am dat bătută.

Oftă resemnat, abandonând efortul de a-mi ocoli întrebarea.

–Când eram în spital. Am fost rănit în Vietnam. De-aici problemele cu piciorul. Am tromboză din cauza unui șrapnel. Am avut cinci operații, inclusiv două grefe de piele.

–Vai! Mă gândeam că ai avut vreun accident, dar nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva.

–De fapt, recuperarea mea e socotită un succes medical. Pot să merg pe propriile picioare, să duc o viață normală. Sunt chiar norocos.

–Slavă Domnului.

–Da. Am stat în spital vreme de mai multe luni. Nu aveam rude care să mă viziteze, nici prietenă. Una peste alta, era foarte plictisitor. Nu prea aveam nici ce să citesc, și în spital se găseau numai ziare.

Vorbea pe un ton foarte degajat, impresionant tocmai prin teama și singurătatea pe care nu le lăsa să se întrevadă.

–Ceea ce mă interesa cel mai mult era, evident, războiul. Eram un puști pe-atunci, abia făcusem nouăsprezece ani. Nu știam eu mare lucru despre viață, dar tocmai ce petrecusem opt luni pe front. Știam ce se întâmpla acolo.

Subiectul războiului din Vietnam nu-mi trezise vreodată curiozitatea. Auzisem multe despre el la școală, dar nu era ceva care să mă atingă personal.

–Mi-am dat seama că nu înțeleseseră multe lucruri, continuă Scott. Inițial, m-am gândit că era vorba doar de *Stars and Stripes*, dar apoi am început să citesc și alte ziare, publicate la nivel național, și am fost dezamăgit și de ele. Era de parcă ignorau unele aspecte, lucruri importante care pentru mine erau evidente.

Râse și clătină din cap.

–Doar știi de unde vin, Janey. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că un ziar poate da informații false. După aceea am început să mă uit și la televizor. Nici acolo situația nu era mai roz. Nu le-am căutat nici o vină, nici

nu am început să cred în vreo conspirație. Pur și simplu, am observat că nu priveau lucrurile din perspectiva mea.

–Și ai vrut să-i ajuți.

–Da. Într-o dimineață îi înjuram pe cei de la *L.A. Times* pentru un articol, când unul dintre ceilalți băieți din salon mi-a sugerat să-l informez pe autorul articolului cât de idiot putea să fie.

–Zis și făcut.

–Am fost totuși politicos, mă asigură el. Am luat un pix și o foaie și i-am scris tipului o scrisoare. Nu am explicat lucrurile în detaliu. Mă așteptam să mă sune. Am stat lipit de telefon timp de trei zile. Mă gândeam că aș fi putut să-i spun direct de ce nu înțelegea situația. Pe-atunci, eram absolut inocent în ceea ce privește mersul lucrurilor. Nu aveam idee că ziarele nu răspund la scrisori, ci le publică.

–Ți-au publicat scrisoarea.

Scott își dădu ochii peste cap.

–Era o chestie încropită la repezeală, plină de greșeli gramaticale. Scrisesem în stilul în care aș fi vorbit. Cred că am folosit până și expresia „lasă vrăjeala".

–Vai, nu, am suspinat eu în semn de simpatie.

–Nu mi-am motivat cele scrise, nu am dat nici un argument care să-mi susțină opinia. Am părut îngâmfat, mitocan și idiot.

Am chicotit. Nu mă puteam abține.

–M-am grăbit să scriu o alta, una mai bună. Evident, nu a mai fost publicată. E unul dintre adevărurile vieții: dacă scrii ceva într-adevăr pătrunzător și exact, niciodată nu ești publicat. Dar de fiecare dată când faci greșeli, fie ele faptice sau de redactare, întotdeauna apari la gazetă.

Exasperarea lui avea o notă hazlie.

–Oricum, asta-i povestea mea, continuă Scott. Războiul nu a fost deloc așa cum mă așteptam. Nu semăna deloc cu ce văzusem la televizor sau citisem în ziare. Credeam

că oamenii merită să știe adevărul. Am început să scriu scrisori care, cred eu, spun adevărul. Și o fac încontinuu din acel moment.

–Presupun că-ți consumă destul de mult timp. Cât de des le scrii?

–Depinde de ce se-ntâmplă, de lucrurile la care mă gândesc și cât de dificil se întâmplă să fie subiectul. De obicei, scriu câteva pe săptămână, dar au fost și momente când am tratat trei subiecte diferite pe zi.

Eram uimită.

–E ca o slujbă cu normă întreagă.

–De ce crezi că m-a apucat miezul nopții scriind? Uneori, doar munca de cercetare poate să ia săptămâni întregi.

Încercam din toate puterile să-l înțeleg, însă nu reușeam.

–Nu ești plătit pentru asta, nu-i așa?

–Nu tot ce este important în viață ține de-un salariu, spuse el.

–Nu te contrazic, dar ai putea să faci cam același lucru ca acum și să câștigi un ban. De ce nu o faci?

–Nu e prea mare cerere pe piață pentru scriitori profesioniști de misive, rosti el cu un rânjet. Deși recunosc că m-am interesat de asta pe GettaJob.com.

I-am ignorat ironia.

–În principiu, ai putea să faci același tip de muncă dacă ai fi jurnalist.

–M-am gândit și la așa ceva. De fapt, asta a fost una dintre ambițiile mele din liceu. Visam să fiu politician sau jurnalist. Slavă Domnului că nu toate visurile ni se împlinesc.

–Nu e prea târziu. Încă poți s-o faci, am insistat eu.

–Nu-mi mai doresc asta. De fiecare dată când ești plătit pentru o opinie, valoarea respectivei opinii trebuie pusă la îndoială.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Toate organele de presă sunt corporații. Chiar dacă se presupune că jurnaliștii sunt independenți, structurile corporatiste nu sunt la fel. Redacțiile de știri sunt cele care hotărăsc subiectele, consiliile editoriale iau o poziție sau alta față de ele și toate articolele intră mai întâi pe mâna redactorilor. Singurul mod prin care să ai deplină libertate în a-ți spune sincer părerea e să o faci din proprie voință, fără compensație.

Nici măcar nu mă mai gândisem la așa ceva, însă tot ce spunea Scott avea sens.

–Și-apoi, mai e chestia aceea stranie, tipic umană, adăugă el.

–Ce chestie?

–Dacă aș avea o asemenea slujbă, pentru mine ar deveni doar o slujbă. Aș scrie pentru că trebuie să o fac, nu pentru că așa vreau. Nu ar mai fi același lucru.

Exista oarecare adevăr în vorbele lui.

–Pe deasupra, am deja o slujbă. Am propria mea afacere.

Își desfăcu larg brațele, arătând în jurul lui. Dintre toate scuzele lui, pe aceasta am găsit-o cel mai puțin credibilă.

–Scott, cred că am mai menționat asta, dar, în caz c-ai uitat, ascultă cu atenție: n-ai nici o idee despre antichități.

Scott izbucni în râs.

–Tocmai ce mi-am dat seama că se aseamănă mai mult decât credeam cu industria știrilor.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Ignoranța completă nu împiedică supraviețuirea pe termen lung a unei afaceri, glumi el.

Îmi plăcea umorul lui Scott, însă eram cât se poate de serioasă în privința magazinului său.

–Nu-mi imaginez cum cineva poate să se ocupe de o afacere mai bine de jumătate din viață și totuși să nu știe mai nimic despre ea.

–E într-adevăr un mare efort, dar cumva m-am descurcat până acum, recunoscu el cu o undă de ironie.

–Sperăm că ai căpătat măcar câteva cunoștințe elementare de la tatăl tău.

Scott clătină din cap.

–N-am vrut să am nimic de-a face cu meseria tatălui meu. Nici mama nu voia să mă implic. Întotdeauna se asigura să am altceva de făcut când tata avea nevoie de mine.

–Avea ceva împotriva antichităților.

–Ura vechiturile. Le urăște și acum. Cred că dacă nu-i era teamă că intră la pușcărie, ar fi dat foc clădirii ăsteia înainte să mă vadă lucrând în ea. S-a recăsătorit și trăiește în Waco, cu noul ei soț. Casa lor e la fel de curată și de puțin mobilată ca o sală de operații.

–Fie. Ea ura afacerea, dar mă îndoiesc că tu ai aceleași sentimente, altfel nu ai mai fi aici. Cu toate acestea, ai lăsat magazinul la voia întâmplării.

–Recunosc că nu am fost pe-atât de implicat sau de interesat pe cât ar fi trebuit să fiu. Doar că nu mă prea pasionează vesela și mobilerul vechi.

–Antichitățile sunt bucăți tangibile de istorie, i-am spus eu. Când le atingem, e ca și cum atingem trecutul.

–Îmi dai o lecție de umilință, Janey, zâmbi Scott.

–Mai degrabă aș vrea să te inspir. Dacă ai avea pentru magazinul tău măcar jumătate din pasiunea pe care o ai pentru scrisori, acesta ar putea fi un loc magic.

Scott făcu ochii mari.

–Magic, repetă el. Îmi place cum sună.

–Ei bine, e adevărat. Găsești chestii incredibile aici, care sunt în mare parte îngropate sub tone de nimicuri. Dacă ar fi îngrijite și prezentate atractiv, ți-ar ieși pe ușă la un preț foarte bun.

–Sunt sigur că ai dreptate. Păcat că nu l-ai cunoscut pe tata. Ați fi avut multe în comun. Era interesat de orice.

Nici un obiect nu era atât de modest încât să nu-i aprecieze potențialul.

–Dar tu nu o faci.

–Se pare că am moștenit disprețul mamei pentru lucrurile astea.

–Mama ta ar fi dat foc magazinului. Tu ai petrecut douăzeci și cinci de ani conducându-l, am remarcat eu.

–E moștenirea mea.

Aveam senzația că-mi ascunde ceva. Însă nu-mi puteam imagina ce anume, așa că mi-am spus că era doar din pricina orei târzii și a firii mele suspicioase.

–Și cum te descurci cu inventarul? l-am întrebat.

–Îmi dau silința. Tata era bine cunoscut în domeniu. Încă mă mai contactează câte unii care vor să-mi vândă toate lucrurile rămase după decesul unei rude. Aproape de fiecare dată găsesc un obiect valoros, care îmi aduce un profit bun. Pentru familia defunctului, așa e cel mai ușor. Dacă se ajunge la licitație, costurile cresc. Desigur, particip la toate vânzările și licitațiile mari, ca toți ceilalți comercianți.

–Dacă nu știi nimic despre valoarea unor obiecte, cum știi ce să cumperi sau cât să plătești pentru ele?

–Adevărul e că nu prea știu. Probabil că de-asta nici nu mă descurc prea bine. În principiu, dacă ar fi să-mi rezum întreaga strategie de afaceri, ar suna cam așa: Scott încearcă să cumpere lucruri prezentabile cât mai ieftin posibil, apoi să le vândă la un preț ceva mai mare.

–Din ce am văzut, sistemul tău nu prea dă roade. Nu înțeleg cum ai reușit să faci un profit până acum.

–A, păi afacerea nu-mi aduce profit. Într-un an bun, abia dacă nu ies în pierdere.

–Cum supraviețuiești?

–Cu greu, răspunse el chicotind. Clădirea e în proprietatea mea, iar taxele locale nu sunt prea mari. Fac suficienți bani cât să țin luminile aprinse în magazin. Mai am și o mică pensie de invalid care acoperă cât de cât celelalte cheltuieli.

Am clătinat din cap nemulțumită.

–E ridicol, să știi. Ai cel mai bun magazin de antichități din oraș. Ar trebui să faci bani. Nu spun că te-ai îmbogăți, dar cu o administrare cât de cât decentă ai avea un trai decent.

–Știu că ai dreptate. Tata a avut întotdeauna profituri bune, și asta când mărfurile lui erau descrise politicos drept „la mâna a doua", nu antichități. Dar am fost atât de distras cu scrisul că nu am reușit să mă ocup de magazin îndeajuns încât să mă pricep la asta.

–Atunci de ce nu-l vinzi? Dă-l cuiva care ar avea într-adevăr o pasiune pentru o asemenea ocupație.

–Păi... nu pot, răspunse el cumva ezitant, dar în același timp sigur pe sine. Tata mi-a lăsat afacerea. Și-ar dori să o țin.

Îmi părea aberant, dar nu i-am spus-o.

–Ai putea să angajezi un manager. Cineva care să aprecieze corect valoarea inventarului tău și care să știe ce obiecte noi să cumpere.

–Nu-mi permit să angajez pe cineva.

–Găsește pe cineva care să lucreze pe bază de comision. Nu ar trebui să-i plătești salariu, ci doar un procent din ce vinde.

–Unde să găsesc pe cineva care să aibă cunoștințele necesare și cu toate astea să fie dispus să lucreze doar pentru un comision din vânzări?

Era exact întrebarea pe care o așteptam. I-am zâmbit larg.

–Eu aș fi dispusă s-o fac.

–Ce?

–Scott, ăsta e magazinul meu favorit. Când îmi merge bine, când mă simt bine în pielea mea, întotdeauna pașii mă duc aici. Aș putea să-l conduc pentru tine.

Aș fi încântată să mă ocup de organizarea obiectelor și de estimarea prețurilor pentru ele.

–Hai, doar nu ești serioasă?

–Sunt cât se poate de serioasă.

Mi-am dat seama că era timpul să aplic altă tactică. Dacă nu-l puteam convinge cu argumente de bun-simț, eram nevoită să-i stârnesc compasiunea.

–Scott, de curând mi-am pierdut slujba de agent imobiliar. Ar fi un minunat nou început pentru mine, dacă mi-ai da ocazia...

Până la urmă a fost nevoit să accepte. Confruntat cu un asemenea amestec de logică de fier și milogeală nerușinată, ce altceva putea să facă?

Faptul că mă lăsa la cârma magazinului era soluția perfectă pentru amândoi. Îmi dădea ocazia să văd dacă realmente puteam avea succes într-o activitate care îmi plăcea, iar lui Scott îi rămânea mai mult timp să se dedice insolitei sale pasiuni.

Eram atât de entuziasmată, că abia mă stăpâneam să nu țâșnesc de pe canapea și să mă apuc de cotrobăit prin magazin în toiul nopții.

L-am convins să-mi arate registrele contabile. După cum era de așteptat, erau un dezastru. Continuase să țină evidențele în același mod ca și tatăl său. I-am spus că era norocos că *nu* făcea profit. Registrele lui ar fi făcut orice contabil din oraș să intre în depresie.

Am stat de vorbă până târziu în noapte, trecând de la chestiunile de afaceri la cele personale și înapoi. Ne era extrem de ușor să comunicăm. Știam foarte puțin despre lucrurile care îl interesau, iar el nu știa nimic despre ce era important pentru mine. Cu toate acestea, deosebirile noastre parcă se contopeau într-o înțelegere deplină.

Îmi asculta poveștile de la club cu fascinația unui antropolog care aude despre obiceiurile unui trib îndepărtat și straniu.

Felul în care descria toate mânioasele și fărâmițatele facțiuni politice din Europa îmi aducea aminte de un dineu prost plănuit la care participasem, unde fuseseră invitați și oameni din afara clubului.

Era foarte târziu când am plecat acasă, promițându-i să mă întorc pentru prima mea zi de lucru după cele câteva ore care mai rămăseseră până dimineață.

–Vino la lucru când vrei și stai cât timp vrei. Doar asta și înseamnă să lucrezi pe bază de comision. Nu mă aștept să stai aici opt ore pe zi, spuse Scott.

În sinea mea, speram să nu se supere dacă stăteam și zece ore.

Insistă să mă conducă până la mașină. Era plăcut să simt briza călduță a unei nopți de primăvară alături de un bărbat interesant, atrăgător. Scott puse mâna pe mânerul portierei, apoi ezită.

–Janey, trebuie să te întreb ceva.

–Ce?

–Ieri, când ai venit aici, aveai sandale roșii. Îți amintești?

–Evident.

–Mi-ai explicat că le purtai ca să-ți dea un sentiment de putere, de încredere.

–Da, asta ți-am spus.

–Bine. Ce vreau să știu e... ce efect are pijamaua cu văcuțe și luni de pe tine?

capitolul 18

Eram atât de entuziasmată și fericită, că abia am putut să închid ochii toată noaptea. Nu-mi venea să cred că aveam o nouă slujbă. M-am sculat din pat mai devreme decât de obicei, însuflețită, gata de treabă, arzând de nerăbdare.

Am făcut un duș lung. Mi se părea un lux decadent să las apa să curgă în cascade peste mine. Mă bucura nou găsita prietenie cu Scott. Mă stânjenea puțin gândul că stătusem atâta timp cu el la magazin fără să-mi dau seama cum arătam, dar sincer eram cumva și mândră de asta. Îmi aminteam cum, odinioară, dacă nu eram perfect îmbrăcată, m-aș fi dus acasă. Îmi comparase sandalele roșii cu pijamaua cu văcuța ce sărea peste lună. Omul acesta trebuia să iasă mai mult în lume. Am început să râd, să râd din toată inima, sprijinindu-mă de peretele cabinei de duș. Bine că trăiam singură. Dacă David ar mai fi fost acolo, ar fi crezut că-mi pierdusem mințile. În mod inexplicabil, gândul acesta mi-a provocat un alt acces nestăpânit de râs.

Curată și revigorată, am ales un rând potrivit de haine. Am hotărât că, la urma urmei, trebuia să mă îmbrac prezentabil la lucru, să dau magazinului un aer de farmec și eleganță, care ar fi justificat prețuri mai mari. Dar până să pun totul în ordine, niște jeanși și un tricou erau cea mai bună alegere. Totuși, mi-am legat o eșarfă asortată la gât, în caz că aș fi dat de niște clienți.

Mă căzneam să-mi aranjez părul, când sună telefonul.

–Alo?

Era Loretta. Shanekwa își ducea fiul la autobuzul pentru grădiniță, apoi ea și Loretta aveau de gând să meargă la Le Parapluie, puțin mai târziu.

–Speram să fiu și eu acolo după ce se întâlnește cu Frederic. Voiam să-i arăt camera de oaspeți, să o ajut să se instaleze. Mă gândeam că am putea să mergem la cumpărat de mobilă și perdele și... mă rog... toate cele. Dar tocmai ce mi-am găsit o nouă slujbă și abia aștept să încep în dimineața asta. E în regulă dacă las cheia undeva și intrați singure când ajungeți?

Loretta acceptă fără rezerve propunerea mea.

–Cred că e chiar mai bine așa. De fapt, te-am sunat pentru a te sfătui să te ții mai departe de ea în următoarele câteva zile.

–Serios? De ce?

–E foarte ușor să depinzi de alți oameni. Mult mai ușor decât să te descurci pe cont propriu. Dacă e ca Shanekwa să-și găsească locul în lume fără Ellis, va trebui s-o facă de una singură. Ai ajutat-o enorm. Acum e mai important să faci un pas în spate și să o lași să se descurce.

M-am gândit că Loretta tocmai îmi dăduse un sfat valoros.

Am convenit să las cheia pentru camera de oaspeți sub preșul de la garaj. Și i-am promis Lorettei că nu voi fi din cale-afară de disponibilă pentru următoarea săptămână și că vor trece măcar două zile până să mă ofer să o ajut pe Shanekwa cu ceva. Îmi părea o promisiune de bun-simț.

Înainte să plec, m-am dus în bucătărie, mi-am turnat o ultimă cană de cafea și am dat un telefon.

–Biroul lui Buddy Feinstein, răspunse un glas voios.

–Bună dimineața, Sissy, am salutat-o pe tânăra soție a lui Buddy. Jane Lofton la telefon. Cum e cel mic?

Am sporovăit câteva momente până să-mi facă legătura cu soțul ei. Ca de obicei, bucuria lui de a mă auzi

fu moderată de faptul că se aștepta să am un motiv pentru care sunam.

–E vorba de Brynn, i-am zis. Vrea să petreacă vara în Europa, dar nu-mi spune cu cine merge. Bănuiesc că e vorba de psihologul ei.

Buddy mă ascultă în tăcere în vreme ce-i dădeam toate detaliile: insistența lui Brynn că nu aveam de ce să mă amestec în viața ei, reticența lui David de a se implica și propriile mele îndoieli despre cum să o opresc din a face o mare greșeală, așa cum mă temeam eu.

–Ce crezi? l-am întrebat, în final.

–Nu știu ce să cred. Întreaga tărășenie mi se pare de neconceput.

–Ce vrei să spui?

–Să iei un pacient, orice pacient, într-o vacanță personală mi se pare strigător la cer. Dacă pacienta are nouăsprezece ani și există indicii ale unei relații intime, e lipsit de etică și de-a dreptul necugetat din partea lui. El are responsabilitatea de a menține relația la un nivel strict profesional. Dacă ea îl însoțește în Italia pentru oricare alt motiv decât să fie internată într-o clinică, și mă îndoiesc de asta, și-ar pierde autorizația de liberă practică.

–Brynn nu-i va mai fi pacientă. Cred că vrea să renunțe la ședințele de terapie la sfârșitul semestrului.

–Nu contează, rosti Buddy. În majoritatea statelor există o perioadă de așteptare de cel puțin șase luni înainte ca unui doctor să-i fie permis din punct de vedere deontologic să aibă orice tip de relație personală cu un pacient. Ai spus că ți-a fost recomandat de cineva?

–Da, aparent este foarte cunoscut și are o reputație excelentă.

–Atunci sigur știe consecințele unei asemenea legături. Îmi vine greu să cred că și-ar risca întreaga carieră pentru asta.

–Adică, ori e dus cu pluta, ori este îndrăgostit până peste cap.

–Ar putea fi una dintre cele două, consimți Buddy. Sau...

–Sau ce?

–Sau poate că nu se întâmplă nimic.

–Crezi că Brynn a născocit toată povestea?

–Ei bine, nu a recunoscut fățiș că are o relație cu el, nu-i așa? Tu ai acuzat-o, iar ea a refuzat pur și simplu să o nege.

–Crezi că m-am grăbit să trag concluzii?

–Da. Uneori, în ședințele de terapie se întâmplă lucruri groaznice, lipsite de etică. Totuși, povestea asta nu-mi prea sună ca și când ar avea un substrat real.

–De ce m-ar fi lăsat să cred așa ceva?

–Păi, dintr-o serie de motive, unele rele, altele nu atât de rele.

Am înghițit în sec, apoi mi-am făcut curaj.

–Dă-mi-le mai întâi pe cele rele.

–Cel mai rău scenariu e că nu-și dă seama de ceea ce face. Printr-un transfer afectiv, e posibil ca Brynn să sexualizeze relația cu psihoterapeutul ei, mai ales din cauza faptului că trebuie să se confrunte cu apariția noii familii a tatălui ei.

–Dar doctorul Reiser nu și-ar da seama de ce se petrece?

–Numai dacă ea îi dă voie. Dar e posibil să-și saboteze ședințele de terapie și să-l forțeze pe doctor să o respingă, așa cum crede că au procedat toți ceilalți din viața ei.

–Sună foarte grav.

–Da, dacă lucrurile stau așa, are probleme serioase, mai precis tulburări de personalitate în privința atașamentului față de cei din jur, căutând să se agațe de ei și, în același timp, să-i alunge. Ceva de genul „Te urăsc, nu mă părăsi!"

O asemenea persoană trăiește în haos și minciuni, duce o viață foarte dureroasă.

–Dumnezeule, am suspinat eu în telefon.

–Dar aceasta e cea mai rea variantă, se grăbi Buddy să mă calmeze. Există și altele, mult mai probabile.

–Cum ar fi?

–Cum ar fi faptul că a inventat întreaga poveste pentru a atrage asupra ei atenția părinților într-un moment când aceștia sunt mai concentrați asupra propriilor vieți. În cazul acesta, știe exact ce face. E o tânără inteligentă care te întărâtă și se amuză de felul în care reacționezi întotdeauna.

–Și cum, mă rog, reacționez eu întotdeauna?

–Tu să-mi spui.

–Mă implic în situație și fac ca totul să fie așa cum trebuie.

–Dar acum nu vei reuși. Are deja nouăsprezece ani. Va trebui să o lași să hotărască pe cont propriu.

–Și dacă o dă în bară?

–Atunci o dă în bară. Cu toții o facem din când în când.

Am luat o gură adâncă de aer. Mă simțeam de parcă îmi tropăia un elefant pe piept.

–Las-o baltă, Jane. Zilele în care îi controlai viața lui Brynn s-au sfârșit. Acum trebuie să o iubești și s-o sprijini indiferent de deciziile pe care le ia.

Când am ajuns pentru prima mea zi de lucru, Scott deschisese deja magazinul. Mă întâmpină în prag, arătând mai aranjat și mai bine îmbrăcat decât îmi aminteam să-l fi văzut vreodată. Poate că era prima oară când îl vedeam dimineața devreme.

–Mi-era teamă că odată ce au dat zorii te vei răzgândi în privința slujbei, mărturisi el.

–A, nu. Abia am așteptat să ajung până aici.

–Atunci, permite-mi să-ți fac turul magazinului.

În vreme ce-mi arăta obiectele de pe rafturi, mi-am dat seama că știam magazinul cel puțin la fel de bine ca el. În mod cert cunoșteam inventarul mai bine, cel puțin ce era la vedere. Erau atât de multe lucruri și atât de îngrămădite, încât nici unul dintre noi nu avea o idee clară despre ce putea fi acolo.

Eram hotărâtă să schimb starea de fapt.

Trecuse de ora prânzului când am decis să luăm o pauză. Scott s-a dus până la magazinul de mezeluri aflat la trei străzi depărtare și a revenit cu sandviciuri calde cu pastramă, cartofi prăjiți și castraveți murați.

Am dat ochii peste cap la vederea prânzului gustos, dar atât de nesănătos.

–Admir un bărbat care e atent la colesterol, l-am tachinat eu.

–Ai uitat să specifici în contract că vrei numai hrană de iepuri. Cam greu pentru noi, cei obișnuiți cu carne și cartofi, dar sunt dispus să fac concesii.

–Concesii? Serios?

–Cum să nu. Putem lua pop-corn, vreun hotdog, bomboane cu ciocolată. Orice fel de concesii vrei.

Așa era cu el, un șir nesfârșit de glume și jocuri de cuvinte. Când eram împreună, ieșea la iveală cât de mult ne plăcea amândurora să ne prostim. Firește, nu totul era joacă și voie bună, însă mă simțeam bine în preajma lui și când eram serioși. Cu toată declarata lui lipsă de interes pentru antichități, mă asculta cu atenție când îi vorbeam despre ele. Iar ignoranța mea totală în privința evenimentelor de pe glob nu mă împiedica să fiu fascinată de subiectele despre care alegea să scrie.

Cu trecerea zilelor, am devenit o prezență obișnuită la magazinul Yesteryear Emporium. Lucram multe ore și, adeseori, stăteam pe acea oribilă canapea cu flori portocalii și sporovăiam cu Scott până târziu în noapte.

M-am familiarizat cu clienții obișnuiți. Majoritatea se descurcau pe cont propriu cu mărfurile expuse, însă păreau încântați că magazinul avea acum pe cineva care le putea da informații.

Am învățat la fel de multe de la ei pe cât au învățat ei de la mine. Aveam un bagaj impresionant de cunoștințe despre mobilierul de epocă, sticlărie și operele de artă. Însă uneltele, utilajele agricole și cartonașele de baseball erau un mister pentru mine. Am frecventat biblioteca, citind tot ce puteam găsi în domeniu, și mi-am notat sărguincioasă ce anume să caut la licitații.

Am realizat prima vânzare de proporții în a doua săptămână de lucru. Mai făcusem câteva înainte, dar cu obișnuiții locului. O turistă care observase în vitrină un cărucior din anii '20 intrase să-l vadă mai îndeaproape. Odată ce am intrat în vorbă cu ea și i-am promis că aveam să-i transportăm achizițiile la ea acasă, în Florida, a început să cumpere antichități de parcă era în transă. Marfa aceea nu ar fi ieșit pe ușă dacă nu eram eu.

Mi-am sărbătorit reușita cumpărând un cadou pentru șeful meu.

–Ce-i asta? întrebă el.

–N-ai cum să-ți dai seama până nu-l desfaci. Ăsta e întregul scop al hârtiei de împachetat.

Se strâmbă puțin și începu să rupă ambalajul.

Câteva clipe mai târziu scoase la iveală un laptop nou-nouț.

–Mi-ai cumpărat un computer? Părea năucit. Pentru menținerea evidențelor în magazin?

–Nu, nu e pentru menținerea evidențelor, am răbufnit eu, nerăbdătoare. Este pentru tine. Și am să vând Underwoodul acela următorului client care intră pe ușă.

Aruncă o privire spre bătrâna mașină de scris, apoi spre mine.

–Îți spun un singur cuvânt, Robbins. E-mail.

–E-mail, repetă el.

–Și asta, am adăugat, întinzându-i o mică broșură luată de la bibliotecă.

Conținea adresele web ale celor mai importante gazete, posturi de televiziune, agenții guvernamentale și corporații din topul cinci sute.

–Și când nu știi unde să trimiți o scrisoare...

Am răfoit până la ultima pagină, unde scria cu litere mari, îngroșate: president@whitehouse.gov.

Scott mă privea de parcă aș fi fost atinsă de cine știe ce inspirație divină.

Nu am lăsat ca magazinul de antichități Yesteryear Emporium să-mi pună stăpânire pe viață. Am continuat cu munca de voluntariat. Era importantă pentru mine și pentru cei care ajunseseră să conteze pe timpul pe care li-l acordam. Scott nu m-a întrebat niciodată de celelalte activități ale mele. I se părea firesc să am și alte obligații, alte interese. Nu era treaba lui, și o știa perfect.

Și el avea alte interese, la rândul lui. Am fost surprinsă să aflu că era un mare admirator al trubadurilor texani și al muzicii country vechi. Aproape în fiecare seară de joi, se ducea la Pioneer Hall să-i asculte pe epigonii celor de la Light Crust Doughboys sau trupe cântând coveruri după Townes Van Zandt.

Am descoperit că aveam o pasiune comună pentru arta și produsele de artizanat ale indienilor americani. M-a invitat la muzeu, la deschiderea unei expoziții de păpuși kachina ale tribului Hopi.

Eram parteneri de afaceri, dar și prieteni. Eram din ce în ce mai apropiați, însă cumva parcă nu eram apropiați deloc. Simțeam că între noi stăteau unele lucruri pe care nu mi le spunea și, cu siguranță, existau lucruri pe care eu nu i le spuneam lui.

Însă aveam ce să-i spun lui Brynn. I-am trimis prin poștă pașaportul, laolaltă cu o scrisoare lungă, atent

compusă, pe care mai întâi i-o arătasem lui Scott, cerându-i părerea.

Încă nu știam sigur dacă invitația de la doctorul Reiser era sinceră sau nu. Așa că mesajul meu conținea toate motivele pentru care nu doream ca ea să „strângă" legăturile cu el. În același timp, am asigurat-o că, din punctul meu de vedere, era acum o femeie în toată firea, stăpână pe propria ei viață, și că întotdeauna aveam s-o iubesc și să fiu mândră de ea, chiar dacă nu eram întotdeauna de acord cu alegerile ei.

Am expediat scrisoarea cu inima ușoară. Ținând cont de timpul luat de livrările poștale, Brynn m-a sunat aproape imediat.

–Așa că mă lași de capul meu? spuse ea, parcă nevenindu-i să creadă, în loc de orice formă de salut.

Mi-am ticluit răspunsul cu atenție.

–Nu mai trebuie să te las să faci nimic, am răspuns. Ești o persoană adultă și trebuie să urmezi ce îți dictează propria conștiință. Așa cum mi-ai zis de atâtea ori, Brynn, nu e viața mea. E a ta.

Conversația a fost scurtă. Părea să nu știe cum să continue, acum că în sfârșit câștigase disputa cu mine.

Am închis telefonul, așteptând ca pe ace să mă sune din nou, poate să-mi mărturisească faptul că invitația fusese doar de formă, sau să-mi spună că se răzgândise. A trecut o săptămână întreagă fără să aud nimic de la ea. Când în sfârșit m-a contactat din nou, părea să aibă nevoie de mai multe clarificări.

–Nu-mi pui nici o întrebare?

–Dacă așa vrei să fie.

–Deci mă lași să plec în Italia, rosti Brynn. Înseamnă că-mi dai și bani de călătorie?

Am ezitat, încercând să găsesc un răspuns cât mai chibzuit. Era evident că mă testa, încercând să măsoare cât de reală era pornirea mea de a-i acorda mai multă libertate.

Dacă i-aș fi răspuns că, de vreme ce își dorea toate libertățile unui adult, trebuia să-și asume și responsabilitățile aferente și că era treaba ei cum face rost de bani, ar fi socotit că încă încercam să o controlez. Trebuia să găsesc un mod prin care să-i dau mână liberă fără să o fac să se simtă abandonată.

–Mi-ar displăcea să te știu în Europa fără nici un sfanț, am răspuns într-un final. O să vorbesc cu tatăl tău. Îți punem bani în cont. Doar să nu-ți uiți cardul de credit.

Mă hotărâsem să am încredere în ea. Îi dădusem, în sfârșit, libertatea pe care mi-o ceruse și trebuia să mă obișnuiesc cu asta. Nu era ușor.

capitolul 19

Într-o zi senină și însorită de luni dimineață, în luna mai, Mikki dădu naștere unui băiețel sănătos, de trei kilograme și jumătate. Mă sunase David, cu vocea lui caracteristică străbătută de o undă de entuziasm.

–Duminică am vârât mingea din prima la gaura a noua. Cred că a fost un semn bun.

Am izbucnit în râs. Îmi dădu toate detaliile. Apelul de urgență de la a unsprezecea gaură. Goana nebună până la spital, cu teama în sân că bebelușul se va naște pe podeaua Volvo-ului. Sfaturile pline de înțelepciune ale lui W.D. pentru viitoarea mamă, că ar fi cazul să nu se mai smiorcăie și să nască odată. Edith, aproape să-și smulgă părul de nervi, spunându-i într-un sfârșit soțului său: „Mai taci dracului!"

Probabil că toți cei din încăpere au fost consternați să o audă pe Edith ridicându-și glasul și admonestându-l pe W.D.

–Cum a reacționat tatăl tău?

David începu să chicotească.

–N-a mai spus nici pâs până să se nască bebelușul.

–Incredibil.

–Jur, era de parcă mama s-ar fi transformat în generalul Patton. Cum a luat ea frâiele, Mikki a și început să împingă pruncul pe canalul uterin. Am revenit în salonul maternității după un sfert de oră.

Din descrierea lui David, totul părea o întâmplare de familie atât de amuzantă și de fericită, că m-am simțit puțin dată la o parte.

Micuțul a fost botezat Wentworth David Lofton al IV-lea.

–Mikki e de părere că ar trebui să-i spunem Worth, m-a înștiințat el.

Mi se părea logic. Numele bunicului lui David fusese prescurtat în Went, tatăl său era W.D., iar el era David. Worth era cam unica opțiune rămasă.

–Cred că ar suna bine, l-am asigurat.

–E un nume cam pretențios. Nu crezi că sună prea... nu știu... prea economic[1]?

Am început să râd.

–Ei bine, poate puțin. Dar mai bine să aibă un asemenea nume decât să-i spuneți Bobârnac sau Scutecel.

David chicoti.

–Îmi placi, Jane. Știi, cred că acum te plac mai mult decât am făcut-o vreodată.

În mod straniu, simțeam același lucru. În acea clipă, mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea viața mea de acum. Și micul rol pe care David îl juca în ea era suficient.

–Cum se simte Mikki? I-a fost greu?

–Dumnezeule, a fost groaznic. În salon a fost cel mai rău. Când nu țipa, gemea sau plângea. Dar apoi a intrat în travaliu și peste tot era sânge și mucus și cine știe ce alte zemuri. A fost dezgustător.

–Întotdeauna e așa.

–Am avut noroc că Beau Tatum a fost doctorul care se ocupa de ea. Dacă nu ar fi vorbit încontinuu, ținându-mi mintea la golf pe parcursul nașterii, probabil c-aș fi vomitat sau m-ar fi luat cu leșin.

–Ei bine, măcar acum știi de unde vin copiii.

–Mi-a plăcut mai mult la nașterea lui Brynn. Pur și simplu am venit mai apoi la spital. Era așa de drăguță, dormind în păturica ei roz, iar tu erai pieptănată, cu machiajul refăcut.

–Îți amintești asta?

[1] În limba engleză, *worth* înseamnă „valoare" (n.red.)

–Evident că da. A fost una dintre cele mai importante zile din viața mea.

Am zâmbit în receptor. Mă bucura să-l aud spunându-mi așa ceva. Nu cred că o menționase înainte. Era unul dintre neajunsurile căsniciei. De atâtea ori, acele lucruri care sunt atât de importante ajung să nu fie rostite vreodată.

–Nu-mi pare rău că noi doi nu am mai avut și alți copii, i-am mărturisit. Dar mă bucur că ești îndeajuns de norocos să ai alții cu Miki.

–A, mersi, Jane. Mikki mi-a spus că vrea să umplem casa cu plozi. Nu știu dacă e o idee prea bună, dar vom vedea noi.

–Și ce-a spus Brynn despre Worth? Este nerăbdătoare să vină să-l vadă? A renunțat la Italia pentru munca de dădacă?

David ezită.

–Jane, te-am sunat pe tine mai întâi. Speram cumva că ai s-o suni tu să-i dai vestea cea mare.

Dezamăgirea mă lovi ca un pumn în stomac.

–O, nu, David. Tu ar trebui să-i spui.

–Știu asta, rosti el pe un ton plângăreț. Nu a fost prea încântată de treaba cu sarcina. De fapt, a fost de-a dreptul ostilă față de Mikki.

–Trebuia să te aștepți, David. Schimbările pe care noi le facem în viața noastră o afectează și pe ea.

–Știu. Speram doar că a trecut peste asta.

Brynn fusese într-un război neîncetat cu mine încă de când ajunsese la pubertate, însă m-am decis să nu mă refer la trecutul nostru.

–Hai să-i dăm ceva timp să-și pună ordine în propria viață, David. Arată-i că o iubești, fă-i loc în noua ta familie și dă-i timp.

David oftă adânc.

–Da, ai dreptate. Vreau să o invit să petrecă puțin timp cu noi, dar pe Mikki o îngrijorează reacția ei față de copil.

Nu voiam ca Brynn să rupă legătura cu tatăl ei.

–Mikki se înșală. Odată ce Brynn va da ochii cu micuțul Worth, îți promit că nu va fi capabilă să-i reziste.

David izbucni în râs.

–I-ar fi cam greu.

–Dar tu trebuie să fii cel care să o sune, am insistat eu.

–Jane, te rog.

Mă implora în mod sincer. Am fost tentată să cedez, însă am rezistat.

–Brynn merită să audă asta de la tine. Dacă o sun eu, s-ar simți încă și mai dată la o parte din viața ta decât acum. Sun-o, David. Spune-i doar câteva cuvinte, apoi bate câmpii despre golf, cum faci tot timpul. Va fi mai ușor decât crezi. O să vorbesc și eu cu ea după aceea, dar trebuie să audă vestea de la tine.

Consimți cam fără tragere de inimă. Am închis telefonul înainte să-l părăsească bravura. Nu era responsabilitatea mea să peticesc relația dintre David și Brynn, dar era un lucru bun pe care-l puteam face pentru ei, iar în acele zile mă concentram pe acte caritabile.

L-am sunat pe Scott și i-am spus despre nou-născut, anunțându-l că-mi luam o zi liberă să sărbătoresc. De fapt, voiam să petrec dimineața cu Chester.

Îi vorbeam lui Chester despre Scott tot timpul, însă Scott nu știa de el. Pur și simplu nu aduseser vorba despre bătrânul meu prieten. Poate și din prima că nu-i spusesem nimic despre legământul meu, despre noul meu țel. Nu era neapărat pentru că m-ar fi făcut să par puțin nebună. Scott însuși era destul de trăsnit și știam că nu m-ar fi judecat, precum socrii mei, nici nu m-ar fi trimis la psiholog, ca David. Cred că am păstrat secretul fiindcă nu voiam ca el să știe adevărul despre mine. Că eram,

de fapt, o femeie mărginită, egoistă. Toate trăsăturile care îi plăceau la mine erau cele noi, noua mea persoană, și-mi doream ca vechea Jane Lofton să se destrame ca un vis urât. Dar asta nu avea să se întâmple.

I-am povestit lui Chester despre dilemele care mă tulburau. Nu ședea în șezlong, ci într-un scaun cu rotile care nu arăta foarte confortabil. Singurul său picior era ridicat în chip ciudat.

–Nu poți să ștergi trecutul, rosti el. Ești sigură că măcar ai vrea să faci asta?

–Nu, am recunoscut eu. Sunt unele lucruri pe care nu vreau să le pierd. Azi-dimineață am vorbit cu David despre nașterea lui Brynn. Au fost multe clipe frumoase în căsnicia mea, pe care nu vreau să le uit. Dar am fost atât de absorbită de scopul meu, atât de nepăsătoare, de egoistă; eram sclava dorinței de a face parte dintr-o lume care acum nici măcar nu mă mai interesează.

–Cu toții ne-am găsit în situația asta de câteva ori în viață.

–Scott mă respectă enorm, și pe deasupra mă și place. Oarecum, îmi doresc să fi fost persoana pe care o vede el în mine.

–Poate că ești, spuse Chester.

Voiam să-i dau crezare, dar cumva nu reușeam.

–Ți-ai schimbat complet viața, adăugă el. Ai întors spatele lumii în care ai crescut, te-ai rupt de tot ce-ți era familiar.

–A fost cea mai ușoară parte. M-am îndepărtat de viața aceea, dar altcineva a sfâșiat-o. Prietenii mi s-au împrăștiat, mama a murit și nici o stradă, clădire, casă sau copac nu-mi mai amintesc de ce a fost odinioară.

–Asta ți-a fost mai ușor? Chester părea să nu-și creadă urechilor. Uneori amintirile sunt mult mai puternice decât orice probă tangibilă.

Nu l-am contrazis. Era greu să compar ziua de ieri cu cea de astăzi. Și oare chiar lăsasem toate zilele petrecute în Sunnyside? Într-un fel, mă însoțeau tot timpul.

–Aș vrea să pot face vreun gest simbolic de despărțire. Să găsesc un mod prin care să demonstrez că m-am schimbat.

–O faci în fiecare zi, mă liniști Chester. Dacă ai nevoie de un simbol pentru asta, sunt sigur că vei găsi unul.

Avea dreptate, bineînțeles. Trecuse mai puțin de o oră când, în vreme ce ședeam în bucătărie pregătindu-mi un sandvici cu ton, am avut o strălucire.

L-am sunat pe Scott să-l întreb cum îi mersese în ziua aceea.

–M-am băgat până peste cap în politicile energetice toată dimineața și sunt pe cale să le fac vânt tuturor clienților tăi. Ai face bine să dai năvală până aici, Janey Domschke, și să-ți salvezi afacerea.

În clipa aceea, totul a devenit clar.

–Puțină interacțiune are să-ți priască, i-am spus. Mai am o treabă de făcut. Mă duc să depun o cerere la tribunal.

–Ce mai ai de gând să faci? Vrei să aduni semnături pentru ca antichitățile să fie protejate prin lege, pe motiv că sunt specie pe cale de dispariție?

Am hohotit cu poftă.

–Nimic atât de dramatic sau de importanță globală. Vreau să-mi schimb numele.

Simpla afirmație m-a făcut să mă simt mai bine. Nu mai voiam să fiu Jane Lofton. Era cazul să mă despart de ea și de viața ei, cel puțin cu numele.

Mi-am adunat permisul de conducere, cardul de asigurări sociale, certificatul de naștere și adeverința de divorț și mai aveam numai câțiva pași până la ușa de la intrare când a sunat telefonul. Mă gândeam să las să răspundă

robotul, dar în ultima clipă m-am uitat peste număr. Era de la universitatea lui Brynn.

–Alo, am răspuns, aruncându-mi geanta să ridic receptorul în ultima clipă.

–Cu doamna Lofton, vă rog.

Glasul de la celălalt capăt al liniei era al unei femei de vârstă mijlocie, foarte protocolar.

–Sunt Jane Lofton.

–Bună ziua. Mă numesc Genevieve Pipington, sunt coordonatoarea Programului Simmons de călătorii în străinătate pe timpul vacanței de vară.

Ezită, de parcă asta ar fi trebuit să însemne ceva pentru mine. Nu aveam idee despre ce vorbea.

–Da? am întrebat în final.

–Am primit cererea lui Brynn. Apreciez că ați completat-o și ne-ați trimis-o într-un timp atât de scurt. În mod normal, nu acceptăm cereri venite atât de târziu. Desigur, pentru Brynn suntem dispuși să facem o excepție.

Nu-mi aminteam să fi completat ceva, dar nu i-am spus nimic despre asta.

–Am totuși câteva întrebări, continuă domnișoara Pipington. Bineînțeles, asta dacă aveți timp. Brynn mi-a spus cât sunteți de ocupată în perioada aceasta și m-a rugat să nu vă deranjez.

–Credeți-mă, nu e nici un deranj. Ce întrebări aveți?

–Am înțeles că veți fi plecată din țară toată vara, împreună cu soțul, rosti ea.

Nu am reușit decât să scot un murmur neutru.

–Cu toate acestea, noi avem politicile noastre și avem neapărată nevoie de o persoană de contact în caz de urgențe. Nu putem să o trecem pe Hailey, prietena lui Brynn. Dacă Brynn nu are alte rude, putem cumva să-i trecem pe părinții lui Hailey? Aș prefera varianta aceasta.

Pentru o clipă eram în ceață, probabil rezultatul lipsei de somn. Din fericire, mi-am recăpătat destul de repede

autocontrolul. Doar nu petrecusem atâta timp în înalta societate fără să pot recunoaște semnele înșelăciunii. Aparent, așchia nu sărise chiar atât de departe de trunchi.

–Domnișoară Pipington, mă bucur că m-ați contactat. Chiar aveam de gând să vă sun în dimineața aceasta.

–Serios?

–Da, se pare că nu voi mai fi plecată din țară pe perioada verii. M-am implicat în administrarea unui adorabil magazin de antichități și voi rămâne în oraș.

–A, atunci s-a rezolvat. Voi schimba numărul de urgență cu acesta.

–Însă m-am gândit mai bine în privința călătoriei. Nu cred că Brynn are neapărată nevoie să plece în străinătate vara aceasta. Cred că ar fi mai bine să vină acasă și să stea cu mine.

–Ah. Vocea ei părea cumva tristă. Sunt foarte dezamăgită să aud asta. O ador pe Brynn. E foarte inteligentă și amuzantă și are o sensibilitate deosebită și o înțelegere adâncă în privința artei. Eram entuziasmată că s-a răzgândit dintr-odată și că s-a decis să vină. Abia așteptam să-i arăt Florența.

–Mergeți și dumneavoastră în călătorie?

–A, da, fac asta în fiecare an. De nouă ani încoace, doamna doctor Sally Minton și cu mine am călăuzit studentele pe tărâmul artei italiene.

–Numai dumneavoastră două, cu toate fetele?

–Nouă studente la arte, cât se poate de serioase. Credeți-mă, nu am avut nici o problemă cu ele.

Am rămas pe gânduri câteva momente. Apoi m-am hotărât.

–Puteți aștepta un moment, vă rog? am întrebat.

Am pus receptorul jos și am dat fuga în bucătărie, scormonind prin poșetă după telefonul mobil. Am căutat numărul doctorului Reiser și am apelat.

Până să se facă legătura, gândurile mi se învălmășeau în minte, dar unda de speranță era tot mai puternică. La apel răspunse o femeie cu voce nazală, pronunțând „r"-ul cu accent tipic de Boston.

–Biroul de Consiliere Familială Hertzhog și Reiser.

–Bună ziua, sun să întreb cine va prelua pacienții doctorului Reiser cât timp e în concediu vara aceasta.

–Doctorul Hertzhog se va ocupa de urgențe.

–Cum rămâne cu vizitele săptămânale?

O auzeam făcând clic pe mouse în vreme ce verifica tabelele cu programări.

–Toate ședințele au fost reprogramate. Spuneți-mi cum vă numiți, să verific dacă e vreo modificare.

Am ignorat-o.

–Poate să reprogrameze după un concediu de trei luni?

–Trei luni? Părea nedumerită. Va fi în concediu doar în primele două săptămâni din iulie.

–Cum poate să meargă atât de puțin timp în Italia? am întrebat-o.

–Italia? Se duce la pescuit în Columbia Britanică.

–A, păi atunci nu vă mai deranjați, am spus, și am închis repede telefonul până să apuce să-mi pună alte întrebări.

Am fugit înapoi la telefonul din dormitor.

–Domnișoară Pipington, îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Am vorbit cu soțul meu și am hotărât că ar fi minunat ca Brynn să meargă cu dumneavoastră în Italia vara asta.

–Excelent, rosti ea. Cred că va fi o experiență memorabilă, care îi va lărgi orizonturile.

–Sunt întru totul de acord.

Am rămas locului câtva timp, făcându-mi ordine în gânduri. Chester avea dreptate. Brynn îmi semăna mai mult decât credeam.

Am râs din toată inima.

În săptămânile următoare, când primăvara lăsa loc verii, rezolvarea crizei mele materne, slujba grozavă pe care o aveam și noul meu nume vechi mă înveseliseră și îmi redaseră optimismul în așa măsură, încât mi-am dat seama că trebuia să-mi împărtășesc bucuria cu cineva.

În timpul ultimei mele vizite, Chester menționase că ținea foarte mult să-l cunoască pe Scott. După câteva zile de stat la îndoială dacă să-l invit sau nu pe Scott să mă însoțească la azil, până la urmă mi-am luat inima-n dinți. Într-o dimineață călduroasă de duminică, m-am hotărât să nu merg la biserică și l-am sunat pe Scott imediat după micul dejun.

–Vrei să mergem cu mașina undeva în dimineața asta?

–Da, sigur, rosti Scott, căscând încă. Unde?

–A, pe-aici pe undeva, la un picnic.

–Bine, de ce nu, răspunse el, dezmorțindu-se puțin.

Am dat câteva telefoane, să aranjez totul. Am făcut niște salată și sandviciuri și în jur de ora zece am ajuns în fața magazinului.

Am claxonat în loc să intru. Când Scott coborî, se holbă nevenindu-i să creadă.

–Mașină nouă? întrebă pe când deschidea portiera.

Am încuviințat.

–Am cumpărat-o azi-dimineață. Îți place?

–E... e drăguță.

–Grozavă laudă, m-am îmbufnat eu.

–Păi, e mașina ta. Ție îți place?

–Sigur că da.

–Doar mă mir că nu ți-ai luat o decapotabilă.

–Așa aș fi făcut. Dar Beetle-ul nu are asemenea model. Poate doar în doi sau trei ani, mi-a spus vânzătorul.

–Ce dezamăgire, făcu Scott.

–Da, dar îmi place trapa de pe acoperiș. Cred că-mi place chiar mai mult decât Z3-ul.

–Sper că ai făcut o afacere bună. Ai putea cumpăra trei buburuze pe prețul BMW-ului.

–Cine-ar vrea să cumpere trei?

Ne-am oprit la azilul Bluebonnet Manor.

–Mai trebuie să iau un pasager, l-am anunțat eu.

Scott nu părea să aibă nimic împotrivă. Iar Chester era încântat de faptul că va ieși afară. Nu și asistentele.

–Să nu-l scapi din priviri, îmi spuse Anje. Să nu-l ciocnești de ceva. Dacă se taie sau se zgârie, vreau să știu despre asta.

–Desigur.

–Dacă obosește prea mult, pare că-l apucă frigurile sau leșinul, continuă ea.

Am încuviințat, dar în sinea mea știam că dacă Chester nu s-ar fi simțit bine, avea să-mi spună.

–Trebuie să-l aduci înapoi la timp pentru injecția de la ora două fix.

Am încuviințat, presupunând că se referea la injecțiile pe care i le făceau adeseori. Chester le botezase B12.

–Nici eu, nici doctorul, nu suntem de acord cu ideea. Dar Chester era atât de încântat că pur și simplu nu-l puteam dezamăgi.

Eram extraordinar de bucuroasă.

Le-am făcut cunoștință celor doi oameni care însemnau enorm pentru mine. Chester nu cântărea mult, iar Scott, cu brațele lui musculoase, îl ridică fără efort din scaunul cu rotile și-l așeză pe bancheta din spate.

–Știam eu că Volkswagenul ăsta buburuză e făcut special pentru mine. Am loc în spate pentru un singur picior, glumi Chester.

Am râs cu toții. L-am iscodit pe Scott cu privirea. Îmi dădeam seama că, la fel ca mine, era impresionat de inima mare a lui Chester.

–Se pare că noi doi avem laolaltă o singură pereche bună de picioare. Sper doar că Janey nu a plănuit pentru picnic vreo cursă de sărit în saci, zâmbi Scott.

Cu trapa larg deschisă și cu melodii de Patsy Cline la CD-player, am condus până în parcul Lago Vista. Am găsit o măsuță ferită de lume și am admirat panorama orașului la umbra răcoroasă a unui străvechi arbore mesquita.

Chester adulmeca aerul proaspăt cu ochii țintuiți la orizont, ca și cum privirea i-ar fi străbătut până în mari depărtări.

Am despachetat prânzul în timp ce el și Scott se cunoșteau mai bine. În mod uimitor, Chester își aducea aminte de multe dintre scrisorile pe care Scott le trimisese la ziar. Inclusiv una despre eutanasie, întocmită cu cinci ani în urmă.

–Nu-mi vine să cred că-ți aduci aminte. Mă simt de parcă aș fi scris-o acum o viață, rosti Scott.

Chester ridică din umeri.

–Când cineva are o părere pe care o aprobi în totalitate, îți aduci aminte.

–Mă flatezi.

Chester clătină din cap.

–Nu, te admir.

Prânzul a fost relaxat și interesant. Eram încântată de faptul că prietenii mei cei mai buni se înțelegeau. Și eram chiar mai bucuroasă de măsura în care Chester se plia pe tiparul de filosofare și umor ce caracteriza conversațiile dintre mine și Scott.

După masă le-am turnat ice-tea în pahare.

–Iar acum, domnilor, puteți ghici exact ce avem la desert?

–Sper că e o bucată din plăcinta aceea nemaipomenită pe care o face prietena ta, glumi Scott.

–Greșit, am spus eu, imitând sunetul unei sonerii de concurs televizat. Chester, rândul tău.

Chester clătină din cap.

–Surpriză!

Am scos trei batoane de Snickers din fundul coşului.

–Sunt preferatele lui Chester, l-am lămurit eu pe Scott în timp ce le împărţeam.

Scott şi cu mine am desfăcut pe loc ambalajul, începând să molfăim din ciocolată. Am aruncat o privire la Chester, care doar se uita la batonul său.

–Nu-mi spune. Ai de gând să o ţii pe mai târziu.

Chester părea descumpănit.

–Sunt plin. Cu atâtea sandviciuri, salată, fructe...

–Scott, individul ăsta îmi tot spune cât de mult îi plac Snickersurile. De şase luni încoace, îi tot aduc batoane săptămână de săptămână şi încă nu l-am văzut să ia o îmbucătură.

Scott chicoti laolaltă cu mine.

–Dă-i omului pace, Janey, spuse el. Poate că-i plac atât de mult, încât vrea să le savureze în particular.

–Ai perfectă dreptate, rosti Chester, deşi era încă puţin stânjenit.

Mi s-a părut puţin ciudat că, în loc să pună batonul în buzunar, mai întâi l-a înfăşurat cu atenţie într-un şervăţel. Când şi-a dat seama că-l priveam atent, a născocit o scuză.

–Nu vreau să se topească şi să mă mânjesc pe cămaşă.

Aşa ceva mi se părea puţin probabil, însă nu am vrut să insist.

Momentul ciudat trecu, iar conversaţia reintră pe făgaşuri mai normale. Le-am povestit despre mesajul enigmatic pe care Brynn mi-l trimisese din Europa. Îmi transmisese că se simţea foarte bine acolo, însă îmi dăduse cât mai puţine detalii posibile.

Pornind de aici, Chester ne spuse o poveste amuzantă despre una dintre fostele sale vecine, care vreme de cincisprezece ani se prefăcuse că avea un câine. Am râs cu toţii, iar apoi am început să istorisim tot felul de prostii pe care le făcusem la viaţa noastră.

Scott mă lăudă lui Chester pentru toate schimbările pe care le făcusem în magazin. Vorbi despre noul său computer, despre miracolul e-mailului şi beneficiile programelor de redactare.

Chester asculta cu asemenea atenţie, încât credeam că avea de gând să-şi ia şi el un laptop. Dar, în stilul lui caracteristic, a pus până la urmă întrebarea care îl preocupa.

–De ce ai păstrat atâta vreme afacerea cu antichităţi? Înainte să vină Jane, abia te interesa. Cum vine asta?

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru, chiar îi vorbisem lui Scott despre nedumerirea mea, nu doar o dată. Nu-mi aminteam să-i fi menţionat asta lui Chester sau, poate, pur şi simplu, situaţia îi părea şi lui la fel de curioasă.

Scott ezită pentru câteva clipe. Mă gândeam că se gândea la o scuză ca să evite răspunsul sau că urma să-i dea de înţeles lui Chester să nu mai insiste. Nu era cazul.

–Am făcut o promisiune, rosti Scott.

Cuvintele îi fură duse de vânt, plutind parcă în liniştea după-amiezii de vară.

Scott aruncă o privire nesigură înspre mine. Ştiam că nu era ceva ce ar fi fost dispus să împărtăşească în mod normal. Şi îi era teamă de ce ar fi însemnat să se destăinuie în acea clipă. Oare putea să aibă încredere în mine şi să-mi spună adevărul?

–Jane ţi-a spus, probabil, că tatăl meu era un colecţionar de vechituri, începu el.

–Îmi amintesc magazinul acela, spuse Chester. Nu am intrat niciodată acolo şi nici nu cred că l-am întâlnit pe tatăl tău, dar îmi aduc aminte că am trecut pe lângă el. Locul părea că aproape se revarsă de toate lucrurile care erau înăuntru. Cred că găseai acolo tot ce ţi-ai fi imaginat.

Scott zâmbi încântat.

–Chiar părea să aibă orice. Și bătrânul putea să găsească orice obiect în mai puțin de cinci minute.

–De aceea nu s-a deranjat să țină vreun registru, am spus eu.

Scott încuviință.

–Înainte ca obiectele vechi să fie la modă, tata colecționa tot felul de curiozități. Cumpăra mașini și utilaje vechi și părăginite, mobilier folosit, lucruri pe care alții le aruncau. Era convins că toate lucrurile pe care oamenii le folosiseră, sau pe care încă le-ar fi putut folosi, nu trebuiau neapărat să umple gropile de gunoi. De fiecare dată când citesc un articol despre beneficiile reciclării, îmi amintesc de tata și îmi spun că poate a fost un vizionar.

–Într-adevăr, murmură Chester. Înseamnă că tatăl tău chiar și-a iubit afacerea.

–Cu siguranță. Mama o ura. Credea că e de prost gust. Credea asta și despre tata. Ani de zile, garajul nostru fusese ticsit de lucrurile lui. Când ne-am mutat din Sunnyside și am venit în suburbii, nu i-a permis să aducă nimic din comorile lui. Și atunci el a cumpărat clădirea în care a deschis magazinul. I-a interzis să-și aducă „gunoaiele" în noua ei casă.

Scott făcu o grimasă, lăsând să se înțeleagă că edictul mamei sale îi umbrise cumva copilăria.

–Era la fel de hotărâtă, continuă el, să nu mă lase să pun piciorul în magazin. Cred că tata înțelesese că vechiturile pe care le cumpăra vor ajunge să valoreze ceva într-o bună zi, dar, pe măsură ce îmbătrânea, a ajuns să-și facă griji că nimeni nu-i va aprecia colecția în timpul vieții sale. A încercat să mă introducă în afacerea lui.

–Ce părere ai avut despre asta? întrebă Chester.

Scott râse.

–Pe vremea aceea eram un băiat șmecher, cu părul lung și motocicletă ultimul răcnet. Nu eram câtuși de puțin interesat de ligheane vechi și de lămpi cu petrol. Asta înainte să aflu că a le atinge însemna să ating o bucată din istorie, rosti el, aruncând o privire în direcția mea.

M-a înduioșat faptul că-și amintise cuvintele mele.

–Ceea ce mă interesa erau ideile, urmă el. Voiam să trăiesc în lumea ideilor. Nu eram sigur ce urma să fac cu viața mea. În orice caz, implica mai degrabă mersul la facultate, decât afacerile cu vechituri.

–Mă gândesc că tatăl tău nu a fost prea fericit să audă asta, comentă Chester.

–Am tot încercat să evit subiectul. Când a venit clipa, nu a fost ușor. Amândoi ne-am pierdut cu firea și ne-am spus lucruri groaznice unul altuia.

Își frecă tâmplele de parcă însăși amintirea îi provoca durere.

–Cearta a durat săptămâni întregi. Și mama s-a amestecat. Era de partea mea, evident, dar a înrăutățit lucrurile. Nu se mai înțelegeau de mult timp, însă ea a profitat de cearta aceea ca să-i spună că voia să divorțeze. El s-a mutat în magazin și amândoi au început să se războiască prin avocați.

–Vai, Scott, îmi pare atât de rău să aud asta, am spus.

Chester mi se alătură.

–A fost groaznic. Întreaga poveste l-a îndârjit și mai mult pe tata. A refuzat să-mi plătească facultatea. Mi-a spus că fie lucrez pentru el, fie pot să uit că-i sunt fiu.

Inima mi se frânse auzindu-l pe Scott.

–Poate tata știa că nu o mai duce mult. Sau poate că nu credea că mă voi încăpățâna să mă opun. Dar am făcut-o. M-am oferit voluntar la recrutare. Mă gândeam că voi face doi ani de serviciu militar și apoi voi profita de facilitățile pentru soldați ca să ajung la facultate. Eram, în sfârșit, pe cont propriu și bucuros să mă scap de ambii mei părinți.

–E de înțeles, am simpatizat eu cu el.

–Eram la baza de instruire când am primit o scrisoare de la tata. Spunea că-i pare rău despre cum au decurs lucrurile. Spunea că e mândru de mine şi că-mi doreşte tot binele din lume.

–Frumos din partea lui.

Scott încuviinţă.

–M-a rugat să vin să-l vizitez înainte să plec pe front. Mi-am petrecut permisia călătorind prin ţară, făcându-mi de cap. Abia dacă m-am gândit la el.

–Aşa se-ntâmplă când suntem tineri, observă Chester. Nu ne gândim decât la noi înşine. Nu te învinovăţi pentru asta, toţi suntem la fel.

–Şi te-ai dus în Vietnam, l-am readus eu la subiect.

–M-am dus unde mi-au spus să merg. Am făcut ce mi-au spus să fac. Am fost un soldat destul de bun, vreme de opt luni.

Se uită la mine cu un rânjet şi explică:

–Definiţia unui bun soldat e să ai grijă să nu mori şi să nu provoci moartea camarazilor tăi.

Lui Chester îi plăcu poanta, căci chicoti înfundat.

Scott povesti despre război ca şi cum ar fi fost o lungă şi neplăcută plimbare prin junglă, întreruptă de zile plictisitoare petrecute în tabără. Găsise realitatea din Vietnam ca fiind foarte diferită de tot ce întâlnise până atunci. Îşi făcuse puţini prieteni. Îşi dăduse seama că nu-l atrăgea viaţa de soldat.

–Apoi, într-o dimineaţă, eram în patrulă. Începuse să plouă. Nimic nu se întâmpla când ploua, aşa că ne-am întors să ne alăturăm grupului nostru. Eram pe un drum pe care-l credeam sigur. Un jeep a trecut pe lângă noi. Era chiar în faţa mea, nu mai departe de cât vă aflaţi voi acum.

Privirea lui Scott se pierdu în depărtări, cufundându-se în trecut.

–Încă nu sunt sigur ce anume s-a întâmplat. Poate că jeepul a trecut peste un fir legat la explozibil, sau drumul era minat, sau o grenadă a aterizat sub el. Într-o clipită, totul în jurul meu a explodat şi-am fost azvârlit în aer.

Scott scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse sudoarea care-i acoperise dintr-odată fruntea.

–Când am atins pământul, m-am rostogolit de pe drum. Îmi pierdusem arma. Se trăgea din două direcţii, iar eu eram prins la mijloc.

Se străduia să istorisească totul cât mai degajat, însă glasul nu i se înălţa mai mult de o şoaptă.

–Abia când am încercat să mă adăpostesc în iarbă mi-am dat seama că fusesem lovit. La fiecare mişcare mă simţeam ca şi cum o mulţime de cuţite încinse era înfipte în mine.

Am observat că Scott începuse să-şi frece piciorul rănit fără să-şi dea seama.

Se opri. Tăcerea se aşternu pretutindeni în jurul nostru. I-am întâlnit privirea lui Chester. Amândoi am înţeles că nu era momentul să insistăm.

Imediat însă, Scott deveni conştient de întrerupere. Îşi drese glasul, se îndreptă de spate şi reîncepu:

–La început, rafalele de focuri erau atât de puternice, încât mi-am ţinut capul jos. Când s-au mai domolit, m-am simţit foarte uşurat, până mi-am dat seama care era cauza. Unitatea mea se retrăgea, se îndepărta de mine. Nu eram capabil merg după ei. Dacă-i strigam, nu eram sigur că mă puteau recupera, şi dacă nu o făceau, inamicul mi-ar fi aflat poziţia.

Scott inspiră adânc şi scutură din cap.

–Nu am avut de ales decât să stau întins în iarbă, să mă prefac mort, sperând că nu se va apropia nimeni să verifice.

Scott mă cercetă cu privirea. Îi era greu să ne spună toată povestea, dar era decis să o facă.

–Nu știu cât timp am stat așa. Mai târziu, unii au estimat că aproape treizeci și șase de ore. Pierdeam mult sânge, așa că tot leșinam și-mi veneam mai apoi în simțiri. M-am gândit la tata, la comerțul cu vechituri și la cât de mult m-am zbătut să scap de el. Dintr-odată, să mor în iarbă mi s-a părut infinit mai rău decât să lucrez în magazin.

Părea tot mai stânjenit pe măsură ce explica.

–În orele petrecute în iarbă, Dumnezeu, raiul și tot restul puseseră stăpânire pe gândurile mele. Așa că m-am rugat. Am spus: „Te rog, du-mă acasă". Nu am cerut să mă însănătoșesc. Nu am cerut fericire. Am implorat Cerul pentru un singur lucru. Am făcut un legământ: „Dacă mă duci acasă, voi sta să conduc magazinul pentru restul vieții mele".

Scott ezită, privindu-l pe Chester.

–Așa am și făcut.

Tăcerea refuză să se risipească. Auzeam doar vântul de vară și cântecul îndepărtat al unei mierle. Stăteam toți trei laolaltă, împărțind acea masă și, simultan, ceva la fel de palpabil.

Pe neașteptate, Chester izbucni în râs.

–Ca să vezi, Jane. Scott Robbins e unul de-al nostru.

capitolul 20

Anje îl luă în primire pe Chester din clipa în care l-am adus la ușă. Nu întârziaserăm, dar se comporta de parcă am fi făcut-o, verificându-l atent pe Chester, care părea mai fericit și mai roșu în obraji decât îl văzusem vreodată.

–Mersi, Chester. Am petrecut o duminică minunată cu tine, i-am spus, prevenind orice semn de recunoștință din partea lui.

–Nu cumva să uiți asta, zâmbi el. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Și totul mulțumită vouă.

Am fost îndemnați să plecăm, iar el a fost dus în cameră. Ne-am întors la Buburuză și ne-am îndreptat spre oraș.

La lumina roșie a semaforului din intersecție, am arătat spre locul de tristă amintire în care autostrada se bifurca.

–Aici am avut accidentul.

Și eu, și Chester ne dezvăluisem în acea zi propriile legăminte și poveștile dindărătul lor.

Scott se uită îndelung la acel loc și apoi se întoarse spre azil. Nu scoase o vorbă, dar știam ce gândea.

–E uimitor că Chester m-a văzut. Chiar mai mult, când te gândești că a venit până aici să mă salveze și că a avut inspirația să aducă satârul.

Scott încuviință.

–Același lucru îl simt eu față de patrula care s-a rătăcit cumva și a ajuns să dea peste mine în iarbă, la treizeci și șase de ore după ce fusesem rănit.

S-a făcut verde și am cotit spre autostradă.

–Crezi că a fost... Dumnezeu? am întrebat.

Îmi zâmbi stins.

–Niciodată nu am spus asta cu voce tare.

–Dar o crezi?

–Da. Cred că Dumnezeu era în junglă. Cred că Dumnezeu l-a dus pe Chester până la mașină. Și cred că Dumnezeu te-a adus pe tine în micul meu magazin.

–Poate că nu era Dumnezeu mai demult, când îmi făcea atâta plăcere să te fur la preț.

Râse și își așeză mâna peste a mea, pe schimbătorul de viteze.

–Știi, Janey, oricum mă gândeam să-ți închin toate bunurile mele lumești. Poate se aplică și retroactiv.

Era o mică glumă, desigur. O glumă prostuță, intimă, de tip iubit-iubită. În mod straniu, mi-a trimis furnicături pe coloană.

Când am parcat în fața magazinului, m-a rugat să intru împreună cu el. Mi s-a părut firesc să o fac.

Am trecut de tejgheaua unde stăteam să conversăm de obicei, spre mezanin. Ținându-ne de mâini, am urcat în grabă scările din lemn de stejar. Nici nu s-a sinchisit să desfacă sfoara care ținea semnul cu „Privat, Nu Intrați". Pur și simplu a sărit peste ea, ajutându-mă și pe mine să fac la fel.

Mă simțeam atât de bine în brațele lui. Nu-mi aduceam aminte de cât timp nu mai fusesem sărutată; sărutată de-adevărat, cu pasiune, cu jind. Poate nu mi se întâmplase vreodată, sau poate că uitasem cum era. Însă în acea clipă însemna totul.

Am continuat să urcăm scările, doar pentru a ne opri pe palier, sărutându-ne din nou. Genunchii parcă ni s-au înmuiat dintr-odată și am ne-am lăsat în jos pe scări, mușcându-ne reciproc pe gât, la doar zece pași de pragul ușii sale.

Eram dornici și ezitanți, ca un cuplu de adolescenți în care zbierau hormonii. Amândoi excitați, nici unul în toate mințile.

Scott se dădu înapoi. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare și răsufla apăsat.

–Janey, este decizia ta. Urcăm la mine și facem dragoste, sau coborâm la parter și ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat?

–Hai să urcăm și să facem dragoste. Putem merge jos și să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat mai târziu.

Scott râse, îmi cuprinse talia cu o mână și genunchii cu cealaltă și mă ridică în poală.

–Mi-ar plăcea să te duc în brațe până în pat, dar nu cred că mă lasă piciorul.

–Păstrează-ți forțele, vei avea nevoie de ele când ajungem acolo.

Am continuat să ne sărutăm, să ne pipăim și să ne alintăm pe scări. Îmi plăcea să-i stau în poală, simțindu-i umflătura din pantaloni apăsându-se cu nerăbdare de șezutul meu. Abia așteptam să-l văd gol. Însă el era într-o poziție mai bună pentru a desface nasturi și fermoare. Până să ajungem la prag, cămașa îi era descheiată, iar eu rămăsesem doar în străveziii mei chiloței albaștri.

Am ajuns, într-un final, în patul său, unde ne-am tăvălit cu pasiune până când am menționat cuvântul „prezervativ". A avut efectul adeseori văzut în filmele despre ziariști din anii '30, când redactorul, citind ultimul articol al protagonistului, strigă: „Opriți tirajul!"

Scott scormoni prin noptiera de la capul patului, fără rezultat. Apoi în rafturile din baie. Deși curmarea momentului nostru tandru mă irita oarecum, în același timp mi se părea un gest drăguț și liniștitor.

–Le-am dibuit, anunță Scott grăbindu-se spre pat, pe care aruncă o cutiuță de prezervative.

–Ai verificat data de expirare? l-am întrebat.

–Mai sunt valabile. Dar nu prea mult timp, așa că am face bine să ne grăbim.

Amândoi am izbucnit în râs.

Ne-am cuprins din nou în brațe, însă fără zor de astă dată. Am luat-o încet, savurând momentul. Recunosc, trecuse ceva vreme de când nu mai făcusem dragoste. Nu ar fi trebuit cine știe ce să mă impresioneze. Scott s-a descurcat de minune, deși era evident că trecuse destul timp și pentru el.

Ne înțelegeam bine, amândoi eram cât de cât siguri pe noi înșine, amândoi eram dispuși să ne asumăm anumite riscuri. Întotdeauna o nouă experiență poate fi exaltantă, dar mai ales atunci când legăturile de încredere și respect sunt deja adânc stabilite.

În cele din urmă am rămas sfârșiți unul în brațele celuilalt. Voiam să-i vorbesc, să mă desfăt în căldura ce ne învăluise.

–A fost minunat, am început, cuibărindu-mă la pieptul lui.

O clipă mai târziu, dormeam dusă.

Era întuneric atunci când m-am trezit. Un chibrit a scânteiat de cealaltă parte a camerei. În lumina sa plăpândă, l-am zărit pe Scott aprinzând lampa cu petrol.

–Să nu-mi spui că nu ți-ai plătit factura la curent, am spus în vreme ce el punea lampa pe noptieră.

Se așează pe marginea patului, lângă mine.

–Becurile sunt prea puternice. Credeam că arăt mai bine dacă sunt mai puțin luminat.

–Tipii mai puțin luminați sunt specialitatea mea, l-am asigurat eu.

Scott se aplecă să mă sărute.

–Janey Domschke pe care o știam eu din Sunnyside nu era prea interesată de băieți, mai ales de cei mai puțin luminați.

–Acea Janey avea cincisprezece ani.

Scott ridică din umeri.

–Pe-atunci nu prea mă prindeam eu de chestiile astea. Dar acum sunt un adevărat Casanova. Ademenesc femeile

în penumbra apartamentului meu și le înnebunesc de o patimă insațiabilă în vreme ce caut prezervative.

–Insațiabilă?

–Sau, poate insubstanțială?

–Mai degrabă scandaloasă.

–Te gândești la cântecul celor de la Strawberry Alarm Clock, știi tu, despre pofta incontrolabilă de bomboane, *Mentă scandaloasă*.

Am gemut de parcă eram cuprinsă de durere, apoi am început să cântăm amândoi deodată:

–„Cui îi mai pasă ce joc am jucat? N-am pierdut nimic, puțin am câștigat."

Chipul lui Scott deveni serios.

–Janey, ești superbă, dar falsezi în ultimul hal.

Am zâmbit.

–Ce compliment drăguț. Îl voi transmite doctorului care mi-a făcut operațiile estetice.

–Probabil și el falsează.

–Gata, mă omori cu zile.

–Ce moarte frumoasă poți să ai!

Era trei și jumătate dimineața, dar nu ne era deloc somn. Așa că am preparat niște sandviciuri, am făcut duș – unul împreună și două separat – și am mai făcut dragoste.

Zorii se furișau prin fereastră când m-am gândit să mă duc acasă.

–Care-i graba? mă întrebă el, venind în spatele meu și împresurându-mi talia cu brațele.

Chiar nu era nici o grabă.

Ezitam să pun capăt întâlnirii noastre intime. Și el părea să se simtă la fel. Cred că amândoi ne temeam că, odată ce reveneam în lumea de afară, în viețile noastre de zi cu zi, ceea ce împărtășisem avea să se risipească asemenea unui vis frumos care îți aduce un zâmbet pe buze când deschizi ochii, dar pe care abia ți-l amintești.

Prin urmare, nu m-am dus acasă. Am îmbrăcat hainele pe care le purtasem la picnicul din ziua precedentă, i-am folosit pieptănul și periuța de dinți și am încercat să mă înfrumusețez cu rujul, pudra și fondul de ten pe care le aveam în poșetă.

Scott gătì un mic dejun clasic: cârnați, ouă și pâine prăjită. Am mâncat la măsuța lui de lângă fereastra cu vedere la stradă. Ne-am înțeles de minune cu împărțitul ziarelor. Eu am luat secțiunile Metro și Style, el rubricile sportive. Însă nu prea aveam chef să citim. Aveam atâtea să ne spunem, atâtea gânduri de destăinuit.

Am deschis magazinul la ora nouă. Scott intenționa să compună o scrisoare despre favoritismul politic afișat de către președinție.

–Președintele a declarat că loialitatea e cea mai importantă calitate pe care o caută la cei din jurul său, mă informă Scott.

–E o calitate de apreciat.

–Da, și mie mi se părea la fel. Apoi m-a fulgerat un gând. Dedicarea totală în numele unui singur scop poate fi înspăimântătoare. La o adică, simpatizanții lui Hitler erau totalmente dedicați și credincioși cauzei lui.

–Ai de gând să-l compari pe președinte cu Hitler?

Scott clătină din cap.

–E o comparație prea incendiară și cât se poate de nedreaptă. Nu, vreau să scriu despre diferența dintre loialitate și abilitatea de a conduce. Un lider adevărat ar trebui să se înconjoare de oameni cu gândire independentă, nu să încerce să le închidă gurile.

În vreme ce soarele se revărsa prin ferestre, Scott încerca să dea formă gândurilor sale, iar eu sortam cutii de bijuterii.

Încă de dimineață am avut o sumedenie de clienți, dintre cei mai diverși. Magazinul era din ce în ce mai frecventat și mă mândream cu asta. Era uimitor ce putea

să facă pentru o afacere un dram de atenție personală, prietenoasă oferită clienților.

Am vândut niște rame destul de deteriorate unui tânăr artist, încă în anii facultății, care mi-a spus că auzise de noi de la un prieten care cumpărase o oglindă spartă, cu o săptămână înainte.

Prietena băiatului, care avea probabil vreo optsprezece ani, dar nu-i dădeai mai mult de doisprezece, se entuziasmase la vederea colecției de cuverturi de epocă. Nu-și premitea să cumpere vreuna, însă am petrecut cu plăcere patruzeci și cinci de minute vorbindu-i despre diversele stiluri și modele.

La un moment dat, în magazin și-a făcut apariția Ramon Glasse, un decorator de interioare pe care îl cunoșteam de ani de zile. Ochii i s-au luminat când m-a văzut, și ne-am îmbrățișat ca doi vechi prieteni.

–Să înțeleg că ai reușit să cumperi magazinul, spuse el. Este unul foarte bun. Inventar de calitate și prețuri foarte mici.

–Nu mai sunt la fel de mici ca altădată, l-am avertizat. Și nu am cumpărat locul. Doar lucrez aici.

Expresia i se schimbă pe dată. Era stânjenit că mă surprinsese în jalnica postură a unei umile angajate.

I-am risipit orice alt acces de compasiune vorbindu-i despre noua politică adoptată de conducerea magazinului și de faptul că eram dispuși să-i oferim o mică reducere pentru obiectele pe care le cumpăra pentru clienți dacă ne făcea puțină reclamă. Ramon nu a avut nimic împotrivă.

–Am auzit despre divorțul tău, zise el.

–Bănuiesc că încă este subiectul principal de bârfă la club.

–A fost, până acum o săptămână. Bârfitorii mestecă o altă bucățică, mai picantă.

–Ce anume?

–Gil Mullins și-a părăsit nevasta, mă înștiință Ramon cu emfază.

–Glumești?

–Nu glumesc niciodată. Și femeia pentru care a părăsit-o e o nimeni.

–O târfuliță tânără?

–Măcar de-ar fi fost asta! Aș fi înțeles măcar atât. Femeia respectivă e bondoacă, de vârstă mijlocie și se îmbracă de la mâna a doua.

–Cine e?

–Lucrează în imobiliare. Probabil o cunoști. Ann... cum o chema?... Ann Roller Hind.

–Ann Rhoder Hines!

–Da, ea e! Chiar o cunoști. Atunci nu mai am ce să adaug.

Plecă râzând fericit, cu o plasă plină cu orătănii de ceramică ce serveau pe post de recipiente pentru diverse produse de bucătărie. Cocoșul era pentru făină, găina pentru zahăr, iar cei doi pui, unul brun și unul galben, pentru cafea și ceai. Nu demult îi dezgropasem din camera din spate. Erau, după mine, printre cele mai urâte obiecte de artizanat de pe fața pământului. Însă erau tocmai genul de nimicuri eclectice fără de care clienții lui Ramon nu puteau să trăiască, sau cel puțin așa îi convingea el. L-am muls de bani pentru ei.

Clienții s-au mai rărit pe la unu și jumătate, așa că am dat fuga la frigider și am făcut o salată din ce resturi am găsit în el. Am împărțit-o cu Scott, șezând la tejghea în timp ce el îmi citea versiunea nerevizuită a textului.

Omul acesta chiar avea un dar în a folosi cuvintele. Când a sfârșit, l-am aplaudat.

–Îți place?

–E grozavă.

–E prea lungă. Trebuie să o mai scurtez. Să păstrez tot înțelesul și să mai tai din excesul de cuvinte.

–Să nu cumva să îndrăznești să scoți fragmentul acela despre virtute. E absolut memorabil. Mai citește-l o dată.

Căută prin document până ce găsi fraza la care mă refeream.

–Dacă Goldwater ar fi analizat politicile acestui Birou Oval, poate că ar fi conchis că virtutea împinsă până la extreme este la fel de periculoasă pentru libertatea noastră precum orice viciu.

–Super, am făcut eu.

–Super ce?

–Da, super. Este verdictul meu final pe marginea subiectului.

Scott chicoti.

–Trebuie să mă reapuc de lucru. Încerc să o termin astăzi. Cu cât mai repede, cu atât mai multe șanse să ajungă în ziar.

–Pentru ziarul local?

–Păi, da. Acolo mi-au fost publicate toate celelalte scrisori.

–Nu cred că ar trebui să o trimiți la ei.

–Nu?

–De ce să te limitezi la cei de aici? Doar ziarul se publică la nivel național, așa că o poți expedia la redacția lor principală. Mai bine, care sunt principalele publicații din țară, *New York Times*, *Washington Post*, *L.A. Times*? Trimite-o la ei mai întâi.

–De ce ar vrea cei de la *New York Times* să-mi publice scrisoarea?

–Scott, trăim într-un stat global, nu? Publicul lor țintă e lumea întreagă. Și e exact cum scriai tu. Dacă sunt lideri buni, vor dori să umple paginile ziarelor cu articolele unor oameni care gândesc independent.

S-a întors la laptop imediat ce am terminat masa și a continuat să-și „pieptene" textul.

În cursul după-amiezii am avut cîțiva clienți interesanți și am făcut niște vânzări bune.

Pe la trei și jumătate am găsit o broșă Morpho splendid pictată. Aceste frumoase obiecte din anii '20 foloseau în ornamentație aripi de fluturi sud-americani, dar nu se vindeau neapărat la prețuri mari. Însă intuiam că valoarea lor avea să crească în timp. După ce am admirat-o pe îndelete, am pus-o în cutia pe care scrisesem „NU de vânzare" și m-am întors la treabă.

Scott a venit să mă caute abia după ora șase.

–Cum merge?

–Am găsit câteva bijuterii cu pietre prețioase adevărate, am spus arătând spre cutiuța pe care o pusesem deoparte.

–Valoroase?

–Întru câtva. Până și multe dintre produsele care nu sunt făcute din materiale prețioase sunt destul de rare încât să merite un preț bun.

–Mă bucur că te uiți prin cutiile alea. Știam că e o idee proastă să arunc la grămadă atâtea chestii.

–Știi, Scott, am putea înființa în magazin o secțiune specială de bijuterii.

–Crezi că putem vinde orice avem? În trecut, nu prea mulți s-au arătat interesați.

–Pentru că oamenii care ar cumpăra așa ceva nici măcar nu ne-au trecut pragul. Trebuie să ne facem remarcați.

–Ai vreo idee cum?

–Am putea să vindem câteva la preț mai mic magazinelor de bijuterii din oraș, cerându-le să menționeze că bijuteriile provin de la Yesteryear Emporium. Așa ne-am face mai cunoscuți potențialilor clienți.

Când m-am uitat la el am observat că-mi zâmbea.

–Ce-i?

–Janey, ești, fără îndoială, cel mai bun lucru care i s-a întâmplat magazinului acestuia de mult, mult timp.

–Sentimentul e reciproc, am râs eu.

Scott se sprijini de un stâlp de susținere și își încrucișă brațele la piept.

–Poate că ești și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie.

Era o declarație cu mult mai multă însemnătate.

–Și în privința asta sentimentul e reciproc.

Ne-am privit unul pe celălalt. Relația noastră era atât de nouă, că amândoi eram încă prea surprinși ca să încercăm să o definim.

Scott înaintă și buzele ni se atinseră.

–Îți mulțumesc că ești aici, Janey Domschke.

–Te asigur, plăcerea e de partea mea, l-am înțepat eu.

Scott mă strânse de nas drept răzbunare.

–Ai timp să-mi citești versiunea finală?

–Îmi fac timp.

Scott pocni din degete.

–Îți faci timp? Nu asta am făcut și ieri?

Am scos un geamăt de protest. Ne-am dus ținându-ne de mână spre ascunzișul nostru semiprivat din spatele tejghelei.

Versiunea finală era, în umila și poate puțin părtinitoarea mea opinie, o capodoperă.

L-am ajutat să găsească site-urile de care avea nevoie pe internet și să le introducă adresele în e-mail.

–Și apăsând doar câteva taste, trimitem cuvintele lui Scott Robbins direct în universul digital al tehnologiei de secol douăzeci și unu, am declamat eu, imitând vocea unui prezentator de știri.

–E atât de ușor. Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă.

–Cu siguranță. Dar când vine vorba de un moment prielnic, niciodată nu e prea târziu.

–Văd că și tu ești în stare de fraze memorabile.

–Mulțumesc, dar nu-mi aparține. Ai face bine să trimiți o copie și la Casa Albă. Nu ai vrea să se plângă

de faptul că nu au avut şansa să se uite peste ea înainte să fie publicată.

Am închis la ora opt fix şi am urcat la etaj, cu gândul să pregătesc cina. În schimb, am făcut dragoste, stând apoi întinşi unul lângă altul, complet satisfăcuţi.

–Încă nu-mi vine să cred că eşti aici cu mine, Janey, şopti Scott. Vreau să-ţi spun... să-ţi spun ceva special, dar pare prea devreme.

–Chiar e prea devreme.

–Dar o simt. O simt atât de intens.

Mă simţeam minunat, ţinută în braţele sale. Nu eram sigură că meritam aşa ceva.

–Scott, nu sunt de fapt persoana care mă crezi a fi.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Mă crezi o persoană bună, dar nu sunt. Înainte de accident, nici măcar nu încercam să fiu.

Îşi deschise gura, probabil să mă contrazică, dar nu i-am dat ocazia.

–Nu eram rea. Făceam tot ceea ce era de aşteptat de la mine. Mă duceam la biserică, donam organizaţiilor de caritate, nu discriminam în funcţie de rasă, crez sau origini etnice. Dar niciodată nu mi-a păsat de alţi oameni şi de problemele lor.

–Erai ocupată. Aveai o familie şi o carieră.

Părea o scuză credibilă, însă nu doream să-mi găsesc scuze faţă de Scott.

–Au fost întotdeauna secundare pentru mine. Soţul meu nu a fost decât o unealtă pentru scopurile mele. Fiica mea a fost o obligaţie faţă de soţ. Tot ce-mi doream era să fiu bogată şi bine văzută. Acelea erau obiectivele mele principale, şi în afară de ele nimic altceva nu prea mai conta.

–Poate că tu aşa vedeai lucrurile. Dar e clar că David te-a preţuit ca soţie, altfel nu ar fi stat cu tine douăzeci de ani. Iar Brynn, cu toate problemele ei de adolescentă,

nu-mi pare mai afectată emoţional decât alte fete de vârsta ei.

–Totul a decurs astfel nu din pricina mea, ci în pofida felului meu de-a fi. Puteam să am grijă de ei mai bine. Trebuia să o fac.

–Janey, cu toţii spunem asta când privim în trecut. Nu-ţi face procese de conştiinţă. Oricum, îmi pare că suferi de sindromul Sunnyside.

–Sindromul Sunnyside?

–Aşa îi spun eu. Nu cred că a ajuns pe lista de afecţiuni psihice recunoscute, cu toate că e destul de comun.

–Despre ce vorbeşti?

–Ai mai văzut vreodată pe cineva din vechiul nostru cartier?

–Nu. Cred că tu eşti singurul pe care l-am întâlnit.

–Ar trebui să-i vezi din nou pe unii dintre ei. Ţi-ar deschide ochii la ce spuneam.

–Ne-am împrăştiat cu toţii. Cine ştie unde sunt ceilalţi?

–Uneori întâlnesc tipi pe care îi cunoşteam. Trec pe aici, îşi aduc aminte de magazin şi intră. Cu toţii au aceeaşi problemă ca tine, ca mine.

–Şi care ar fi problema?

–Nu suntem siguri de unde am venit, rosti Scott.

–Nu înţeleg.

–Suntem dezrădăcinaţi, Janey. O fi adevărat că niciodată nu te poţi întoarce acasă, dar ce se întâmplă când căminul tău încetează să existe? Încerci, încercăm să ne găsim locul altundeva, printre oameni care au un trecut, o istorie. Niciodată nu reuşim s-o facem în totalitate, iar asta ne determină să încercăm tot mai mult.

M-am încruntat. Nu credeam că are întru totul dreptate, însă câte ceva din afirmaţiile lui părea verosimil.

–Mi se pare de înţeles ca lupta de a te integra undeva, de a avea un loc al tău să aibă un asemenea impact asupra

vieții tale, încât să umbrească ceea ce este într-adevăr important pentru tine.

–Mulți oameni trăiesc toată viața la continente depărtare de locurile în care au crescut, l-am contrazis eu.

–Dar acei oameni știu că locurile în care au trăit sunt încă acolo. Când nu avem nici o dovadă tangibilă a locului din care venim sau a ceea ce am fost odinioară, înseși amintirile noastre sunt puse la îndoială, și începem să credem că ceea ce știam cu certitudine odată e din ce în ce mai puțin adevărat.

–Pentru mine a fost perfect să nu am un loc de baștină. Am putut să trăiesc ani buni prefăcându-mă că acea parte a vieții mele nici măcar nu a existat, am stăruit eu.

–Dar asta îți lasă găuri în suflet, Janey. Găuri ca niște răni ce nu se vindecă niciodată.

–Nu se pot vindeca niciodată?

–Poate că da. Poate că eu pot să le vindec. Până la urmă, sunt singurul care poate depune mărturie că fata care trăia în căsuța aceea de pe Coral Street cu mama ei erai chiar tu.

–Coral Street, am repetat cu voce tare. Îți amintești asta? Întreaga stradă a fost făcută una cu pământul. Îi uitasem numele. Îmi aminteam casa, însă nu și numele străzii... Coral Street, numărul 114.

Părea amuzant să aud adresa venind de pe buzele mele și am râs. Scott zâmbi.

–Nu toți cei din Sunnyside au încercat să se facă acceptați în cluburi cu pretenții, ca tine. Dar cu toții am încercat să ne integrăm undeva.

–Crezi asta?

–O știu. Poate că ar trebui să organizăm o reuniune, să-i aducem pe toți oamenii din Sunnyside și să facem un fel de studiu psihologic pe toți.

–Poate îl convingem pe doctorul Reiser să ne ajute. Probabil îi datorez niște scuze.

–Neîndoielnic, mă înțepă el. Apoi continuă, mai serios: Când desparți pe cineva de trecutul său, cu siguranță va avea loc un șoc.

–Deci ai fi trimis o scrisoare către Poșta Redacției despre felul în care autostrada a tăiat direct prin viețile noastre?

Scott ridică din umeri.

–Nu știu dacă aș fi fost împotriva planului. Orașul trebuia să crească, iar suburbiile trebuiau unite cu centrul, altfel ar fi dispărut complet. Totuși, întotdeauna trebuie să ținem seama că există consecințe neașteptate pentru tot ceea ce facem, indiferent cât de importante sau justificabile sunt motivele noastre.

M-am gândit la vorbele lui pentru câteva clipe, apoi am încuviințat.

–Ca în cazul lui Chester, am observat.

Scott se uită nedumerit la mine, așa că l-am lămurit.

–A fost obligat să o facă. Nu putea să aibă grijă de el de unul singur. Chiar și faptul că și-a vândut casa și toate posesiunile e de înțeles. Nepotul său trăiește departe de aici și nu se găsea altcineva care să aibă grijă de toate. Nimeni nu se aștepta ca el să se facă bine sau să se întoarcă acasă. Probabil a fost decizia corectă pentru el, dar acum starea lui e tot mai gravă. Și poate că asta e urmarea neprevăzută a convingerii că următorul lucru de mare importanță din viața lui e să moară.

–Dar nu trebuie să fie așa.

–Nu, evident că nu. Gândește-te numai la domnișoara Heloise, care cu siguranță nu gândește astfel.

–Poate datorită credinței sale că vechea casă în care a crescut încă dăinuie. E un fel de sentiment al nemuririi care îți insuflă optimism.

–Cred că ai dreptate. Probabil acesta e motivul.

–De ce nu-i faci cunoștință lui Chester cu domnișoara Heloise? S-ar putea să se înțeleagă foarte bine.

M-am proptit în coate, încuviințând.

–Știi, mă tot gândesc la asta de câteva luni. Dar am renunțat la idee. Mi se părea puțin stupid să aranjez o întâlnire între doi oameni internați în azile.

–Într-adevăr, nu ar fi ceva tocmai obișnuit. Dar nu înseamnă că nu e o idee bună.

–Poate mai mergem la un picnic și îi luăm pe amândoi.

–N-ai să mai poți arunca un ac în Volkswagen, glumi Scott.

–Vom arăta ca niște clovni ieșind dintr-o mașină, la circ.

–Lui Chester i-ar prii să cunoască oameni noi. Ar putea fi o experiență plăcută și pentru domnișoara Heloise.

–Vorbești de parcă ești gata s-o faci pe pețitorul.

–Așa se întâmplă când te îndrăgostești, devii sentimental și încerci să le faci lipeala tuturor celor din jur.

Am lăsat acel „când te îndrăgostești" să treacă fără vreo reacție.

–Ai ceva de mâncare aici? am întrebat.

Scott găti niște bame picante cu sos de roșii, peste care turnă cușcuș instant. Nu era tocmai o cină demnă de Le Parapluie, dar nu era deloc rea în calitate de fel gătit la repezeală pentru doi oameni care aparent își petreceau majoritatea timpului făcându-și poftă de mâncare prin diverse „activități".

După cină ne-am cuibărit laolaltă și ne-am uitat la Jay Leno, râzând până și la glumele care nu erau amuzante.

–Îți vine să crezi că suntem împreună de treizeci și șase de ore? l-am întrebat eu.

Scott privi la ceas.

–De fapt, treizeci și șapte de ore, unsprezece minute și douăzeci și patru de secunde, dar cine mai ține socoteala? Douăzeci și șase, douăzeci și șapte, douăzeci și opt...

L-am înghiontit în joacă.

–Mi se pare uimitor că sunt încă aici. Că nu m-am simțit stingherită și presată de niște așteptări nerealiste. Mă simt confortabil. Mă simt în largul meu când sunt cu tine.

–Nici tu nu-mi invadezi spațiul personal, Janey. Când sunt cu tine e... cum să spun, e ca și cum aș fi singur, doar că mai bine.

Ne-am sărutat și am chicotit ca doi copii, apoi ne-am mai sărutat o dată.

În pauza de publicitate am văzut o campanie pentru sprijinirea spitalului din oraș. Vocea unui cunoscut DJ local se auzea în clip, vorbind despre cum banii adunați vor fi folosiți pentru înființarea unei aripi de terapie specială în cadrul centrului de cercetare a cancerului. Se derulau imagini cu copii zâmbind, deși erau evident bolnavi, o tânără cu un turban înconjurată de familia ei, toți fericiți, și cu o femeie bătrână cu chipul plin de riduri, brăzdat de experiență. Laitmotivul era „Ajutorul vostru aduce speranță".

Următorul cadru era complet diferit, evident suprapus pe mesajul inițial. Era filmat afară, într-o parcare însorită. Tânărul DJ, tatuat, cu plete, părea foarte mulțumit de sine, stând la volanul unui Z3 decapotabil.

–Uită-te la mine, frate, spuse el. Ajut în lupta împotriva acestor boli mortale și am șansa să câștig mașina asta mișto. Și tu poți. Participă la campania Putem-S-o-Facem și ai șansa să câștigi acest BMW aproape nou și foarte, foarte tare. Eu îl vreau, eu îl vreau.

–Dumnezeule! Janey, aia arată exact ca mașina ta.

–A, da. Chiar așa arată, nu?

Scott se întoarse spre mine și mă privi drept în ochi.

–Le-ai dat mașina? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

–Hei, tu ai dat de pomană un Stickley original. Și apoi, am o mașină care-mi place la fel de mult.

–Și eu am o canapea pe care... ei bine, am și altă canapea, oricum.

capitolul 21

Se făcu miercuri până să plec, în sfârșit, de la Scott și să mă duc acasă. Dacă aveam haine curate la el, aș fi stat chiar mai mult. Pășeam prin casa mea fără să mă simt ca acasă. Locul era spațios, frumos decorat și scump. Nu era mai primitor sau mai personal decât orice versiune cinematografică stereotipă a locuințelor unor americani din clasa de sus. Casa noastră avea, mai degrabă, un aer de telenovelă decât de serial de comedie. Și nu mai era locul în care voiam să mă aflu.

Mi-am sortat scrisorile. Majoritatea erau facturi, dar am găsit și o vedere de la Brynn. Arăta un minunat peisaj din Toscana. Am întors-o, ca să observ că încercase să contracareze aerul idilic al fotografiei desenând o față zâmbitoare și mâzgălind un mesaj înțepător: „Am o vacanță minunată. Ce bine că nu ești aici."

Am izbucnit în râs.

Se auzi soneria. Încă surâdeam când am răspuns.

–Shanekwa, am rostit, încântată să o văd. Bună dimineața. Și Jarone, ce mai faci amice?

Micuțul îmi zâmbi larg.

–Foate bine, răspunse el cu glas sâsâit, dar melodic.

–Intrați. Nu știu dacă am cafea. Dar dacă am, o fac imediat.

–Mersi, dar nu pot să stau. Am promis că azi merg mai devreme la lucru și încă trebuie să-l duc pe cel mic la grădiniță. Voiam să-ți dau ceva.

Îmi întinse un cec. Mă uitam când la cec, când la ea.

–Ce e asta?

–Știu că am convenit să nu-ți plătesc chirie. Dar acum m-am pus pe picioare. Pot să-ți plătesc. Nu-ți dai

seama cât de bine mă simt să o spun. Caut un apartament de închiriat și cam atât e suma pe care ar trebui să o plătesc pe aici. M-am gândit să încep să-ți plătesc ție, ca să mă obișnuiesc cu ideea până ce îmi găsesc un loc al meu.

Nu știam cum să răspund. Primul meu gând a fost să refuz cecul. Dacă Shanekwa avea de gând să se mute într-un apartament, ar fi fost nevoită să plătească anticipat chiria pe două luni, precum și o garanție. Avea nevoie de bani. Însă când i-am văzut chipul tânăr, hotărât, am zâmbit.

–Mulțumesc. Dacă pot să te ajut cu ceva, anunță-mă.

–Așa voi face.

Ne-am îmbrățișat și l-am sărutat pe Jarone pe frunte. I-am condus cu privirea până au cotit pe stradă.

Poate că nu trebuiau să se mute. Mă gândeam să le închiriez casa mea. Am aruncat o privire pe cec, clătinând din cap. Shanekwa nu avea cum să-și permită să închirieze un apartament cu cinci dormitoare în Davenport Heights. Nimeni nu ar fi putut. Soluția problemei nu era aceasta.

Fără îndoială, trebuia să vând casa. Îmi consuma enorm din venituri și nici măcar nu-mi mai plăcea locul. Aș fi preferat să o țin dacă puteam să scot un profit din ea, dar nu-mi dădeam seama cum aveam să reușesc. Ce fel de firmă ar fi dorit ca sediu o casă enormă, complet mobilată? Pe deasupra, genul de oameni care și-ar fi permis să o închirieze nu ar fi avut motive s-o facă. Aveam nevoie de un grup de persoane cu venituri modeste care ar fi fost dispuse să locuiască împreună. Nu-mi imaginam unde aș fi putut găsi astfel de oameni.

Am făcut o baie lungă, gândindu-mă la Scott. Aveam un telefon chiar lângă cadă și abia am rezistat tentației să-l sun și să-i aud glasul. Trebuia să-mi dovedesc că încă aveam o viață a mea, separată de a lui. Că nu eram atât de topită după el încât nu-mi puteam petrece dimineața de una singură.

Sincer vorbind, deja îmi era dor de el.

Am ieșit din cadă, m-am îmbrăcat, mi-am făcut toaleta și am început să împachetez. Umplusem două genți, un geamantan enorm și o valiză cu role când mi-am dat seama că ar fi fost puțin neliniștitor pentru Scott să mă vadă la el în prag cu haine cât pentru o lună. Nu-mi ceruse niciodată să mă mut la el. Îmi spusese doar că îi făcea mare plăcere să mă aibă acolo. Și îmi spusese că era mai fericit cu mine decât își amintea să fi fost în întreaga-i viață. Însă nu era totuna cu a spune: „Hai să trăim fericiți pân' la adânci bătrâneți". Nu eram nici măcar sigură că îmi doream așa ceva. Voiam să fiu cu el. Dar oare voiam să mă căsătoresc? Dacă aveam să redevin vechea Jane Lofton? Oare Scott ar fi ajuns precum David?

Mi-am alungat gândurile ca pe un roi de muște sâcâitoare. Am aruncat o geantă și valiza în portbagaj și am pornit spre Bluebonnet Manor. Nu contam pe Chester să-mi dea soluția, dar știam că mă va asculta, că ne vom pune împreună mințile la contribuție și că îmi voi lămuri îndoielile. Eram atât de norocoasă că-l aveam pe omul acela!

Am găsit gândul cu pricina atât de amuzant, că am izbucnit în râs. Dacă n-ar fi fost Chester, aș fi murit în accidentul de mașină. Dar importanța pe care o avusese în ochii mei ca salvator era acum depășită de faptul că-mi fusese confident, sfătuitor și prieten.

Aerul era umed și cerul, cenușiu, dar oricum am deschis trapa din acoperiș. Îmi făcea plăcere să conduc astfel.

Întorceam pe toate fețele relația mea cu Scott, mă gândeam la Brynn și îmi aminteam de tot felul de planuri pe care le aveam pentru magazin. Eram deja mai liniștită când am oprit în parcarea centrului de îngrijire. Ploaia încă amenința să înceapă, dar nu imediat.

Am parcurs antreul de sticlă și foaierul larg, bine mobilat. Ca de obicei, biroul de la recepție era pustiu.

În aceeași bună tradiție a locului, sufrageria era ticsită de scaune cu rotile, așezate în fața televizorului. Ocupanții lor nu păreau prea interesați de tărăboiul făcut de invitații de la o emisiune mondenă.

Chipuri care-mi erau deja cunoscute ședeau în tăcere pe canapelele din jur; unii urmăreau programul televizat, alții îl ignorau. Femeia pe care o poreclisem Blanche Păr-Mare vorbea încontinuu, cu nimeni în mod deosebit. Ca de obicei, avea haine elegante și scumpe, iar coafura și machiajul ar fi făcut să pălească de invidie orice soție de pastor evanghelist.

–Bună dimineaa, am salutat în trecere.

–Bună dimineața, răspunseră câțiva.

Mă obișnuisem cu locul, cu oamenii. Erau parte din viața mea și, în ciuda mirosurilor ciudate și a atmosferei oarecum sumbre, ajunseseră să-mi placă vizitele făcute acolo.

În momentul în care am ajuns la jumătatea coridorului, Anje ieși din camera lui Chester. Deja îi zâmbeam când ridică privirea. De îndată ce mă zări, expresia i se schimbă.

–Jane!

Îmi pronunță numele de parcă prezența mea o speriase. Se îndreptă în grabă spre mine și îmi luă mâinile într-ale ei.

–Ce e? am întrebat.

–Am încercat să te sun. Nu știu cum, dar numele și numărul tău de telefon nu erau trecute în fișa lui. L-am sunat până și pe nepotul lui din California, dar nici el nu știa. Nu cunoștea deloc ramura ta a familiei.

–L-ai sunat pe nepotul lui Chester?

Eram îngrozită. Deci fusesem descoperită. Asta însemna că dădusem de bucluc fiindcă pretinsesem că eram rudă cu Chester. Frica mi-a scurtcircuitat instinctul de conservare.

–L-ai sunat pe nepotul lui Chester, am repetat ca în transă.

–Nu aveam pe cine altcineva să sun, răspunse Anje.

Dintr-odată se abătu asupra mea terifianta bănuială a motivului pentru care încercase să mă sune. Nu am apucat să-i dau glas.

–Îmi pare atât de rău, murmură ea.

Am dat-o la o parte și am intrat în cameră.

–Nu e aici, veni glasul ei după mine.

Era adevărat. Camera arăta ca de obicei, cu ziarele și cărțile lui îngrămădite într-o dezordine atât de familiară. Prea multă mobilă și prea puțin spațiu. Tot ce adunase în aproape opt decenii era comprimat într-un dreptunghi de doi metri și jumătate pe patru.

Patul era gol. Rămăsese doar salteaua maro, fără așternuturi și pături.

M-am răsucit spre Anje, care stătea în prag.

–Unde l-ați dus?

–La Serenity Mission.

Numele îmi era necunoscut.

–E un spital?

–E o casă funerară. Chester s-a stins noaptea trecută. Îmi pare atât de rău.

Vorbele ei mă loviră ca un ciocan.

–Nu, nu. Nu poate fi adevărat. E imposibil.

Anje scutură din cap.

–Întotdeauna e greu să accepți, spuse ea.

–Duminică era bine sănătos, am insistat.

–Nu, nu era bine. Dar își mai revenise. Mă bucur atât de mult că l-ai luat la iarbă verde. Era extraordinar de încântat, se simțise tare bine.

–A fost din cauza ieșirii? A răcit sau a stat prea mult la soare?

–Nu, desigur că nu. Nici să nu te gândești la un asemenea lucru, Jane. Nu a fost vina ta. Știi doar cât de bolnav era.

Nu știam. Sigur nu știam.

–Își revenise, se înzdrăvenise.

Anje nu părea de acord.

–Era cu un picior în groapă de mult timp, și tu o știai prea bine.

La un anumit nivel, știusem. Aici avea dreptate. Știam că era bătrân. Știam că era bolnav. Știam că avea să moară. Însă nu mă așteptasem să fie atât de curând. Nu credeam că urma să moară chiar atunci.

–E atât de brusc. Nu ar trebui să fie așa. Duminică era bine și miercuri e mort, am murmurat eu.

–Așa se întâmplă uneori. Nu suntem siguri ce s-a întâmplat. Îl ținusem sub supraveghere atentă de luni bune. Și azi-noapte l-am pierdut pe neașteptate.

–A fost din cauza problemelor de respirație?

Anje păru surprinsă.

–Ce probleme de respirație?

Nu m-am deranjat să-i răspund.

–Atunci ce a fost? Infarct?

–Nu, firește, zise ea, apoi adăugă repede: Sau poate că a fost, în cele din urmă. Insuficiență renală acută, edem cerebral, probleme respiratorii, întregul organism i-a cedat și a căzut în stare de cetoacidoză și șoc hiperglicemic.

Mâinile îmi tremurau. Le-am strâns împreună să le opresc.

–Spune-mi ce s-a întâmplat mai exact.

–Nu suntem siguri. Seara, starea lui era în parametri acceptabili. Dar când sora a intrat să-i facă injecția de la două dimineața, intrase deja în șoc. Nivelul glucozei urcase vertiginos. Nu-mi amintesc exact la cât, trebuie să verific raportul, dar era peste trei mii.

O spusese ca și cum numărul acela avea o impotanță covârșitoare. Nu aveam idee despre ce vorbea.

–Sărmanul bătrânel, continuă Anje, nu a rezistat până să-l hidratăm și să-l stabilizăm. Sângele trebuie să i se fi îngroșat în vene ca un sirop.

În timp ce o ascultam, creierul nu părea să-mi funcționeze cum trebuie. Era ca un computer defect. Introduceam încontinuu datele corecte, dar nu-mi dădea decât un mesaj de eroare.

–Avea diabet, am subliniat eu evidența.

–De așa ceva nu ai scăpare. Chester a trăit mult mai mult decât alții.

Oare? Avea doar șaptezeci și opt de ani.

–Sincer, cred că s-a descurajat, urmă Anje. Tu nu?

Abia am reușit să înclin din cap.

–Da. Părea deprimat încă de când și-a pierdut piciorul.

–Săptămâna asta trebuia să înceapă dializa.

–Dializă?

–Nu ți-a spus?

Anje clătină din cap, țâțâind.

–Nu mă miră. Nu părea din cale-afară de supărat de eventualitatea unei alte amputări, dar îi displăcea ideea de a fi prins la mașina aceea de două ori pe săptămână. Îl amânase pe doctor vreme de două luni.

–Aveau de gând să-i taie și celălalt picior?

–Probabil. Cred că sperau să se întremeze înainte de operație.

–Nu-mi vine să cred. Nu știam că are asemenea necazuri.

Anje ridică din umeri.

–Diabetul lui era extrem de grav. Orbire, insuficiență renală, probleme circulatorii, răni care nu se vindecă. Toate simptomele de manual. Știa la ce să se aștepte încă din tinerețe.

Mă uitam pierdută la ea, fără să știu ce să spun.

Anje ridică o carte de pe masă, se uită la titlu și o așeză din nou.

–Nepotul lui a spus că nu poate să vină la înmormântare. M-a rugat să o sun pe Molly... Molly şi nu mai ştiu cum. O nepoată, bănuiesc. Nici ea nu poate veni, dar se va ocupa de serviciul funerar şi de îngropăciune. I-am spus că sunt sigură că vei participa. M-a rugat să-ţi transmit că dacă îi vrei lucrurile personale, le poţi lua.

–Bine, am încuviinţat eu.

Ne uitam stinghere una la cealaltă.

–Chiar îmi pare foarte rău, repetă Anje.

–Mulţumesc. Mă poţi lăsa o clipă singură, te rog?

–Sigur, stai cât timp ai nevoie, spuse ea, dornică, chiar nerăbdătoare, să mă lase cu jalea mea.

M-am forţat să-i arăt un mic zâmbet curajos.

Închise uşa în urma ei. Gâtul îmi era înecat de lacrimi. Genunchii îmi tremurau. M-am cufundat în fotoliul lui Chester şi în tăcerea camerei sale. Mirosul lui încă zăbovea în aer. Mi-am plimbat mâna pe braţul fotoliului, unde degetele îi odihniseră de atâtea ori.

Chester murise. Puteam să o accept. Îl iubisem şi acum el nu mai era. Durerea şi golul din inima mea stăteau mărturie sentimentelor mele. Însă îmi era imposibil să mă împac cu adevărul ce mi se deslușea acum, dezolant. Nu îl cunoscusem deloc pe Chester.

Am început să disec trecutul într-o nouă lumină. Privite retrospectiv, diverse poveşti şi evenimente căpătau o altă noimă, care ar fi fost atât de evidentă dacă aş fi înţeles indiciile. Îmi aminteam din nou forţa cu care mă scosese din maşină. Am lăsat icoana salvatorului meu să mă orbească, să mă facă să ignor tot ce văzusem şi auzisem mai apoi. Simţeam că imaginea mea despre Chester se potrivise doar propriilor mele nevoi şi că niciodată nu căutasem să-l văd aşa cum era de fapt.

Mi-am reţinut geamătul din gât şi mi-am muşcat buzele, căutând să nu izbucnesc în plâns.

Mai fusesem o singură dată în acel loc. Nu în acea cameră, nu în acea clipă, ci în locul din adâncimile sufletului. În hăul de singurătate absolută, înecat în regrete şi jale.

Mă bântuia amintirea dureros de vie a ultimei dăţi când m-am confruntat cu moartea unei persoane dragi. Nici pe mama nu o cunoscusem cu adevărat. Nu ştiusem că era bolnavă. Nu ştiam prin ce trecuse. Nu mă interesase să aflu nimic despre nevoile, dorinţele sau temerile ei. Tot ce ştiam despre ea se rezuma la viaţa ei de mamă. Fusesem o tânără lacomă, egoistă, nepăsătoare. Preţul pe care l-am plătit a fost că niciodată nu mi-am cunoscut într-adevăr mama.

Dar relaţia mea cu Chester era diferită. Aveam lucruri în comun. Ne înţelegeam reciproc. Ştia că încercam să devin o persoană mai bună. Se străduise să mă ajute. De ce să ascundă adevărul de mine? Nu pentru că nu l-aş fi ascultat sau nu mi-ar fi păsat. Ştia că aş fi făcut-o. De ce nu a vrut să-mi împărtăşească nimic din viaţa sa?

Ca într-o viziune, mi-am amintit tulburarea de pe chipul lui, întorcându-se într-o parte, ascunzând ceva ce nu voia ca eu să văd. Sunetul vocii lui mi-a răsunat în minte la fel de clar ca atunci când am auzit pentru ultima oară replica pe care mi-o spusese de atâtea ori: „O ţin pe mai târziu, când o pot savura".

–O, nu! am strigat, sărind în picioare.

M-am dus glonţ spre micul birou de lângă pat, în care Chester punea întotdeauna cadourile pe care i le aduceam. Am deschis sertarul şi am privit înăuntru. Enorma grămadă de ambalaje verzi şi roşii de ciocolată era chiar deasupra. Nu încercase să-şi ascundă fapta. Ştia că le voi găsi. În sfârşit, voise ca eu să ştiu.

Mirosul de ciocolată umplu aerul camerei. Chester păstrase toate batoanele de Snickers şi le savurase pe îndelete în ultima lui noapte.

capitolul 22

În vreme ce dădeam mâna pentru poze, pe veranda casei mele, soarele cald al după-amiezii de august mă vestejea. Bărbatul de lângă mine, Edmund Crowley, directorul executiv de la Friends Resource, nici nu părea să observe căldura. Era mai entuziasmat decât un copil de Crăciun.

–E o mare oportunitate pentru noi, rosti el. E o mare oportunitate pentru clienții noștri. Și am toate motivele să cred că va fi și o afacere profitabilă și pentru dumneavoastră, doamnă Domschke.

–Da, așa cred și eu.

Zgomotul unui automobil ce se apropia ne-a atras atenția; când ne-am întors am zărit o veche berlină Toyota parcând pe alee. La volan era Shanekwa.

Coborî din mașină cu un zâmbet larg pe buze.

–Nu puteam rata deschiderea, strigă ea.

Mario, uriașul asistent de bucătar de la Le Parapluie, cu aspect de agent de pază, ieși de pe locul pasagerului.

–Și nu putem să sărbătorim fără mâncare, adăugă el.

–Nu trebuia să faceți asta, am spus, surprinsă și, în același timp, încântată.

–Frederic s-a ocupat de tot. Shanekwa și cu mine doar am ajutat la pregătiri.

–Drăguț din partea lui. Și minunat din partea voastră, am glumit.

Mario aruncă o privire înspre Shanekwa, care lua o tavă cu sandviciuri de pe bancheta din spate.

–O iau eu, scumpo. Tu du-te înăuntru să te răcorești.

–O car eu pe asta. Îți las restul ție, răspunse ea.

–Stați să vă ajut, se oferi domnul Crowley, îndreptându-se spre mașină.

–Cum ți-e viața amoroasă? am întrebat-o pe Shanekwa, după ce ne-am sărutat pe obraji.

Tânăra roși.

–A, mă gândesc că la fel cu a ta, răspunse ea făcându-mi cu ochiul.

–Mă bucur să aud asemenea vești bune. Pare un tip de treabă.

Shanekwa încuviință.

–Chiar când mă gândeam că nu mai există vreun exemplar pe lume.

Mario trecu pe lângă noi, cu brațele încărcate.

–Pleci, Jane?

–Da, trebuie să mă întorc la magazin.

Shanekwa îmi aruncă o privire bănuitoare. L-am lăsat pe domnul Crowley să treacă pe lângă noi, iar când acesta intră în casă am lămurit-o.

–Când sunt pe-aici, domnul Crowley se concentrează numai asupra mea. Vreau ca ziua de astăzi să fie întru totul a copiilor, adică a clienților.

Shanekwa mă aprobă cu un gest, aruncându-mi o privire admirativă.

–Cum de știi întotdeauna care e cel mai bun lucru ce trebuie făcut?

–Shanekwa, aș vrea eu să fie așa. De cele mai multe ori sunt la fel de dezorientată ca toți ceilalți.

–Scumpo, vino aici cu sandviciurile acelea, până nu vă topiți acolo, se auzi glasul lui Mario din bucătărie.

–Ne vedem cât de curând, i-am promis eu, făcându-i cu ochiul.

S-a dus înăuntru, iar eu m-am îndreptat spre mașină. Am deschis portiera și am urcat în mașină. Interiorul Buburuzei era îndeajuns de fierbinte încât să frigi un porc. Am deschis trapa, să las căldura să iasă, și am pornit aerul condiționat, sperând că voi obține un grad relativ de confort până să ajung la destinație.

Tocmai dădusem cu spatele în stradă, când un Lexus alb de teren, pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Mikki, opri înaintea mea. Pentru un moment, am rămas nedumerită. Nu-mi imaginam de ce noua soție a lui David mi-ar face o vizită. Apoi am recunoscut-o pe femeia de la volan și curiozitatea mi se preschimbă în încântare.

Am oprit motorul atât de brusc încât micuțul Volkswagen s-a scuturat din toate încheieturile. O clipă mai târziu am țâșnit afară.

–Brynn! Ai ajuns acasă, am spus grăbindu-mă spre ea.

Fiica mea mă îmbrățișă cu un entuziasm surprinzător.

–Bună, mamă. Arăți splendid.

Brynn arăta foarte șic și matură la rândul ei, așa că i-am întors complimentul.

–Când te-ai întors? De ce nu m-ai sunat?

–Am aterizat ieri. Și am încercat să te sun, dar mi s-a spus că numărul e deconectat. Ai uitat cumva să plătești factura? Și ți-am lăsat o sumedenie de mesaje în căsuța vocală a mobilului.

M-am pocăit imediat.

–A, scuze. Mobilul e, probabil, undeva prin magazin. Niciodată nu-mi amintesc să-l pun la încărcat, așa că nu mă deranjez să-l iau după mine.

Brynn încuviință de parcă m-ar fi crezut. Însă privirea ei spunea altceva.

–Cum a fost în Italia? am întrebat, schimbând subiectul.

–Incredibil, răspunse ea cu o înflăcărare tinerească. Ar trebui să mergi și tu, mamă. Europa îți schimbă întreaga perspectivă asupra lumii.

–Serios?

–Acolo întâlnești toate chestiile care chiar contează. Hainele, anturajul, până și banii părinților ajung să-ți pară niște fleacuri. Sunt lipsite de sens.

–Lipsite de sens?

–Sau poate că tocmai acesta e sensul. Totul e așa de... existențial, știi tu.

Nu eram prea sigură că știam. Dar vorbele fiicei mele îmi mergeau la inimă.

–Am întâlnit atâția tineri! Toți studenți, de prin toată lumea. Stăteam prin piețele publice câte o jumătate de noapte, beam espresso și discutam filosofie.

–Păi, pare foarte... ă... distractiv.

–Toți eram străini, numai străini, explică ea. Am găsit o egalitate fantastică, debarasându-ne de hotarele culturale și de clasă. A fost un sentiment atât de eliberator!

Mă privi cu un zâmbet pe buze. Îmi aducea aminte de copilul isteț și curios care dispăruse în adolescența fiicei mele.

–A fost prima dată în viața mea când am simțit că însemn mai mult decât fiica ta. Eram eu, Brynn Lofton, cetățeană a planetei Terra.

–Deci te-ai distrat?

–O, da. A fost minunat. Dar nu mai vreau să-mi dau specializarea din istoria artei. Îmi place, însă nu mi-aș face din ea un țel în viață.

–Istoria artei? Nici nu știam că te gândești la așa ceva, am spus eu, uitând în mod convenabil că vorbisem cu profesoara ei.

–Am mers în Italia cu profesorii și colegii de la cursul de arte, recunoscu Brynn. Toată tevatura cu doctorul Reiser a fost doar o farsă. Totul părea așa de incitant! Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îngrijorezi.

O spusese cu nonșalanța cuiva care nu trecuse prin chinul grijilor pentru altă persoană. Am iertat-o și am lăsat de la mine. Viața își are felul ei de a-i învăța pe toți acele lecții, fără ajutor din partea cuiva.

–Brynn, nimic din ceea ce faci ca persoană, nici o alegere de-a ta, indiferent cât de mult mi-ar displăcea,

nu te va coborî în ochii mei, nici nu mă va face să te iubesc mai puțin.

Brynn se uită la mine cu fruntea încrețită, căutând să-mi înțeleagă vorbele.

–Sigur, mamă, zise ea de parcă faptul acesta nici nu fusese pus la îndoială.

Cumva, reacția ei mă înveseli.

–Ce se mai petrece cu tine? Tata mi-a spus că ți-ai găsit un iubit și că de aceea nu ești niciodată pe-acasă.

–Într-adevăr, am un prieten. De fapt, m-am mutat la el.

Brynn rămase cu gura căscată.

–Mamă, parcă nu ești tu.

–Sunt eu, cea de acum.

–Sper că nu e vorba de bătrânul acela. Nu trăiești cu omul de la azil, nu?

Am simțit un nod în gât.

–Chester? Nu, nu e Chester. El a murit pe când erai în Italia.

Zâmbetul ghiduș i se șterse de pe chip.

–Ah! Vai, mamă, îmi pare rău. Știu că îți era bun prieten.

Ezită, neștiind exact ce să spună, apoi continuă:

–Era foarte bătrân, nu?

Am răsuflat greoi și am reușit o jumătate de zâmbet.

–Da, era bătrân.

În acea clipă, un microbuz verde, pe lateralul căruia scria Friends Resource, opri în fața casei. Am făcut cu mâna spre fețele cunoscute din vehiculul care tocmai intra pe alee.

–Vin aici? întrebă Brynn.

Am încuviințat.

Ușa microbuzului se deschise și un tânăr cu sindromul Down ieși afară, foarte încântat. Ținea de mână o tânără cu ochii mari și care chicotea încontinuu,

părând să aibă, de asemenea, o deficiență mintală. În câteva minute, alți șase adulți cu dizabilități coborâră din minibuz. Aveau reacții diferite. O femeie părea timidă, aproape înspăimântată. Un altul sărea în sus și-n jos, plin de energie, țipând: „Acasă! Acasă!" Ceilalți erau undeva între aceste două extreme.

Grupul alcătuit din patru bărbați, patru femei, șoferul și un angajat de la Friendly Resources fu întâmpinat la ușă de Edmund Crowley, Mario și Shanekwa.

–Mamă, ce se petrece aici? vru Brynn să știe. Este cumva ultimul tău așa-zis proiect de caritate? Ceaiul de după-amiază cu handicapații?

–Nu, e un proiect de afaceri. Oamenii aceștia sunt noii mei chiriași.

–Cum? făcu Brynn, îngrozită.

Mă gândeam la o cale de a scoate bani de pe urma casei, fără să o vând. Chiar atunci am citit despre lipsa de locuințe sociale pentru adulții cu deficiențe mintale. Oamenii aceștia sunt supravegheați, au slujbe stabile și doresc să facă parte din comunitate. Au foarte puține șanse să trăiască pe cont propriu, deci rata de ocupare a unei case comune bine administrate va fi de sută la sută pentru cel puțin următorii douăzeci de ani.

–Deci închiriezi casa noastră fiindcă vrei să faci bani, conchise Brynn.

–Dau în chirie casa pe care am câștigat-o în urma divorțului către o fundație nonprofit care asigură servicii de cazare pentru clienții cu dizabilități.

Expresia stranie a fiicei mele mă făcu să mă opresc.

–Brynn... Nu m-am gândit la asta. Îți place casa? Trebuia să te întreb. Sper că nu crezi că te-am lăsat fără un cămin?

Arăta de parcă se simțea întocmai așa. Însă flutură din mână în semn de nu.

–Nu, mamă, e în regulă. Chiar nu am nimic împotrivă. Dacă oricum nu o să trăim aici, ar fi stupid să ținem casa goală. Ai făcut ce trebuia.

Brynn era vulnerabilă și totuși extrem de curajoasă. Nici nu-și dăduse seama când se încheiase căsnicia părinților ei, iar acum propria casă, simbolul vieții de familie, îi era luată fără ca sentimentele ei să fie luate în calcul.

–Ești o fiică foarte bună, Brynn. Îți mulțumesc că încerci să mă înțelegi.

Privirile ni se întâlniră pentru o clipă, apoi Brynn rânji cu jumătate de gură.

–Mamă, ești prea ciudată, rosti ea convinsă.

–Crede-mă, nu ești singura încredințată de asta, am recunoscut râzând. Vrei să luăm prânzul?

–Numai dacă include și o margarita cu gheață.

–Ne descurcăm noi cumva.

–Singurul aspect negativ din Italia a fost că nu au mâncare mexicană.

–Ai telefonul la tine? Vreau să-l sun pe Scott, să-i spun să vină și el acolo.

–E iubitul tău, nu?

–Da, am răspuns simplu.

Brynn rămase o clipă pe gânduri.

–Bine. Așa am șansa să-l verific pe tipul ăsta. Am să văd dacă e o pierdere de vreme sau merită mai mult.

–Merită mai mult.

–Hai să luăm mașina ta.

M-a luat prin surprindere, lucru care probabil se observase.

–Megamașina lui Mikki e foarte super. Dar, îh, are un scaun de bebeluș pe bancheta din spate. Ce tip să se mai apropie de mine?

–Micuțul Worth trebuie să stea undeva.

–Vrei să spui Lofton numărul patru, mă corectă Brynn. Așa îi zic eu.

–Sună mai mult a nume de misiune spațială decât de bebeluș.

–Mă rog, hai să luăm Buburuza asta, e oarecum... tare.

Avea dreptate. Era, oarecum, tare. Căzusem de acord în această privință.

Dragă Chester,

Astăzi se împlinesc doi ani de la accidentul meu de mașină. Știu că ți-am mulțumit la momentul respectiv, însă niciodată nu mi-am exprimat recunoștința în scris, iar Buddy Feinstein mi-a spus că poate așa îmi voi găsi împăcarea. Îmi aduc aminte de tine cu mult drag, cu o brumă de înțelegere și cu clipe de regret. Mă întreb dacă lucrurile nu ar fi luat o altă turnură dacă nu ne-am fi împrietenit. M-am gândit la asta, m-am gândit foarte mult. Dacă mi-aș fi continuat traiul cu același egoism care îmi era atât de caracteristic, poate că nu ai fi avut mijloacele de a-ți lua viața. Astăzi, încă ai sta întins pe patul din centrul de asistență Bluebonnet. Ai fi fost din ce în ce mai slăbit și poate deja orb, dar încă ai fi răsuflat, ai fi vorbit și ai fi trăit printre noi cei de aici... dacă nu ți-aș fi fost prietenă. Oare ar fi fost, de fapt, un lucru bun? Cu siguranță nu pentru mine. Fără tine ca mentor și confident al meu, nu mi-aș fi putut ține promisiunea de a face bine. Și efortul de a-mi îndeplini legământul a schimbat totul în viața mea. Exact cum trebuia să se întâmple. Eu și Brynn am căzut la pace, deși încă nu mă culc pe lauri. Drumul către înțelegerea între mamă și fiică este unul lung, și avem de-a face cu câteva generații de recorduri negative

în această privință. Scott și cu mine suntem din ce în ce mai apropiați. Încă nu s-a spus cuvântul cu „C", însă ar fi o evoluție firească față de unde ne aflăm acum. Deși un asemenea pas aduce mari schimbări, nu mi-e teamă de viitor. Poate din cauză că sunt prea preocupată să trăiesc în prezent. Datele trecute în jurnal au ajuns de mult la gunoi. Nu-mi mai acord puncte pentru faptele mele. Am descoperit că, în timp, trebuia să scot aproape la fel de mult cât adăugam. M-am încurcat în socoteli și am lăsat-o baltă. Sunt convinsă că există un sens pentru toate lucrurile și că logica universului este mai degrabă binevoitoare decât malefică. Dacă asta e Dumnezeu sau doar produsul lui Dumnezeu, nu am de unde să știu. Tot ceea ce știu cu certitudine e că atunci când m-am rugat pentru ajutor, ai fost trimis să mă salvezi. Trăiesc, iar faptul că trăiesc nu e nici întâmplător, nici neimportant. Viața mea are scop și însemnătate dincolo de intențiile mele. Întreaga sa anvergură nu o voi afla niciodată pe de-a-ntregul. Cam atât am avut să-ți spun. Deși aș putea să-ți vorbesc ore întregi dacă ai fi aici. Salut-o pe mama din partea mea, dacă o vezi, și spune-i că îmi merge bine.

Jane

În aceeași serie:

DANIELLE STEEL
Miracolul

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste scrisă
de celebra romancieră americană!

Lira